

**ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗ ΤΥΧΙΚΟΥ**

ΠΑΦΟΣ 2009 – 2025

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	2
ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗ ΜΑΤΘΑΙΟΥ	6
1. ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΜΑΤΘΑΙΟΥ.....	7
2. Κυριακή Γ Ματθαίου.....	9
3. ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ.....	11
4. ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ Δ' ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ.....	13
5. ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΜΑΤΘΑΙΟΥ.....	15
6. ΚΥΡΙΑΚΗ Στ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ.....	17
7. ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ.....	19
8. ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ.....	21
9. ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ.....	23
10. ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ.....	25
11. ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ.....	27
12. ΚΥΡΙΑΚΗ Ι' ΜΑΤΘΑΙΟΥ.....	29
13. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ.....	31
14. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ.....	33
15. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ.....	35
16. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ.....	37
17. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (ΤΗΣ ΧΑΝΑΝΑΙΑΣ).....	39
ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΟΔΙΟΥ	41
18. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣ' ΛΟΥΚΑ - ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ.....	43
20. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΛΟΥΚΑ (ΑΣΩΤΟΥ).....	47
21. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ.....	49
22. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ.....	51
23. ΚΥΡΙΑΚΗ Α' ΝΗΣΤΕΙΩΝ - ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ.....	53
24. ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ.....	55
25. ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ - ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ.....	57

26.	ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ - ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ.....	59
27.	ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ.....	61
28.	ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΝΗΣΤΕΙΩΝ.....	63
29.	ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ.....	65
ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΥ.....		67
30.	ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ.....	68
31.	ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ.....	70
32.	ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ.....	72
33.	ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ.....	74
34.	ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ.....	76
35.	ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (Α' Οικουμενικής Συνόδου).....	78
36.	ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ.....	80
37.	ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ.....	82
38.	ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.....	84
39.	ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ.....	86
40.	ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ.....	88
41.	ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ.....	90
ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗ ΛΟΥΚΑ.....		92
42.	ΚΥΡΙΑΚΗ Α' ΛΟΥΚΑ.....	93
43.	ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΛΟΥΚΑ.....	95
44.	ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ.....	97
45.	ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΛΟΥΚΑ.....	99
46.	ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΛΟΥΚΑ.....	101
47.	ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΛΟΥΚΑ.....	103
48.	ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΛΟΥΚΑ.....	105
49.	ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΛΟΥΚΑ.....	107
50.	ΚΥΡΙΑΚΗ Ι' ΛΟΥΚΑ.....	109
51.	ΚΥΡΙΑΚΗ Ι' ΛΟΥΚΑ.....	111
52.	ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ' ΛΟΥΚΑ (ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ).....	113
53.	ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΛΟΥΚΑ.....	115
54.	ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ' ΛΟΥΚΑ.....	117

55.	ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ' ΛΟΥΚΑ.....	119
56.	ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ' ΛΟΥΚΑ (ΖΑΚΧΑΙΟΥ).....	121
ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΣΕ ΔΕΣΠΟΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΘΟΕΜΗΤΟΡΙΚΕΣ		
ΕΟΡΤΕΣ.....		123
57.	Η ΠΕΡΙΤΟΜΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ.....	124
58.	ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ.....	126
59.	ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ.....	128
60.	ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ.....	130
61.	ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.....	132
62.	ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.....	134
63.	Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.....	136
64.	ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ.....	138
65.	ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ.....	140
66.	ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΗ.....	142
67.	ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ.....	144
ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΣΕ ΜΗΗΜΕΣ ΑΓΙΩΝ.....		146
68.	ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΚΟΡΥΦΑΙΩΝ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ.....	147
69.	ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Προφήτου Ηλίου του Θεσβίτου).....	149
70.	ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΛΟΥΚΑ – ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΚΥΠΡΩ ΑΓΙΩΝ.....	151
71.	ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΛΟΥΚΑ.....	153
72.	ΑΝΑΚΟΜΙΔΗ ΤΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΥ.....	155
73.	ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ – ΑΓΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑΣ ΤΗΣ ΕΝ ΠΑΦΩ.....	157
74.	ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ (Πάντων των εν τη νήσο Κύπρω Αγίων).....	159
75.	ΚΥΡΙΑΚΗ Ι' ΛΟΥΚΑ (Αποστόλου Τυχικού).....	161
76.	ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΟΥ.....	163

**ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗ
ΜΑΤΘΑΙΟΥ**

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. β' 10-16

Ευαγγέλιο: Ματθ. δ' 18-23

6 Ιουνίου 2010

**"Δεύτε οπίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων.
Οι δε ευθέως αφέντες τα δίκτυα ηκολούθησαν αυτό"
(Ματθ. δ' 19-20)**

Μέσα από τη σημερινή ευαγγελική περικοπή, βλέπουμε τον Χριστό να αρχίζει τη δημόσια δράση Του. Περνώντας από την όχθη της λίμνης που βρισκόταν στη Γαλιλαία είδε δύο αδέρφια να ψαρεύουν και έπειτα άλλα δύο να ασχολούνται και αυτοί με την ίδια εργασία. Και τους καλεί με ένα απλό τρόπο, χωρίς πολλά λόγια, να Τον ακολουθήσουν: **"Δεύτε οπίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων"**. Και τα αδέρφια τον ακολουθούν αμέσως. **"Οι δε ευθέως αφέντες τα δίκτυα ηκολούθησαν αυτό"**. Χωρίς χρονοτριβή και χωρίς να ζητούν εξηγήσεις και να θέτουν όρους τον ακολουθούν αμέσως και γίνονται οι πρώτοι μαθητές, που αποτέλεσαν μαζί με άλλους οκτώ τον κύκλο των δώδεκα μαθητών του Χριστού.

Η ευαγγελική περικοπή μπορεί να μας διδάξει πολλά. Πρώτα τον τρόπο που καλεί ο Χριστός τους μαθητές Του αλλά και τον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά. Έπειτα τον τρόπο που ανταποκρίθηκαν οι μαθητές που θα πρέπει να αποτελεί πρότυπο της δικής μας ανταπόκρισης στο κάλεσμά Του. Κι η κλήση αυτή είναι διπλή: Κλήση προς το Χριστιανικό αξίωμα και κλήση προς το Ιερατικό λειτουργήμα.

Ο Κύριος καλεί τον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά, όπως κάλεσε σήμερα τους τέσσερις αλιείς. Επαφίεται στον καθένα αν θα ακολουθήσει τον Χριστό. Ο Θεός προσκαλεί όλους στην χριστιανική πίστη, επαφίεται όμως σε μας η ανταπόκριση. Ο Θεός έδωσε την ελευθερία στον άνθρωπο να κάνει τις επιλογές του, επιλέγοντας την σωτηρία αυτόβουλα. Άλλωστε αν η σωτηρία ήταν αποτέλεσμα εκβιασμού και εξαναγκασμού, τότε θα ήμασταν άβουλα όντα μη έχοντας δική μας προσωπική υπόσταση, και βούληση. Η ελευθερία είναι το μεγαλύτερο δώρο που δόθηκε από τον Θεό στον άνθρωπο, το οποίο δεν μπορεί να του το αφαιρέσει κανείς. Στην πρόσκληση του Θεού, κάνοντας ορθή χρήση της ελευθερίας μας, θα πρέπει να τον ακολουθήσουμε χωρίς περιστροφές αλλιώς θα χάσουμε τον δρόμο μας και θα ψαχνόμαστε χωρίς διέξοδο σε όλη μας τη ζωή. Ο Θεός σε όλους στέλνει μηνύματα. Μας καλεί μία ή και περισσότερες φορές. Αν όμως δεν ανταποκριθούμε δεν μας εκβιάζει. Μας καλεί ο Θεός να τον ακολουθήσουμε, ιεραρχώντας αξίες και καθήκοντα στη ζωή μας, θέτοντας ως πρώτο στόχο την σωτηρία. Εμείς θα φροντίσουμε πρώτα τα πνευματικά, για τα άλλα θα μεριμνήσει ο Θεός. **"Ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού, και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν"** μας λέγει αλλού ο Χριστός. Αν έλεγαν οι ψαράδες "δεν μπορούμε τώρα έχουμε τα δίκτυα, έχουμε το ψάρεμα, τον πατέρα μας, την οικογένειά μας, έχουμε την περιουσία μας, άλλη φορά όταν τελειώσουν οι δουλειές", δεν θα γίνονταν απόστολοι θα ξεχνιόντουσαν στην αφάνεια. Αν πει και ο καθένας μας σήμερα δεν με αφήνουν οι δουλειές η οικογένεια, πρέπει να φροντίσω να μαζέψω χρήματα, να φροντίσω πρώτα γι' αυτά, τοποθετώντας τον Θεό και την κλήση Του σε δεύτερη μοίρα, θα χάσουμε το μείζον που είναι ο Θεός. Πρέπει φυσικά να

μεριμνούμε και για την οικογένειά μας, αλλά να μην γίνεται η ενασχόλησή μας με τα γήινα αφορμή άρνησης της πρόσκλησης του Θεού. Η ακόρεστη κατανάλωση και η ατέλειωτη απόκτηση, πολλές φορές όχι σημαντικών και αναγκαίων πραγμάτων, μας δημιουργεί μία ευχαρίστηση που δεν διαρκεί περισσότερο από μερικές ώρες, το πολύ μερικές μέρες. Δεν φέρνει την μόνιμη ευτυχία και την χαρά στον άνθρωπο ούτε και τη σωτηρία.

Είναι και η δεύτερη πτυχή της κλήσης της σημερινής ευαγγελικής περικοπής, που είναι η ιερατική κλήση. Ο Χριστός κάλεσε σήμερα τους μαθητές του, όχι μόνο να γίνουν χριστιανοί, αλλά να γίνουν ψαράδες και ποιμένες ανθρώπων. Παράλληλα, λοιπόν, προς την πρόσκληση όλων των ανθρώπων βρίσκεται και η πρόσκληση, η κλήση για το ιερατικό λειτούργημα και διακόνημα μέσα στην Εκκλησία. Οι απόστολοι ανέλαβαν στους ώμους τους αυτό το έργο και κατάφεραν με τη δύναμη της αναστάσεως του Χριστού και τη χάρη του Αγίου Πνεύματος να κηρύξουν και να εδραιώσουν τον Χριστιανισμό σε όλη την οικουμένη. Στη συνέχεια χειροτονούσαν ιερείς και επισκόπους και τους καθιστούσαν ποιμένες στις κατά τόπους πόλεις και ενορίες για να συνεχίσουν το έργο τους, που ήταν έργο της σωτηρίας των ανθρώπων. Έτσι υπάρχει και συνεχίζει η Εκκλησία την πορεία της μέσα στον κόσμο, καλώντας τον κάθε άνθρωπο να επανέλθει από την αφύσικη κατάσταση της αμαρτίας και της πώσεως στον αγιασμό και τη θέωση. Χωρίς τους αποστόλους και χωρίς τους διαδόχους των αποστόλων, του κληρικούς, η Εκκλησία δεν μπορεί υπάρξει. Οι Χριστιανοί θα ήσαν ως πρόβατα μη έχοντα ποιμένα. Γι' αυτούς μερίμνησε λοιπόν ο Χριστός και μεριμνά με τις ιερατικές κλήσεις που απευθύνει κάθε φορά, να υπάρχουν και να συμπορεύονται με το λοιπό σώμα της Εκκλησίας. Ακούμε τον ίδιο τον Χριστό αλλού να τους παρομοιάζει με θεριστές: **"Ο μιν θερισμός πολὺς, οὐκ ἔστιν ἔργαται ὀλίγοι· δεήθητε οὖν τοῦ κυρίου τοῦ θερισμοῦ ὡς ἐκβάλλη ἐργάτας εἰς τὸν θερισμὸν αὐτοῦ."**

Ας μην υποτιμούμε λοιπόν την ιερωσύνη όπως συνήθως γίνεται σήμερα και ας μην κωφεύουμε στην κλήση του Θεού. Όποιος έχει την κλίση ας ανταποκριθεί και στην κλήση, υπηρετώντας και τον Θεό και τον συνάνθρωπο.

Όσο αφορά τη γενικότερη κλήση από τον Θεό για τον καθένα μας, ας μη γίνουμε **απειθείς** και οι μερίμνες του βίου τούτου ας μην καταπνίγουν την προσπάθεια για σωτηρία και θέωση. Να ξέρουμε ότι πέρα από το λογικό και το παράλογο υπάρχει και το υπέρλογο που εδράζεται στην πίστη και στη δύναμη του Θεού. Δεν πρέπει να τα βλέπουμε όλα με τη δική μας λογική, αλλά με την πίστη και την ελπίδα ότι ο Θεός θα φροντίσει, αν εμείς φροντίσουμε πρώτα για τα πνευματικά, κι αν αγαπήσουμε τον Θεό, απορρίπτοντας τα είδωλα και τις προκλήσεις του κόσμου.

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

2. Κυριακή Γ Ματθαίου

Απόστολος: Γαλ. γ' 23-δ' 5

Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 22-33

7 Ιουλίου 2019

Η ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα είναι μέρος της επί του όρους ομιλίας του Χριστού. Ο Χριστός ανέβηκε πάνω σε ένα ύψωμα, όχι ως μεσολαβητής, αλλά ο ίδιος ως Θεός, μετέφερε τους θείους λόγους Του στους ανθρώπους. Λόγους που αν τους εφαρμόσει κανείς θα είναι κερδισμένος και σε αυτή τη ζωή πολύ περισσότερο και στην άλλη. Μέσα σε τρία κεφάλαια, το πέμπτο, το έκτο και το έβδομο, που μας τα διέσωσε ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Ματθαίος, συμπυκνώνεται σχεδόν ολόκληρο το κηρυκτικό έργο του Χριστού.

Τα μηνύματα που αφήνει κάθε λόγος του Χριστού είναι πολλά. Θα αναλύσουμε εν συντομία δύο μόνο σημεία από την ευαγγελική περικοπή.

- Ακούμε τον Χριστό να λέγει παραβολικά για το φως στον άνθρωπο «**ο λύκνος του σώματος εστίν ο οφθαλμός**». Ο άνθρωπος βλέπει τα γύρω του πράγματα ανάλογα αν τα μάτια του είναι από εντελώς υγιή μέχρι του αν είναι εντελώς τυφλός. Έτσι οι άνθρωποι μπορούν να βλέπουν κάποια πράγματα και να προχωρούν στη ζωή τους σωστά ή λάθος. Πολλές φορές θα μας έτυχε να βλέπουμε ή να ακούμε κάτι και ο διπλανός μας να αντιλαμβάνεται ακριβώς το αντίθετο. Ο λόγος είναι πολλοί, όπως η παιδεία, οι εμπειρίες και τα ενδιαφέροντα του καθενός, η πνευματική κατάσταση που βρίσκεται ο καθένας. Το μυαλό του ανθρώπου που οδηγείται μακριά από τον Θεό, στριφογυρίζει γύρω από στα πάθη και το μόνο που βλέπει μπροστά του είναι την ικανοποίηση του πάθους του. Εδώ, μιλώντας ο Χριστός για το πάθος του μαμωνά, δηλαδή του χρήματος και των υλικών πραγμάτων γενικότερα, διδάσκει ότι είναι αυτό που αιχμαλωτίζει τον άνθρωπο και δεν τον αφήνει να προχωρήσει. Χαρακτηριστικό παράδειγμα φιλαργυρίας που προβάλλεται από την Εκκλησία μας προς αποφυγή είναι ο Ιούδας ο Ισκαριώτης. Ήταν ένας εκ των δώδεκα μαθητών του Χριστού, έζησε τρία χρόνια μαζί με τον Χριστό υπερφυσικά γεγονότα αλλά το πάθος της φιλαργυρίας δεν τον άφησε να προχωρήσει. Σκοτεινίαζε τον νου του «**Φιλαργυρίαν νοσήσας εσκοτιζετο**». Το μόνο που έβλεπε ήταν τα χρήματα και δεν δίστασε ακόμα να πουλήσει και τον ίδιο τον διδάσκαλό του. Το χειρότερο, όμως ακόμα ότι το πάθος αυτό δεν του επέτρεψε να μετανοήσει πραγματικά και να ζητήσει συγχώρεση. Έτσι αντίστοιχα και κάθε πάθος κρατάει τον άνθρωπο δέσμιο και δεν τον αφήνει να δει τον Θεό και την αλήθεια. Το ίδιο συμβαίνει και με ανθρώπους που εμπιστεύονται τις γνώσεις και τη λογική περισσότερο από τη δύναμη του Θεού. Η μόρφωση, παρόλο που είναι απαραίτητη για κάθε άνθρωπο, δεν συνδέεται πάντοτε και με την πνευματική προκοπή στον άνθρωπο. Υπήρξαν άνθρωποι «μορφωμένοι» που έγιναν επικίνδυνοι για την ανθρωπότητα και άνθρωποι «αγράμματοι», αλλά με αγιότητα βίου, που βοήθησαν πολύ χιλιάδες αν-

θρώπους. Για να μπορέσει να προκόψει κανείς στα πνευματικά πρέπει να βλέπει τα πράγματα όπως μας δίδαξε ο Κύριος. Ο λύχνος ή το φως για τον κάθε άνθρωπο θα πρέπει να είναι πάντοτε ο Χριστός: Ακούμε τον Χριστό αλλού να λέγει «**Εγώ ειμί το φώς του κόσμου**». Για να μπορέσουμε να δούμε καθαρά τα πράγματα πρέπει να έχουμε τον Χριστό στη ζωή μας, να διατηρούμε την ψυχή και τη συνείδησή μας καθαρή, εφαρμόζοντας τις εντολές Του με πίστη, ταπείνωση και συνεχή μετάνοια.

- Ένα δεύτερο μήνυμα της ευαγγελικής περικοπής είναι να μην βλέπουμε και να μειράμε τα πάντα με τη λογική. Για τους άπιστους ανθρώπους υπάρχει το λογικό και το παράλογο, για τον πιστό άνθρωπο, όμως, υπάρχει και το υπέρλογο, που είναι ο Θεός. Ο άνθρωπος που δεν πιστεύει κάνει λογιστικές πράξεις πώς να αυξήσει τα υπάρχοντά του και πόσα έχει και για πόσο καιρό θα του αρκέσουν. Αναλώνεται καθημερινά σε αυτά, επιστρατεύει τη λογική, την εφευρετικότητα, τις γνώσεις και την δεξιότητα του, ακόμη δε χειρότερα τη δολιότητα και την κατάχρηση, εις βάρος των άλλων. Δεν αφήνει, έτσι, στη ζωή του χώρο για τον Θεό και τελικά μια μέρα μπορεί να χάσει τα πάντα. Έχουμε πολλά τέτοια παραδείγματα από την καθημερινή μας ζωή. Ο Χριστιανός ο οποίος πιστεύει ότι στη θεία πρόνοια, ότι ο Θεός θα μεριμνήσει και γι' αυτόν, αυτός δικαιώνεται. Το να έχεις κάτι ιδιωτικό δεν είναι αμαρτία και δεν συγκρούεται με τον νόμο του Θεού, ιδιαίτερα όταν έχεις οικογένεια. Το να φροντίζεις, όμως, και να εξαντλείσαι στο να αυξήσεις τα μηδενικά στις καταθέσεις σου που, από ένα ποσό και πάνω, θα είναι μόνο αριθμοί που ποτέ δεν θα χρησιμοποιήσεις, αυτό δεν είναι το θέλημα του Θεού. Είναι αποπροσανατολισμός και πορεία στο σκοτάδι και ο Χριστιανός δεν μπορεί να υποδουλώνεται σε αυτά. **«Πλούσιοι επτώχευσαν και επείνασαν»** ψάλλουμε στην Εκκλησία μας **«οι δε εκζητούντες τον Κύριον ουκ ελαττωθήσονται παντός αγαθού»**. Ο Χριστιανός ο οποίος επιζητεί καθημερινά την σωτηρία του και το πώς να αρέσει στον Θεό, δεν θα στερηθεί τίποτα στη ζωή του και θα κερδίσει τη βασιλεία των ουρανών. Ούτε οι πλούσιοι, που δεν ενδιαφέρονται για τις ανάγκες του πλησίον τους, θα εισέλθουν στη βασιλεία του Θεού αλλά ούτε και οι φτωχοί που μοναδική μέριμνά τους είναι πώς να γίνουν πλούσιοι. Πρέπει να καταφέρει κανείς να έχει τις ισορροπίες. Όταν ο άνθρωπος προσπαθεί μόνο με τις δικές του δυνάμεις να καταφέρει κάτι είναι πολύ πιθανό να αποτύχει. Όταν, όμως, κανείς εμπιστεύει πλήρως τη ζωή του στον Θεό, τότε ο Θεός ενεργεί ώστε να μην στερηθεί τίποτα αλλά και την βασιλεία του Θεού να κληρονομήσει.

Αντλώντας διδάγματα από τους λόγους του Χριστού ας θέσουμε στη ζωή μας τον Χριστό ως το Φως που πρέπει να ακολουθούμε. Να φροντίζουμε να μην αλλοιωθεί το πνευματικό μας φως και κυριευτούμε από τα πάθη, αλλά να διατηρούμε την ψυχή μας καθαρή. Να επιζητούμε τον Θεό στη ζωή μας και τα υπόλοιπα να είναι δευτερεύοντα. Ο Θεός θα προνοήσει και για μας όταν εμείς καταφέρουμε να έχουμε Αυτόν ως το φως που θα φωτίζει τον δρόμο μας.

† **Αρχιμανδρίτης Τυχικός**

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. στ' 18-23

Ευαγγέλιο: Ματθ. η' 5-13

10 Ιουλίου 2022

Ακούσαμε μέσα από την σημερινή ευαγγελική περικοπή ο Χριστός να θεραπεύει κάποιον δούλο ενός εκατόνταρχου χωρίς καν να τον δει ή να τον πλησιάσει. Μόνο με την εκζήτηση της βοήθειας του Χριστού από μέρους του εκατόνταρχου, ο οποίος προσήλθε παρακαλώντας τον Χριστό με βαθιά ταπείνωση και αληθινή πίστη. Δυο χαρίσματα που είχε ο εκατόνταρχος ώστε να κάνει τον Χριστό να θαυμάσει και να πει ότι «ουδέ εν τω Ισραήλ τσαούτην πίστιν εύρον».

- Το θαυμαστό σε αυτή την περικοπή είναι που βλέπουμε έναν εκατόνταρχο να επιδεικνύει αισθήματα αδελφικής αγάπης για έναν ασήμαντο δούλο του, πράγμα ασυνήθιστο για την τότε εποχή. Ο εκατόνταρχος με την υψηλή κοινωνική του θέση βγαίνει στον δρόμο να συναντήσει τον Χριστό, δεν τον ενδιαφέρει τι θα πει ο καθένας, αν θα τον ειρωνευτούν, αν θα τον περιγελάσουν. Υπερβαίνει το εγώ του προτάσσοντας την ανάγκη να βοηθήσει έναν άνθρωπο να βρει θεραπεία. Η πράξη του επαινετή. Θυμίζει αυτό που είπε ο Χριστός στην παραβολή της κρίσεως: «εφόσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων εμοί εποιήσατε». Τη βαθιά του ταπείνωση τη βλέπουμε, όμως, και πιο κάτω. Όταν ο Χριστός απαντά στο αίτημά του καταφατικά ότι θα πάει σπίτι του να θεραπεύσει τον δούλο του, ο εκατόνταρχος απαντά: **«Κύριε ουκ ειμί ικανός ινα μου υπό την στέγην εισέλθης»**. Ο λόγος αυτός θα ακούστηκε στ' αυτιά των ανθρώπων της εποχής αδιανόητος. Τι θα σήμαινε δεν ήταν άξιος να τον φιλοξενήσει σπίτι του; Η κοινωνική θέση που είχε ως εκατόνταρχος, το επάγγελμά του, θα σήμαιναν άνθρωπο πλούσιο που θα είχε πολυτελές σπίτι ώστε να μπορεί να τον φιλοξενήσει πλουσιπάροχα. Ο Εκατόνταρχος εδώ με ταπείνωση αναγνωρίζει την αναξιοτήτά του ως άνθρωπος αμαρτωλός. Είναι αυτά τα λόγια που τα πήρε η Εκκλησία και τα ενσωμάτωσε στην προσευχή που κάνουμε πριν μεταλάβουμε του Σώματος και Αίματος του Χριστού. Η ταπείνωση στον Χριστιανό είναι βασικότερη αρετή την οποία πρέπει να αποκτήσει για να μπορέσει να εισέλθει στην βασιλεία του Θεού. Η Αγία Γραφή μάς διαβεβαιώνει ότι: «Ο Θεός υπερηφάνους αντιτάσσεται, ταπεινοί δε δίδωσι χάριν». Λόγω του εγωισμού το ένα τάγμα των αγγέλων, αυτό του εωσφόρου, ξέπεσε και από άγγελοι φωτός έγιναν δαίμονες. Το ίδιο και οι πρωτόπλαστοι ξέπεσαν από τον παράδεισο και την αφθαρσία στην φθορά και τον θάνατο γιατί από εγωισμό ήθελαν να γίνουν θεοί χωρίς τον Θεό και γιατί ο εγωισμός τους δεν τους επέτρεψε να μετανοήσουν και να ζητήσουν συγχώρεση από τον Θεό. Μεγάλη, λοιπόν, η ταπείνωση που κοσμούσε τον εκατόνταρχο.
- Προσήλθε, όμως, και με πολλή πίστη ο εκατόνταρχος στον Χριστό. Από το αξίωμα που κατείχε στον Ρωμαϊκό στρατό καταλαβαίνουμε ότι ήταν ειδωλολάτρης. Δεν γνώριζε την Παλαιά Διαθήκη και τα θαυμαστά σημεία της

παρουσίας του Θεού στον Ισραήλ, ούτε τις προφητείες για τον ερχομό του Μεσσία. Παραχώρησε, όμως, ο Θεός στον εκατόνταρχο να αντιληφθεί την Θεότητα του Χριστού. Αναγνωρίζει στο πρόσωπο του Χριστού τον Υιό και Λόγο του Θεού ο οποίος, ως άσαρκος Λόγος στην Παλαιά Διαθήκη, κατά τη Δημιουργία του κόσμου μ' ένα Του λόγο «είπε και εγενήθησαν». Κατανόησε τον ψαλμωδό ο οποίος λέει για τον Θεό: «Ανοίξαντος σου την χείρα, τα σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητας. Αποστρέψαντος δε σου το πρόσωπον, ταραχθήσονται». Τέτοια είναι η παντοδυναμία του Θεού που μ' ένα του λόγο μπορεί τα πάντα. Γι' αυτό λέει ο εκατόνταρχος στον Χριστό, εφόσον νιώθω αμαρτωλός και ανάξιος πες από εδώ ένα σου λόγο και θα θεραπευθεί ο δούλος μου. Μ' αυτά τα λόγια φανερώνεται η δύναμη της πίστης του. Πίστη χωρίς ίκνος αμφιβολίας. Πίστη σημαίνει να έχω πλήρη εμπιστοσύνη στον Θεό, χωρίς να χρειάζεται να έχω απτές αποδείξεις και ορθολογικά επιχειρήματα. Ο εκατόνταρχος είχε πρώτα την ταπείνωση γι' αυτό κατόρθωσε και την πίστη. Οι πατέρες της Εκκλησίας λέν ότι ο λόγος που πέφτουμε σε αμαρτήματα και πάθη ξανά και ξανά και δεν μπορούμε να ελευθερωθούμε από αυτά είναι η έλλειψη πίστης. Αν είχαμε την πίστη των αγίων που είχαν στον νου τους συνέχεια τον Θεό, θα γευόμασταν την αγάπη του Θεού και θα αγωνιζόμασταν συνεχώς να μην χάσουμε αυτό το δώρο. Μιλώντας για την πίστη θα διερωτάται κανείς, μα πώς μπορώ να την αποκτήσω; Από την μια χρειάζεται προσωπικός αγώνας για να αποκτηθεί. Ο άνθρωπος που εξομολογείται τακτικά, καθαρίζοντας κάθε κηλίδα αμαρτίας μέσα του, που προσεύχεται, που εκκλησιάζεται και κοινωνά συχνά φωτίζεται, αγιάζεται και κατορθώνει να αποκτήσει τις αρετές μαζί και την πίστη. Χρειάζεται, επίσης, συνεχής ανάγνωση της Αγίας Γραφής και μελέτη των βίων των αγίων που μας ενισχύουν σε αυτό. Τέλος, χρειάζεται στην προσευχή μας να ζητούμε από τον Θεό να μας χαρίσει και να μας ενισχύσει την πίστη μας.

Μέσα από την ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε καλούμαστε κι εμείς, όπως ο εκατόνταρχος, να αυξήσουμε την ταπείνωσή μας, να έχουμε πίστη - εμπιστοσύνη όχι στον εαυτό μας, όπως διεστραμμένα ομιλούν και συμβουλεύουν πολλοί σήμερα, αλλά στον Θεό και ο Θεός θα μας δίνει τη δύναμη στον πνευματικό μας αγώνα. Όταν με τις δικές μας πεπερασμένες δυνάμεις δεν τα καταφέρνουμε να ζητάμε από τον Θεό ενίσχυση και δύναμη. Ο Θεός τα πάντα μπορεί, φτάνει εμείς να έχουμε αυτές τις δύο σωτήριες αρετές.

† **Πρωτοσύγκελλος Ι.Μ.Π. Τυχικός**

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ Δ' ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Απόστολος: Τίτ. γ' 8-15

Ευαγγέλιον: Ματθ. ε' 14-19

14 Ιουλίου 2024

Αν υπάρχει ορθοδοξία σήμερα είναι χάρη στους αγίους πατέρες μας. Οι άγιοι πατέρες μας είναι αυτοί που σε δύσκολους καιρούς μεγάλων αιρέσεων κράτησαν με μεγάλους αγώνες την ορθόδοξη πίστη όπως μας την παρέδωσαν οι άγιοι απόστολοι. Όπως ο Θεός στην Παλαιά Διαθήκη σε καιρούς αποστασίας από τον αληθινό Θεό, οικονομούσε και φώτιζε κάποιους προφήτες να κρατήσουν ή να οδηγήσουν τον λαό σε μετάνοια, έτσι και στην μετά τον Χριστό περίοδο ο Θεός πάντοτε φώτιζε ορισμένους πατέρες με ταπεινό φρόνιμα να κρατήσουν την ορθόδοξη πίστη μας ασάλευτη εις τους αιώνες. Η Εκκλησία αναγνωρίζοντας το έργο των πατέρων αυτών τους αφιέρωσε τρεις συνολικά Κυριακές του έτους να τιμώνται. Μέσα στην Αναστάσιμη περίοδο εορτάζουμε τους πατέρες της Α' Οικουμενικής Συνόδου, στον μήνα Οκτώβριο εορτάζονται οι πατέρες της Ζ' Οικουμενικής και μέσα στον μήνα Ιούλιο οι πατέρες της Δ' Οικουμενικής. Η τιμή των αγίων πατέρων μας αποσκοπεί στο να μας προβάλλει την πίστη μας και να μας προτρέψει να ακολουθούμε τους αγίους αυτούς και έπειτα να μας προφυλάξει από παλαιές και νέες αιρέσεις.

- Η Πρώτη Οικουμενική καταδίκασε αυτούς που αρνούσαν την Θεότητα του Χριστού. Η Δεύτερη Οικουμενική καταδίκασε αυτούς που αρνούσαν την Θεότητα του Αγίου Πνεύματος. Καταγράφηκε από τους πατέρες στις δύο αυτές Συνόδους το γνωστό μέχρι σήμερα Σύμβολο της Πίστεως. Ως εδώ σταμάτησαν οι αιρέσεις που αφορούσαν τα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδας. Μετά άρχισαν οι Χριστολογικές αιρέσεις που είχαν σχέση με το πρόσωπο του Χριστού. Δύο Χριστολογικές αιρέσεις: Ο Νεστοριανισμός τον οποίο καταδίκασε η Γ' Οικουμενική (Υπερτονίζει την ανθρωπότητα του Χριστού). Μονοφυσιτισμός (Ευτυχής και Διόσκουρος) Δ' Οικουμενική (Υπερτονίζει την Θεία Φύση του Χριστού). Τιμούμε σήμερα τους αγίους πατέρες της Δ' Οικουμενικής Συνόδου αυτούς που αγωνίστηκαν για να κρατήσουν την πίστη μας ανόθευτη, απαρασάλευτη από θεωρήματα των αιρετικών. Οφείλουμε να τιμούμε γενικότερα τους αγίους αυτούς πατέρες γιατί αυτοί κινδύνευσαν την ζωή τους, πολλές φορές φυλακίστηκαν, εξορίστηκαν, σικοφαντήθηκαν, βασανίστηκαν με φρικτά μαρτύρια για να διατηρήσουν την πίστη μας. Μπορεί σε κάποιον από μας να φαίνονται οι διαφορές μικρές και ασήμαντες και θα μπορούσε να έλεγε για χάρη της ενότητας να το παραβλέψουμε. Για τους πατέρες όμως για τον Θεό και την σωτηρία μας αυτές οι διαφορές ήταν καιρίες και ουσιώδεις και δεν μπορούσαν να υποχωρήσουν. Τιμώντας τους αγίους αυτούς τους ζητάμε την χάρη τους, να τους ομοιάσουμε, να ακολουθούμε αυτούς και όχι τα φιλοσοφήματα των διαφόρων αιρετικών τότε και σήμερα. Ο αιρετικός θεωρεί και διδάσκει την πλάνη και την αίρεσή του με βάση την λογική και την δική του κοσμοϊστορία και φιλοσοφία. Ο αιρετικός κινείται από εγωισμό και από

οικονομικά συμφέροντα. Ένας φωτισμένος πατέρας διδάσκει την πίστη μας μέσα από την αποκάλυψη και την εμπειρία ζωής που ο ίδιος βιώνει. Ο άγιος δεν τον ενδιαφέρει η δόξα των ανθρώπων ούτε τα χρήματα, μόνη του έννοια είναι να διαφυλαχθεί η πίστη μας ανόθευτη γιατί χωρίς αυτή δεν σωζόμαστε. Τιμώντας τους αγίους πατέρες μας τους προβάλλει η Εκκλησία για να τους μιμηθούμε. Μας δείχνει τον δρόμο της σωτηρίας όπως έζησαν οι ίδιοι και αγίασαν το ίδιο και εμείς να ακολουθήσουμε. Να ακολουθούμε το παράδειγμα και την διδασκαλία των αγίων πατέρων αν θέλουμε να βαδίζουμε ορθόδοξα.

- Ένας άλλος λόγος που τιμούμε τους αγίους πατέρες και θυμόμαστε τις αιρέσεις που καταδίκασαν οι οποίες ταρακούνησαν συθέμελα την Εκκλησία είναι γιατί ακριβώς για να φυλαχθούμε από αυτές. Οι αιρετικοί δρούσαν εντός της Εκκλησίας και παρέσυραν εύκολα τον λαό γιατί ως επίσκοποι, αρχιεπίσκοποι και γενικά κληρικοί τους ακολουθούσε το ποιμνιό τους εφόσον δεν είχαν καταδικαστεί ακόμα. Το να γνωρίζεις ότι μία θεωρία είναι αιρετική τότε προστατεύεσαι από αυτή και από αυτούς που την διδάσκουν. Όταν όμως κάτι δεν το γνωρίζεις θεωρητικά αλλά κυρίως εμπειρικά αγιοπνευματικά τότε είναι εύκολο να πλανηθείς. Πάντοτε υπάρχουν αιρέσεις ακόμα και σήμερα οι οποίες ξανακυλούνται ξανά και ξανά με πολλές φορές διαφορετικό περίγραμμα στην ουσία τους όμως είναι παλαιές καταδικασμένες. Ο πιστός με το να τιμά τους αγίους πατέρες θυμάται ότι πρέπει να προσέχει από τους προβατόσχημους λύκους. Ο αιρετικός και η αίρεση δεν οδηγεί ποτέ στον Θεό και στην σωτηρία. Γι' αυτό πρέπει να προσέχουμε ποιον έχουμε για πνευματικό μας πατέρα, ποιόν ακολουθούμε. Θα πρέπει να φεύγουμε μακριά από αιρετικούς και διδασκαλίες που μας μολύνουν τον νου και την ψυχή. Οι πατέρες πολλές φορές έκλειναν τα αυτιά τους να μην ακούσουν τα βλάσφημα λόγια των αιρετικών μήπως μολυνθούν. Αν αυτοί που είναι άγιοι προφυλάσσονταν με τόση επιμέλεια από τις διδασκαλίες των αιρετικών πόσο μάλλον εμείς. Θα πρέπει να προσέχουμε τι ακούμε, τι διαβάζουμε και με ποιους συνανασρεφόμαστε γιατί υπάρχει κίνδυνος.

Συνοψίζοντας λοιπόν αν θέλουμε να κρατηθούμε ως ορθόδοξοι θα πρέπει να μάθουμε καθημερινά να διαβάζουμε τους αγίους μας γενικότερα τον βίο και την διδασκαλία τους. Όλοι οι άγιοι έχουν ταύτιση στον βίο και στην διδασκαλία γιατί το ίδιο Άγιο Πνεύμα τους καθοδηγούσε. Πολύ σημαντικό είναι να διαλέξουμε πνευματικό οδηγό που να ακολουθεί τους αγίους πατέρες μας και αν δεν τους ακολουθεί και βασίζεται στη λογική και στη φιλοσοφία τότε θα πρέπει να βρούμε άλλο για να μην χάσουμε την πίστη μας. Μέτρο της αγιότητας και το να μπορεί κανείς να είναι πραγματικά Ορθόδοξος είναι ο πιστός να μάθει να μελετά καθημερινά την Αγία Γραφή και τους βίους των Αγίων μας. Να έχει καθημερινή μετάνοια στη ζωή του με ορθόδοξο πατερικό πνευματικό, να έχει ταπείνωση και μυστηριακή ζωή, να ακολουθεί ό,τι Ο Χριστός, οι Απόστολοι και οι Άγιοι Πατέρες μας δίδαξαν.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ι' 1 – 10

Ευαγγέλιον: Ματθ. η' 28 – θ' 1

9 Ιουλίου 2023

Το έργο του Χριστού επί της γης, όπως μας το περιγράφει ο κορυφαίος των δώδεκα αποστόλων, ο απόστολος Πέτρος, ήταν μεταξύ άλλων ότι: «διήλθεν ευεργετών και ιώμενος πάντας τους καταδυναστευομένους υπό του διαβόλου». Έτσι ο Χριστός σε κάθε στιγμή, ακόμα πολλές φορές και κατά τα Σάββατα, δεν έπαυε να βοηθά τον κάθε άνθρωπο ο οποίος είτε ήταν δαιμονισμένος ή είχε μια οποιαδήποτε πάθηση η οποία είτε προήλθε απευθείας από τον διάβολο είτε ήταν συνέπεια της πτώσης των πρωτοπλάστων. Σκοπός του Χριστού σε όλα είναι να ελευθερώσει τις αμαυρωμένες εικόνες του Θεού – τους ανθρώπους δηλαδή και να τους οδηγήσει στην ανάσταση, στη Ζωή και στο Φως. Έτσι και στη σημερινή περικοπή, ο Χριστός ελευθερώνει τους δύο ανθρώπους των Γεργεσηνών από τα δαιμόνια που τους είχαν κυριεύσει. Παράλληλα προσπάθησε να ελευθερώσει και τους υπόλοιπους συμπατριώτες τους οι οποίοι, μπορεί να μην είχαν δαιμόνια, ήταν, όμως, υποταγμένοι στο παράνομο κρήμα με την εμπορία των χοίρων. Η καταδυναστεία «του πλήθους των περικώρων» από το κρήμα, πάλι οδηγούσε όχι στον Χριστό αλλά στον αντίδικο - διάβολο. Μην ξεχνάμε ότι και ένας από τους δώδεκα μαθητές του Χριστού ο Ιούδας λόγω της φιλαργυρίας του πρόδωσε και έχασε τον Χριστό και παραδόθηκε στον διάβολο όπως ψάλλουμε τη Μεγάλη Πέμπτη: «Σήμερον ό Ιούδας καταλιμπάνει τον Διδάσκαλον και παραλαμβάνει τον διάβολον».

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή έχει διπλό κυρίως χαρακτήρα: αφενός να ενισχύσει την πίστη μας στην παντοδυναμία του Χριστού ακόμα και πάνω στα δαιμόνια και αφετέρου να δείξει την φιλόανθρωπη στάση Του να σώσει όλους εμάς και να μας οδηγήσει κοντά Του.

- Εν πρώτοις από τη σημερινή ευαγγελική περικοπή διδασκόμαστε ότι ακόμα και το όνομα του Χριστού το τρέμουν οι δαίμονες «Κύριε, και τα δαιμόνια υποτάσσεται ημίν εν τω ονόματί σου». Αλλού διαβάζουμε ότι τα δαιμόνια «μηδέ χοίρων εξουσίαν έχουν», δεν έχουν εξουσία ούτε ακόμα πάνω στα γουρούνια πόσο μάλλον πάνω στον άνθρωπο αν ο ίδιος ο άνθρωπος δεν τους το επιτρέπει. Για να αποφύγουμε τον δαιμονισμό και την κυριαρχία του διαβόλου πάνω μας θα πρέπει να μην ασχολούμαστε πρώτα με τέτοια πράγματα μάγους, χαρτιά, καφεμαντείες, ζώδια και άλλα. Δυστυχώς στις μέρες μας έχουμε γεμίσει με τέτοιους ανθρώπους που ασχολούνται και παρασύρουν κόσμο στα δίχτυά τους. Να ανοίξουμε τα μάτια μας και να μην συναναστρεφόμαστε με ανθρώπους που δεν ξέρουν να μετανοούν, να εξομολογούνται, να κοινωνούν τακτικά. Να μην τρώμε ό,τι μας προσφέρουν άνθρωποι που δεν είναι του Θεού, γιατί συνήθως αυτοί που ασχολούνται με δαιμονικά πράγματα βάζουν μέσα στο φαγητό ή στο ποτό μας για να μας μολύνουν. Να μην δεχόμαστε από αυτούς οτιδήποτε μας δίνουν ακόμη και εάν μας προσφέρουν ακριβά αντικείμενα και εάν έχει κάποιος δεχτεί κάτι να το μεταφέρει στο πνευματικό του να διαβαστεί και να αποφεύγουμε αυτούς όσο μπορούμε. Αντίθετα η παράδοση των πατέρων μας ομολογεί ότι η συνεχής επίκληση του ονόματος του Χριστού φωτίζει τον νου μας και

φυγαδεύει τους δαίμονες: «Ιησού μνήμη φωτίζει τον νουν και διώκει τους δαίμονας». Όλα αυτά όμως πρέπει να γίνονται έχοντας πίστη, εμπιστοσύνη στον Χριστό και αν δεν έχουμε ή είναι αδύνατη να την ενισχύσουμε με τρεις κυρίως τρόπους: α) συχνή μετάνοια και εξομολόγηση σε έμπειρο πνευματικό, β) τακτικός εκκλησιασμός και να κοινωνούμε συχνά σώματος και αίματος Χριστού, γ) με καθημερινή τροφή της ψυχής με ανάγνωση από την Αγία Γραφή και βίους αγίων παλαιότερων και σύγχρονών μας. Επίσης όταν δεν έχουμε ισχυρή πίστη στον Χριστό να τη ζητήσουμε με ταπείνωση να μας τη δώσει, όπως ζητάμε καθημερινά τόσα πράγματα από τον Χριστό, την Παναγία και τους αγίους να ζητήσουμε ανώτερα πράγματα· πίστη και εμπιστοσύνη στον μόνο αληθινό Θεό τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό.

- Δεύτερο και κύριο μήνυμα της σημερινής περικοπής είναι ότι θα πρέπει να αποφύγουμε τα πάθη τα οποία είναι παγίδες του διαβόλου για να μας οδηγήσει μακριά του Χριστού. Το πάθος της φιλαργυρίας, του ψεύδους, της πορνείας, της πλεονεξίας, της μνησικακίας, της λαιμαργίας, της γαστριμαργίας, της φιλοδοξίας – κενοδοξίας – εγωισμού, των εξαρτήσεων όπως είναι το ποτό, το κάπνισμα, τα τυχερά παιχνίδια και πολλά άλλα. Πως να τα αποφύγουμε; απλά χρειάζεται έμπειρος πνευματικός και συχνή μετάνοια να μας βοηθήσει να τα κόψουμε. Πρέπει να αγαπήσουμε τον Χριστό και να μισήσουμε οτιδήποτε άλλο μας απομακρύνει από κοντά του Χριστού, όπου στην προκειμένη περίπτωση είναι τα πάθη. Όταν αφήνουμε ελεύθερους τους λογισμούς να επεξεργάζονται διάφορες αμαρτωλές επιθυμίες τότε οδηγούμαστε στη διάπραξη της αμαρτίας. Όταν μία αμαρτία μένει ανεξομολόγητη πολύ καιρό οδηγούμαστε πολλές φορές στην επανάληψή της και όταν μία αμαρτία επαναλαμβάνεται συνεχώς τότε γίνεται πάθος και τα πάθη δύσκολα κόβονται. Τα πάθη οδηγούν στο να ομοιάζει ο άνθρωπος όχι του Θεού αλλά των αλόγων ζώων κατά τον ψαλμωδό: «ο άνθρωπος εν τιμή ών ου συνήκε, παρασυνεβλήθη τοις κτήνεσι τοις ανοήτοις και ωμοιώθη αυτοις». Τα πάθη σκοτίζουν τον νου του ανθρώπου και προτιμούν την ικανοποίηση του πάθους τους παρά το να πλησιάσουν τον Χριστό. Όπως οι σημερινοί κάτοικοι των Γεργεσηνών οι οποίοι παρόλο που είδαν τόσο μεγάλο θαύμα δεν πίστεψαν, δεν άνοιξαν τα μάτια τους αλλά το πάθος του παράνομου πλουτισμού τους, τους σκότιζε τον νου. Προτίμησαν να ζουν με τους δαίμονες, προτίμησαν να ζουν ικανοποιώντας το πάθος τους και έχασαν τον Χριστό. Να μην συμβεί σε μας αυτό. Πρέπει να κάνουμε αγώνα πνευματικό να απαλλαγούμε από τα οποιαδήποτε πάθη ή αμαρτίες μας. Όταν ο άνθρωπος σιγά – σιγά ελευθερώνεται από τα πάθη και με ταπείνωση και μετάνοια ζητά το έλεος του Θεού τότε τον επισκέπτεται η Θεία Χάρις.

Να ενισχύσουμε λοιπόν την πίστη μας στο πρόσωπο του Χριστού και να ζητήσουμε να μείνουμε μαζί Του. Ο απόστολος Παύλος μας διαβεβαίωσε ότι ο Χριστός θέλει «πάντας ανθρώπους σωθήναι και εις επιγνώσιν αληθείας ελθείν». Θα πρέπει όμως και εμείς να το θέλουμε και με πόθο να το ζητούμε. Όταν το ζητάμε καθημερινά ο Κύριος θα μας το δώσει και πολύ περισσότερα θα μας προσφέρει. Να ζητάμε τη βασιλεία του Θεού και όλα τα άλλα θα μας προσφερθούν επίσης.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Στ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ιβ' 6-14

Ευαγγέλιο: Ματθ. θ' 1- 8

4 Ιουλίου 2010

Μέσα από την σημερινή ευαγγελική περικοπή βλέπουμε τον Χριστό να επιτελεί μία διπλή θεραπεία. Θεραπεύει πρώτα ψυχικά και ύστερα σωματικά ένα παράλυτο που έφεραν μπροστά του τέσσερις φιλόνητοι. Βλέποντας την πίστη τους ο Χριστός αλλά και εκτιμώντας τον κόπο τους θεραπεύει τον παραλυτικό. Διπλή ήταν η θεραπεία. Πρώτα της ψυχής του με τα λόγια **"αφέωνται σοι αι αματίαι σου"**, και έπειτα του σώματος με την προσταγή **"εγερθείς άρον σου την κλίνην και ύπαγε εις τον οικον σου"**. Ο Χριστός επιτελεί το θαύμα ως **"εξουσιαν έχων"**. Ως Θεός μπορεί και να θεραπεύει τις διάφορες ασθένειες του σώματος, αλλά και να συγχωρεί αμαρτίες. Στην αμφισβήτηση των Γραμματέων ότι δεν μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες, γιατί τον θεωρούσαν απλό άνθρωπο, ο Χριστός τους απαντά ότι έχει την εξουσία ως Θεός· και το αποδεικνύει με το θαύμα της θεραπείας.

Μπορούμε μέσα από την θεραπεία αυτή να διδαχθούμε πολλά. Θα αναλύσουμε όμως δύο βασικά μηνύματα που έχουν σχέση με την αμαρτία. Πρώτα ότι η αμαρτία είναι αιτία πολλών ασθενειών στον άνθρωπο και δεύτερο ότι υπάρχει ελπίδα σωτηρίας και γι' αυτούς που αμάρτησαν.

Ένα μεγάλο βασανιστικό ερώτημα στον άνθρωπο είναι γιατί να υπάρχουν οι θλίψεις, η δυστυχία, οι αρρώστιες στη ζωή του. Γιατί και ο σημερινός άνθρωπος να υποφέρει από την παραλυσία; Λένε μερικοί: αφού ο Θεός είναι αγάπη γιατί αφήνει να συμβαίνουν αυτά τα κακά και δεν επεμβαίνει άμεσα να απαλλάσσει τον άνθρωπο από τις θλίψεις και τις ταλαιπωρίες; Ο Χριστός, όμως με τη σημερινή θεραπεία βάζει τα πράγματα στην ορθή σειρά. Θεραπεύει τον παράλυτο πρώτα από τις αμαρτίες και μετά από την ασθένειά του, γιατί η αμαρτία ήταν η αιτία της ασθένειάς του. Όπως ένας γιατρός προσπαθεί να διαγνώσει τα βαθύτερα αίτια κάποιας σωματικής ασθένειας, έτσι κάνει και ο Χριστός. Το βλέμμα του διαπερνά τα εξωτερικά και φθάνει μέχρι την ψυχή. Και εκεί διαπιστώνει την αιτία της παράλυσης. Θα μπορούσε ο Χριστός να θεραπεύσει την παραλυσία. Μα αν άφηνε την αμαρτία ανέπαφη, πολύ γρήγορα θα ξαναεπέστρεφε και η σωματική πάθηση. Θεραπεύει λοιπόν από τη ρίζα του το κακό.

Δεν είναι, βέβαια, όλες οι ασθένειες αποτέλεσμα της αμαρτίας. Πολλές φορές και οι δίκαιοι πάσχουν. Οι ασθένειές τους, τότε, γίνονται αφορμή για να δοξασθεί ο Θεός και να προβληθούν και οι ίδιοι ως παράδειγμα θάρρους και υπομονής. Είναι, όμως, συνηθισμένο το φαινόμενο ανθρώπων που νυκτοξημερώνονται στην αμαρτία, που κυλιούνται στα πάθη και τις ανηθικότητες, που παγιδεύονται στο ποτό και τα ναρκωτικά, να καταστρέφουν

και τη σωματική τους υγεία. Να επαληθεύεται γι' αυτούς η ρήση του Παύλου ότι **"τα οψώνια της αμαρτίας θάνατος"**, όχι μόνο ψυχικός αλλά και σωματικός. Τέτοια ήταν η αιτία της ασθένειας και του Παραλυτικού της Βηθεσδά, αφού ο Χριστός μετά την θεραπεία του είπε: **" Ίδε υγιής γέγονας μηκέτι αμάρτανε, ίνα μη χείρον τι σοι γένηται "**. Τέτοια ήταν και η περίπτωση του σημερινού παραλυτικού.

Δεύτερο μήνυμα της ευαγγελικής περικοπής είναι η παρήγορη διακήρυξη ότι μπορεί να υπάρξει συγχώρηση και σωτηρία και γι' αυτούς που αμάρτησαν, φτάνει και αυτοί να το ζητήσουν. Ο ίδιος ο Χριστός μας διδάσκει σήμερα ότι υπάρχει συγχώρεση των αμαρτιών μας αφού είναι ελεήμων και πολυεύσπλαγχνος και μπορεί να συγχωρέσει αυτόν που έσφαλλε, αυτόν που αμάρτησε. Έτσι ο Χριστός δίνει την άφεση, αλλά και το δικαίωμα της αφέσεως των αμαρτιών στους ιερείς ως συνεχιστές του έργου Του: **"Αν τινων αφήτε τας αμαρτίας, αφιένται αυτοίς· αν τινων κρατήτε, κεκράτηνται"**. Η μετάνοια και εξομολόγηση είναι ένα από τα μεγαλύτερα δώρα που δόθηκαν στον άνθρωπο αφού με αυτή, κάνοντας καλή χρήση της ελευθερίας του, ο άνθρωπος μπορεί να σωθεί. Η μετάνοια είναι έργο που επιβάλλεται για όλους τους ανθρώπους, αφού δεν υπάρχει κάποιος που να είναι αναμάρτητος έστω και αν η ζωή του είναι μία μέρα επί της γης. Οι άνθρωποι, σύμφωνα με τη διδασκαλία της Εκκλησίας, δεν διακρίνονται ανάλογα με τις αρετές ή τις κακίες τους, αλλά ανάλογα με τη διάθεσή τους να μετανοήσουν ή να παραμείνουν στην αμαρτία. Οι πατέρες της Εκκλησίας προτρέπουν τον καθένα **"Οσάκις αν πεσης έγειρε και σωθήση"**. Οσες φορές και να πέσει ο άνθρωπος όταν συναισθανθεί το λάθος του και το διορθώσει, με την μετάνοια και την εξομολόγηση, θα του συγχωρεθεί. Και αλλού λένε πάλι οι πατέρες **"το πίπτειν ανθρώπινον, το εμμένειν σατανικόν"**. Το να ρέπει ο άνθρωπος προς την αμαρτία είναι ανθρώπινο, λόγω της αδυναμίας του ανθρώπου και των επιβουλών του διαβόλου· το να παραμένει, όμως, αδιόρθωτος και να μην θέλει να αλλάξει τρόπο ζωής και να μετανοήσει, από εγωισμό, αυτό είναι σατανικό. Ο χριστιανός δεν καλείται να μετανοήσει εφάπαξ αλλά διαρκώς.

Ας λάβουμε λοιπόν τα μηνύματα του ευαγγελίου στις καρδιές μας και ας αποτελέσουν αυτά οδοδείχτες για την παραπέρα πορεία μας. Ας προσπαθήσουμε να κρατηθούμε, όσο μπορούμε μακριά από την αμαρτία. Τέλος ας γίνει η μετάνοιά μας τρόπος ζωής και αφού συναισθανθούμε τις αμαρτίες μας να ζητούμε, δια μέσου των πνευματικών την άφεση. Έτσι θα ακούσουμε και εμείς το **"αφέρονται υμίν αι αμαρτίαι υμών"**

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

2. ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ιε' 1-7

Ευαγγέλιο: Ματθ. θ' 27-35

23 Ιουλίου 2017

Είναι Κυριακή εβδόμη Ματθαίου σήμερα και όπως οι περισσότερες Ευαγγελικές περικοπές που ακούμε αυτή την περίοδο αναφέρονται σε κάποιο από τα θαύματα του Χριστού. Ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Ματθαίος θέλει με το Ευαγγέλιο του να φανερώσει μέσα από τα σημεία και τα θαύματα του Χριστού την Θεότητά Του στηρίζοντας έτσι την πίστη μας στο πρόσωπό Του.

Η σημερινή περικοπή που ακούσαμε αναφέρεται σε δύο θεραπείες εκ μέρους του Χριστού: των δύο τυφλών και ενός δαιμονιζόμενου κωφάλαλου.

Τα μηνύματα που μας στέλνει η σημερινή Ευαγγελική περικοπή είναι πολλά και πάντοτε διαχρονικά. Θα αναφερθούμε όμως εν συντομία μόνο σε τρία από αυτά.

- Πρώτα βλέπουμε τον Χριστό να λέγει στους τυφλούς όταν τους θεραπεύει **«Κατά την πίστιν υμών, γεννηθήτω υμίν»**. Δηλαδή όπως έχουν πιστέψει πρώτα ότι μπορούν να θεραπευτούν από την παντοδυναμία του Χριστού έτσι να γίνει και το θαύμα. Δεν είναι η μοναδική περίπτωση εδώ που ο Χριστός προβάλλει την πίστη πριν επιτελέσει ένα θαύμα, αλλά σχεδόν πάντοτε. Ζητά πρώτα να δει αν υπάρχει πίστη για να επιτελέσει ένα θαύμα αλλά και μετά το θαύμα λέγει στους θεραπευμένους ότι η πίστη τους ήταν αυτή που συνέβαλε στη θεραπεία τους: **« η πίστις σου σέσωκέ σε»**. Αυτό που θέλει εδώ ο Χριστός να τονίσει είναι ότι δεν φτάνει η παντοδυναμία Του για να επιτελεστεί ένα θαύμα, αν και ως παντοδύναμος μπορεί να το κάνει, αλλά χρειάζεται ταυτόχρονα και η δική μας συμβολή μέσα από την πίστη. Αν ο άνθρωπος δεν πιστεύει στην παντοδύναμο βοήθεια του Θεού ο Θεός δεν επιτελεί κανένα θαύμα. Χρειάζεται η ελεύθερη βούληση και συγκατάθεσή μας ώστε να έρθει και ο Θεός να επιβραβεύσει την πίστη μας. Το ίδιο νόημα έχει η στάση του Χριστού στο σημερινό θαύμα απέναντι στους τυφλούς, όταν φώναζαν ακλουθώντας τον Χριστό να τους ελεήσει και αυτός δεν ανταποκρίθηκε αρχικά. Όταν όμως μπήκε σε ένα σπίτι και είδε τους τυφλούς να έρχονται κοντά Του και να επιμένουν στο αίτημά τους, τότε τους θεραπεύει. Μερικές φορές ο Θεός όταν τον επικαλούμαστε με την προσευχή μας για κάτι, δεν παρέχει σε μας αμέσως το αιτούμενο. Είναι γιατί περιμένει να δει αν έχουμε πίστη ή να δοκιμάσει την πίστη μας σε αυτό που ζητάμε. Αν δηλαδή το αίτημα μας είναι αποτέλεσμα πίστης ή είναι επιπόλαιο. Οι δύο τυφλοί αποτελούν παράδειγμα για μας να επιμένουμε στην προσευχή. Όταν δει ο Θεός ότι έχουμε πίστη και όταν βέβαια είναι προς το συμφέρον μας τότε μόνο εισακούεται το αίτημά μας.
- Ο Χριστός με τα θαύματα τα οποία επιτελεί, οδηγεί άλλους στον θαυμασμό και στην πίστη ενώ άλλοι βυθίζονται περισσότερο στην απιστία, όπως οι σημερινοί φαρισαίοι που ακούσαμε. Αυτό δεν έχει να κάνει με τον τρόπο που επιτελείται το θαύμα, ούτε ασφαλώς έχει ευθύνη ο Χριστός αν κάποιος δεν πιστεύει. Αυτό που καθορίζει την πίστη, την ολιγοπιστία, ή την πλήρη απιστία μας είναι η δική μας εσωτερική τοποθέτηση στα πράγματα. Έτσι και στη σημερινή περικοπή υπάρχει μια «αντίφαση». Οι τυφλοί πιστεύουν στον Χριστό μόνο από ότι άκουσαν γι' Αυτόν από άλλους, για την διδασκαλία και για άλλα

θαύματά Του. Τον αποδέχονται μάλιστα ως **«Υιόν Δαυίδ»** που στην γλώσσα της εποχής σημαίνει τον Μεσσία. Αντίθετα οι φαρισαίοι βλέπουν και ακούουν τόσα θαύματα, έχουν την όραση τους να διαβάζουν τις γραφές αλλά τους βλέπουμε να μην πιστεύουν. Αφού οι φαρισαίοι δεν μπορούσαν να αρνηθούν τα θαύματα, καταφεύγουν στην διαστρέβλωση της αληθείας, συκοφαντώντας την προέλευση των θαυμάτων από τον διάβολο και όχι από τον Θεό. Με αυτό τον τρόπο προσπαθούν να επιτύχουν την ηθική μείωση και τον κλονισμό της εμπιστοσύνης του λαού στο πρόσωπο του Χριστού, καθώς και την δικαιολόγηση της δικής τους αδιαφορίας και στάσης. Παρόμοια κατάσταση μπορούμε να δούμε σε κάθε εποχή όπως και στις μέρες μας. Οι τυφλοί ήταν τυφλοί σωματικά, ψυχικά όμως είχαν το φως τους γι' αυτό και αναγνώριζαν τον Χριστό ως Θεό, σε αντίθεση με τους Φαρισαίους. Η πνευματική τύφλωση του ανθρώπου είναι χειρότερη της σωματικής τύφλωσης. Είναι εύκολο κάποιος να γίνει «φαρισαίος». Εκείνο όμως που είναι δύσκολο, είναι να μπορεί να «δει» τα έργα του Χριστού και να μάθει να τα διακρίνει από τα έργα του διαβόλου.

- Τέλος, ένα άλλο δίδαγμα που μπορούμε να δούμε μέσα από την σημερινή περικοπή είναι η ταπείνωση του Χριστού, πρότυπο για όλους εμάς σήμερα. Πρώτα αποφεύγει να επιτελέσει το θαύμα της θεραπείας των τυφλών ανάμεσα στο πλήθος αλλά περιμένει όταν εισέρχεται σε ένα σπίτι όπου θα είναι λιγότεροι οι άνθρωποι. Έπειτα δεν τους λέγει σας θεραπεύω αλλά προβάλλει περισσότερο την πίστη των τυφλών ότι είναι αυτή η οποία τους θεραπεύει. Ενώ στο τέλος τους συστήνει **«οράτε μηδείς γινωσκέτω»**. Παρόμοια συμπεριφέρεται σε όλα σχεδόν τα θαύματά του ο Χριστός. Παρόλο που είναι Θεός αποφεύγει την προβολή, τους τυχόν επαίνους και την πρόσκαιρη δόξα των ανθρώπων. Βλέπουμε όμως την ταπείνωση του Χριστού και από ένα άλλο σημείο μέσα από το σημερινό Ευαγγέλιο. Παρόλο που τον κατηγορούν οι φαρισαίοι και διαστρεβλώνουν τα θαύματα, δεν τους επιπλήττει δεν οργίζεται δεν τους τιμωρεί γιατί περιμένει την μετάνοιά τους. Δεν σταματά το έργο, αντίθετα συνεχώς ευεργετεί. Λέγει το Ευαγγέλιο **«περιήγεν ο Ιησούς τας πόλεις πάσας και τας κώμας διδάσκων... και θεραπεύων πάσαν νόσον και πασαν μαλακίαν εν τω λαώ»**. Αποτελεί κορυφαίο παράδειγμα ο Χριστός και δείχνει πάντοτε και σε μας ότι πρέπει να έχουμε ταπείνωση, να μην επιδιώκουμε τον έπαινο, την δόξα των ανθρώπων, να μην φανερώνουμε τις τυχόν αρετές μας ή το καλό που κάναμε σε άλλους. Ενώ παράλληλα όταν μας κατηγορούν, μας υποτιμούν ή μας μειώνουν να μην οργιζόμαστε, να μην ανταποδίδουμε, να μην τα παρατάμε και να εγκαταλείψουμε τον αγώνα μας.

Σπουδαία λοιπόν τα μηνύματα που μπορούμε να αντλήσουμε από την σημερινή περικοπή. Πρώτα να θυμόμαστε ότι ο Θεός είναι παντοδύναμος τα πάντα μπορεί, χρειάζεται όμως πρώτα η δική μας συγκατάθεση μέσα από την αρετή της πίστης, την οποία πρέπει να αποκτήσουμε. Ύστερα θα πρέπει να προσέχουμε να έχουμε ανοικτά τα μάτια της ψυχής μας, να βλέπουμε και να αναγνωρίζουμε τον Χριστό ως Θεό στη ζωή μας. Τέλος να έχουμε ταπείνωση με πρότυπο μας, πάντοτε, τον ίδιο τον Χριστό.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ιε' 1-7

Ευαγγέλιο: Ματθ. θ' 27-35

8 Αυγούστου 2021

Είναι Κυριακή εβδόμη Ματθαίου σήμερα και όπως οι περισσότερες Ευαγγελικές περικοπές που ακούμε αυτή την περίοδο αναφέρονται σε κάποιο από τα θαύματα του Χριστού. Ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Ματθαίος θέλει με το Ευαγγέλιο του να φανερώσει μέσα από τα σημεία και τα θαύματα του Χριστού την Θεότητά Του στηρίζοντας έτσι την πίστη μας στο πρόσωπό Του.

Η σημερινή περικοπή που ακούσαμε αναφέρεται σε δύο θεραπείες εκ μέρους του Χριστού: των δύο τυφλών και ενός δαιμονιζόμενου κωφάλαλου.

Τα μηνύματα που μας στέλνει η σημερινή Ευαγγελική περικοπή είναι πολλά και πάντοτε διαχρονικά. Θα αναφερθούμε όμως εν συντομία μόνο σε τρία από αυτά.

- Πρώτα βλέπουμε τον Χριστό να λέγει στους τυφλούς όταν τους θεραπεύει **«Κατά την πίστιν υμών, γενηθήτω υμίν»**. Δηλαδή όπως έχουν πιστέψει πρώτα ότι μπορούν να θεραπευτούν από την παντοδυναμία του Χριστού έτσι να γίνει και το θαύμα. Δεν είναι η μοναδική περίπτωση εδώ που ο Χριστός προβάλλει την πίστη πριν επιτελέσει ένα θαύμα, αλλά σχεδόν πάντοτε. Ζητά πρώτα να δει αν υπάρχει πίστη για να επιτελέσει ένα θαύμα αλλά και μετά το θαύμα λέγει στους θεραπευμένους ότι η πίστη τους ήταν αυτή που συνέβαλε στη θεραπεία τους: **« η πίστις σου σέσωκέ σε»**. Αυτό που θέλει εδώ ο Χριστός να τονίσει είναι ότι δεν φτάνει η παντοδυναμία Του για να επιτελεστεί ένα θαύμα, αν και ως παντοδύναμος μπορεί να το κάνει, αλλά χρειάζεται ταυτόχρονα και η δική μας συμβολή μέσα από την πίστη. Αν ο άνθρωπος δεν πιστεύει στην παντοδύναμο βοήθεια του Θεού ο Θεός δεν επιτελεί κανένα θαύμα. Χρειάζεται η ελεύθερη βούληση και συγκατάθεσή μας ώστε να έρθει και ο Θεός να επιβραβεύσει την πίστη μας. Το ίδιο νόημα έχει η στάση του Χριστού στο σημερινό θαύμα απέναντι στους τυφλούς, όταν φώναζαν ακολουθώντας τον Χριστό να τους ελεήσει και αυτός δεν ανταποκρίθηκε αρχικά. Όταν όμως μπήκε σε ένα σπίτι και είδε τους τυφλούς να έρχονται κοντά Του και να επιμένουν στο αίτημά τους, τότε τους θεραπεύει. Μερικές φορές ο Θεός όταν τον επικαλούμαστε με την προσευχή μας για κάτι, δεν παρέχει σε μας αμέσως το αιτούμενο. Είναι γιατί περιμένει να δει αν έχουμε πίστη ή να δοκιμάσει την πίστη μας σε αυτό που ζητάμε. Αν δηλαδή το αίτημα μας είναι αποτέλεσμα πίστης ή είναι επιπόλαιο. Οι δύο τυφλοί αποτελούν παράδειγμα για μας να επιμένουμε στην προσευχή. Όταν δει ο Θεός ότι έχουμε πίστη και όταν βέβαια είναι προς το συμφέρον μας τότε μόνο εισακούεται το αίτημά μας.
- Ο Χριστός με τα θαύματα τα οποία επιτελεί, οδηγεί άλλους στον θαυμασμό και στην πίστη ενώ άλλοι βυθίζονται περισσότερο στην απιστία, όπως οι σημερινοί φαρισαίοι που ακούσαμε. Αυτό δεν έχει να κάνει με τον τρόπο που επιτελείται το θαύμα, ούτε ασφαλώς έχει ευθύνη ο Χριστός αν κάποιος δεν πιστεύει. Αυτό που καθορίζει την πίστη, την ολιγοπιστία, ή την πλήρη απιστία μας είναι η δική μας εσωτερική τοποθέτηση στα πράγματα. Έτσι και στη σημερινή περικοπή υπάρχει μια «αντίφαση». Οι τυφλοί πιστεύουν στον Χριστό μόνο από ότι άκουσαν γι' Αυτόν από άλλους, για την διδασκαλία και για άλλα θαύματά Του. Τον αποδέχονται μάλιστα ως **«Υιόν Δαυίδ»** που στην γλώσσα της εποχής σημαίνει τον Μεσσία. Αντίθετα οι φαρισαίοι βλέπουν και ακούουν τόσα θαύματα, έχουν την όρασή τους

να διαβάζουν τις γραφές αλλά τους βλέπουμε να μην πιστεύουν. Αφού οι φαρισαίοι δεν μπορούσαν να αρνηθούν τα θαύματα, καταφεύγουν στην διαστρέβλωση της αληθείας, αποδίδοντας την προέλευση των θαυμάτων στον διάβολο και όχι στον Θεό. Με αυτό τον τρόπο προσπαθούν να επιτύχουν την ηθική μείωση και τον κλονισμό της εμπιστοσύνης του λαού στο πρόσωπο του Χριστού, καθώς και την δικαιολόγηση της δικής τους αδιαφορίας και στάσης. Παρόμοια κατάσταση μπορούμε να δούμε σε κάθε εποχή όπως και στις μέρες μας. Οι τυφλοί ήταν τυφλοί σωματικά, ψυχικά όμως είχαν το φως τους γι' αυτό και αναγνώριζαν τον Χριστό ως Θεό, σε αντίθεση με τους Φαρισαίους. Η πνευματική τύφλωση του ανθρώπου είναι χειρότερη της σωματικής τύφλωσης. Είναι εύκολο κάποιος να γίνει «φαρισαίος». Εκείνο όμως που είναι δύσκολο, είναι να μπορεί να «δει» τα έργα του Χριστού και να μάθει να τα διακρίνει από τα έργα του διαβόλου.

- Τέλος, ένα άλλο δίδαγμα που μπορούμε να δούμε μέσα από την σημερινή περικοπή είναι η ταπείνωση του Χριστού, πρότυπο για όλους εμάς σήμερα. Πρώτα αποφεύγει να επιτελέσει το θαύμα της θεραπείας των τυφλών ανάμεσα στο πλήθος αλλά περιμένει όταν εισέρχεται σε ένα σπίτι όπου θα είναι λιγότεροι οι άνθρωποι. Έπειτα δεν τους λέγει σας θεραπεύω αλλά προβάλλει περισσότερο την πίστη των τυφλών ότι είναι αυτή η οποία τους θεραπεύει. Ενώ στο τέλος τους συστήνει **«οράτε μηδείς γινωσκέτω»**. Παρόμοια συμπεριφέρεται σε όλα σχεδόν τα θαύματά του ο Χριστός. Παρόλο που είναι Θεός αποφεύγει την προβολή, τους τυχόν επαίνους και την πρόσκαιρη δόξα των ανθρώπων. Βλέπουμε όμως την ταπείνωση του Χριστού και από ένα άλλο σημείο μέσα από το σημερινό Ευαγγέλιο. Παρόλο που τον κατηγορούν οι φαρισαίοι και διαστρεβλώνουν τα θαύματα, δεν τους επιπλήττει, δεν οργίζεται, δεν τους τιμωρεί, γιατί περιμένει την μετάνοιά τους. Δεν σταματά το έργο, αντίθετα συνεχώς ευεργετεί. Λέγει το Ευαγγέλιο **«περιήγεν ο Ιησούς τας πόλεις πάσας και τας κώμας διδάσκων... και θεραπεύων πάσαν νόσον και πασαν μαλακίαν εν τω λαώ»**. Αποτελεί κορυφαίο παράδειγμα ο Χριστός και δείχνει πάντοτε και σε μας ότι πρέπει να έχουμε ταπείνωση, να μην επιδιώκουμε τον έπαινο, την δόξα των ανθρώπων, να μην φανερώσουμε τις τυχόν αρετές μας ή το καλό που κάναμε σε άλλους. Ενώ παράλληλα όταν μας κατηγορούν, μας υποτιμούν ή μας μειώνουν να μην οργιζόμαστε, να μην ανταποδίδουμε, να μην τα παρατάμε και να εγκαταλείψουμε τον αγώνα μας.

Σπουδαία λοιπόν τα μηνύματα που μπορούμε να αντλήσουμε από την σημερινή περικοπή. Πρώτα να θυμόμαστε ότι ο Θεός είναι παντοδύναμος τα πάντα μπορεί, χρειάζεται όμως και η δική μας συγκατάθεση μέσα από την αρετή της πίστης, την οποία πρέπει να αποκτήσουμε. Ύστερα θα πρέπει να προσέχουμε να έχουμε ανοικτά τα μάτια της ψυχής μας, να βλέπουμε και να αναγνωρίζουμε τον Χριστό ως Θεό στη ζωή μας. Τέλος να έχουμε ταπείνωση με πρότυπο μας, πάντοτε, τον ίδιο τον Χριστό.

† Πρωτοσύγκελος Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ιε' 1-7

Ευαγγέλιο: Ματθ. θ' 27-35

4 Αυγούστου 2019

Στην σημερινή ευαγγελική περικοπή είδαμε τον Χριστό να επιτελεί δύο θαύματα: χάρισε το φώς στους δύο τυφλούς και απάλλαξε έναν άλλο άνθρωπο από το δαιμόνιο που είχε μέσα του. Σε αυτά τα μεγάλα σημεία που τέλεσε ο Χριστός θα περίμενε κανείς να πιστέψουν όλοι σε αυτόν αναγνωρίζοντας τη Θεότητα Του. Παρ' όλ' αυτά υπήρξε και μια μερίδα μορφωμένων δήθεν ανθρώπων, όπως θεωρούνταν την εποχή εκείνη οι Φαρισαίοι οι οποίοι διαστρέβλωναν την αλήθεια μένοντας στο σκοτάδι της απιστίας.

Τα μηνύματα της περικοπής διαχρονικά. Οι άνθρωποι άλλοτε και σήμερα δεν άλλαξαν, παρέμειναν το ίδιο. Αναλύοντας την περικοπή θα σταθούμε σε δύο σημεία που πρέπει να προσέξουμε ώστε να ακολουθήσουμε το σωστό και να μην επαναλάβουμε τα ίδια λάθη.

- Πρώτα, πρέπει ο Χριστιανός να προσέξει να διατηρήσει το πνευματικό του φως και αν δεν το έχει θα πρέπει να το αποκτήσει. Οι δύο τυφλοί στερούνταν το σωματικό φως και δεν μπορούσαν να δουν τα αισθητά πράγματα, όμως, έβλεπαν πνευματικά. Είχαν πίστη και αναγνώριζαν τον Χριστό και τα έργα Του γι' αυτό ο Θεός έρχεται να τους ανταμείψει χαρίζοντάς τους και το αισθητό φως. Σε αντίθεση με τους φαρισαίους που είχαν τα μάτια τους ανοικτά αλλά ήταν τυφλοί πνευματικά, ζώντας στο σκοτάδι της απιστίας και του εγωισμού τους. Οι Φαρισαίοι αφού δεν μπορούσαν να διαψεύσουν τα θαύματα, κατέφευγαν στη διαστρέβλωση της αλήθειας, συκοφαντώντας την προέλευση των θαυμάτων από τον διάβολο και όχι από τον Θεό όπως πίστευε ο λαός. Γι' αυτό και αλλού ο Χριστός τους ονομάζει «**γεννά άπιστη και διεστραμμένη**». Ο άπιστος είναι αυτός που μπορεί να μην είδε και γι' αυτό δεν πιστεύει, ο διεστραμμένος, όμως, είναι αυτός που βλέπει και δεν θέλει να πιστέψει. Σατανική διάθεση να μην θέλει να πιστέψει κανείς παρ' όλες τις αποδείξεις που έχουμε για την πίστη μας. Καθημερινά έβλεπαν να επιτελεί θαύματα ο Χριστός, τότε και σήμερα, ακούμε τόσα θαύματα από αρρώστους που θεραπεύτηκαν, από διάφορα σημεία που δείχνει ο Θεός, από αγίους ανθρώπους που αναδεικνύει και σήμερα η Εκκλησία μας και, όμως, κάποιοι παραμένουν ανάλητοι. Δυστυχώς πνευματική τύφλωση τότε, πνευματική τύφλωση και σήμερα από πολλούς. Ο Χριστιανός καλείται να πορεύεται στο φως που είναι ο Χριστός, να έχει ανοικτά τα μάτια της ψυχής του, με τα οποία ακόμα και σωματικά τυφλός να είναι κανείς, βλέπει. Σε δύο μέρες θα εορτάσουμε την Μεταμόρφωση του Κυρίου. Ο πιστός ο οποίος κατάφερε να ανέλθει πνευματικά μπορεί να δει το φως του Χριστού και μέσα σε αυτό να πορεύεται. Πρέπει να αγωνιστούμε να αποκτήσουμε αυτό το φως του Χριστού με τη μετάνοια, με την

ταπείνωση, με την πίστη στον Χριστό και τη συχνή μετοχή στα μυστήρια της Εκκλησίας μας.

- Ένα δεύτερο μήνυμα που μας στέλνει η ευαγγελική περικοπή σήμερα είναι ότι, δεν πρέπει να αμβλύνεται η πίστη μας και ο αγώνας μας προς τα πνευματικά. Παρόλο που κάποιοι βρέθηκαν να διαστρεβλώσουν όχι μόνο τα λόγια του Χριστού αλλά και τα θαύματά Του, ο Χριστός συνέχιζε να κηρύσσει και να θαυματουργεί. Θα μπορούσε κανείς να πει, μα δεν φτάνει που τους θεραπεύει από τις ασθένειές τους και τους απαλλάσσει από τον φόβο των δαιμονισμένων, αυτοί τον βρίζουν; γιατί να συνεχίζει να τους ευεργετεί; Ανάμεσα στους πολλούς ανθρώπους σίγουρα, ο Χριστός, έβρισκε και καλοπροαίρετους ανθρώπους που ζητούσαν το έλεος και την σωτηρία τους. Στον κόσμο υπάρχουν οι δαιμονικές δυνάμεις και οι άνθρωποι που εκτελούν τα έργα τους, υπάρχουν και οι άνθρωποι, όμως, που επικαλούνται τη χάρη του Θεού. Είναι και ένα μήνυμα προς τους ιερείς αλλά και τους λαϊκούς που αγωνίζονται να μεταφέρουν το μήνυμα του Ευαγγελίου και σε άλλους. Πολλές φορές μπορεί να μην καρποφορούν οι προσπάθειες, άλλοτε να παρουσιάζονται εμπόδια και άλλοτε πόλεμος εναντίον μας. Θα πρέπει να συνεχίζουμε να ευεργετούμε όσους μπορούμε, αν το δεχθούν θα είναι καλό γι' αυτούς αλλά και για μας. Αν φανούν αχάριστοι προς εμάς και τον Θεό τότε θα έχουν να δώσουν λόγο στον Θεό την ημέρα της κρίσεως. Ακούμε συχνά κριτικές για τους ιερείς και την Εκκλησία για ό,τι κάνει. Αυτό δεν σημαίνει ότι θα πρέπει να τερματίσει το έργο της η Εκκλησία. Να προσέχουμε, βέβαια, να μην ακούμε φωνές που έρχονται μόνο και μόνο για να πλήξουν την Εκκλησία και τον Χριστό. Ο Χριστός από ταπείνωση δεν έδωσε απάντηση σε αυτούς που τον κατέκριναν. Εμείς, όμως, οφείλουμε όταν ακούμε βλάσφημα λόγια για τον Χριστό είτε να αντιδρούμε προβάλλοντας την αλήθεια ή να σηκωνόμαστε και να φεύγουμε από τέτοιους ανθρώπους αλλιώς γινόμαστε και εμείς ένα με αυτούς. Όπως ο Χριστός συνέχιζε να κηρύσσει και να θεραπεύει και να ευεργετεί τους πάντες, έτσι και ο κάθε Χριστιανός ως μέλος της Εκκλησίας, που κεφαλή της είναι ο Χριστός, πρέπει να κάνει το ίδιο. Ο Απόστολος Παύλος συμβουλεύει από τη μια **«αποστυγούντες το πονηρόν, κολλώμενοι τω αγαθώ»** να αποστρεφόμεστε το κακό και να ακολουθούμε το καλό. Και στον καθένα παραγγέλλει **«μη νικώ υπό του κακού, αλλά νικά εν τω αγαθώ το κακόν»**. μην αφήνεις να σε νικήσει το κακό αλλά να νικάς το κακό με το αγαθό.

Παίρνοντας τα μηνύματα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής πρέπει ο καθένας πηγαίνοντας σπίτι του να προσπαθήσει να τα εφαρμόσει στη ζωή του. Να αναζητήσουμε στη ζωή μας το φως, που είναι ο Χριστός, ώστε να μας φωτίζει σε κάθε πορεία της ζωής μας. Όταν βρούμε αυτό το φως που χαρίζει ο Θεός σε όσους με πίστη και αρετές καταφεύγουν κοντά Του, τότε να προσπαθήσουμε να βοηθήσουμε και άλλους να το βρουν. Με την ταπείνωση, την ανεξικακία, την υποχωρητικότητα να ευεργετούμε όλους, ελπίζοντας ότι κάποιοι θα έχουν ανοικτά τα μάτια της ψυχής τους και διώχνοντας κάθε σκοτάδι θα ακολουθήσουν το Φως στη ζωή τους, που είναι ο Χριστός.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. α' 10-17

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιδ' 14-22

3 Αυγούστου 2025

Ο Ευαγγελιστής Ματθαίος προβάλλει μέσα από το ευαγγέλιό του πολλά θαυμαστά σημεία που επιτέλεσε ο Χριστός μέσα από τα οποία καταδεικνύεται η Θεότητά Του. Το σημερινό θαύμα του χορτασμού των πεντακισχιλίων με μόνο πέντε ψωμιά και δύο ψάρια παραπέμπει ξεκάθαρα σε ένα άλλο θαύμα στην Παλαιά Διαθήκη, όπου το ίδιο πρόσωπο ως Άσαρκος Λόγος έτρεφε στην έρημο τον λαό Του με μάννα και ορτύκια. Το θαύμα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής είναι κάτι που μας υπενθυμίζει η Εκκλησία μας πολλές φορές μέσα στο χρόνο μέσω της αρτοκλασίας που τελούμε στον εσπερινούς. Υπάρχουν πολλά μηνύματα μέσα από το σημερινό θαύμα που μπορεί κανείς να λάβει: η Θεότητα του Χριστού, η προτύπωση της ηγετικής θέσης των μαθητών μέσα στην Εκκλησία κατά την τέλεση των Μυστηρίων, η υπακοή των μαθητών, η ταπείνωση του Χριστού και πολλά άλλα. Θα επικεντρωθούμε όμως εμείς αυτή τη φορά μόνο σε δύο.

- Ο Χριστός πριν προχωρήσει στο θαύμα των πολλαπλασιασμών των πέντε άρτων και των δύο ιχθύων κάνει ευχαριστήρια προσευχή. Δεν είχε καμιά ανάγκη ο ίδιος να το κάνει, γιατί ο ίδιος είναι Θεός. Το κάνει όμως για να μας δώσει παράδειγμα προσευχής ότι πριν αγγίξουμε την τροφή να φάμε αλλά και μετά θα πρέπει να ευχαριστούμε τον Θεό για όσα μας έστειλε. Πολλές φορές, όταν κάποιος μας κάνει ένα μικρό έστω δώρο, κοιτάζουμε να τον ευχαριστήσουμε. Τον Θεό που μας κάνει τόσες δωρεές κάθε μέρα Δεν πρέπει να ξεχνούμε να τον ευχαριστήσουμε στο τραπέζι πριν και μετά. Ο ελεών και τρέφων είναι πάντοτε ο Χριστός στον οποίο πρέπει να εναποθέτουμε τις ελπίδες μας και όχι στη δική μας δύναμη και στα μέσα της επιστήμης. Θυμίζει τον ψαλμωδό ο οποίος μας λέγει: «Εάν μη Κύριος οικοδομήση οίκον, εις μάτην εκοπίασαν οι οικοδομούντες· εάν μη Κύριος φυλάξη πόλιν, εις μάτην ηγρύπνησεν ο φυλάσων». Πολλές φορές ο άνθρωπος στηρίζεται μόνο στις δικές του δυνάμεις και μαζεύει – μαζεύει, γιατί νομίζει ότι όσα περισσότερα έχει, θα μπορέσει να καλυτερεύσει την ζωή του και να τα έχει για πάντα. Λησμονούμε αυτό που ψάλλουμε συνέχεια: «Πλούσιοι επώχευσαν και επείνασαν, οι δε εκζητούντες τον Κύριον ουκ ελαττώθησονται παντός αγαθού». Η τροφή που είχαν μαζί τους οι μαθητές δεν έφτανε ούτε και για τους ίδιους μαζί με τον διδάσκαλό τους να φάνε, πόσο μάλλον να φάνε τόσες χιλιάδες ανθρώπων και να χορτάσουν και μάλιστα μετά από αυτό να γεμίσουν πλήρως δώδεκα κοφίνια περισσεύματα. Μας δείχνει και από αυτό σε μια καταναλωτική κοινωνία που ζούμε ότι πρέπει να ακολουθούμε την λιτή ζωή. Έχουμε δυστυχώς αυξήσει τις ανάγκες μας σε ποικιλία τροφών αλλά και άλλων πραγμάτων που τα περισσότερα είναι αχρείαστα. Ακούμε τον Χριστό να μας λέγει: «μεριμνάς

και τυρβάξη περί πολλά·ενός δε εστί χρεία». Αυτό που έχουμε ανάγκη είναι ο Χριστός και η Βασιλεία του στην Αιώνια Ζωή την οποία πρέπει να αγωνιστούμε να κερδίσουμε. Η προσευχή μαζί με την πλήρη εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού οδηγεί στην πληρότητα του ανθρώπου από υλικών και πνευματικών πραγμάτων.

- Ένα δεύτερο μήνυμα που μας στέλνει το σημερινό θαύμα είναι ότι πρέπει να ελεούμε αυτούς που έχουν ανάγκη και ότι η ελεημοσύνη προς τους φτωχούς πολλαπλασιάζεται από τον Θεό. Δεν αντέδρασαν οι μαθητές όταν ο Χριστός τους είπε να δώσουν αυτοί να φάνε και να πουν μα, αν δώσουμε την τροφή μας, εμείς τι θα φάμε; Μας δείχνει ότι ακόμα και λίγα να έχουμε θα πρέπει να δίνουμε και από αυτά στους έχοντας ανάγκη. Όσα περισσότερα δίνεις τόσα περισσότερα σου στέλνει ο Θεός. Να μην τα βλέπουμε όλα με τη λογική αλλά με την πίστη. Μερικοί λένε διαμαρτυρόμενοι άδικα προς τον Θεό: «Γιατί οι φτωχοί, οι πεινασμένοι στον κόσμο που είναι ο Θεός; Είναι γιατί δεν υπάρχει Θεός; ή γιατί εμείς δεν φροντίσαμε γι' αυτούς και να έρθει και ο Θεός συνεργός; Θα πρέπει να ακούμε συνεχώς την φωνή του Χριστού στα αυτιά μας: «Δότε αυτοίς υμείς φαγείν, δώστε τους εσείς να φάνε. Να κάνουμε εμείς εκείνο που μπορούμε και θα έρθει να συμβάλει ο Θεός. Να κάνουμε εμείς το πρώτο βήμα. Υπάρχουν άπειρα θαυμαστά σημεία όπου ο Θεός μερίμνησε για τους δικούς του ανθρώπους να μην τους λείπει τίποτα και ιδιαίτερα αυτούς που ελεούν και βοηθούν τον συνάνθρωπό τους. Αξίζει να αναφερθούμε στη χήρα στα Σεραπτά όπου έδωσε το τελευταίο ψωμί στον προφήτη Ηλία και μετά σε καιρό πείνας, δεν της έλειψε ποτέ η τροφή. Ο άγιος Τύκωνας όπου ενώ έδινε άφθονα ελεημοσύνη στους φτωχούς ο Θεός πολλαπλασίαζε τα αποθέματά του. Καμιά φορά ο Θεός μπορεί να μας δοκιμάζει αλλά δεν μας ξεχνά. Μας λένε οι άγιοι μας ότι, αν θέλουμε να πεινάσουμε να αποθηκεύουμε, να κλείσουμε τα μάτια και τα αυτιά μας στον ανθρώπινο πόνο και δυστυχία. Αν θέλουμε να έχουμε αφθονία, να σκορπίζουμε με την ελεημοσύνη. Ο Θεός δε λειτουργεί με τη δική μας λογική και εμείς θα πρέπει να μάθουμε να ενεργούμε με την απόλυτη πίστη και εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού.

Ας μάθουμε λοιπόν μέσα από το θαύμα του χορτασμού των πεντακισχιλίων ότι ο Χριστός μας είναι αυτός που μας τρέφει και πρέπει να τον ευχαριστούμε κάθε στιγμή. Να μάθουμε στην απλότητα και λιτότητα, όσα λιγότερα έχουμε τόσες λιγότερες μέριμνες έχουμε για να αυξάνεται η μέριμνά προς τα πνευματικά. Η ελεημοσύνη προς τον κάθε πάσχοντα συνάνθρωπό μας είναι αυτή που ανοίγει τις πύλες του ουρανού.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. γ' 9 – 17

Ευαγγέλιον: Ματθ. ιδ' 22 – 34

10 Αυγούστου 2025

Ο Κύριος μας είναι αυτός που δημιούργησε με ένα του λόγο αλλά και συνεχίζει να διακρατεί τα σύμπαντα. Ο Χριστός είναι αυτός που με ένα του νεύμα μπορεί να καταπαύει ανέμους και τρικυμίες, όπως συνέβηκε ακριβώς στη σημερινή ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε. Διαφαίνεται μέσα από το Θαύμα αυτό πως οι μαθητές παρόλο που ήταν έμπειροι ψαράδες στη θάλασσα που ήταν γνωστή σε αυτούς φάνηκαν αδύναμοι. Αντίθετα ο Κύριός μας πρώτα να βαδίζει πάνω στην τρικυμισμένη θάλασσα και έπειτα να σταματά τον άνεμο και τα κύματα καταδεικνύει την παντοδυναμία Του. Έπειτα μας θυμίζει η περιπέτεια των μαθητών, του καθενός μας τη ζωή η οποία διέρχεται τρικυμίες και ανέμους πειρασμών και θλίψεων που όμως αντιμετωπίζονται με τον Χριστό οδηγό στη ζωή μας.

- Ο ευαγγελιστής Ματθαίος, όπως και οι άλλοι ευαγγελιστές μέσα από τα ευαγγέλιά τους δεν έχουν σκοπό μόνο να μας διδάξουν ηθικά αλλά κυρίως Θεολογικά. Να μας στερεώσουν την πίστη μας στο σταθερό και ακρογωνιαίο λίθο της ύπαρξης μας και της ζωής μας τον Ιησού Χριστό. Αυτό είναι το πιο σημαντικό καθότι, όταν έχουμε θεμέλιο της πίστης μας τον Ιησού Χριστό, τα άλλα θα έρθουν από μόνα τους. Ο Χριστός επέτρεψε να έχουν οι μαθητές αυτή την δοκιμασία στη θάλασσα προκειμένου να είναι έτοιμοι να αντιμετωπίσουν τους κινδύνους μετά που θα έφευγε από κοντά τους καθώς και να τους αποτρέψει από τον εγωισμό. Όμως ενώ πιστεύουμε στον Χριστό είναι πολλές φορές που δεν στηριζόμαστε απόλυτα σε αυτόν ή ολιγοπιστούμε και τότε είναι που δεν επιτυγχάνουμε στην πνευματική μας ζωή. Το βλέπουμε εδώ στον Πέτρο, δεν ήταν άπιστος αλλά προς στιγμή ολιγοπίστησε. Όχι ο άνεμος αλλά η ολιγοπιστία και ο δισταγμός φόβισε και τον καταπόντιζε. Γι' αυτό ο Χριστός δεν σταματά τον άνεμο αλλά επιτιμά την ολιγοπιστία του Πέτρου. Είναι πολύ εύκολο και οι πιο ισχυροί στην πίστη άνθρωποι να δοκιμασθούν σκληρά κάποια στιγμή και να ολιγοπιστήσουν. Ποτέ όμως δεν πρέπει να φθάσει ο άνθρωπος στην απελπισία, την απόγνωση, η την κατάθλιψη, γιατί αυτό είναι έργο του διαβόλου. Η ολιγοπιστία μας είναι η αιτία που μας οδηγεί εις την αμαρτία. Τον ολιγοπίστο τον καταποντίζουν εύκολα «τις αμαρτίας τα κύματα». Η ολιγοπιστία είναι η ρίζα πάντων των κακών, η δε πίστις είναι η πηγή πάσης αρετής και αγαθοεργίας. Αν είχαμε ακράδαντη πίστη της πανταχού παρουσίας του Θεού, δεν θα αμαρτάναμε όπως ο Ιωσήφ ο Πάγκαλος «και πως ποιήσω το ρήμα το πονηρόν τούτο και αμαρτήσομαι εναντίον του Θεού;». η Ευαγγελική περικοπή τελειώνει με το: «Ελθόντες (οι μαθητές) προσεκύνησαν αυτό λέγοντες αληθώς Θεού Υιός εί» Αυτό είναι το βαθύτερο νόημα της περικοπής. Η επιβεβαίωση ότι ο Χριστός είναι ο Υιός του Θεού και Θεός αληθινός.

- Ο Χριστός μέσα από το σημερινό θαύμα θέλησε να μας διδάξει αυτό που και μας είπε ξεκάθαρα: «εν τω κόσμω θλίψιν έξετε· αλλά θαρσείτε, εγώ νενίκηκα τον κόσμον». Αλλά και αλλού αναφέρεται ο Χριστός: «ει εμέ εδίωξαν και υμάς διώξουσιν». Αν ο ίδιος ο Χριστός που είναι αναμάρτητος δέχθηκε θλίψεις και διωγμό στη ζωή του, δεν θα δεχθούμε εμείς; Οι θλίψεις και δοκιμασίες στη ζωή μας είναι αναπόφευκτες και πολλές φορές και οι άνθρωποι που είναι κοντά στον Θεό δοκιμάζονται όπως μας λέγει και η Αγία Γραφή «ως εν χρυσό εν κωνευτηρίω εδοκίμασεν αυτούς». Και η δική μας ζωή είναι μια θάλασσα, ένα πέλαγος που αρχίζουμε και εμείς την ζωή. Ξεκινούμε συνήθως με ανέμους ευνοϊκούς μέσα στη θαλπωρή των γονέων μας. Στη συνέχεια όμως όταν μεγαλώσουμε, αρχίζουν τα προβλήματα, οι δυσκολίες. Μας έρχονται θλίψεις, δοκιμασίες. Δεν υπάρχει άνθρωπος ο οποίος δεν δοκίμασε στη ζωή του θλίψεις, φουρτούνες, δοκιμασίες, αρρώστιες, δυσκολίες, οικονομικές, οικογενειακές, επαγγελματικές και άλλες. Μόνο στην άλλη ζωή θα καταπαύσει ο άνεμος, θα καταπαύσουν οι θλίψεις που όπως λέμε: «ένθα ούκ έστι πόνος, ού λύπη, ού στεναγμός». Μπορεί η δοκιμασία πάντα να έρχεται αιφνιδιαστικά και αναπάντεχα και συνήθως βρίσκει τους ανθρώπους ανέτοιμους και αδύναμους στην αντιμετώπιση της. Θα πρέπει όμως στη ζωή μας να μάθουμε να αντιμετωπίζουμε τις όποιες δοκιμασίες με τον Χριστό οδηγό. Όταν νιώθουμε να βυθιζόμαστε, να θυμόμαστε τον Πέτρο ο οποίος σώθηκε, όταν φώναξε τον Χριστό «Κύριε σώσον με». Μόνο τα κύματα φανερώνουν, αν πράγματι είναι ο Χριστός ο προσορισμός μας, το στήριγμα που αναζητούμε στην άγρια θάλασσα της ζωής μας. Το ίδιο και η Εκκλησία παρομοιάζεται ως ένα πλοιάριο το οποίο συναντά πολλούς εχθρούς και από έξω και από μέσα που όμως όπως γράφει ο ιερός Χρυσόστομος για την Εκκλησία: «πολεμουμένη νικά, επιβουλευομένη περιγίνεται, υβριζομένη λαμπρότερα καθίσταται. Δέχεται τραύματα και ου καταπίπτει υπό των ελκών. Κλυδωνίζεται, αλλ' ου καταποντίζεται. Χειμάζεται, αλλά ναυάγιον ούχ υπομένει. Παλαίει, αλλ' ούχ ηττάται. Πυκτεύει, αλλ' ου νικάται».

Μέσα από την σημερινή ευαγγελική περικοπή και τη θαυμαστή παρουσία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού καλούμαστε να στερεώσουμε την πίστη μας σε Αυτόν. Η πίστη μας μπορεί να δυναμώσει, όταν εξομολογούμαστε, κοινωνάμε τακτικά, όταν τρέφουμε την ψυχή μας πνευματικά, αγιοπατερικά. Τα όποια κύματα της ζωής, θλίψεις, δοκιμασίες, πειρασμούς να τα διερχόμαστε με τον Χριστό οδηγό.

† ο Πάφου Τυτικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Ι' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. δ' 9-16

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιζ' 14-23

17 Αυγούστου 2025

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή είναι ιστορική συνέχεια της θαυμαστής Μεταμόρφωσης του Χριστού στο Θαβώριο όρος ενώπιον των τριών προκρίτων των μαθητών· Πέτρου, Ιακώβου και Ιωάννου. Οι υπόλοιποι μαθητές έμειναν κάτω και κλήθηκαν να θεραπεύσουν ένα δαιμονισμένο κάτι που όμως δεν κατάφεραν λόγω έλλειψης πίστεως των ιδίων αλλά ιδιαίτερα του πατέρα του παιδιού. Το σημερινό ιστορικό γεγονός θα μπορούσαμε να το παραλληλίσουμε με τον Μωυσή, όταν κατέβηκε από το Σινά και αντίκρισε την ίδια απιστία των ανθρώπων. Παρόμοια και εδώ ο Χριστός κατεβαίνοντας από το Θαβώρ, λίγο έλειψε από ανάμεσά στους μαθητές και αμέσως η πίστη τους αποδυναμώθηκε. Πολλά μηνύματα μπορούν να μας απασχολήσουν από τη σημερινή περικοπή θα επικεντρωθούμε όμως εν συντομία σε δυο:

- Πρώτα μέσα από το θαύμα της ελευθέρωσης του παιδιού από το δαιμονικό πνεύμα βλέπουμε ξεκάθαρα την παντοδυναμία του Χριστού, έναντι των δαιμονικών δυνάμεων. Μπορεί οι μαθητές να μην μπόρεσαν αρχικά να διώξουν το δαιμόνιο λόγω δικής τους ολιγοπιστίας ή απιστίας του πατέρα, όμως ο Χριστός με ένα του λόγο έδιωξε το δαιμόνιο. Δεν είχε ο πατέρας ή οι γραμματείς και οι φαρισαίοι δικαιολογία να αμφιβάλλουν για τη δύναμη των μαθητών να εκδιώκουν δαιμόνια. Ο Χριστός τους είχε δώσει σαφείς οδηγίες να το κάνουν, όπως και να επιτελούν και άπειρα άλλα θαύματα όπως τη θεραπεία της λέπρας και ακόμα και να ανασταίνουν νεκρούς. Αλλού οι μαθητές επέστρεψαν με χαρά στον Χριστό και του είπαν: «Κύριε, και τα δαιμόνια υποτάσσεται ημίν εν τω ονόματί σου». Ο Χριστός επέτρεψε αρχικά την αδυναμία των μαθητών να θεραπεύσουν το παιδί για να ξεσκεπαστούν οι εχθροί Του, που δεν έλειπαν μέσα στο πλήθος. Όλοι εκείνοι, που έβλεπαν τον Χριστό σαν απειλή των συμφερόντων τους, βρίσκουν την ευκαιρία να Τον δυσφημίσουν και να μειώσουν την αίγλη του. Πόσες φορές τα σφάλματα και η αδυναμία των χριστιανών δεν έδωσαν την ευκαιρία στους εχθρούς του Χριστού να κροτούν θριαμβευτικά τα τύμπανα τους, ότι ο Χριστός είναι ανίκανος να θεραπεύσει το πολύμορφο κακό της ανθρωπότητας; Ο ίδιος ο Χριστός πολλές φορές καθάρισε και άλλους δαιμονισμένους στο παρελθόν, όπως αυτόν στην χώρα των Γαδαρηνών όπου οι δαίμονες μίλησαν δια μέσου του δαιμονισμένου και ομολόγησαν ότι αναγνωρίζουν τον ίδιο και ότι στο τέλος θα έρθει ώρα της βασάνου τους: «ήλθες προ καιρού βασανίσαι ημάς;». Παρέμεναν οι άνθρωποι δυστυχώς της τότε εποχής να έχουν έλλειψη πίστης στο πρόσωπο του Χριστού και της παντοδυναμίας του κατά των δαιμόνων. Ακόμα και σήμερα δυστυχώς η ενασχόληση πολλών με τους δαίμονες: μαγείες, αστρομαντείες, αποκρυφισμός, μασονία, νέα τάξη πραγμάτων κλπ. δείχνει έλλειψη γνώσης περί του προσώπου του Χριστού. Είναι σαν να ακούμε την φωνή του Χριστού και σήμερα να μας λέγει: «Ω γενεά άπιστος και διεστραμμένη». Άπιστος είναι

αυτός που μπορεί να μην είδε να μην άκουσε, ο διεστραμμένος όμως είναι αυτός που ενώ βλέπει τόσα θαύματα τόσους αγίους στην ορθοδοξία να μην μετανοεί και επιστρέφει στον Χριστό.

- Ένα δεύτερο μήνυμα από τη σημερινή περικοπή είναι βλέποντας τον υιό αυτό να υποφέρει από δαιμονικό πνεύμα από την παιδική ηλικία, βλέπουμε τις ευθύνες του πατέρα του, των γονέων του γενικά. Δυστυχώς ο νεαρός πάσχει από μικρό παιδί και η αδιαφορία των γονέων του και των οικείων του είναι ακατανόητη. Έπρεπε να φτάσει στο έσχατο σημείο, λίγο πριν το θάνατο, για να μεταφέρουν τον άρρωστο κοντά στο Χριστό; Είναι με λύπη που βλέπουμε πολλές φορές και σήμερα γονείς να αφήνουν τα παιδιά τους και να μην τους δίνουν Χριστό από νωρίς. Πολλές άλλες φορές οι γονείς ενδιαφέρονται για τα παιδιά τους μόνο για το τι να φάνε, πως να ντυθούν, να περάσουν καλά, να μορφωθούν με φροντιστήρια και άλλα και δεν τους δίνουν το κυριότερο που είναι ο Χριστός. Όταν φθάσουν στο έσχατο σημείο, έρχονται και καλά κάνουν έστω και την ύστατη και ζητούν βοήθεια. Θα πρέπει από νωρίς να παίρνουμε τα παιδιά μας στην εκκλησία όχι όταν φτάσουν στο έσχατο σημείο Ναρκωτικά, εξαρτήσεις, ασωτίες και να αμαυρώνεται η εικόνα τους ως δημιουργήμα κατ' εικόνα του Θεού. Σκοτίζεται ο νους και δεν πορεύεται σωστά. Σωστό θα είναι, όπως μας λένε οι άγιοί μας, όταν είναι μικρά, μέχρι την ηλικία των επτά και δώδεκα χρόνων να τους μιλούμε συνεχώς για τον Χριστό και τους αγίους, όταν φθάσουν στην εφηβεία και στην ενηλικίωση να μιλάμε στον Θεό για τα παιδιά μας. Θα πρέπει από μικρά να μαθαίνουν να εκκλησιάζονται τακτικά, να κοινωνούν, να τους μάθουμε την εξομολόγηση η οποία θα ενεργεί προληπτικά της αμαρτίας, να τους μάθουμε τη νηστεία. Ο άνθρωπος δεν είναι μόνο για να ζήσει ογδόντα και εκατό χρόνια πάνω στη γη αλλά για να ζήσει αιώνια θα πρέπει να ποθήσουμε και να μάθουμε και στα παιδιά μας να ποθούν τον Χριστό και την αιώνια ζωή.

Ας αντλήσουμε λοιπόν τα διδάγματα της σημερινής περικοπής και να τα θέσουμε στην καρδιά μας. Ο Χριστός είναι νικητής κάθε δαιμονικής ενέργειας, επομένως να μείνουμε μακριά από οτιδήποτε δεν είναι καθαρά του Χριστού. Έπειτα θα πρέπει τους νέους μας, τα παιδιά μας τα οποία εκτός από σώμα και εγκέφαλο έχουν και ψυχή η οποία διψά και πρέπει να διψά για την αιώνια ζωή να τα οδηγούμε από μικρά την μυστηριακή ζωή.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Α΄ Κορ. θ΄ 2-12

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιη΄ 23-35

24 Αυγούστου 2025

Ο Χριστός πολλές φορές μίλησε ευθέως στους μαθητές και στο πλήθος για το πρόσωπο και την αποστολή Του ή για το ποια θα πρέπει να είναι η συμπεριφορά εμάς των ανθρώπων μεταξύ μας. Πολλές άλλες φορές όμως ο Χριστός επιλέγει να μιλήσει με παραβολές. Οι παραβολές ήταν ένα εργαλείο στο λόγο Του για να κάνει τις έννοιες του κηρύγματός Του πιο εύληπτες και πιο κατανοητές αλλά και να αποτυπωθούν στην καρδιά των ανθρώπων. Η παραβολή του κακού δούλου που ακούσαμε σήμερα είναι μια απάντηση στην ερώτηση του Πέτρου «Κύριε, ποσάκις αμαρτήσκει εις εμέ ο αδελφός μου και αφήσω αυτό· έως επτάκις; Λέγει αυτό ο Ιησούς ού λέγω έως επτάκις, αλλ' έως εβδομηκοντάκις επτά». Για να μην φανεί αυτό που είπε ο Χριστός μεγάλο και φορτικό είπε την παραβολή αυτή του κακού δούλου. Στην παραβολή αυτή διαφαίνεται η απέραντη μακροθυμία και συγχωρητικότητα του Θεού προς τον άνθρωπο και ότι ο άνθρωπος θα πρέπει και αυτός να μάθει να συγχωρεί στον συνάνθρωπό του.

- Ο Θεός μέσα από την ιστορία δείχνει πόσο μακροθυμεί και μας συγχωρεί παρόλο που άπειρες φορές στραφήκαμε εναντίον Του και δεν τηρήσαμε τις εντολές του. Μακροθυμία σημαίνει ανεκτικότητα, συγχωρητικότητα και αναβολή της δικαιοσύνης και της οργής. Ο Θεός περιμένει την επιστροφή μας, περιμένει την μετάνοιά μας, γιατί «πάντας θέλει σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν». Δείχνει μακροθυμία, γιατί ζητάει την σωτηρία μας, να μετανοήσουμε, θέλει να σωθούμε όλοι. Η κατασκευή της κιβωτού κράτησε 120 χρόνια. Αυτά τα χρόνια ήταν τα χρόνια της μακροθυμίας του Θεού για μετάνοια των ανθρώπων που είχαν αμαρτήσκει εκείνον τον καιρό, πράγμα που όμως δεν έγινε. Το ίδιο συμβαίνει και με τα Σόδομα και τα Γόμορρα, η αμαρτία τους, ο σοδομισμός και η ομοφυλοφιλία. Ακόμα το ίδιο γίνεται και με τη Νινευή που όμως εδώ οι άνθρωποι επειδή μετανόησαν, ο Θεός δεν προχώρησε στην τιμωρία τους. Η μακροθυμία του Θεού βέβαια δεν σημαίνει ότι εκτοπίζεται η δικαιοσύνη Του απλά την αναβάλλει. Ο Θεός μακροθυμεί, όχι όμως απεριόριστα, γιατί δίνει τη θέση στη συνέχεια η τη δικαιοσύνη Του. Βλέπουμε τον Χριστό επίσης να έχει απέραντη συγχωρητικότητα στους ανθρώπους, παρόλο που τον συκοφαντούν, τον βρίζουν, τον κτυπούν, τον οδηγούν πάνω στο σταυρό. Πάνω στο σταυρό ο Χριστός ανοίγει τα χέρια του και προσκαλεί όλους κοντά του με αγάπη. Όχι μόνο δίνει συγχώρεση για όσους τον οδήγησαν στον σταυρό αλλά προσεύχεται, ζητάει από τον Θεό πατέρα να μην τους καταλογίσει καθόλου το αμάρτημά τους αυτό: «Πάτερ, άφες αυτοίς, ου γάρ οίδασι τί ποιούσι». Ο Πέτρος που αρνήθηκε τρεις φορές τον Χριστό, παρόλο που του το είχε πει λίγες ώρες προηγουμένως πως θα το πράξει ο Θεός τον συχώρεσε και τον ανέβασε ως πρωτοκορυφαίο των αποστόλων. Το ίδιο και τον Σαούλ μετέπειτα Παύλος, παρόλο που δίωκε την πίστη στον Χριστό και τους φίλους του Χριστού τους μαθητές, ο Θεός τον ανέβασε ψηλά να γίνει και αυτός πρωτοκορυφαίος, χάρη στη μετάνοια του και το έργο που επιτέλεσε στη

συνέχεια. Όλοι εμείς, (που όπως αναφέρεται στον Ιώβ ουδείς αναμάρτητος έστω και αν μία μέρα έζησε επί της γης), που αμαρτάνουμε καθημερινώς ο Θεός δέχεται τη μετάνοιά μας με την εξομολόγηση και μας σώζει. Το ίδιο και οι απόστολοι έχουν μακροθυμία και συγχωρητικότητα, όπως ο πρωτομάρτυρας στέφανος, οι άγιοι απόστολοι που «υβριζόμενοι ηυλόγουν, διωκόμενοι, υπέμενον, βλασφημούμενοι, παρεκάλουν».

- Έτσι λοιπόν όπως ο Θεός μακροθυμεί και συγχωρεί τα δικά μας άπειρα σφάλματα και παραπτώματά μας δίνει το παράδειγμα και εμείς να κάνουμε το ίδιο. Ο κακός δούλος της παραβολής όφειλε μύρια τάλαντα δηλαδή ένα απέραντο ποσό που δεν θα μπορούσε να το ξεχρεώσει ποτέ στη ζωή του και ο Θεός του το διέγραψε με την μετάνοιά του. Ο κακός δούλος όμως βγαίνοντας έξω δεν συχώρεσε ένα συνάνθρωπό του για ένα ευτελές ποσό που χρωστούσε και γι' αυτό ο Θεός του πήρε την συχώρεση. Είδε την αχαριστία του ανθρώπου εκείνου και δεν την ανέχτηκε. Όταν ακούμε αυτή την παραβολή, λέμε μέσα μας «βρε τον αχάριστο, τον αγνώμονα, μα αν το μελετήσουμε καλά, θα δούμε ότι για μας λέγει την παραβολή, αφού και εμείς δυσκολευόμαστε να συγχωρέσουμε τον πλησίον μας. Στην Κυριακή προσευχή, «Πάτερ ημών» δίνουμε μια υπόσχεση στον Θεό και του ζητούμε να μας συγχωρέσει τα σφάλματα που κάναμε, όπως και εμείς συγχωρούμε τα σφάλματα των συνανθρώπων μας «και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφήμεν τοις οφειλέταις ημών». Ο ιερός Χρυσόστομος μας γράφει ότι « η εύκολη οδός που μας έδωσε ο Χριστός για να ξεχρεώσουμε τα χρέη μας είναι να μην μνησικακούμε. Η αγάπη και η επιείκεια είναι εκδηλώσεις που καταξιώνουν τον άνθρωπο και αποκαλύπτουν την αυθεντικότητα του. Ο ιερός Χρυσόστομος πάλι μας λέγει ότι πολλά οφέλη έχουμε αν συγχωρούμε τους συνανθρώπους μας: πρώτα μας απαλλάσσει ο Θεός από τα δικά μας αμαρτήματα, αποκτούμε καρτερία και υπομονή, γινόμαστε ήρεμοι και έχουμε την ειρήνη μέσα μας, απαλασσόμαστε από την οργή, το θυμό, γινόμαστε σεβαστοί προς όλους και τέλος κερδίζουμε τη φιλανθρωπία του Θεού.

Ας αναλογιστούμε λοιπόν τα χρέη μας που έχουμε προς τον Θεό και να εκμεταλλευτούμε τον χρόνο που μας δίνει στην παρούσα ζωή μας η μακροθυμία του Θεού να προσέλθουμε και να προσερχόμαστε τακτικά στο μυστήριο της ιεράς εξομολογήσεως. Προϋπόθεση βέβαια της δικής μας συχώρεσης είναι να συγχωρέσουμε και εμείς τα μικρά ή μεγάλα παραπτώματα, σφάλματα, αδικίες, συκοφαντίες, που έπραξε προς εμάς ένας συνάνθρωπός μας. Όσο και αν συγχωρούμε εμείς θα είναι μια σταγόνα μπροστά στη συχώρεση που δίνει ο Θεός που είναι ωκεανός που είναι πέλαγος. Να έχουμε πάντοτε στο μυαλό μας και στη σκέψη μας αυτή την παραβολή. Να είναι ένας καθρέπτης ώστε να δούμε τον εαυτό μας, να μη μιμούμαστε τον άδικο δούλο. Αλλά τον Χριστό και τους αγίους και να συγχωρούμε τους και εμείς τους συνανθρώπους μας.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Εβρ. θ' 1-7

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιθ' 16-26

31 Αυγούστου 2025

Κυριακή δωδεκάτη Ματθαίου σήμερα και η Εκκλησία μας μας παρουσιάζει μια συζήτηση που είχε ο Χριστός με ένα πλούσιο νεανία. Η τήρηση των εντολών του Θεού είναι το πρώτο βήμα και η τελειότητα είναι να απαρνηθεί τα πάντα για τον Χριστό. Τρία σημεία θα αξίζει να σημειώσουμε από την σημερινή περικοπή: α) Την επαινετή η ερώτηση του πλούσιου νεανία «τί αγαθόν ποιήσω ίνα έχω ζωήν αιώνιον», όπου βλέπουμε να τον απασχολεί έντονα η αιώνια ζωή. β) την με φαρισαϊκό – εγωιστικό τρόπο στάση του που δηλώνει η φράση «πάντα ταύτα εφυλαξάμην εκ νεότητός μου». γ) Το ότι η πίστη του πλούσιου αυτού νεανία ήταν επιφανειακή και φανερώνεται στη συνέχεια, αφού τα πλούτη του είχαν μεγαλύτερη αξία από τον Χριστό.

- Θαυμάζει κανείς την ερώτηση του πλούσιου νεανία «Τι αγαθόν ποιήσω ίνα έχω ζωήν αιώνιον;». Πραγματικά αν όλοι μας είχαμε αυτή την καλή ανησυχία κάθε μέρα στη ζωή μας θα μπορούσαμε όλοι μας να σωθούμε. Η αγωνία μας όχι πως να περάσουμε την παρούσα ζωή μας αλλά πως να αξιωθούμε της μέλλουσας. Οι μάρτυρες της Εκκλησίας και γενικά όλοι οι άγιοι μας θυσίασαν την παρούσα ζωή τους προκειμένου να κερδίσουν την αιώνια. Στο τι να κάνουμε όμως για να κερδίσουμε την αιώνια ζωή αυτό μας το λέει η Αγία Γραφή, μας το λένε τα συναξάρια – βίοι των αγίων μας αλλά και οι λόγοι τους. Θα πρέπει κάθε μέρα να βρίσκουμε χρόνο μισή – μια ώρα ο καθένας όσο μπορεί ο καθένας να μελετάμε ορθόδοξα βιβλία ώστε αυτά που διαβάζουμε να τα εφαρμόζουμε. Σημαντικότερο όμως από όλα στο τι να διαβάζουμε και πως να αναζητούμε, τι να κάνουμε για να κερδίσουμε την αιώνια ζωή είναι να βρούμε ένα σωστό πνευματικό – εξομολόγο που να μας καθοδηγήσει σωστά. Η μυστηριακή ζωή και εξαιρέτως η Θεία Κοινωνία θα μας φωτίζει να βρούμε αυτό τον δρόμο της αιώνιας ζωής.
- Ο πλούσιος νεανίας της σημερινής περικοπής μας θυμίζει τον φαρισαίο στην παραβολή του τελώνη και φαρισαίου ή τον μεγαλύτερο υιό της παραβολής του ασώτου υιού. Και οι τρεις αυτές περιπτώσεις θεώρησαν ότι εφάρμοσαν όλες τις εντολές του Θεού και με το παραπάνω και πως ο Θεός είναι αναγκασμένος να τους σώσει. Αυτός ο τρόπος σκέψης και βίωσης του Χριστιανισμού τον οποίο βρίσκουμε σε πολλές αιρέσεις ή και μεμονωμένα άτομα εντός της Εκκλησίας είναι απόλυτα λανθασμένος. Ο Χριστός θα μας σώσει βέβαια, γιατί αγωνιστήκαμε να εφαρμόσουμε τις εντολές του αλλά αν αυτός ο αγώνας μας δεν έχει ταπεινό φρόνημα τίποτα δεν πετύχαμε. Αυτός που μας σώζει είναι ο Χριστός με τη σταυρική του θυσία. Εμείς όσα και αν εφαρμόσουμε στην ζωή μας, θα πρέπει να επαναλαμβάνουμε αυτό που μας δίδαξε ο Χριστός: «όταν ποιήσητε πάντα τα διαταχθέντα υμίν λέγετε ότι δούλοι αχρείοι εσμέν ότι ο οφειλομεν ποιήσαι πεποιήκαμεν». Παραβολικά η τήρηση των εντολών του Θεού είναι τρεις μονάδες στις χίλιες που

χρειάζεται κανείς να σωθεί, οι άλλες εννιακόσιες ενενήντα επτά είναι το να έχουμε ταπεινό φρόνημα και να μετανοούμε συνεχώς.

- Το τρίτο και τελευταίο σημείο της σημερινής ευαγγελικής περικοπής είναι ότι ο Χριστός, μας θέλει απόλυτα δικούς Του. όπως μας είπε και αλλού ο Χριστός «Ουδείς δύναται δυσί κυρίσι δουλεύειν· ή γάρ τόν ένα μισήσει και τόν έτερον αγαπήσει, ή ενός ανθέξεται και του ετέρου καταφρονήσει. ου δύνασθε Θεω δουλεύειν και μαμωνα». Ο Θεός βέβαια δεν καταδικάζει συλλήβδην όλους τους πλουσίους ή δεν μας λέγει ότι όλοι πρέπει να πωχεύσουμε. Υπήρχαν και πλούσιοι που σώθηκαν, όπως ο Αβραάμ που διαχειριζόταν τα υπάρχοντά του, αφού ήταν ελεήμων και φιλόξενος, αξιώθηκε να φιλοξενήσει ακόμα και τον ίδιο τον Θεό. Ο πλούσιος Ιώβ ο οποίος ήταν δίκαιος και δεν είχε καμία εξάρτηση προς τα υλικά πράγματα γνωστός είναι ο λόγος του «γυμνός εξήλθον εκ κοιλίας μητρός μου γυμνός και απελεύσομαι». Οι άγιοι Κωνσταντίνος και Ελένη το ότι ήταν βασιλείς δεν τους εμπόδισε ο πλούτος και η δόξα από το να σωθούν αλλά από τη θέση που ήταν έκτισαν δεκάδες μοναστήρια και εκκλησίες και ευεργετούσαν τον λαό αλλά και την ανθρωπότητα μέχρι τις μέρες μας. Ο ιερός Χρυσόστομος αναφέρει ότι «ουδέν ο πλούτος αγαθόν, ουδέν η πενία κακόν, αλλά αδιάφορα εστί πράγματα». Ο πλούτος αρχίζει να γίνεται κακός και επικίνδυνος, όταν γίνεται σκοπός της ζωής. Μπορεί ο πλούτος να είναι κάτι αδιάφορο αλλά όμως όπως μας είπε ο Χριστός «Δυσκόλως οι τα χρήματα έχοντες εις την βασιλείαν του Θεού εισελεύσονται». Πιο εύκολα ο πωχός στηρίζει τις ελπίδες του στο Θεό παρά ο πλούσιος που πολλές φορές στηρίζεται στα χρήματά και υπάρχοντά του. Ο απόστολος Παύλος μας λέγει «οι βουλόμενοι πλουτείν επιπίπτουσιν εις πειρασμόν και παγίδα και επιθυμίας ανοήτους και βλαβεράς, αιτινες βυθίζουσι τους ανθρώπους εις όλεθρον και απώλειαν».

Ας αγωνιζόμαστε κάθε μέρα κάθε λεπτό να αναζητούμε τι άλλο να κάνουμε για να εισέλθουμε στη βασιλεία του Θεού μέσω των μυστηρίων της Εκκλησίας μας. Η μετάνοια, η ταπείνωση και η υπακοή με απόλυτη εμπιστοσύνη στο θείο θέλημα είναι αυτά που σώζουν τον άνθρωπο και όχι η με τρόπο εγωιστικό απλή τήρηση των εντολών. Αν θέλουμε να κληρονομήσουμε την αιώνια ζωή αυτό που χρειάζεται να κάνουμε, είναι να έχουμε ταπεινό φρόνημα. Η πίστη μας στον Χριστό πρέπει να παραμερίζει κάθε τι ανθρώπινο και πρόσκαιρο. Όπως επαναλάμβανε συνεχώς ο άγιος Πορφύριος ο Χριστός είναι και θα πρέπει να είναι το παν στη ζωή μας.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Β' Κορ. 10' 13 – 24

Ευαγγέλιο: Ματθ. κα' 33 – 42

6 Σεπτεμβρίου 2009

**«Κακούς, κακώς απολέση αυτούς και τον αμπελώνα εκδώσεται
άλλοις γεωργούς»**

Ο Χριστός χρησιμοποιεί πολλούς τρόπους και μεθόδους για να οδηγήσει τον κάθε άνθρωπο στη σωτηρία. Μία μορφή λόγου που χρησιμοποιεί είναι και οι γνωστές παραβολές.

Μέσα από τη σημερινή παραβολή ακούμε τον Κύριο να μας λέγει για κάποιον οικοδεσπότη ο οποίος φύτεψε αμπελώνα. Και δεν τον φύτεψε μόνο αλλά και τον περιποιήθηκε και τον φρόντισε με κάθε τρόπο. Τον νοίκιασε στη συνέχεια σε γεωργούς να τον εργάζονται και να αποδίδουν τους καρπούς, στον ιδιοκτήτη του, στον κατάλληλο καιρό. Οι γεωργοί όμως αποδείχτηκαν κακοί και αχάριστοι. Όχι μόνο αρνήθηκαν μία και δύο φορές να αποδώσουν τους καρπούς αλλά κακοποίησαν και θανάτωσαν τους δούλους στην αρχή, και τον υιό του οικοδεσπότη στο τέλος, που ήρθαν για να πάρουν τους οφειλόμενους καρπούς από τον αμπελώνα.

Στο τέλος της ιστορίας ο Χριστός ρωτά το πλήθος που τον άκουε: «Όταν ουν έλθη ο κύριος του αμπελώνος, τι ποιήσει τοις γεωργοίς εκείνοις;» Αυτοί απάντησαν ότι θα τους εξολοθρεύσει με τον χειρότερο τρόπο και το αμπέλι θα το νοικιάσει σε άλλους γεωργούς που θα είναι συνεπείς, αποδίδοντας τους καρπούς στην εποχή τους.

Στην παραβολή αυτή κρύβονται μεγάλες αλήθειες που ήθελε να μας φανερώσει ο Κύριος:

Ο οικοδεσπότης που φυτεύει αμπελώνα, τον περιποιείται, τον φροντίζει και τον νοικιάζει σε γεωργούς είναι ο Θεός. Ο Θεός δημιούργησε τον κόσμο και όλα τα δημιουργήματα πάνω σ'αυτόν. Οι γεωργοί είναι ο Ισραηλιτικός λαός ο οποίος αθετεί τις υποσχέσεις του έναντι του Θεού και λιθοβολεί και εξολοθρεύει τους απεσταλμένους και τους προφήτες που στέλλει ο Θεός σ'αυτούς. Τελευταία στέλλει και τον Υιόν του τον μονογενή, τον Κύριον Ιησού Χριστό, στον οποίο προσφέρουν τας ύβρεις, τους γέλωτες, τα μαστιγώματα και προπάντων το σταυρό και το θάνατο. Ο Θεός όμως στο τέλος θα έλθει και θα τιμωρήσει τους κακούς γεωργούς – τον ισραηλιτικό λαό – και θα δώσει τη χάρη Του στα έθνη ώστε να γίνουν αυτοί ο περιούσιος λαός και να δοξάζεται από αυτούς. Αυτό το βλέπουμε και ιστορικά· το ιουδαϊκό έθνος διασκορπίζεται λίγα χρόνια μετά την σταύρωση και την ανάσταση του Χριστού και περιούσιος λαός γίνονται τα έθνη οι οποίοι δέχθηκαν με χαρά και εγκολπώθηκαν τον χριστιανισμό. Αλλά και μεταφορικά, κάθε άνθρωπος που δεν αποδίδει πνευματικούς καρπούς θα τιμωρηθεί, στο τέλος, ενώ κάθε άνθρωπος που έχει να επιδείξει καλά έργα θα αμειφθεί από τον Θεό.

Επιπλέον η παραβολή στέλλει και άλλα διαχρονικά μηνύματα.

- Βλέπουμε στην παραβολή τον Θεό να δημιουργεί τον κόσμο αλλά και να ενδιαφέρεται γι' αυτόν. Δεν δημιουργεί τον κόσμο και στη συνέχεια τον εγκαταλείπει. Βλέπουμε τον Θεό να μεριμνά για τα δημιουργήματα του και κυρίως τον άνθρωπο. Μας λέγει σε άλλες περιπτώσεις ο Κύριος: «Και αι τρίχες της κεφαλής υμών ηριθμημένα εισί». Φροντίζει για την κάθε λεπτομέρεια ο

Θεός, φροντίζει να έχουμε σ'αυτόν τον κόσμο όλα τα απαραίτητα υλικά πράγματα προς επιβίωσή μας. Μεριμνά όμως και για τα πνευματικά· να μετανοήσουμε και να δεχθούμε τη σωτηρία. Ποτέ δεν μας εγκαταλείπει και όταν μερικές φορές συμβαίνει στη ζωή μας να νομίζουμε ότι έχουμε εγκαταλειφθεί από τον Θεό, αυτό είναι φαινομενικό. Ο Θεός δεν μας εγκαταλείπει, μας δοκιμάζει για να φανεί η πίστη μας, ώστε και εμείς να ανεβαίνουμε πνευματικά και τους άλλους να οδηγούμε στη διόρθωση και τη σωτηρία. Γιατί βλέποντάς μας να δείχνουμε υπομονή και πίστη στο Θεό για ό,τι μας συμβαίνει, καλό ή κακό, διαπιστώνουν την αλήθεια της πίστεώς μας. Ας έχουμε γι'αυτό πρότυπό μας τον Ιώβ, ο οποίος δεχόταν ευχαρίστως τα κακά στη ζωή του, ακριβώς όπως και τα αγαθά, και δεν αγανακτούσε εναντίον του Θεού.

- Βλέπουμε, ύστερα, σ'αυτή την παραβολή, τον Θεό να μακροθυμεί, να περιμένει την μετάνοια των αμαρτωλών. Δεν επεμβαίνει αμέσως, αλλά περιμένει την διόρθωσή μας. Γι'αυτό και εμείς όσο ζούμε σ'αυτό τον κόσμο ας μετανοούμε, ας προσπαθούμε να αλλάξουμε τρόπο ζωής. Γιατί όπως μας λέγει και η Γραφή «δράξασθε παιδείας, μήποτε οργισθεί Κύριος». Διορθωθείτε γιατί θα επέλθει τιμωρία. Ο Θεός μακροθυμεί, λοιπόν, αλλά δεν ξεχνά. Οι καλώς ποιήσαντες θα λάβουν τα αγαθά οι κακώς ποιήσαντες θα λάβουν τις τιμωρίες. Στον κόσμο αυτό βλέπουμε πολλές κακίες, πολλούς ανθρώπους να ζουν αντίθετα με το θέλημα του Θεού και να μην τιμωρούνται. Ο Θεός μακροθυμεί και περιμένει την μετάνοιά μας όσο είναι καιρός· στο τέλος όμως θα αποδώσει δικαιοσύνη.
- Τέλος, κάτι που τονίζει η παραβολή είναι τα έργα πίστεως και αγάπης. Θέλει ο Θεός, όταν έρθει ο κατάλληλος καιρός, να έχουμε να δείξουμε και να αποδείξουμε την πίστη μας σ'αυτόν με έργα, με καρπούς άξιους. «Η πίστις χωρίς των έργων νεκρά εστί» μας λέγει η Γραφή. Κανείς δεν γνωρίζει πότε θα τον καλέσει ο Θεός να απολογηθεί ενώπιόν Του και εκεί που θα μας βρει, εκεί και θα μας κρίνει. Στην εκκλησία προσευχόμαστε κάθε φορά «χριστιανά τα τέλη της ζωής ημών, ανώδυνα ανεπαίσχυντα, ειρηνικά και καλήν απολογίαν την επί του φοβερού βήματος του Χριστού». Να έχουμε ειρηνικά τέλη, να μας βρει ο Κύριος ετοιμούς ώστε η απολογία μας να είναι άμεμπτη, καθαρή από παντός ρύπου.

Ας αντιπροσφέρουμε, λοιπόν, την αγάπη και την φροντίδα που μας δίδει ο Θεός με έργα και καρπούς άξιους προς σωτηρίαν. Ας προσέχουμε οι πράξεις και ενέργειές μας να είναι σύμφωνες με το θέλημα του Θεού. Ο Θεός μακροθυμεί, μα δεν ξεχνά, και θα αποδώσει στον καθένα μας την δικαιοσύνη, «εκάστω κατά τα έργα αυτού». Γιατί και το δέντρο γνωρίζεται από τους καρπούς του. Και η προειδοποίηση είναι ξεκάθαρη: «παν δένδρον μη ποιούν καρπόν κόπτεται και εις πυρ βάλλεται». Ας αποδίδουμε λοιπόν στο Θεό το οφειλόμενο, ό,τι ανήκει σ' Αυτόν.

Ιεροδιάκονος Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Β' Κορ. δ' 6-15

Ευαγγέλιο: Ματθ. κβ' 35-46

5 Σεπτεμβρίου 2010

«Τι υμίν δοκεῖ περὶ τοῦ Χριστοῦ;» (Ματθ. 22, 42)

Μέσα από την σημερινή ευαγγελική περικοπή βλέπουμε πρώτα τον Χριστό να τονίζει ότι η μεγαλύτερη εντολή είναι αυτή της αγάπης προς τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Μετά τον βλέπουμε, αφού βρίσκεται ήδη στο τέλος της επίγειας ζωής του και αφού έκαμε πολλά θαύματα και παρέθεσε πολλές διδασκαλίες, να ρωτά τους Φαρισαίους, που ήσαν γνώστες του Νόμου και των προφητειών, τι γνώμη έχουν για τον Χριστό. Χρησιμοποιώντας την απάντησή τους προσπαθεί μέσα από τη Γραφή να τους οδηγήσει στη θεογνωσία. Επειδή, όμως, δεν ήσαν διατεθειμένοι να ομολογήσουν τη θεότητα του Ιησού Χριστού, οδηγούνται στη σιγή.

Αν έθετε την ίδια ερώτηση στον καθένα από εμάς τι θα απαντούσαμε; Γιατί, ακόμα και σήμερα είναι πολλοί εκείνοι που έχουν άγνοια περί του προσώπου του Χριστού. Άλλοι τον ονομάζουν προφήτη, άλλοι ιδεολόγο, άλλοι ένα σπουδαίο άνδρα που μετέβαλε τον ρουν της ιστορίας και άλλοι πολλά άλλα.

Μέσα από την Αγία Γραφή, θα προσπαθήσουμε να σκιαγραφήσουμε το πρόσωπό Του, δίνοντας απάντηση στο ερώτημα που υπέβαλε σήμερα.

Υπάρχει μια παραδοξότητα γύρω από το πρόσωπο του Χριστού. Παρουσιάζεται, πρώτα να έχει δυνάμεις ανυπέρβλητες: Να ανιστά νεκρούς, να θεραπεύει ανίατες για την εποχή ασθένειες, να επιβάλλεται στους ανέμους και στα κύματα, να γνωρίζει τα κρύφια των ανθρώπων. Σε σημείο που να ομολογούν οι πάντες ότι **«ουδέποτε εφάνη ούτως εν τω Ισραήλ»**. Και άλλοι να αποφαινόνται **«αληθώς Υιός Θεού ήν ούτος»** Είναι Υιός Θεού, και άρα τέλειος Θεός. Από την άλλη παρουσιάζεται να έχει και όλα τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά, χωρίς αμαρτία. Τον βλέπουμε να κουράζεται, να διψά, να πεινά, να κοιμάται, να αγωνιά μπροστά στο θάνατο. Είναι υιός ανθρώπου, και άρα τέλειος άνθρωπος. Έτσι βλέπουμε ξεκάθαρα να συνυπάρχουν δύο φύσεις στον Χριστό· η Θεία και η ανθρώπινη.

Σύμφωνα με την πίστη μας, την πίστη της Εκκλησίας, ο Χριστός είναι **«τέλειος εν Θεότητι και τέλειος εν ανθρωπότητι»**. Είναι ένα και το αυτό πρόσωπο. Υπήρχε **«προ πάντων των αιώνων»**, ο Υιός του Θεού, ο Θεός Λόγος που ενώθηκε «επ' εσχάτων των χρόνων» στην άχραντη γαστέρα της Θεοτόκου, με την ανθρώπινη φύση. Προσέλαβε την ανθρώπινη φύση και ενώνοντάς την στο ένα πρόσωπο του Θεού Λόγου μένει για πάντα ακώριστος με αυτή. Αυτή η ένωση έγινε χωρίς μετατροπή της θείας ή της ανθρώπινης

φύσης και χωρίς να υπάρχει σύγχυση των δύο φύσεων. Ταυτόχρονα παραμένει αδιαίρετη η θεία και η ανθρώπινη φύση. Και αυτό για να μπορέσει ο άνθρωπος να θεωθεί. **«Ενηνθρώπησεν ίνα ημεις Θεοποιηθώμεν»**. Έγινε άνθρωπος για να μπορέσουμε εμείς να θεωθούμε. Να γίνουμε Θεοί κατά χάρη.

Οι συνέπειες της «ασυγχύτου, ατρέπτου, ακωρίστου και αδιαίρετου» συνυπάρξεως των δύο φύσεων του Χριστού στο ένα και μοναδικό πρόσωπό Του, είναι πολλές και θεμελιώδεις:

Πρώτον: η Παναγία είναι πράγματι Θεοτόκος. Καλείται Θεοτόκος γιατί δεν γέννησε ένα απλό άνθρωπο, αλλά τον «Θεόν Λόγον εν σαρκί». Δεν υπήρξε ούτε για μια στιγμή αυθύπαρκτη η ανθρώπινη φύση του Χριστού. Από τη στιγμή του Ευαγγελισμού αυτή προσλήφθηκε στην προϋπάρξασα, προ πάντων των αιώνων, θεία φύση του Ιησού Χριστού. Έτσι η Παναγία κυοφόρησε τον Θεόν Λόγον και τον γέννησε στη γη.

Όταν κοινωνούμε, ύστερα, κατά τη Θεία Ευχαριστία, δεν κοινωνούμε σώματος ενός απλού ανθρώπου αλλά κοινωνούμε σώματος και αίματος Θεού. Γιατί με τον άνθρωπο Ιησού Χριστό ήταν και είναι πάντα ενωμένος και ο Θεός Λόγος. Έτσι κοινωνώντας του Σώματος και του Αίματος του Χριστού μπορούμε να ενωθούμε με τον ίδιο τον Θεό.

Όταν προσκυνούμε την εικόνα του Χριστού δεν προσκυνούμε απλά απεικόνισμα ανθρώπου, αλλά του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού. Απεικονίζουμε τον άνθρωπο Ιησού που όμως δεν είναι ξεχωριστός από τον ίδιο Θεό Λόγο. Έτσι προσκυνούμε διά του εικονίσματος, που μας βοηθά να αναγόμεστε στο πρωτότυπο, τον ίδιο το Θεό Λόγο που ενανθρώπησε.

Συμπερασματικά, λοιπόν, όταν οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί ερωτώνται ποια είναι η πίστη τους στο πρόσωπο του Χριστού, **«Τι υμίν δοκεί περί του Χριστού; Τίνος υιός εστι;»**, η απάντηση είναι ξεκάθαρη: Είναι Υιός Θεού που έγινε για μας και άνθρωπος. Και έγινε άνθρωπος όχι από ανάγκη ή βία αλλά από αγάπη κινούμενος προς τα πλάσματά του, τον άνθρωπο.

Ας μη φοβόμαστε κι ας μη ντρεπόμαστε να Τον ομολογούμε, κάτι που δεν έκαναν οι Φαρισαίοι, όπως ακούσαμε σήμερα. Ας μιμηθούμε τον Δαβίδ, που παρόλο ότι επρόκειτο για έναν απόγονό του, κατά σάρκα, τον ομολόγησε Κύριον λέγοντας: **«Είπεν ο Κύριος τω Κυρίω μου κάθου εκ δεξιών μου, έως αν θω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου»**. Κι όπως τον ομολόγησε ο Απόστολος Θωμάς λέγοντας **«ο Κύριός μου και ο Θεός μου»!**

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

2. ΚΥΡΙΑΚΗ 12' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (ΤΗΣ ΧΑΝΑΝΙΑΣ)

Απόστολος: Β' Κορ. Στ' 16- ζ' 1

Ευαγγέλιο: Ματθ. ιε' 21-28

6 Φεβρουαρίου 2011

Είδαμε, μέσα από την σημερινή ευαγγελική περικοπή, μια γυναίκα Χαναναία, που δεν καταγόταν δηλαδή από τον εκλεκτό λαό του Ισραήλ, να ανερεί με την πράξη της την πίστη των φαρισαίων περί «αποκλειστικότητας της σωτηρίας». Πίστευαν δηλαδή οι φαρισαίοι ότι μόνο αυτοί μπορούσαν να σωθούν γιατί κατάγονταν από το εβραϊκό έθνος, ενώ όλοι οι άλλοι λαοί αποτελούσαν το βδέλυγμα, την περιφρόνηση του Θεού και τους ονόμαζαν μάλιστα με μια λέξη «κύνες», σκυλιά. Πίστευαν ότι κάθε ξένος λαός ήταν ταυτόχρονα και άπιστος, ενώ οι ίδιοι είχαν την πεποίθηση ότι ήταν οι πιστοί. Μα η πίστη δεν περιορίζεται σε έθνη και λαούς. Αυτό το αποδεικνύει η Χαναναία, η οποία, μέσω της διακριτικής στάσης που παίρνει ο Χριστός απέναντι της, κατορθώνει να φανερώσει σε όλους την βαθειά πίστη που έκρυβε μια γυναίκα, και μάλιστα αλλοεθνής.

Έτσι, ενώ βλέπουμε τον εκλεκτό λαό του Ισραήλ, ουδέποτε να αναγνωρίζει τον Χριστό ως τον αναμενόμενο Μεσσία, αλλά ούτε και να ζητά το έλεός Του, παρά μόνο να τον αντιμετωπίζουν με περιφρόνηση, εντούτοις ακούμε σήμερα μια αλλοεθνή γυναίκα την Χαναναία, να του φωνάζει: «ελέησόν με, Κύριε, Υιέ Δαυίδ». Τον αναγνωρίζει ως τον Κύριο και τον αναμενόμενο Μεσσία απόγονο του Δαυίδ και αυτή η βεβαιότητά και η πίστη της δεν είναι καθόλου επιφανειακή. Αποδεικνύεται η πίστη της πρώτα με την υπομονή και την επιμονή της. Αν δεν πίστευε ακράδαντα στον Χριστό ως σωτήρα, θα εγκατέλειπε την προσπάθειά της με την πρώτη περιφρόνηση του Χριστού, πράγμα που δεν βλέπουμε να κάνει. Ύστερα αν η πίστη της ήταν χλιαρή, δεν θα μπορούσε να φτάσει, στην ταπείνωση και στον εξευτελισμό, με το να δεχθεί τους λόγους του Χριστού ότι είναι «σκυλί». Ο εγωισμός του άπιστου ανθρώπου δεν του δίνει αυτό το δικαίωμα. Όμως η Χαναναία όχι μόνο δέχεται τους ταπεινωτικούς αυτούς λόγους, αλλά βάζει και την θέση της στη θέση του σκυλιού που ζητά το έλεος του Θεού, και μάλιστα, που αρκείται μόνο στα ψίχουλα. Και η θεραπεία της κόρης της ήταν μόνο ψίχουλα του ελέους του Θεού.

Ο Χριστός βέβαια ως παντογνώστης που γνωρίζει τα κρύφια της καρδιάς του καθ' ενός χειρίζεται ως σωστός παιδαγωγός την περίπτωση της Χαναναίας. Αφενός μεν, για να δοκιμάσει τη πίστη της και μέσω της ταπείνωσης να την οδηγήσει στην σωτηρία, αφετέρου δε για να ξεσκεπάσει την υποκρισία των φαρισαίων. Να αποδείξει τέλος, στους μαθητές Του και στους καλοδιάθετους ανθρώπους, ότι ο Θεός δεν κρύβεται πίσω από έθνη και λαούς αλλά αγκαλιάζει «πάντα τα έθνη» με την ίδια στοργή και αγάπη. Μέτρο της κρίσης Του, είναι πάνω από όλα η πίστη, η οποία επιβεβαιώνεται όπως είδαμε, με την υπομονή, την επιμονή και την ταπείνωση της Χαναναίας.

Η στάση των φαρισαίων από την μια και η στάση της Χαναναίας από την άλλη, χαρακτηρίζει άριστα τους ανθρώπους κάθε εποχής, καθώς και τη στάση τους έναντι του Θεού και της σωτηρίας τους. Οι πρώτοι που θα αρκεστούν να πουν ότι συγκαταλέγονται ανάμεσα στους εκλεκτούς του Θεού, θα παραμείνουν σε μια αυτοδικαίωση και παράλληλα σε περιφρόνηση των άλλων ως «αμαρτωλών», πράγμα

που θα τους φέρει σε αντίθεση με την κρίση του Θεού. Οι δεύτεροι θα αναζητήσουν τον Χριστό και αφού τον βρουν θα αναφωνήσουν μαζί με την Χαναναία «Κύριε, Υιέ Δαβίδ ελέησόν με». Έτσι θα φτάσουν στο έλεος του Θεού μέσα από την ταπείνωση και την αληθινή πίστη.

Όταν ο άνθρωπος προσεγγίζει τον Θεό και τον προσεγγίζει κυρίως με την προσευχή απευθύνοντάς του συνήθως αιτήματα, τα αιτήματα αυτά για να γίνουν δεκτά από τον Θεό και να εισακουστούν πρέπει να πηγάζουν από δύο κυρίως πηγές, όπως ακριβώς και της Χαναναίας, την πίστη και την ταπείνωση.

- Η πίστη είναι μια από τις κορυφαίες πνευματικές αρετές που πρέπει να κοσμήει τον χριστιανό. Αυτή ακριβώς η πίστη εκφράζεται μέσα από την επιμονή και επιβεβαιώνεται μέσα από την υπομονή και ιδιαίτερα την ταπείνωση. Βλέπουμε τον Χριστό σήμερα να δοκιμάζει την πίστη της Χαναναίας, μέχρι τέλους. Στην ζωή του χριστιανού θα έρθουν και θλίψεις και αρρώστιες, που πολλές φορές να νιώσει ότι εγκαταλείφθηκε από τον Θεό. Όταν τον παρακαλούμε και αυτός φαινομενικά δεν ακούει τις προσευχές μας, ή δεν μας απαλλάσσει από κάτι δυσάρεστο που μας βρήκε ή δεν μας χαρίζει κάτι το ποθούμενο για μας, είναι γιατί, ο Ίδιος ξέρει καλύτερα τι θα μας ωφελήσει και τι μας οδηγήσει στον πνευματικό θάνατο. Αλλά και όπως είδαμε σήμερα είναι και με δοκιμασία που θα ξεχωρίσει ο Θεός τους εκλεκτούς Του. Αν εμείς μείνουμε σταθεροί στην πίστη μας μέχρι τέλους και δεν ολιγοψυχήσουμε, τότε σαν πραγματικοί πιστοί θα αποτελέσουμε το παράδειγμα για τους άλλους.
- Έπειτα η ταπείνωση μας βοηθά να κρίνουμε με αυστηρότητα τον εαυτό μας και να αντιμετωπίζουμε με επιείκεια τους άλλους, όπως και η μάνα το παιδί της. Θα πρέπει να μην αυτό-δικαιώνουμε τους εαυτούς μας όπως οι φαρισαίοι, και να κατακρίνουμε τους άλλους. Αλλά να κρίνουμε, αυστηρά τον εαυτό μας και να ζητούμε το έλεος από τον Θεό ως δούλοι αχρείοι, ενώ να βλέπουμε τα όποια ελαττώματα του αδελφού μας με αγάπη και κατανόηση. Ο εγωισμός δεν φέρνει ποτέ καλά αποτελέσματα. Ο διάβολος εξέπεσε από άγγελος φωτός και έγινε ο διάβολος εξαιτίας του εγωισμού του. Ο ίδιος ο Κύριος μιλώντας για τους υπερηφάνους λέει ότι: «ο Θεός υπερηφάνους αντιτάσσεται». Είναι δηλαδή εχθρός του Θεού ο υπερήφανος, ενώ «ταπεινοί δε δίδωσιν χάριν» στους ταπεινούς δίδει την χάρη Του.

Τόσο η πίστη όσο και η ταπείνωση είναι κορυφαίες αρετές και χρειάζονται αγώνα και κόπο για να αποκτηθούν. Χρειάζονται επιμονή, υπομονή και αγώνα για την κατάκτησή τους, γιατί χωρίς αυτές τις αρετές δεν σώζεται κανείς.

Ας αποφύγουμε λοιπόν την υποκρισία των φαρισαίων. Ας μείνουμε μακριά από την όποια αυτό-δικαίωση, ή και την κατάκριση των άλλων. Στο πρόσωπο του οποιουδήποτε άλλου κρύβεται η εικόνα του ίδιου του Θεού για την οποία ήρθε στον κόσμο ο Υιός του Θεού και ο οποίος σταυρώθηκε για να την σώσει. Ας έχει ο καθένας σαν πρότυπο την Χαναναία, και ιδιαίτερα τον τρόπο που προσεγγίζει τον Χριστό, δηλαδή με πίστη και ταπείνωση. Μόνο έτσι θα εισακουστούν οι προσευχές μας από το Θεό και θα μπορεί να πει και σε μας «μεγάλη σου η πίστις γεννηθήτω σοι ως θέλεις».

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΟΔΙΟΥ

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣ' ΛΟΥΚΑ - ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

Απόστολος: Β' Τιμ. γ' 10-15

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιη' 10-14

εβρουαρίου 2024

Με την Κυριακή του Τελώνου και Φαρισαίου κάνει την αρχή του το Τριώδιο αυτή η μακρά πνευματική περίοδος που μας προετοιμάζει για να αξιωθούμε να ζήσουμε τα Άγια Πάθη και την Ζωηφόρο Ανάσταση του Κυρίου μας. Για να μπορέσει ο Θεός να μας πλησιάσει και να μας καλύψει με την χάρη του χρειάζονται κάποια απαραίτητα συστατικά και αυτά είναι η μετάνοια, η ταπείνωση και η καθαρή προσευχή. Όλα αυτά από την αρχή επισημαίνονται στην παραβολή που ακούσαμε και θα συνεχίσουν να επαναλαμβάνονται μέχρι και την Μεγάλη Εβδομάδα. Ο Χριστός επιλέγει πολλές φορές τον παραβολικό λόγο γιατί μέσα από αυτόν μπορεί να μεταφέρει μεγάλα και σωτήρια μηνύματα της πίστεως μας αλλά και οι παραβολές αυτές να εμφυτεύονται βαθιά μέσα στην καρδιά των ακροατών και να έχουν καλύτερο αποτέλεσμα. Έτσι και εμείς θα επικεντρωθούμε στα τρία βασικά μηνύματα της παραβολής τα οποία θα μας βοηθήσουν να διέλθουμε τα πνευματικά σκαλοπάτια της περιόδου του Τριωδίου.

- Η μετάνοια στον άνθρωπο είναι απαραίτητο συστατικό για να μπορέσει να πλησιάσει τον Θεό ή καλύτερα ο Θεός να μας αποκαλυφθεί και να ενεργεί μέσα μας. Η πώση των πρωτοπλάστων ήταν η αιτία της απομάκρυνσης Θεού και ανθρώπων. Ο Ιωάννης ο βαπτιστής κήρυξε μετάνοια για να μπορέσουν να δεχθούν τον Χριστό που ήδη ήταν παρόν. Το ίδιο και ο Χριστός το πρώτο του κήρυγμα ήταν για την μετάνοια ώστε με αυτήν να μπορούμε με καθαρή ψυχή να τον αναγνωρίσουμε και να τον δεχθούμε ως σωτήρα μας. Στην παραβολή του Τελώνη και Φαρισαίου βλέπουμε τον Φαρισαίο να μην βρίσκει στον εαυτό του λάθη, σφάλματα και παραλήψεις αλλά να αυτοδικαιώνεται. Ενώ ήταν γνώστης των γραφών δεν διάβασε στον Δίκαιο Ιώβ στην Παλαιά Διαθήκη που γράφει «τίς γάρ καθαρὸς ἔσται ἀπὸ ρύπου; ἀλλ' οὐθεὶς, ἐὰν καὶ μία ἡμέρα ὁ βίος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς», ενώ ο Χριστός θα πει αλλού «ὅταν ποιήσητε πάντα τὰ διαταχθέντα ὑμῖν, λέγετε ὅτι δούλοι ἀχρεῖοὶ ἔσμεν, ὅτι ὁ ὀφείλομεν ποιῆσαι πεποιήκαμεν». Από την άλλη ο Τελώνης προσήλθε στον ναό μετανοημένος, με συντριβή καρδίας και ο Θεός αυτού την προσευχή στο τέλος δέχθηκε και την μετάνοια. Θα πρέπει λοιπόν η όλη μας ζωή να είναι εμποτισμένη με την συνεχή μετάνοια, εφόσον καθημερινά αμαρτάνουμε καθημερινά να μετανοούμε και να ζητούμε το έλεος του Θεού. Μέσα από την ειλικρινή μετάνοια και εξομολόγηση στον πνευματικό ο άνθρωπος σώζεται. Οι άνθρωποι δεν διακρίνονται ανάλογα με τις αρετές ή τις κακίες τους αλλά με την διάθεσή τους να μετανοήσουν ή να παραμείνουν στην αμαρτία.
- Δεύτερο απαραίτητο στοιχείο είναι η ταπείνωση. Μετάνοια βέβαια και ταπείνωση πάνε μαζί. Εφόσον μετανοείς αναγνωρίζεις ότι δεν είσαι τέλειος, ούτε αλάθητος και καταφεύγεις στην εξομολόγηση, ταπεινώνεσαι ενώπιον του πνευματικού και του ίδιου του Θεού και ζητάς συγχώρηση. Ο Φαρισαίος στην παραβολή δεν έχει ίχνος ταπείνωσης αλλά έχει υπεροψία, θεω-

ρεί ότι ο Θεός είναι αναγκασμένος να τον σώσει γιατί έκανε κάποια καλά έργα. Προβάλλει τον εαυτό του, περιαιτολογεί και κατακρίνει τον Τελώνη. Από την άλλη ο Τελώνης δεν προβάλλει τον εαυτό του αλλά τον μέμφεται και ζητά επίμονα το έλεος του Θεού, δεν κατακρίνει κανέναν συνάνθρωπό του αλλά βλέπει μόνο τις δικές του αμαρτίες. Ο Χριστός τελειώνει με την παραβολή που είναι όλο το νόημα με την φράση «πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται». Ενώ ο άγιος Ιάκωβος ο Αδελφόθεος μας προειδοποιεί στην επιστολή του «ὁ Θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν». Αν καταφέρουμε να μην κατακρίνουμε κανέναν για οποιοδήποτε λάθος ή αμαρτία έπραξε στη ζωή του και αν καταφέρουμε με την χάρη του Θεού πάντοτε να μην δεχόμαστε τους επαίνους και όταν μας πουν κάτι άσχημο να μην ταρασσόμαστε τότε σημαίνει ότι αποκτήσαμε κάπως την αρετή της ταπείνωσης. Ο Άγιος Αντώνιος ο οποίος είδε «όλας τας παγίδας του διαβόλου υπλομένηας» και διερωτήθηκε ποιός μπορεί να αποφύγει όλες τις παγίδες του διαβόλου άκουσε από φωνή από τον ουρανό να του λέγει: «ο ταπεινός» γιατί ακριβώς μπροστά στην ταπείνωση οι δαίμονες φεύγουν.

- Τελευταία προϋπόθεση της πνευματικής προόδου είναι η καθαρή προσευχή, η οποία επιτυγχάνεται με τα δύο πιο πάνω. Όταν προσεύχεσαι και περιμένεις να εισακουστεί η προσευχή σου θα πρέπει να προσέλθεις στον Χριστό με καθαρή τη καρδιά όπως μας το επισημαίνει ο ίδιος ο Χριστός «μακάριοι οί καθαροί τῆ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται». Η καθαρότητα της καρδιάς επιτυγχάνεται ασφαλώς με την συνεχή μεάνοια και την εξαγόρευση των αμαρτιών μας στον πνευματικό. Η εξομολόγηση και η μεάνοια είναι το λουτρό της ψυχής που πλένεται και καθαρίζεται από τους ρίπους της αμαρτίας. Έπειτα δεύτερο συστατικό της καθαρής προσευχής είναι η αποφυγή του εγωισμού. Όλα τα αμαρτήματα είναι ανθρώπινα, όμως, ο εγωισμός, η έπαρση, η φιλαυτία και φιλοδοξία και όταν νομίζουμε ότι θα τα καταφέρουμε όλα μόνοι μας χωρίς τον Θεό τότε αυτό είναι δαιμονικό πάθος. Θα πρέπει να προσευχόμαστε οπωσδήποτε με ταπείνωση ενώπιον του Θεού για να εισακούονται οι προσευχές μας. Ένα τρίτο συστατικό της προσευχής είναι και η πίστη την οποία πρέπει να αυξήσουμε με τα πιο πάνω αλλά και με τη μυστηριακή ζωή.

ΑΣ πορευτούμε λοιπόν στο Τριώδιο με μεάνοια, με ταπεινό φρόνημα για να μπορούμε να γίνουμε δεκτικοί της χάρης του Θεού. Όταν δε δεν τα καταφέρνουμε με δάκρυα να παρακαλούμε τον Θεό να μας δώσει το χάρισμά να έχουμε γρήγορο νου, να μετανοούμε εύκολα για τα αμαρτήματα και τις παραλείψεις μας. Να παρακαλούμε επίσης τον Θεό να μας χαρίσει το ύψιστο δώρο την ταπείνωση, να ατενίζουμε τον εσταυρωμένο Κύριό μας και να του ζητούμε: ταπεινέ μου Κύριε ταπείνωσών με δια της ταπεινώσεώς σου. Τέλος στην προσευχή μας θα πρέπει να του ζητούμε: πρόσθεσ ημάς Κύριε πίστην.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Απόστολος: Α' Κορ. η' 8 – θ' 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. κε' 31 – 46

23 Φεβρουαρίου 2025

Κυριακή της Απόκρεω σήμερα, δηλαδή η τελευταία μέρα που καταλύουμε κρεατικά, για την προετοιμασία μας για τη Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Όπως ο Θεός είπε στον παράδεισο μπορείτε να φάτε από όλα εκτός από ένα δέντρο, έτσι και η Εκκλησία μας για άσκηση της υπακοής, από αύριο μέχρι την Κυριακή της Τυρινής επιτρέπει να τρώμε από όλες τις τροφές εκτός από κρεατικά.

Με την έναρξη του Τριωδίου η Εκκλησία μας παρουσίασε δύο Κυριακές που αναφέρονται στην ευσπλαχνία του Θεού προς τον πεπτωκότα, αμαρτωλό άνθρωπο και ότι ο καθένας μας μπορεί με την ταπείνωση και την μετάνοια να σωθεί. Σήμερα Κυριακή της Απόκρεω μας παρουσιάζει την ημέρα της Κρίσεως - της Δευτέρας Παρουσίας και μας συνιστά την προσοχή μας πρώτα να μας βρει ο Θεός να κοσμούμαστε με τις δυο αρετές της μετάνοιας και της ταπείνωσης και έπειτα να έχουμε να δείξουμε έργα ελεημοσύνης και αγάπης προς τους συνανθρώπους μας.

- Πραγματικά είναι φοβερή η ημέρα της αδεκάστου Κρίσεως όπου ο Θεός θα διαχωρίσει και θα βάλει τους μεν δίκαιους, τους οποίους ονομάζει πρόβατα για το πράον του ήθους και ήμερον, εις τα δεξιά, τους δε αμαρτωλούς, τους οποίους εκάλεισεν ερίφια δια το άγριον και άτακτον εις τα αριστερά Του μέρη. Η παραβολή της Κρίσεως τοποθετήθηκε ακριβώς, όπως λένουν οι άγιοι πατέρες μας μετά τις δύο προηγούμενες παραβολές Τελώνου και Φαρισαίου και Ασώτου υιού για να μη δημιουργηθεί, η εντύπωση πως χωρίς μετάνοια, ό,τι κι αν κάνουμε, ο Θεός θα μας δεχθεί. Ο άνθρωπος πρέπει να συναισθάνεται κάθε στιγμή την ημέρα αυτή της κρίσεως και να έχει συνεχή μετάνοια στη ζωή του. Η ζωή μας άλλωστε είναι προσωρινή και κάθε στιγμή θα πρέπει να την εκμεταλλευόμαστε είτε να ωφελούμαστε πνευματικά είτε να ωφελούμε άλλους με τον λόγο μας, με το παράδειγμά μας και τις πράξεις μας. Γιατί ήρθαμε στον κόσμο αυτό για να δοξάζουμε συνεχώς τον Θεό και να προσφέρουμε αγάπη και χαρά στους άλλους. Η σημερινή παραβολή θα πρέπει να μας συγκλονίζει κάθε στιγμή και διαβάζεται σήμερα για να είμαστε προσεχτικοί με τη ζωή μας. Να αποφεύγουμε τις αμαρτωλές συμπεριφορές σε καρναβάλια, αμαρτωλούς χορούς και κραιπάλες, γιατί δεν ξέρουμε πότε θα έρθει ο Χριστός ή πότε θα έρθει η ημέρα του θανάτου μας που θα κριθούμε. Ο άγιος Νεόφυτος ο έγκλειστος γράφει: «Αγαθόν υπέρτερον παντός άλλου αγαθού, φόβος Θεού και μνήμη θανάτου». Η συνεχής μνήμη του Θεού και του ότι ανά πάσα στιγμή θα φύγουμε από αυτή τη ζωή και θα βρεθούμε μπροστά στον δίκαιο Κριτή μας προστατεύει από του να αμαρτάνουμε. Από την άλλη μας βοηθάει να έχουμε ταπεινό φρόνημα έναντι του Θεού και να ελπίζουμε να σωθούμε, όχι χάρη στα καλά μας έργα, αλλά στη φιλευσπλαχνία και φιλανθρωπία του Κυρίου μας. Ο Άγιος Σιλουανός ο

Αθωνίτης έχοντας μια αποκάλυψη μας λέγει: «Κράτα το νου σου στον Άδη και μην απελπίζεσαι». Η συνεχής μετάνοια και η ταπείνωση θα μας σώσουν.

- Σύμφωνα με τη σημερινή παραβολή, βάση της κρίσεως του Θεού και κριτήριο θα είναι η αγάπη προς τους αδελφούς μας τους ελαχίστους. Ο δρόμος προς τον Θεό περνάει από το πρόσωπο του κάθε πλησίον. «Αδελφός του Χριστού» είναι κάθε άνθρωπος και οι ελάχιστοι ακόμη της κοινωνίας. Επαναλαμβάνει συνεχώς ο Χριστός το: «ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε». Αλήθεια πόση αξία έχει η ελεημοσύνη ακόμα και σε ένα μόνο άνθρωπο να κάνουμε ελεημοσύνη. Αντίθετα κάθε προσβολή προς τους ελαχίστους αδελφούς είναι προσβολή προς το ίδιο το πρόσωπο του Χριστού. Όταν η αγάπη του ανθρώπου απομακρύνεται από τον Θεό, τότε η αγάπη του απομακρύνεται και από τους ελαχίστους αδελφούς. Όταν ο άνθρωπος πλησιάζει τους συνανθρώπους του και τους προσφέρει αγάπη, τότε πλησιάζει και τον Θεό. Θα πρέπει ως Χριστιανοί να αποφύγουμε την πλεονεξία η οποία είναι ειδωλολατρία καθότι η αρρωστημένη προσκόλληση προς τα χρήματα και τα υλικά πράγματα μας απομακρύνει από τον Θεό. Μας λέγει η λογική ότι, αν δώσουμε σε αυτόν που έχει ανάγκη, θα στερηθούμε εμείς και θα πεινάσουμε. Η πίστη μας στον αληθινό Θεό μας λέγει δώσε για να σου δώσει ο Θεός εκατό φορές περισσότερα από όσα έδωσες. Το ψάλλουμε συχνά στις αρτοκλασίες: «Πλούσιοι ἐπώχευσαν καὶ ἐπεινασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττώθησονται παντός ἀγαθοῦ». Οι άγιοι μας μας λένε: Αν θέλουμε να γίνουμε φτωχοί, τότε να θησαυρίζουμε, αν θέλουμε να έχουμε αφθονία υλικών και πνευματικών αγαθών, θα πρέπει να σκορπίζουμε με την ελεημοσύνη. Αν θέλουμε να γίνουμε ζητιάνοι να αποθηκεύουμε. Αν θέλουμε να πεθάνουμε από την πείνα να κλείσουμε τα μάτια μας και τα αυτιά μας στον ανθρώπινο πόνο και την ανθρώπινη δυστυχία. Πραγματικά είναι άπειρα τα παραδείγματα μέσα από την Αγία Γραφή και τα συναξάρια των αγίων μας πως, όταν ο άνθρωπος δίνει από αυτά που έχει υλικά πράγματα, είτε αφιερώνει χρόνο για να απαλύνει τον ανθρώπινο πόνο του άλλου ή να βοηθήσει πνευματικά τον συνάνθρωπό του να βρει τον Θεό, αυτός λαμβάνει μεγάλη ανταμοιβή από τον Θεό.

Εισερχόμενοι λοιπόν σε λίγες μέρες στη Μεγάλη Τεσσαρακοστή να εισέλθουμε εν μετάνοια και με ταπεινό φρόνημα αλλά και να βοηθούμε παντοιοτρόπως τον κάθε συνάνθρωπό μας υλικά και πνευματικά.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΛΟΥΚΑ (ΑΣΩΤΟΥ)

Απόστολος: Α' Κορ. στ' 12 – 20

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιε' 11 – 32

16 Φεβρουαρίου 2025

Για να μπορέσει ο άνθρωπος να κάνει αρχή και να προκόψει στη συνέχεια πνευματικά χρειάζονται δύο βασικά στοιχεία: τη μετάνοια και την ταπείνωση. Έτσι οι δύο πρώτες Κυριακές του Τριωδίου αυτό τον σκοπό έχουν να καταδείξουν ότι ο Θεός αναπαύεται στον άνθρωπο που μετανοεί και έχει ταπεινό φρόνημα στη ζωή του. Η Κυριακή του Ασώτου υιού σήμερα, όπως και η περασμένη Κυριακή του Τελώνου και Φαρισαίου είναι χαρακτηριστικές, αφού δικαιώνεται ο αμαρτωλός που με μετάνοια και ταπείνωση ζητά το έλεος του Θεού. Αντίθετα ο υπερήφανος, μεγαλύτερος υιός ή ο Φαρισαίος που μπορούσε να είχαν τάχα αρετές δεν σώζονται, γιατί είχαν εγωισμό, αυτοδικαίωση και κατέκριναν τους αδελφούς τους.

- Η μακρά αυτή περίοδος του Τριωδίου που εισήλαμε από την περασμένη Κυριακή έχει ως σκοπό να μας προετοιμάσει πνευματικά να αξιωθούμε να μετέχουμε των Αγίων Παθών και της Αναστάσεως του Κυρίου μας. Κάθε χρόνο, εξαιρέτως αυτή την περίοδο πρέπει ο Χριστιανός να ανεβαίνει ως σκαλοπάτια της πνευματικής προκοπής για να μπορέσει όταν μας καλέσει ο Κύριος να γίνει μέτοχος της Αναστάσεως και της Αιωνίου Ζωής. Η σημερινή παραβολή του Ασώτου Υιού πραγματικά μας δίνει δυο πολύ σημαντικές πτυχές για να αρχίσουμε και να συνεχίσουμε την πνευματική μας πορεία μέσα στη Μεγάλη Τεσσαρακοστή την μετάνοια και την ταπείνωση. Πραγματικά όλα τα πνευματικά εφόδια βοηθούν και όλα χρειάζονται για να αποκτήσουμε τις αρετές που θα είναι ως εισιτήρια για την Βασιλεία των Ουρανών. Η νηστεία, η προσευχή, η μετοχή στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, η ελεημοσύνη προς τον συνάνθρωπο, η αγάπη, η ανεξικακία και η συγχώρεση του αδελφού μας. Όλα όμως θα πρέπει να γίνονται μέσα στο πνεύμα της ταπείνωσης και της μετάνοιας. Να αναγνωρίζει ο καθένας μας ότι όσα και να κάνει στη ζωή του αγαθά, όπως ο μεγαλύτερος υιός, θα είναι πολύ λίγα για να εισέλθει στη Βασιλεία του Θεού, αν δεν τα βλέπει με ταπεινό φρόνημα και αν δεν συγχωράει τον αδελφό του. Από την άλλη ο καθένας μας όσο χαμηλά και αν έπεσε στην αμαρτία να μην απελπίζεται, γιατί ο Θεός Πατέρας μας είναι σπλαχνικός και φιλάνθρωπος και μπορεί να μας σώσει με τη μετάνοια. Η μετάνοια και η εξομολόγηση είναι η αφετηρία σωτηρίας μας. Οι πατέρες μας, μας λένε ότι το να πέφτουμε στην αμαρτία είναι ανθρώπινο, το να εμμένουμε στην αμαρτία είναι δαιμονικό, αφού μόνο ο διάβολος δεν θέλει να μετανοήσει, το να μετανοούμε είναι θείο δώρο καθότι ανοίγει τον δρόμο προς τον Θεό και τη σωτηρία μας. Πολύ ωραία χρησιμοποίησε τη φράση ο Χριστός στην παραβολή: «αναστάς πορεύσομαι προς τον πατέρα μου». Έτσι και εμείς αυτό που πρέπει να κάνουμε αυτές τις μέρες πριν την καθαρά Δευτέρα είναι να σηκωθούμε να πάμε να βρούμε ένα πνευματικό και να κάνουμε μια καθαρή εξομολόγηση και να βάλουμε μια καινούρια αρχή στη ζωή μας.

- Είναι κάτι που αναγκαζόμαστε να θίξουμε αυτές τις μέρες και πρέπει να το κάνουμε για να ξυπνήσουμε επιτέλους και να προστατεύσουμε τον πιστό λαό μας. Η εκκλησία μας κάνει λόγο τις μέρες αυτές για μετάνοια, ταπείνωση, την επόμενη Κυριακή για τη Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου μας όπου άλλοι θα κερδίσουν τον Παράδεισο και άλλοι λόγω της φαύλης συμπεριφοράς τους στην αιώνια κόλαση. Ενώ λοιπόν θα πρέπει αυτές τις μέρες να τρέξει σε μετάνοια με περισυλλογή να ετοιμαστεί να εισέλθει στην Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Δυστυχώς προβάλλονται οι καρναβαλίστικες παρελάσεις. Όλα αυτά όμως εκτός από ανήθικα και αισχρά πολλές φορές είναι και βλάσφημα αλλά και παραπέμπουν σε λατρεία ειδολολατρικών θεοτήτων και του ίδιου του διαβόλου. Οι άγιοι μας έκαναν μεγάλους αγώνες και άλλοι είχαν μαρτυρικό τέλος στον προσπάθειά τους να καταργηθούν όλα αυτά καθότι δεν συνάδουν με την Ορθόδοξη πίστη μας. Δεν είναι ο πολιτισμός μας αυτός και ούτε περιποιεί τιμή σε ένα νησί των αγίων να πραγματοποιούνται τέτοιου είδους δραστηριότητες. Δεν αρμόζει σε Χριστιανούς ούτε να συμμετέχουμε σε τέτοιες εκδηλώσεις, ούτε να παρακολουθούμε ή να έχουμε οποιαδήποτε σχέση με αυτά. Μολύνουμε το βάπτισμά μας, το όνομα του Χριστού και του Αγίου Πνεύματος που λάβαμε με το Χρίσμα. Μην το θεωρήσουμε κάτι ουδέτερο ή ασήμαντο, ο Χριστός η Παναγία μας και οι άγιοι μας λυπούνται για όλα αυτά. Όσοι τυχόν είχαμε σχέση με τα καρναβάλια πρόσφατα ή παλαιότερα θα πρέπει να μετανοήσουμε, να εξομολογηθούμε σε ένα σωστό πατερικό, ορθόδοξο πνευματικό για να μπορέσουμε να σωθούμε. Διαφορετικά θα έχουμε ευθύνη και μεγάλο βάρος και αμάρτημα θανάσιμο να συμμετέχουμε σε αυτά ή να τα παρακολουθούμε.

Λίγο πριν την Μεγάλη Τεσσαρακοστή μας προετοιμάζει η Εκκλησία πρώτα να μετανοήσουμε, και όσο αμαρτάνουμε να μετανοούμε συνεχώς, και με την εξομολόγηση κάθε φορά να βάζουμε καινούρια αρχή. Η ταπείνωση είναι όχημα που θα μας εισάγει στον παράδεισο. Ένα φορτηγό γεμάτο αρετές που το οδηγεί η υπερηφάνεια πάει κατευθείαν στην κόλαση, ένα φορτηγό γεμάτο αμαρτίες που το οδηγεί η ταπείνωση και η μετάνοια ανεβαίνει στον παράδεισο. Όλοι αυτές τις μέρες να προετοιμάσουμε τον εαυτό μας με προσευχή, μετάνοια, εξομολόγηση, αλληλοσυγχώρηση, περισυλλογή και αποστασιοποίηση από αμαρτωλά και βλάσφημα θεάματα.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Απόστολος: Α' Κορ. η' 8 – θ' 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. κε' 31 – 46

23 Φεβρουαρίου 2025

Κυριακή της Απόκρεω σήμερα, δηλαδή η τελευταία μέρα που καταλύουμε κρεατικά, για την προετοιμασία μας για τη Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Όπως ο Θεός είπε στον παράδεισο μπορείτε να φάτε από όλα εκτός από ένα δέντρο, έτσι και η Εκκλησία μας για άσκηση της υπακοής, από αύριο μέχρι την Κυριακή της Τυρινής επιτρέπει να τρώμε από όλες τις τροφές εκτός από κρεατικά.

Με την έναρξη του Τριωδίου η Εκκλησία μας παρουσίασε δύο Κυριακές που αναφέρονται στην ευσπλαχνία του Θεού προς τον πεπτωκότα, αμαρτωλό άνθρωπο και ότι ο καθένας μας μπορεί με την ταπείνωση και την μετάνοια να σωθεί. Σήμερα Κυριακή της Απόκρεω μας παρουσιάζει την ημέρα της Κρίσεως - της Δευτέρας Παρουσίας και μας συνιστά την προσοχή μας πρώτα να μας βρει ο Θεός να κοσμούμαστε με τις δυο αρετές της μετάνοιας και της ταπείνωσης και έπειτα να έχουμε να δείξουμε έργα ελεημοσύνης και αγάπης προς τους συνανθρώπους μας.

- Πραγματικά είναι φοβερή η ημέρα της αδεκάστου Κρίσεως όπου ο Θεός θα διαχωρίσει και θα βάλει τους μεν δίκαιους, τους οποίους ονομάζει πρόβατα για το πράον του ήθους και ήμερον, εις τα δεξιά, τους δε αμαρτωλούς, τους οποίους εκάλεισεν ερίφια δια το άγριον και άτακτον εις τα αριστερά Του μέρη. Η παραβολή της Κρίσεως τοποθετήθηκε ακριβώς, όπως λένουν οι άγιοι πατέρες μας μετά τις δύο προηγούμενες παραβολές Τελώνου και Φαρισαίου και Ασώτου υιού για να μη δημιουργηθεί, η εντύπωση πως χωρίς μετάνοια, ό,τι κι αν κάνουμε, ο Θεός θα μας δεχθεί. Ο άνθρωπος πρέπει να συναισθάνεται κάθε στιγμή την ημέρα αυτή της κρίσεως και να έχει συνεχή μετάνοια στη ζωή του. Η ζωή μας άλλωστε είναι προσωρινή και κάθε στιγμή θα πρέπει να την εκμεταλλευόμαστε είτε να ωφελούμαστε πνευματικά είτε να ωφελούμε άλλους με τον λόγο μας, με το παράδειγμά μας και τις πράξεις μας. Γιατί ήρθαμε στον κόσμο αυτό για να δοξάζουμε συνεχώς τον Θεό και να προσφέρουμε αγάπη και χαρά στους άλλους. Η σημερινή παραβολή θα πρέπει να μας συγκλονίζει κάθε στιγμή και διαβάζεται σήμερα για να είμαστε προσεκτικοί με τη ζωή μας. Να αποφεύγουμε τις αμαρτωλές συμπεριφορές σε καρναβάλια, αμαρτωλούς χορούς και κραιπάλες, γιατί δεν ξέρουμε πότε θα έρθει ο Χριστός ή πότε θα έρθει η ημέρα του θανάτου μας που θα κριθούμε. Ο άγιος Νεόφυτος ο έγκλειστος γράφει: «Αγαθόν υπέρτερον παντός άλλου αγαθού, φόβος Θεού και μνήμη θανάτου». Η συνεχής μνήμη του Θεού και του ότι ανά πάσα στιγμή θα φύγουμε από αυτή τη ζωή και θα βρεθούμε μπροστά στον δίκαιο Κριτή μας προστατεύει από του να αμαρτάνουμε. Από την άλλη μας βοηθάει να έχουμε ταπεινό φρόνημα έναντι του Θεού και να ελπίζουμε να σωθούμε, όχι χάρη στα καλά μας έργα, αλλά στη

φιλευσπλαχνία και φιλανθρωπία του Κυρίου μας. Ο Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης έχοντας μια αποκάλυψη μας λέγει: «Κράτα το νου σου στον Άδη και μην απελπίζεσαι». Η συνεχής μετάνοια και η ταπείνωση θα μας σώσουν.

- Σύμφωνα με τη σημερινή παραβολή, βάση της κρίσεως του Θεού και κριτήριο θα είναι η αγάπη προς τους αδελφούς μας τους ελαχίστους. Ο δρόμος προς τον Θεό περνάει από το πρόσωπο του κάθε πλησίον. «Αδελφός του Χριστού» είναι κάθε άνθρωπος και οι ελάχιστοι ακόμη της κοινωνίας. Επαναλαμβάνει συνεχώς ο Χριστός το: «ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε». Αλήθεια πόση αξία έχει η ελεημοσύνη ακόμα και σε ένα μόνο άνθρωπο να κάνουμε ελεημοσύνη. Αντίθετα κάθε προσβολή προς τους ελαχίστους αδελφούς είναι προσβολή προς το ίδιο το πρόσωπο του Χριστού. Όταν η αγάπη του ανθρώπου απομακρύνεται από τον Θεό, τότε η αγάπη του απομακρύνεται και από τους ελαχίστους αδελφούς. Όταν ο άνθρωπος πλησιάζει τους συνανθρώπους του και τους προσφέρει αγάπη, τότε πλησιάζει και τον Θεό. Θα πρέπει ως Χριστιανοί να αποφύγουμε την πλεονεξία η οποία είναι ειδωλολατρία καθότι η αρρωστημένη προσκόλληση προς τα χρήματα και τα υλικά πράγματα μας απομακρύνει από τον Θεό. Μας λέγει η λογική ότι, αν δώσουμε σε αυτόν που έχει ανάγκη, θα στερηθούμε εμείς και θα πεινάσουμε. Η πίστη μας στον αληθινό Θεό μας λέγει δώσε για να σου δώσει ο Θεός εκατό φορές περισσότερα από όσα έδωσες. Το ψάλλουμε συχνά στις αρτοκλασίες: «Πλούσιοι ἐπώχευσαν καὶ ἐπεινάσαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττώθησονται παντός ἀγαθοῦ». Οι άγιοι μας μας λένε: Αν θέλουμε να γίνουμε φτωχοί, τότε να θησαυρίζουμε, αν θέλουμε να έχουμε αφθονία υλικών και πνευματικών αγαθών, θα πρέπει να σκορπίζουμε με την ελεημοσύνη. Αν θέλουμε να γίνουμε ζητιάνοι να αποθηκεύουμε. Αν θέλουμε να πεθάνουμε από την πείνα να κλείσουμε τα μάτια μας και τα αυτιά μας στον ανθρώπινο πόνο και την ανθρώπινη δυστυχία. Πραγματικά είναι άπειρα τα παραδείγματα μέσα από την Αγία Γραφή και τα συναξάρια των αγίων μας πως, όταν ο άνθρωπος δίνει από αυτά που έχει υλικά πράγματα, είτε αφιερώνει χρόνο για να απαλύνει τον ανθρώπινο πόνο του άλλου ή να βοηθήσει πνευματικά τον συνάνθρωπό του να βρει τον Θεό, αυτός λαμβάνει μεγάλη ανταμοιβή από τον Θεό.

Εισερχόμενοι λοιπόν σε λίγες μέρες στη Μεγάλη Τεσσαρακοστή να εισέλθουμε εν μετάνοια και με ταπεινό φρόνημα αλλά και να βοηθούμε παντοιοτρόπως τον κάθε συνάνθρωπό μας υλικά και πνευματικά.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

Απόστολος: Ρωμ. ιγ' 11 – ιδ' 4

Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 14 – 21

2 Μαρτίου 2025

Αφού η Αγία μας Εκκλησία, μας προετοίμασε με τις προηγούμενες Κυριακές για μετάνοια, ταπείνωση, επιστροφή στο Θεό, σήμερα μας δίνει τα τελευταία παραγγέλματα πριν εισέλθουμε στη Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Είναι πολύ σημαντικό το στάδιο που θα εισέλθουμε από αύριο να μας αποδώσει καρπούς. Έτσι τρεις βασικές αρχές που θα πρέπει να έχουμε υπόψη μας είναι: η συγχώρεση του αδελφού μας, το ταπεινό φρόνημα και όχι η επίδειξη και να είμαστε ευοπλισμένοι προς τον συνάνθρωπό μας.

- Ο Χριστός παρόλο που είναι Θεός δεν προστάζει ούτε απειλεί ούτε εξαναγκάζει κανένα να εφαρμόσει τις εντολές Του κάνει όμως μια συμφωνία: «Εάν αφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος· ἐάν δὲ μὴ ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ Πατήρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν». Προϋπόθεση να συγχωρέσει ο Θεός τα δικά μας σφάλματα και αμαρτήματα είναι και εμείς να συγχωρέσουμε τα σφάλματα των συνανθρώπων μας. Την ίδια έννοια έχει και η Κυριακή προσευχή, το γνωστό «πάτερ ἡμῶν» το οποίο λέμε σε κάθε μας προσευχή κατά τη διάρκεια της ημέρας και ιδιαίτερα πριν να προσέλθουμε να κοινωνήσουμε: «Ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν». Ζητούμε από τον Θεό να μας συγχωρέσει τις αμαρτίες μας, όπως και εμείς ακριβώς συγχωρούμε τα σφάλματα των αδελφών μας προς εμάς. Το βράδυ σήμερα γίνεται στις εκκλησίες μας ο εσπερινός ο οποίος ονομάζεται της συγνώμης όπου όλοι μας κλήρος και λαός ζητάμε μεταξύ μας συγνώμη - συγχώρεση. Αυτό είναι προϋπόθεση για να μπορέσουμε από αύριο να εισέλθουμε στο στάδιο των αρετών.
- Από αύριο αρχίζει η νηστεία που είναι η αρχαιότερη, μεγαλύτερη και αυστηρότερη από όλες τις άλλες που έχουμε μέσα στο χρόνο. Ο Μέγας Βασίλειος αναφέρει για τη νηστεία: «συνηλικιώτης ἐστὶ τῆς ἀνθρωπότητος (εἶναι συνομήλικη με την ανθρωπότητα), αφού «εν τῷ παραδείσῳ ἐνομοθετήθη» Η πρώτη εντολή που έδωσε ο Θεός στον άνθρωπο ήταν η νηστεία, μπορεί να φάγει από όλες τις τροφές εκτός από μία και το κάνει ο Θεός αυτό για να έχουμε άσκηση και να καλλιεργήσουμε την υπακοή σε Αυτόν. Τη νηστεία εφάρμοσε στη ζωή του ο ίδιος ο Χριστός. Την εφάρμοσαν ακόμα και οι δίκαιοι και οι άγιοι και στην Παλαιά Διαθήκη αλλά και ζωή της Εκκλησίας με την νηστεία έγιναν Θεόπτες, αξιώθηκαν της κάθαρσης των παθῶν και γεύθηκαν τις άκτιστες ενέργειες του Θεού. Η νηστεία ευεργετεί τον άνθρωπο που την τηρεί στη ζωή του, και στην υγεία του σώματος ωφελεί αλλά και την ψυχή μας βοηθά να αναχθεί προς τον Θεό. Χρειάζεται όμως μια προσοχή σε ότι αφορά τη νηστεία να γίνεται με ταπεινό φρόνημα και όχι με επίδειξη. Οι άγιοι μας ήξεραν επιμελώς να αποκρύβουν τον αγώνα και

τις αρετές τους για να μην τους φθονήσει ο διάβολος και χάσουν τον μισθό τους. Αξίζει να γνωρίζουμε και τα εξής ότι νηστεία σύμφωνα με τους πατέρες δεν είναι αυτοσκοπός αλλά μέσο για επίτευξη της αρετής, δεν είναι σωματοκτόνος αλλά παθοκτόνος.

- Πολύ σημαντικό εισερχόμενοι στην Μεγάλη Τεσσαρακοστή από αύριο να μην ξεχνάμε και τους αδελφούς μας που έχουν ανάγκη. Μας λέγει ο Κύριός μας σήμερα: «μη θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυρούς ἐπὶ τῆς γῆς ἀλλὰ ἐν οὐρανῷ». Ένα μεγάλο θανάσιμο αμάρτημα στον άνθρωπο είναι η φιλαργυρία και η πλεονεξία και κατά συνέπεια η ασπλαχνία του προς τον συνάνθρωπο. Θα πρέπει ο καθένας μας να έχει στηριγμένες τις ελπίδες του στον αληθινό Θεό και όχι στα υλικά πράγματα, τα οποία έρχονται και παύονται από τη μια στιγμή στην άλλη. Ο Θεός μπορεί να θρέψει και από το μηδέν τον άνθρωπο, ο οποίος ελπίζει σε Αυτόν. Επίσης όταν ελεούμε τους ανθρώπους που έχουν ανάγκη, χωρίς να ελπίζουμε από αυτούς ανταμοιβή, τότε ό,τι δώσαμε αυτό μένει και κατατίθεται στον ουρανό όπου ο Θεός θα μας το αντιπροσφέρει εκατό φορές περισσότερο. Να θυμηθούμε την περασμένη Κυριακή που ο Χριστός παραβολικά αναφέρθηκε για τη Δευτέρα Παρουσία Του και τη Βασιλεία των ουρανών. Θα κριθούμε βάσει της αρετής της αγάπης και της ελεημοσύνης προς τον συνάνθρωπό μας. Η προφορά μας μπορεί να είναι υλική σε όποιον έχει ανάγκη ή να βρήκαμε χρόνο να επισκεφθούμε ένα άρρωστο, έναν που διέρχεται μια δοκιμασία να αφιερώσουμε χρόνο να του συμπαρασταθούμε. Η μεγαλύτερη ελεημοσύνη είναι επίσης να καταβάλουμε προσπάθειες με την προσευχή μας, με την υπομονή και τον γλυκό λόγο προς τους αδελφούς μας να τους μάθουμε τη νηστεία, να τους μάθουμε την μετάνοια, το να εκκλησιάζονται κάθε Κυριακή. Με αυτό και αυτούς θα σώσουμε αλλά και εμείς με αυτούς.

Από αύριο Καθαρά Δευτέρα αρχίζουμε πάντοτε με την ευχή του πνευματικού μας αυστηρή νηστεία. Τις πρώτες τρεις μέρες άλλοι κάνουν πλήρη ασιτεία, όσοι δεν μπορούμε τουλάχιστο να κάνουμε ξηροφαγία και μετά αλάδωτα αναλόγως με τις δυνάμεις μας και τη ευχή του εξομολόγου μας. Να συγχωρέσουμε όλους σήμερα και να ζητήσουμε συγχώρηση από όλους όσους βλάψαμε και όσους μας έβλαψαν. Να αποκτήσουμε την ανεξικακία, την ταπείνωση και την αγάπη προς όλους. Να αυξήσουμε αυτές τις μέρες μαζί με τη νηστεία, την προσευχή, τον Εκκλησιασμό και να αγωνιστούμε να κόψουμε τα πάθη και να αποκτήσουμε τις κατά Θεόν αρετές.

† ο Πάφου Τυχικός

ράδοση τότε οκτώ αιώνων θα χάναμε την αλήθεια και επομένως και την σωτηρία μας. Ο πόλεμος εναντίον των ιερών εικόνων και ιερών λειψάνων έθιγε συθέμελα το οικοδόμημα της Εκκλησίας και συγκέντρωνε όλες τις αιρέσεις των προηγούμενων αιώνων. Ο Χριστός έγινε άνθρωπος και αυτό που είδαν οι απόστολοι το αποτύπωσαν σε εικόνες ως ιερά εκτυπώματα όπως τα ονομάζει ο άγιος Φώτιος πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Με τις εικόνες βοηθήμαστε ως άνθρωποι να αναχθούμε προς το προτότυπο. Όπως δηλαδή έχουμε τις φωτογραφίες των δικών μας ανθρώπων που έφυγαν και βλέποντάς τις μας βοηθάει καλύτερα στο να τους φέρνουμε στη μνήμη μας έτσι ακριβώς συμβαίνει και με τις εικόνες του Χριστού, της Παναγίας και των αγίων μας. Τους είδαμε γι' αυτό και μπορούμε να εικονίσουμε το πραγματικό πρόσωπο που είδαμε. Αυτή η παράδοση και πίστη των αγίων μας δεν πρέπει να διαγράφεται και να ακολουθούμε κατά το δοκούν διάφορες θεωρίες αλλά να μένουμε στην ορθόδοξη πίστη των αγίων μας.

- Ένας δεύτερος λόγος της σημερινής εορτής είναι ότι πρέπει να προφυλαγώμαστε από τον εγωισμό και την πορεία σε αλλότρια από αυτά που μας δίδαξαν οι άγιοι μας. Αν δεν προφυλαχθεί ο πιστός από τον εγωισμό που είναι δαιμονικό πάθος δεν μπορεί ο Θεός να τον επισκεφθεί και να τον αγιάσει. Οι αιρετικοί της εικονομαχίας αλλά και της κάθε εποχής κινούνται με εγωιστικά κίνητρα, να δημιουργούν θεωρίες βασισμένες στη λογική, στην προσωπική μόνο εμπειρία και αποστασιοποιημένοι από τους αγίους μας. Δεν μπορεί η εγκεφαλική γνώση, η λογική και η φιλοσοφία των πραγμάτων να αντικαταστήσει την αγιότητα η οποία βρίσκεται σε ένα άλλο ανώτερο επίπεδο. Οι άγιοι μας βασιζόνταν στην εμπειρία των προηγούμενων αγίων που η ζωή και η διδασκαλία τους ταυτιζόταν σύσσωμα με όλους τους προηγούμενους αγίους πατέρες μας. Αλίμονο στην Ορθόδοξη Εκκλησία αν αποστασιοποιηθεί από τους αγίους Πατέρες μας. Δυστυχώς στις μέρες μας μιλούν για μεταπατερική και νεοπατερική Θεολογία η οποία είναι η χειρότερη μορφή αίρεσης. Οι άγιοι μας είναι ασφαλής οδηγός που οδηγεί στον Θεό. Αν παρατηρήσουμε τα συναξάρια των αγίων μας υπάρχουν πολλές ομοιότητες στους βίους των. Αυτό συμβαίνει για δύο λόγους πρώτα το Άγιο Πνεύμα που τους αγίασε είναι το ίδιο εις τους αιώνες και δεύτερο οι άγιοι μας αντέγραφαν και εφάρμοζαν στην ζωή πρακτικές προηγούμενων αγίων, γι' αυτό και αγίασαν. Αν θέλουμε λοιπόν να αξιωθούμε και εμείς της σωτηρίας μας θα πρέπει να μην έχουμε εγωισμό και να ακολουθούμε αλλότριους δρόμους αλλά να κάνουμε υπακοή στους αγίους μας.

Διανύοντας την Μεγάλη Τεσσαρακοστή θα πρέπει να έχουμε την κοινή πίστη των αγίων πατέρων μας. Να έχουμε τις αγίες εικόνες στο σπίτι μας και παντού ώστε να αγιάζουν και εμάς και τον χώρο που βρισκόμαστε. Να προφυλαγώμαστε από τις αιρέσεις και άλλες φιλοσοφίες που δεν έχουν ως βάση την ζωή και την διδασκαλία των αγίων μας. Με ταπείνωση και υπακοή στους αγίους μας να πορευτούμε την ζωή μας ώστε να επιτύχουμε τον αγιασμό και την σωτηρία μας.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. α' 10 - β'3

Ευαγγέλιο: Μάρκ. β' 1 -12

12 Μαρτίου 2023

Μέτρο της πνευματικής προόδου για τον κάθε Χριστιανό είναι η Ορθόδοξη πίστη όπως διασαφηνίστηκε μέσα από τους Αγίους Πατέρες και ο συνεχής πνευματικός αγώνας. Η Εκκλησία μας την πρώτη Κυριακή των νηστειών πρόβαλε την Ορθοδοξία ενάντια σε όλες τις αιρέσεις των προηγούμενων αιώνων. Σήμερα, δεύτερη Κυριακή των νηστειών, επαναλαμβάνεται μια δεύτερη Ορθοδοξία με κορυφή τον Άγιο Γρηγόριο Αρχιεπίσκοπο Θεσσαλονίκης τον Παλαμά. Πράγματι η ορθόδοξη πίστη και διδασκαλία του Αγίου Γρηγορίου διέσωσε την ορθοδοξία από τη Δυτική σκέψη που ουσιαστικά οδηγούσε τον κάθε χριστιανό σε δρόμους που δεν οδηγούν στο Θεό.

- Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς έχοντας την παράδοση παλαιότερων αγίων ανθρώπων αλλά και έχοντας ως βάση την υπακοή, την ταπείνωση, την συνεχή μετάνοια και άσκηση – νήψη μπόρεσε να γίνει μέτοχος των ακτίστων ενεργειών του Θεού και να μιλήσει γι' αυτές. Σύμφωνα με τη διδασκαλία του που δεν ήταν θεωρητική αλλά καρπός εμπειρικής ζωής, ο άνθρωπος μπορεί να μετέχει και να γίνει κοινωνός της δόξης του Χριστού μέσω των άκτιστων ενεργειών του Θεού. Όλη του η ζωή ήταν μια παράκληση προς τον Θεό να αξιωθεί να φωτιστεί «Φώτισόν μου το σκότος» και ο Χριστός που είπε «αιτείτε, και δοθήσεται υμίν» όταν βλέπει ότι το ζητάμε με καθαρότητα καρδιάς που αποκτάται με τη συνεχή μετάνοια, με ταπείνωση και πίστη τότε μας το χαρίζει. Έτσι ο Θεός του χάρισε αυτή τη δυνατότητα του θείου Φωτισμού. Σε αντίθεση με τη Δυτική σκέψη που δίδασκε ότι η γνώση του Θεού επιτυγχάνεται με την κοσμική σοφία και ότι ο άνθρωπος απλά γνωρίζει τον Θεό μέσω της δικής του δυνατότητας διαβάζοντας, ο Άγιος Γρηγόριος έλεγε ότι ο Θεός δεν ανακαλύπτεται αλλά αποκαλύπτεται στον Άνθρωπο. Η κοσμική σοφία δεν έχει καμία σημασία στην πνευματική κατάσταση του ανθρώπου. Ο Μέγας Βασίλειος που ήταν ο πλέον καταρτισμένος από την κοσμική σοφία και ο Μέγας Αντώνιος που ήταν ολιγογράμματος, έφτασαν και οι δύο στα ίδια μέτρα αγιότητας και Αγιοπνευματικής εμπειρίας. Η κοσμική σοφία μπορεί να χρησιμοποιηθεί στην υπηρεσία των πατέρων αλλά δεν είναι αυτή που αγιάζει τον άνθρωπο. Ο άνθρωπος αγιάζεται όταν καθαρίζεται και κενώνεται μέσα του. Καθαρίζει με τη συνεχή μετάνοια κάθε ίχνος αμαρτίας από πράξεις, λόγους και σκέψεις και κενώνεται από εγωισμό που φουσκώνει τον άνθρωπο και δεν μπορεί να χωρέσει μέσα τον Θεό. Επίσης ο άνθρωπος καλείται με την άσκηση, νηστεία, αδιάλειπτη προσευχή, να ελκύσει τη Χάρη του Θεού και ο Θεός να του φανερωθεί ως Άκτιστο Φως που είδαν οι μαθητές στην Μεταμόρφωση, στο Θαβώριο όρος. Σε αντίθεση με τους Δυτικούς που έλεγαν ότι ο Θεός είναι αμέθεκτος και οι ενέργειες του Θεού είναι κτιστές ο άγιος Γρηγόριος απάντησε με ορθόδοξη διδασκαλία των αγίων Πατέρων. Έλεγε ότι αν οι ενέργειες είναι κτιστές τότε ο Θεός δεν μπορεί να γίνει μεθεκτός στον άνθρωπο και κατά συνέπεια δεν θα μπορούσε και να σωθεί. Οι ενέργειες του Θεού είναι άκτιστες και ο άνθρωπος μπορεί να μην μετέχει της Ουσίας του

Θεού αλλά μετέχει των Ακτίστων Ενεργειών Του και έτσι θεούται και αγιάζεται.

- Η ορθόδοξη διδασκαλία του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά είναι το πρότυπο της πνευματικής ζωής. Αν ο ορθόδοξος άνθρωπος βιώνει την ορθοδοξία εμπειρικά, τότε αγιάζεται. Αν καμιά φορά δυσκολευόμαστε να κατανοήσουμε τα της πίστεως, αρκεί και μόνο το παράδειγμα αγίων ανθρώπων για να μας οδηγήσει με πρακτικό τρόπο στην επίτευξη της πνευματικής ζωής. Ο άγιος Γρηγόριος είναι ένα από τα λαμπρά παραδείγματα αγίων της Εκκλησίας. Τι χρειάζεται ο Χριστιανός για να προσδεύσει σ' αυτό το πνευματικό στάδιο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής καθώς και στο στάδιο ολόκληρης της ζωής του; Ο άγιος Γρηγόριος απέκτησε με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος την ταπεινώση, έκανε κτήμα του τη συνεχή μετάνοια, την ανεξικακία, την ησυχία να μην διασπάται ο νους με διάφορα τα οποία μολύνουν πνευματικά τον άνθρωπο, την εγκράτεια, την άσκηση με αγρυπνίες, νηστείες και την αδιάλειπτη νοερά προσευχή. Ιδιαίτερα για τη νοερά προσευχή το «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με» έλεγε ότι άπαντες, κληρικοί, μοναχοί και κοσμικοί μπορούν να προσεύχονται το ίδιο και να φτάσουν στα ίδια μέτρα αγιότητας. Η προσευχή έχει την αρχή της από το ίδιο το Ευαγγέλιο: ο τυφλός της Ιεριχούς φώναζε συνεχώς στον Χριστό: «Ιησού Υιέ Δαβίδ, ελέησόν με» και ο άνθρωπος είδε το φως του αλλά κυρίως εμπειρικά, με το θαύμα έγινε κοινωνός και του Ακτίστου Φωτός. Η Χαναναία φώναζε συνεχώς στον Χριστό να την ελεήσει και να απαλλάξει τη θυγατέρα της από το δαιμόνιο που την βασάνιζε: «ελέησόν με, Κύριε, υιέ Δαυΐδ» και ο Χριστός βλέποντας την πίστη και την ταπεινώσή της Χαναναίας έδωσε το έλεός Του και απαλλάχθηκε η θυγατέρα της από το δαιμόνιο. Σε πολλές εικόνες και τοιχογραφίες αγίων γράφει πάνω στο ειλητάριο που βαστούν «Ιησού μνήμη φωτίζει τον νου και διώκει τους δαίμονας». Τι άλλο χρειάζεται να επιζητήσουμε από τον Χριστό αυτή την περίοδο και καθ' όλη την παρούσα ζωή; Τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος και την απαλλαγή από δεσμεύσεις που προσπαθεί ο διάβολος να μας ρίξει και στη συνέχεια να μας απομακρύνει από τον Θεό.

Συνοψίζοντας τα πιο πάνω θα πρέπει σε αυτό το στάδιο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής αλλά και σε όλη μας τη ζωή να έχουμε ως σκοπό μέσα από την ορθόδοξη διδασκαλία του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά αλλά και το Άγιο Παράδειγμα του να φτάσουμε στον φωτισμό και στην κατά χάρη θέωσή μας. Αυτό δεν γίνεται από τη μια μέρα στην άλλη, χρειάζεται βήμα – βήμα, θα πρέπει να έχουμε ένα ορθόδοξο, πατερικό πνευματικό ιερέα για να καθαρίζουμε τακτικά την ψυχή μας από αμαρτίες και να μας βοηθά στην πνευματική ζωή. Θα πρέπει να αγωνιζόμαστε με ταπεινώση και υπακοή στο θέλημα του Θεού, η συνεχής ανάγνωση των Γραφών, βίων και λόγων των Αγίων, η νηστεία, η συνεχής προσευχή, η τακτική Θεία Κοινωνία που μας βοηθά να γίνουμε σύσσωμοι και σύναιμοι Χριστού καθώς και όλα τα καλά έργα προς τον συνάνθρωπό μας θα βοηθήσουν ώστε με τη χάρη των ακτίστων ενεργειών του Θεού να γίνουμε και εμείς μέτοχοι του Ακτίστου Φωτός. Μπορεί καθημερινά να σταυρωνόμαστε αλλά θα έρθει η μέρα που θα αναστηθούμε μαζί με τον Χριστό στην αιώνια Ζωή εκεί όπου Ζωή είναι ο Χριστός.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ - ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ

Απόστολος: Εβρ. δ' 14- ε' 6

Ευαγγέλιο: Μάρκ η' 34- θ' 1

7 Μαρτίου 2010

«Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν, απαρνησάσθω εαυτόν και αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι».

Τρίτη Κυριακή των νηστειών σήμερα και η Εκκλησία μας τοποθετεί τον τίμιο σταυρό ως οδηγό, στήριγμα και πυξίδα στο δρόμο μας. Το σημείο του σταυρού, που από όπλο καταδίκης και κατάρας, γίνεται με τη θυσία του Χριστού, όπλο κατά των δαιμόνων, νίκη κατά του θανάτου και μέσο σωτηρίας των ανθρώπων. Αν κάποιος δεν περάσει από τον σταυρό δεν θα μπορέσει να φτάσει στην ανάσταση. Όρισε, ακριβώς, η Εκκλησία μας να εορτάζουμε τον τίμιο σταυρό στο μέσο περίπου της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, για να αντλούμε δύναμη και κουράγιο στον της νηστείας και των αρετών αγώνα μας.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή έχει πολλά να μας διδάξει. Θα σταθούμε, όμως, σε τρία σημεία εμβαθύνοντας στα νοήματά τους.

- **«Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν»** μας λέγει ο Κύριος. Και απευθύνει την πρόσκλησή του σε όλους, εδώ και δυο χιλιάδες χρόνια. Δεν έχει νόημα η σωτηρία, χωρίς την ελεύθερη βούληση του καθενός μας. Η σωτηρία δεν είναι αποτέλεσμα εξαναγκασμού και βίας, αλλά ελεύθερης και αβίαστης συγκατάθεσής μας. «Ο Θεός θέλει πάντας ανθρώπους σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν» μας λέγει αλλού η Αγία Γραφή. Ο Θεός θέλει και ζητά τη σωτηρία του καθενός ξεχωριστά, δεν μπορεί όμως να παραβιάσει την ελευθερία μας. Αν γινόταν αυτό τότε θα κατέστρεφε το "κατ' εικόνα" του ανθρώπου. Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε "κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση" του Θεού. Κύριο χαρακτηριστικό του Θεού που δόθηκε και στον άνθρωπο είναι η ελευθερία, το αυτεξούσιο. Δεν μπορεί ο Θεός να έρθει και να το αφαιρέσει κάνοντας τον άνθρωπο άβουλο. Μόνο ο άνθρωπος, σε αντίθεση με όλο το ζωικό βασίλειο, έχει αυτό ο προνόμιο της ελευθερίας. Μας παραθέτει ο Κύριος την διδασκαλία Του, τους λόγους Του και μας καλεί "όστις θέλει οπίσω μου ακολουθείν". Όποιος θέλει να με ακολουθήσει είναι ελεύθερος. Αν δεν με ακολουθήσει, όμως, θα είναι υπεύθυνος για τις συνέπειες της πράξης του. Σύμφωνα με την διδασκαλία της Εκκλησίας μας υπάρχουν τρεις τάξεις ανθρώπων. Στην πρώτη είναι αυτοί που αγαπούν τον Θεό και τηρούν τις εντολές Του από φόβο μήπως τιμωρηθούν. Αυτοί είναι οι δούλοι. Στη δεύτερη τάξη είναι αυτοί που αγαπούν τον Θεό και τηρούν τις εντολές Του γιατί ελπίζουν σε ανταπόδοση. Αυτοί είναι οι μισθωτοί. Τέλος υπάρχει και μία τελευταία τάξη στην οποία ανήκουν αυτοί που αγαπούν τον Θεό και τηρούν τα προστάγματά Του από ανιδιοτελή αγάπη. Αυτοί είναι οι ελεύθεροι. Τέτοια πρέπει να είναι η αγάπη του σωστού Χριστιανού προς τον Θεό. Αγάπη χωρίς φόβο. Ελεύθερα και χωρίς ιδιοτέλεια πρέπει να αγαπά κάποιος τον δημιουργό του.

- **Απαρνησάσθω εαυτόν**". Σύμφωνα με τα λόγια του Χριστού πρέπει να απαρνηθούμε τον κακό εαυτό μας, τα πάθη μας, τις αμαρτωλές επιθυμίες μας, μα πάνω από όλα, τον εγωισμό και τη φιλαυτία μας. Ο άνθρωπος καλείται να ταπεινωθεί μπροστά στο θέλημα του Θεού, να απαλλαγεί από το κάθε εγώ του και να κάνει υπακοή στον Θεό. Η υπακοή, κατά τους Πατέρες, είναι πηγή όλων των δωρεών και όλων των χαρισμάτων. Αυτός που απαλλάγηκε από το δικό του εγώ και ακολουθεί τις εντολές του Θεού δεν σκλαβώνεται από αυτές αλλά ελευθερώνεται από τα δεσμά των παθών. Πρέπει να απαρνηθούμε οτιδήποτε μπαίνει εμπόδιο στο δρόμο μας και που γίνεται αιτία χωρισμού από τον Θεό. Στην Κλίμακα του αγίου Ιωάννου του Σιναΐτου διαβάζουμε ότι κανείς δεν στεφανώνεται από τον Θεό αν πρώτα δεν κάνει τις τρεις αποταγές: πρώτα όλων των πραγμάτων του κόσμου, δεύτερον του ιδίου θελήματος και τρίτον της κενοδοξίας. Φαντάζει δύσκολο, σήμερα, το εγχείρημα του "Απαρνησάσθω εαυτόν" από τον άνθρωπο της καταναλωτικής κοινωνίας, τον άνθρωπο της πλεονεξίας, τον άνθρωπο που θεοποιεί την ύλη και την λατρεύει, τον άνθρωπο που μοναδική σκέψη του είναι πως να κυριαρχήσει πάνω στους συνανθρώπους του. Δεν υπάρχει, όμως, άλλη διέξοδος στα αδιέξοδα που δημιουργούνται. Τον δρόμο μας τον δείχνει ο ίδιος ο Κύριος. Με την απάρνηση του εαυτού μας θα μπορούμε ανάλαφροι να ακολουθήσουμε τον Χριστό, ο οποίος και θα είναι συμπαραστάτης στον αγώνα μας.
- **Αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι**". Καταλήγουμε τέλος στον σταυρό που τιμούμε σήμερα. Μας καλεί ο Κύριος να πάρουμε στους ώμους μας τον δικό μας σταυρό και να Τον ακολουθούμε. Η χριστιανική ζωή δεν είναι ζωή καλοπέρας αλλά αγώνα. Η πρόσκαιρη αυτή ζωή μας είναι στάδιο προετοιμασίας και ο χριστιανός καλείται μέσα από τους ονειδισμούς, τα χλεύασματα και μειδιάματα των ανθρώπων να πορεύεται. Καλείται να υπομένει αγόγγυστα τους πόνους και τις θλίψεις της ζωής, πολλές φορές και την περιφρόνηση των άλλων. Αλλά, σύμφωνα και με την υμνολογία της Εκκλησίας, μας "οι νομίμως αθλούντες δικαίως στεφανούνται". Αυτοί που ελεύθερα θα ακολουθήσουν τον Χριστό και τα βήματα του και θα αγωνισθούν σύμφωνα με τους νόμους του, θα στεφανωθούν. Ο Χριστός δεν μας δίνει ένα κατάλογο από επαχθείς εντολές και νουθεσίες για να τις ακολουθούμε, ούτε μας φορτώνει με φορτία δυσβάσταχτα που να μην μπορούμε να τα σηκώσουμε. Μας λέγει απλώς να Τον ακολουθήσουμε στον δρόμο που ο ίδιος χάραξε και βάδισε πρώτος. Και αλλού ο απόστολος Παύλος μας λέγει ότι, ο Χριστός ομοιώθηκε κατά πάντα με μας και μπορεί να καταλάβει τις δυνάμεις και αδυναμίες μας. Μπορεί ακόμη να καταλάβει και τους πειρασμούς μας, αφού και ο ίδιος έχει πειραχθεί από τον διάβολο.

Ας αντλούμε λοιπόν δύναμη από τον Σταυρό του Χριστού και ας θυμόμαστε τον Άγιο και ισαπόστολο Κωνσταντίνο ο οποίος είδε σε όραμα τον τίμιο Σταυρό στον ουρανό με την επιγραφή "Εν τούτω νίκα". Ο σταυρός θα είναι όπλο για μας και νίκη κατά των παθών μας. Όπλο κατά των επιβουλών του διαβόλου αλλά και όπλο ενίσχυσης στον αγώνα μας. Ο σταυρός είναι η αρχή. Είναι το μέσο που θα μας φέρει στην ανάσταση.

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ - ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ

Απόστολος: Εβρ. δ' 14- ε' 6

Ευαγγέλιο: Μάρκ η' 34- θ' 1

4 Απριλίου 2021

«Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθῆν, απαρνησάσθω εαυτὸν και ἀράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθεῖτω μοι».

Τρίτη Κυριακή των νηστειῶν σήμερα και η Εκκλησία μας τοποθετεῖ τον τίμιο σταυρό ως οδηγό, στήριγμα και πυξίδα στον δρόμο μας. Το σημεῖο του σταυρού, που ἀπὸ ὄπλο καταδίκης και κατάρας, γίνεται με τη θυσία του Χριστοῦ, ὄπλο κατὰ των δαιμόνων, νίκη κατὰ του θανάτου και μέσο σωτηρίας των ἀνθρώπων. Ἀν κάποιος δεν περάσει ἀπὸ τον σταυρό δεν θα μπορέσει να φτάσει στην ἀνάσταση. Ὅρισε, ακριβῶς, η Εκκλησία μας να εορτάζουμε τον τίμιο σταυρό στο μέσο περίπου της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, για να ἀντλούμε δύναμη και κουράγιο στον της νηστείας και των ἀρετῶν ἀγῶνα μας.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή ἔχει πολλά να μας διδάξει. Θα σταθούμε, ὁμως, σε τρία σημεῖα ἐμβαθύνοντας στα νοήματά τους.

- **«Όστις θέλει οπίσω μου ακολουθῆν»** μας λέγει ο Κύριος. Και ἀπευθύνει την πρόσκλησή του σε ὅλους, ἐδῶ και δυο χιλιάδες χρόνια. Δεν ἔχει νόημα η σωτηρία, χωρίς την ἐλευθερή βούληση του καθενός μας. Η σωτηρία δεν είναι ἀποτέλεσμα ἐξαναγκασμοῦ και βίας, ἀλλὰ ἐλευθερῆς και ἀβίαστῆς συγκατάθεσῆς μας. «Ο Θεός θέλει πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι και εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» μας λέγει ἀλλοῦ η Ἁγία Γραφή. Ο Θεός θέλει και ζητά τη σωτηρία του καθενός ξεχωριστά, δεν μπορεί ὁμως να παραβιάσει την ἐλευθερία μας. Ἀν γινόταν αὐτό τότε θα κατέστρεφε το "κατ' εἰκόνα" του ἀνθρώπου. Ο ἀνθρώπος δημιουργήθηκε "κατ' εἰκόνα και καθ' ὁμοίωσιν" του Θεοῦ. Κύριο χαρακτηριστικό του Θεοῦ που δόθηκε και στον ἀνθρώπο είναι η ἐλευθερία, το αὐτεξούσιο. Δεν μπορεί ο Θεός να ἔρθει και να το ἀφαιρέσει κάνοντας τον ἀνθρώπο ἄβουλο. Μόνο ο ἀνθρώπος, σε ἀντίθεση με ὄλο το ζωικό βασίλειο, ἔχει αὐτό το προνόμιο της ἐλευθερίας. Μας παραθέτει ο Κύριος την διδασκαλία Του, τους λόγους Του και μας καλεῖ "ὅστις θέλει οπίσω μου ακολουθῆν". Ὅποιος θέλει να με ακολουθήσει είναι ἐλεύθερος. Ἀν δεν με ακολουθήσει, ὁμως, θα είναι υπεύθυνος για τις συνέπειες της πράξης του.

Σύμφωνα με τη διδασκαλία των Πατέρων, υπάρχουν τρεις τάξεις ἀνθρώπων. Στην πρώτη είναι αὐτοί που ἀγαποῦν τον Θεό και τηροῦν τις ἐντολές Του ἀπὸ φόβο μήπως τιμωρηθῶν. Αὐτοί είναι οι δούλοι. Στη δεύτερη τάξη είναι αὐτοί που ἀγαποῦν τον Θεό και τηροῦν τις ἐντολές Του γιατί ἐλπίζουν σε ἀνταπόδοση. Αὐτοί είναι οι μισθωτοί. Τέλος υπάρχει και μία τελευταία τάξη στην οποία ἀνήκουν αὐτοί που ἀγαποῦν τον Θεό και τηροῦν τα προστάγματά Του ἀπὸ ἀνιδιοτελή ἀγάπη. Αὐτοί είναι οι ἐλεύθεροι. Τέτοια πρέπει να είναι η ἀγάπη του σωστοῦ Χριστιανοῦ προς τον Θεό. Ἀγάπη χωρίς φόβο. Ἐλεύθερα και χωρίς ἰδιοτέλεια πρέπει να ἀγαπά κάποιος τον δημιουργό του.

- **"Ἀπαρνησάσθω εαυτὸν"**. Σύμφωνα με τα λόγια του Χριστοῦ πρέπει να ἀπαρνηθῶμε τον κακό εαυτό μας, τα πάθη μας, τις ἀμαρτωλές ἐπιθυμίες μας, μα πάνω ἀπὸ ὅλα, τον ἐγωισμό και τη φιλαυτία μας. Ο ἀνθρώπος καλεῖται να ταπεινωθεῖ μπροστά στο θέλημα του Θεοῦ, να ἀπαλλαγεί ἀπὸ το κάθε ἐγὼ του και

να κάνει υπακοή στον Θεό. Η υπακοή, κατά τους Πατέρες, είναι πηγή όλων των δωρεών και όλων των χαρισμάτων. Αυτός που απαλλάγηκε από το δικό του εγώ και ακολουθεί τις εντολές του Θεού δεν σκλαβώνεται από αυτές, αλλά ελευθερώνεται από τα δεσμά των παθών. Πρέπει να απαρνηθούμε οτιδήποτε μπαίνει εμπόδιο στο δρόμο μας και που γίνεται αιτία χωρισμού από τον Θεό.

Στην Κλίμακα του Αγίου Ιωάννου του Σιναΐτου διαβάζουμε ότι κανείς δεν στεφανώνεται από τον Θεό αν πρώτα δεν κάνει τις τρεις αποταγές: πρώτα όλων των πραγμάτων του κόσμου, δεύτερον του ιδίου θελήματος και τρίτον της κενοδοξίας. Φαντάζει δύσκολο, σήμερα, το εγχείρημα του "Απαρνησάσθω εαυτόν" από τον άνθρωπο της καταναλωτικής κοινωνίας, τον άνθρωπο της πλεονεξίας, τον άνθρωπο που θεοποιεί την ύλη και την λατρεύει, τον άνθρωπο που μοναδική σκέψη του είναι πως να κυριαρχήσει πάνω στους συνανθρώπους του. Δεν υπάρχει, όμως, άλλη διέξοδος στα αδιέξοδα που δημιουργούνται. Τον δρόμο μας τον δείχνει ο ίδιος ο Κύριος. Με την απάρνηση του εαυτού μας θα μπορούμε ανάλαφροι να ακολουθήσουμε τον Χριστό, ο οποίος και θα είναι συμπαραστάτης στον αγώνα μας.

- **"Αράτω τον σταυρόν αυτού και ακολουθείτω μοι"**. Καταλήγουμε τέλος στον σταυρό που τιμούμε σήμερα. Μας καλεί ο Κύριος να πάρουμε στους ώμους μας τον δικό μας σταυρό και να Τον ακολουθούμε. Η χριστιανική ζωή δεν είναι ζωή καλοπέρασης αλλά αγώνα. Η πρόσκαιρη αυτή ζωή μας είναι στάδιο προετοιμασίας και ο χριστιανός καλείται μέσα από τους ονειδισμούς, τα χλευάσματα και μειδιάματα των ανθρώπων να πορεύεται. Καλείται να υπομένει αγόγγυστα τους πόνους και τις θλίψεις της ζωής, πολλές φορές και την περιφρόνηση των άλλων. Αλλά, σύμφωνα και με την υμνολογία της Εκκλησίας, μας "οι νομίμως αθλούντες δικαίως στεφανούνται". Αυτοί που ελεύθερα θα ακολουθήσουν τον Χριστό και τα βήματα Του και θα αγωνισθούν σύμφωνα με τους νόμους Του, θα στεφανωθούν.

Ο Χριστός δεν μας δίνει ένα κατάλογο από επαχθείς εντολές και νουθεσίες για να τις ακολουθούμε, ούτε μας φορτώνει με φορτία δυσβάσταχτα που να μην μπορούμε να τα σηκώσουμε. Μας λέγει απλώς να Τον ακολουθήσουμε στον δρόμο που ο ίδιος χάραξε και βάδισε πρώτος. Και αλλού ο απόστολος Παύλος μας λέγει ότι, ο Χριστός ομοιώθηκε κατά πάντα με μάς και μπορεί να καταλάβει τις δυνάμεις και αδυναμίες μας. Μπορεί ακόμη να καταλάβει και τους πειρασμούς μας, αφού και ο ίδιος έχει πειραχθεί από τον διάβολο.

Ας αντλούμε λοιπόν δύναμη από τον Σταυρό του Χριστού και ας θυμόμαστε τον Άγιο και ισαπόστολο Κωνσταντίνο ο οποίος είδε σε όραμα τον τίμιο Σταυρό στον ουρανό με την επιγραφή "Εν τούτω νίκα". Ο σταυρός θα είναι όπλο για μας και νίκη κατά των παθών μας. Όπλο κατά των επιβουλών του διαβόλου αλλά και όπλο ενίσχυσης στον αγώνα μας. Ο σταυρός είναι η αρχή. Είναι το μέσο που θα μας φέρει στην ανάσταση.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. στ' 13-20

Ευαγγέλιο: Μάρκ. θ' 17-31

26 Μαρτίου 2011

Είδαμε μέσα από τη σημερινή ευαγγελική περικοπή τον Χριστό να θεραπεύει ένα παιδί που είχε δαιμονικό πνεύμα.

Ένας πατέρας οδηγεί το παιδί του στους μαθητές του Χριστού, γιατί το ταλαιπωρούσε δαιμονικό πνεύμα, για να το θεραπεύσουν. Όταν αυτοί δεν το επιτυγχάνουν, το οδηγεί στον Χριστό ο οποίος πρώτα καταδικάζει την απιστία ως τον κύριο λόγο που δεν μπόρεσαν οι μαθητές να θεραπεύσουν το παιδί. Στη συνέχεια αφού βλέπει τον πατέρα να δυσπιστεί, ζητά από αυτόν να έχει πίστη. **«Ει δύνασαι, πιστεύσαι, πάντα δυνατά τω πιστεύοντι»** του λέγει. Όταν ακούει τον πατέρα να απαντά μετά δακρύων: **«πιστεύω Κύριε βοήθει μου τη απιστία»** τότε επιτιμά το ακάθαρτο πνεύμα, που βρισκόταν μέσα στο παιδί και το παιδί θεραπεύεται. Επιτιμά ακριβώς τον διάβολο ονομάζοντάς τον πνεύμα ακάθαρτο, άλαλο και κωφό, γνωρίζοντας ότι αυτός ήταν η αιτία που το παιδί αυτό υπέφερε από μακρού όπως μαρτυρεί ο πατέρας του.

Μπορούμε μέσα από τη θεραπεία αυτή να διδαχθούμε πολλά. Πρώτα την παντοδυναμία του Χριστού να επιτελεί θαύματα ως εξουσίαν έχων, **«εγώ σοι επιτάσσω»**. Έχει τη δύναμη να επιτιμά το ακάθαρτο πνεύμα ως Θεός που είναι και αυτό να εξέρχεται. Ύστερα το ότι πρέπει να οδηγούμε τα παιδιά μας από νωρίς στην Εκκλησία, στον Χριστό, όχι όπως ο σημερινός πατέρας που το άφησε να φθάσει σε τέτοια κατάσταση. Μακριά από τον Χριστό ο άνθρωπος δαιμονοποιείται, κοντά στον Χριστό βρίσκει τη θεραπεία και την ειρήνη μέσα του.

Πέρα από αυτά όμως θα αναλύσουμε δύο άλλα βασικά μηνύματα από τη σημερινή ευαγγελική περικοπή. Πρώτα το γιατί ο πόνος και οι ασθένειες στη ζωή μας. Γιατί το σημερινό παιδί αυτό να υποφέρει στη ζωή του με αυτό τον τρόπο; Έπειτα ποιος ο σκοπός και η αναγκαιότητα του θαύματος σε μας και ποια σχέση έχει με την πίστη.

- Ο πόνος, οι ταλαιπωρίες, οι θλίψεις, ακόμα και ο θάνατος εισήλθαν στη ζωή του ανθρώπου από τη στιγμή της πτώσεώς του από τον παράδεισο. Και εισήλθαν όλα αυτά λόγω της παρακοής και της υπερηφάνειας του ανθρώπου, έχοντας ως σκοπό να τον οδηγήσουν στη μετάνοια, στην ταπείνωση και στην εκζήτηση του θείου ελέους. Ο απόστολος Παύλος ομολογεί ότι η αρρώστια του είχε ως στόχο να τον κρατά στην ταπείνωση. **"Εδόθη μοι σκόλοψ τη σαρκί... ίνα μη υπεραίρωμαι"** ομολογεί. Ο ίδιος ο Χριστός για αυτούς που τον αγαπούν δεν υποσχέθηκε σε αυτή την ζωή απολαύσεις και ανέσεις αλλά λέγει ότι **"εν τω κόσμω θλίψιν έξετε"** και ως απόδειξη της αγάπης Του προειδοποιεί **"όν αγαπά Κύριος παιδεύει"** όχι φυσικά γιατί θέλει να ταλαιπωρούμαστε αλλά με σκοπό να μας οδηγήσει στη σωτηρία. Ας μην ξεχνούμε ότι και ο ίδιος Χριστός συνάντησε δυσκολίες (αφιλοξενία των ανθρώπων κατά την γέννησή Του, περιφρόνηση των δικών του ανθρώπων, τους εμπαιγμούς, τα ραπίσματα, τον σταυρό και τον θάνατο. Έτσι και εμείς αν τύχει να επιτρέψει ο Θεός να συναντήσουμε στη ζωή μας παρόμοιες θλίψεις

να μην δυσανασχετούμε. Ο Χριστός μας δείχνει τον δρόμο του κάθε χριστιανού, που μέσα από τις ταλαιπωρίες και τον πόνο θα μας υποδεχθεί η ανάσταση και η αιώνια μακαριότητα. Αν ο ίδιος ο Αρχηγός της πίστης μας δέχθηκε ένα τέτοιο δρόμο, πόσο μάλλον εμείς δεν πρέπει να ζητούμε σε αυτή την ζωή την άνεση που μπορεί να μας οδηγήσει στα πάθη και από εκεί στην αιώνια καταδίκη.

- Ως δεύτερο μήνυμα που μας στέλνει η περικοπή αυτή είναι να μας διδάξει ότι το θαύμα στον άνθρωπο επενεργεί όχι για να μας κάνει να πιστέψουμε αλλά το αντίθετο· προϋπόθεση του θαύματος είναι η πίστη μας. Οι Χριστιανοί δεν έχουν ανάγκη από θαύματα για να πιστεύουν. Άλλωστε οι Ιουδαίοι της εποχής του Χριστού, παρ' όλα τα θαύματα που είδαν, δεν πίστεψαν. Ούτε ενισχύει το θαύμα την ελεύθερη βούληση, στοιχεία που είναι αναγκαία για την ανάπτυξη προσωπικής σχέσης με τον Ιησού Χριστό. Ο Χριστός δεν ενεργεί θαύματα για να προκαλέσει την πίστη, αλλ' ενεργεί εκεί όπου διαπιστώνει ότι υπάρχει πίστη. Ενώ οι Ιουδαίοι προκαλούν τον Χριστό να προβεί σε κάποιο θαυματουργικό γεγονός για να πιστέψουν, θέλοντας να στηρίξουν την πίστη στο θαύμα, ο Ιησούς οριοθετεί αντίστροφα τη σχέση πίστης και θαύματος. Έτσι ο Χριστός επιτελεί ένα θαύμα όπου βλέπει να υπάρχει έμπρακτη πίστη. **"Ιδών την πίστιν αυτών"** είναι συνηθισμένη έκφραση του Ευαγγελίου. Όπου ομολογεί κάποιος ότι πιστεύει, **"πιστεύω Κύριε"**, τότε θαυματουργεί. Τέλος τους ζητά να έχουν πίστη για να κάνει το θαύμα **"ει δύνασαι πιστεύσαι πάντα δυνατά τω πιστεύοντι"**. Επίσης τα θαύματα από τον Χριστό επενεργούνται με ταπείνωση και για ένα συγκεκριμένο σκοπό. Αντίθετα θαύματα που παρουσιάζονται με σκοπό να δημιουργήσουν εντυπωσιασμό δεν προέρχονται από τον ίδιο, όπως μας είπε, και έχουν ως αποτέλεσμα να οδηγήσουν τον άνθρωπο στην πλάνη: **"εγερθήσονται γαρ ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται και δώσουσι σημεία και τέρατα προς αποπλάναν, ει δυνατόν και τους εκλεκτούς"** προειδοποιεί ο Απόστολος Παύλος. Τέλος η επιτέλεση θαυμάτων εκ μέρους του Χριστού δείχνει ότι ο Θεός είναι πέρα και πάνω από τα φυσικά πράγματα και στοιχεία, και ο Χριστός μπορεί να οδηγήσει τον άνθρωπο σε ξεπέραςμα και αυτής της φυσικής κατάστασης και στην εξάλειψη του πόνου.

Ας λάβουμε λοιπόν τα μηνύματα του Ευαγγελίου στις καρδιές μας και ας αποτελέσουν φως για την παραπέρα πορεία μας. Ας δεχόμαστε στη ζωή μας τις θλίψεις και τις δοκιμασίες χωρίς να γογγύζουμε προς τον Θεό, έχοντας ως χαρακτηριστικό παράδειγμα τον Ιώβ, αλλά και τον ίδιο τον Χριστό. Ας μην ζητούμε σημεία και θαύματα στη ζωή μας κατά το Αγιογραφικό **"Ιουδαίοι σημείον αιτούσι"** αλλά όταν ζητούμε κάτι να το ζητούμε πρώτα με πίστη και έπειτα λέγοντας πρώτα, ας γίνει όχι όπως θέλω εγώ αλλά όπως είναι το θέλημα του Θεού. Εμείς γνωρίζουμε το παρελθόν μας και συνειδητοποιούμε κάπως το παρόν. Ο Θεός όμως πέραν αυτών γνωρίζει και το μέλλον μας, γνωρίζει τι είναι επωφελές για μας και τι ζημιογόνο για την ψυχή μας. Ας έχουμε λοιπόν εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού, έχοντας ως όπλα μας την ταπείνωση και την πίστη.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. θ΄ 11-14

Ευαγγέλιο: Μάρκ. ι΄, 32-45

10 Απριλίου 2022

Πλησιάζουμε προς τη Μεγάλη Εβδομάδα, την κορύφωση των γεγονότων του πάθους, της ταφής και της τριήμερου εγέρσεως του Χριστού.

Ο Χριστός έγινε άνθρωπος όχι μόνο για να κηρύξει στους ανθρώπους, να θεραπεύσει και να αναστήσει ακόμα και νεκρούς ή να δείξει θαυμαστά σημεία της Θεότητάς Του. Έγινε άνθρωπος για να μπορέσει ο άνθρωπος να θεωθεί, κατά χάρη, και ο τρόπος επίτευξης αυτής της θέωσης και σωτηρίας ήταν μέσω του Σταυρού. Παρόλο που ο τρόπος που θα έσωζε ο Θεός τον άνθρωπο είχε καταγραφεί πολλές φορές μέσα από την Παλαιά Διαθήκη, οι άνθρωποι, ακόμα και αυτοί οι μαθητές του Χριστού, δυσκολεύονταν να τον κατανοήσουν. Γι' αυτό, ο Χριστός, προσπαθεί να βοηθήσει τους μαθητές Του να κατανοήσουν και να προετοιμαστούν για ό,τι ακολουθούσε.

- Πρώτα, προετοιμάζει τους μαθητές Του λίγο πριν από το πάθος λέγοντάς τους το τι επρόκειτο να συμβεί κατά χρονική σειρά: Είσοδος στα Ιεροσόλυμα, κατάδικη σε θάνατο από τους ανώτερους θρησκευτικούς άρχοντες της Ιουδαϊκής τάξης, παράδοσή Του στους εθνικούς – Ρωμαίους, εμπαιγμός, μαστίγωση, εμπυσομοί και σταυρικός θάνατος και η τριήμερη ανάστασή Του. Γιατί χρειάστηκε να τα πει ο Χριστός όλα αυτά στους μαθητές Του, μας το εξηγεί η υμνολογία της Εκκλησίας μας: «ίνα όταν ιδωσιν αυτόν σταυρούμενον, το μεν πάθος νοήσωσιν εκούσιον, τω δε κόσμω κηρύξωσιν, ότι αυτός υπάρχει αληθώς, του Πατρός το απαύγασμα». Να κατανοήσουν, όταν θα Τον έβλεπαν στον σταυρό, ότι τους τα είχε πει αυτά και ότι το πάθος Του ήταν εκούσια εκλογή Του για τη σωτηρία των ανθρώπων. Επίσης, όταν θα έβλεπαν όλα αυτά τα δυσάρεστα να συμβαίνουν, να μην κλονιστεί η πίστη τους, αλλά να περιμένουν και την τριήμερη ανάστασή Του όπως τους το είχε προαναγγείλει. Ο Χριστός θα μπορούσε οποιαδήποτε στιγμή να αποφύγει τον θάνατο. Τα σημεία παντοδυναμίας που έδειξε μέσα από τα θαύματά Του επιβεβαιώνουν ότι θα μπορούσαν με παρόμοιο τρόπο να αποτρέψει όλο αυτό. Έπειτα, ως Θεός, γνώριζε τι επρόκειτο να συμβεί, μπορούσε να μην εισέλθει στα Ιεροσόλυμα. Ακόμα κι εκείνη την στιγμή που πήγαν να τον συλλάβουν ο Χριστός παραδόθηκε στους στρατιώτες και εμπόδισε ακόμα και την υπεράσπισή Του από τον Πέτρο, λέγοντάς του ότι δεν χρειάζεται βοήθεια και πως μόνο με μια φωνή μπορούσαν να παρουσιαστούν περισσότεροι από δώδεκα λεγεώνες αγγέλων για να Τον προστατεύσουν. Δεν το κάνει, αλλά αφήνει τους ανθρώπους και το κακό γενικά, να νικήσει, φαινομενικά και σύμφωνα με την προφητεία που δόθηκε στους πρωτοπλάστους να του πληγώσουν την πτέρνα. Ενώ ο ίδιος με τον Σταυρό, τον θάνατο και την τριήμερη ανάστασή Του να συντριψει την κεφαλή του διαβόλου και, ταυτόχρονα, να καταπατήσει και να καταργήσει την κυριαρχία του θανάτου. Όλα αυτά θα τα κατανοούσαν πολύ καλύτερα μετά την ανάστασή Του, την Ανάληψη και την Πεντηκοστή, με τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος και να τα διακηρύξουν σε όλο τον κόσμο.

- Το ότι αρχικά οι μαθητές δεν κατανόησαν πολλά από αυτά που τους προείπε ο Χριστός φαίνεται και από τη συνέχεια της περικοπής. Τα δυο αδέρφια, ο Ιάκωβος και Ιωάννης, ζητούσαν πρωτοκαθεδρίες και μάλιστα με τρόπο δεσμευτικό: «Θέλουμε ίνα ό εάν αιτησώμεν σε ποιήσης ημίν». Θέλουμε ότι σου ζητήσουμε να μας το κάνεις. Στα λόγια αυτά των δύο μαθητών καθρεπτιζόμαστε λίγο πολύ όλοι μας. Όταν παρακαλούμε τον Θεό για κάτι, θεωρούμε ότι ο Θεός πρέπει να μας εισακούσει και να εκπληρώσει το αίτημά μας και μάλιστα άμεσα. Μα διερωτηθήκαμε πριν προβάλουμε το αίτημα αν αυτό είναι προς το πνευματικό συμφέρον μας; Είμαστε άξιοι να λάβουμε τέτοια ευεργεσία από τον Θεό; Πώς το ζητήσαμε; Είχαμε μετάνοια; Είχαμε ταπείνωση; Αφήσαμε τον Χριστό να επιλέξει πρώτα Εκείνος αν θα ικανοποιήσει το αίτημά μας; Όταν ο Χριστιανός προτάσσει το θέλημά του μπροστά από το θέλημα του Θεού τότε αποτυγχάνει. Πρέπει να προβάλλουμε πάντοτε και να αναζητούμε ποιο είναι το θέλημα του Θεού για μας, κατά τα γνωστά ρητά: «Δίδαξόν με Κύριε του ποιείν το θέλημά σου», «δίδαξόν με Κύριε τα δικαιώματά σου», «γνώρισόν μοι Κύριε οδόν εν η πορεύσομαι». Μπορεί κάτι το οποίο να νομίζουμε ότι είναι καλό για μας να είναι τελικά καταστρεπτικό και μη ωφέλιμο στη ζωή μας. Γι' αυτό ο Θεός απαντά στα αιτήματά μας με τρεις τρόπους: 1) Ναι, θα κάνω αυτό που μου ζήτησες, 2) όχι, δεν θα στο κάνω, δεν είναι προς το πνευματικό συμφέρον σου αυτό που μου ζητάς, 3) ναι, θα στο κάνω αυτό που μου ζήτησες αλλά περίμενε όταν έρθει η κατάλληλη στιγμή. Ο νους του ανθρώπου είναι πολύ μικρός για να κατανοήσει τα πράγματα του Θεού, γι' αυτό εμείς να αγωνιζόμαστε και να ζητούμε με ταπείνωση από τον Θεό να μας χαρίζει φώτιση και ό,τι Εκείνος γνωρίζει ότι θα μας βοηθήσει. Εν προκειμένω για τους δύο μαθητές, αξιώθηκαν του αιτήματός τους, αφού έγιναν απόστολοι και μεγάλοι άγιοι της Εκκλησίας. Για να το κατορθώσουν, όμως, αυτό αγωνίστηκαν στη ζωή τους. Αυτό εξηγεί και το «αλλ' οίς ητοιμασται» δηλαδή ότι οι θέσεις στη βασιλεία των ουρανών, έχουν ετοιμαστεί για όσους αγωνίστηκαν στη ζωή τους να εφαρμόσουν με ταπείνωση τις εντολές του Χριστού.

Ας προετοιμαστούμε κι εμείς για τη Μεγάλη Εβδομάδα, αναγνωρίζοντας την εκούσια θυσία του Χριστού για να πραγματοποιηθεί το προαιώνιο σχέδιο της σωτηρίας μας. Με μετάνοια και ταπείνωση στη ζωή μας ας αναζητούμε τι είναι το ευάρεστο στον Θεό και αυτό να ακολουθούμε.

† **Πρωτοσύγκελος Ι.Μ.Π. Τυχικός**

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Απόστολος: Φιλπ. δ' 4-9

Ευαγγέλιον: Ιωαν. ιβ' 1-18

28 Απριλίου 2024

Κυριακή των Βαΐων σήμερα όπου ο Χριστός εισέρχεται θριαμβευτικά στα Ιεροσόλυμα για να ακολουθήσει στη συνέχεια η θυσία Του πάνω στο σταυρό όπως ο προφήτης Ησαΐας είπε «ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη». Εἶχε προηγηθεῖ ἡ ἀνάσταση του Λαζάρου καὶ ἡ διαβεβαίωση ἐκ μέρους του Χριστοῦ ὅτι Αὐτὸς εἶναι ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Ἀνάσταση καὶ ὅποιος πιστεύει στον Χριστὸ ἀκόμα καὶ ἀν πεθάνει θα ζήσει αἰώνια. Εἶχε ἐπίσης προηγηθεῖ, ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ του Λαζάρου Μαρία ὡς εὐχαριστήρια γιὰ τὴν ἀνάσταση του ἀδελφοῦ της, ἡ ἐπάλειψη του Χριστοῦ με ἀφθονο καὶ ακριβὸ μύρο ἀπὸ νάρδο ὡς προμήνυμα του Πάθους καὶ της Ταφῆς Του. Ἄλλωστε ὅταν ὁ Ιουδαῖος ὁ Ισκαριώτης ὁ ὁποῖος ἦταν σκοτισμένος με τὸ πάθος της φιλαργυρίας καὶ διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὴν σπατάλη του μύρου ὁ Χριστὸς εἶπε ὅτι τὸ μύρο αὐτὸ που ἦταν εἰδικὸ γιὰ τὴς ταφῆς ἐγίνε γιὰ τὴν ἡμέρα της ταφῆς Του «εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό». Ἡ ἀνάσταση του Λαζάρου βεβαίωσε πέρα γιὰ πέρα τους πιστοὺς ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Μεσσίας καὶ Θεὸς ἀληθινὸς ἐνῶ τους ἀνθρώπους που δὲν εἶχαν καλὲς προθέσεις τους ἐξόργισε περισσότερο ὥστε νὰ αποφασίσουν νὰ θανατώσουν καὶ τὸν Χριστὸ καὶ τὸν Λάζαρο. Ἡ σημερινὴ εορτὴ ἔχει πολλαπλὰ μηνύματα νὰ μας δώσει θὰ περιοριστοῦμε ὁμῶς μόνο σὲ δύο.

- Πρῶτα τὰ μηνύματα της σημερινῆς εορτῆς μας ἐνισχύουν τὴν πίστη μας στὸ πρόσωπο του Χριστοῦ ὡς ἀληθινὸ Θεὸ που πορεύεται ἐκούσια πρὸς τὸ πάθος γιὰ τὴν σωτηρία μας. Ὁ λαὸς υποδέχεται θριαμβευτικὰ τὸν Χριστὸ στα Ιεροσόλυμα κρατώντας στα χέρια τους τὰ βᾶϊα τῶν φοινίκων ὡς ἀκριβῶς εἶχε προφητευθεῖ. Ὁ λόγος που τὸ ἔκαναν αὐτὸ ἦταν ὅτι εἶχε προηγηθεῖ ἡ ἀνάσταση του Λαζάρου, ὁ ὁποῖος ἦρθε πίσω ἀπὸ τους νεκροὺς μετὰ ἀπὸ τέσσερις ὁλόκληρες μέρες. Αὐτὸ τὸ συνταρακτικὸ γεγονός ἔδωσε τὴν διαβεβαίωση καὶ πιστοποίηση τῶν λόγων του Χριστοῦ ὅτι αὐτὸς εἶναι τὸ φῶς του κόσμου, ἡ ἀλήθεια ἡ ἀνάσταση καὶ ἡ ζωὴ. Τὸν υποδέχονταν ὡς νικητὴ του θανάτου καὶ ἀρχηγὸ της ζωῆς. Πραγματικὰ τὰ δύο μεγάλα κακὰ της ἀνθρωπότητας τὰ ὁποῖα ταλαιπωροῦν καὶ κατακυριεύουν τὸν ἄνθρωπο μέχρι καὶ τὴς μέρες μας τὸν θάνατος καὶ τὸν διάβολο ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ καὶ νὰ τὰ νικήσει ἀλλὰ καὶ νὰ ὀδηγήσει τὸν ἄνθρωπο στὴν αἰώνια ζωὴ. Πολλὲς φορές μάλιστα τὸ ἐπαναλαμβάνουμε «ὁ τὸν θάνατον καταργήσας καὶ τὸν διάβολον καταπατήσας καὶ ζῶν τῷ κόσμῳ σου χαρισάμενος» ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ὁποῖος κατήργησε καὶ καταπάτησε τὸν θάνατο καὶ τὸν διάβολο καὶ ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο με τὴν Χάρη Του στὴν Αἰώνια Ζωὴ. Ὁ Χριστὸς εισέρχεται θριαμβευτικὰ στὴν Ἱερουσαλήμ γνωρίζοντας ποιο εἶναι τὸ ἔργο του ἐκεῖ. Ἢδη ἔχει προετοιμάσει ἀρκετὲς φορές τοὺς μαθητὲς του γιὰ τὸ πάθος λέγοντας τους τὰ γεγονότα με τὴν χρονικὴ σειρά που θὰ συμβοῦν μέχρι τὸν σταυρὸ, τὴν ταφὴ καὶ τὴν ἀνάστασή

Του. Όταν μάλιστα οι μαθητές του του είπαν να μην εισέλθει στα Ιεροσόλυμα για να αποφευχθεί όλο αυτό είπε με αυστηρότητα ότι δεν φρονούν τα του Θεού αλλά τα των ανθρώπων. Το θέλημα του Θεού είναι η σωτηρία των ανθρώπων η οποία θα επιτυχανόταν μόνο με τον σταυρό, τον θάνατο και την τριήμερη ανάσταση του Χριστού. Ο Χριστός εκούσια εισέρχεται στα Ιεροσόλυμα ώστε πάνω στον σταυρό να νικηθεί ο θάνατος και ο διάβολος και να χαρίσει στους ανθρώπους που προσβλέπουν με πίστη στον Χριστό την αιώνια Ζωή.

- Προϋπόθεση της πνευματικής ζωής και για να μπορέσει ο άνθρωπος να συναντήσει τον Χριστό και να κληρονομήσει την αιώνια ζωή είναι ασφαλώς η απόλυτη πίστη και βεβαιότητα στην Θεότητα και στο σωτηριώδες έργο Του. Χρειάζεται όμως και ο προσωπικός αγώνας να απαλλαγούμε από τα πάθη μας και αντ' αυτών να αποκτήσουμε τις αρετές. Θα έπρεπε αυτό να επιτευχθεί μέσα στις σαράντα μέρες της Μεγάλης Τεσσαρακοστής που υπήρχε έντονος πνευματικός αγώνας με μετάνοια, νηστεία, προσευχή, άσκηση ώστε να είμαστε έτοιμοι να ζήσουμε τα γεγονότα της Μεγάλης Εβδομάδας. Εμείς σήμερα κρατάμε στα χέρια μας κλάδους φοινίκων ή ελαιάς κατά την Κυπριακή παράδοση, αλλά λένε οι πατέρες: Αυτά είναι καθαρά συμβολικά. Θα πρέπει περισσότερο να κρατάμε στα χέρια μας τα Βάια των αρετών για να υποδεχθούμε τον Χριστό. Να προσπαθήσουμε να γίνουμε ενάρετοι αποκτώντας τις αρετές για να υποδεχθούμε τον νικητή του θανάτου και τον χορηγό της ζωής. Ακόμα και όμως να μην αγωνιστήκαμε μέχρι τώρα καλούμαστε έστω και την υστάτη όπως ο Χριστός δέχεται τον έσχατο όπως και τον πρώτο να αγωνιστούμε να αποβάλουμε τα πάθη και να αποκτήσουμε τις αρετές. Αντί της πλεονεξίας την ελεημοσύνη προς τους αδελφούς μας, αντί της γαστριμαργίας την νηστεία με την οποία οι άγιοι μας έγιναν θεόπτες, αντί την ακηδία την προσευχή η οποία ενώνει τον άνθρωπο με τον Θεό, αντί του εγωισμού την μετάνοια και την ταπείνωση με τις οποίες ο Θεός δίνει την χάρη του, αντί του σκοτισμού του νοός μας από τα πάθη τον φωτισμό που επιτυγχάνεται με όλα τα προηγούμενα αλλά και με την συνεχή επίκληση του ονόματος του Χριστού. Επισφράγισμα όλων η Θεία Ευχαριστία που με το Σώμα και το Αίμα του Χριστού μας ο άνθρωπος ανακαινίζεται, ενισχύεται στον αγώνα του για απόκτηση των αρετών αλλά και κληρονομεί την αιώνια Ζωή για αυτό που ο Χριστός σήμερα εισήλθε στα Ιεροσόλυμα για να μας χαρίσει.

Ας αγωνιστούμε και ας αγωνιζόμαστε σε όλη μας την ζωή να μπορέσουμε να αποκτήσουμε τα βάια των αρετών ώστε με αυτά να υποδεχθούμε και να υποδεχόμαστε κάθε φορά τον Χριστό ως νικητή του Θανάτου και των επιβουλών του κακού και δωρητή της Αιωνίου Ζωής. Καλούμαστε σήμερα να «συμπορευθώμεν αυτώ και συσταυρωθώμεν και νεκρωθώμεν δι' αυτόν ταις του βίου ηδοναίς ίνα και συζήσωμεν αυτώ». Να οδεύσουμε και εμείς μαζί με τον Χριστό, να ζήσουμε τα γεγονότα της Μεγάλης Εβδομάδας να σταυρωθούμε μαζί με τον Χριστό, να αποκτήσουμε τις αρετές για να μπορέσουμε να ζήσουμε μαζί Του.

† ο Πάφου Τυχικός

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΠΕΝΤΙΚΟΣΤΑΡΙΟΥ

1. ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

Απόστολος: Πραξ. α' 1-8

Ευαγγέλιο: Ιωαν. α' 1-17

15 Απριλίου 2012

Από το σκάνδαλο του Σταυρού διαδεχόμαστε, σήμερα, το θρίαμβο της Ανάστασης. Από το σκοτάδι της αμαρτίας και της πλάνης, που συγκάλυπτε όλη την οικουμένη οδηγούμαστε στο φώς της αναστάσεως. Από την γη ανεβαίνουμε στον ουρανό. Από τα δεσμά της αμαρτίας και του διαβόλου, τον φόβο του θανάτου και τη φοβερή κατάσταση του άδη, τώρα ελευθερωνόμαστε. Ο άνθρωπος πλέον, στηριζόμενος στην δύναμη που προσφέρει η Ανάσταση του Χριστού μπορεί να φθάσει το Θεό. Η Ανάσταση του Χριστού είναι η μεγαλύτερη εορτή της Ορθοδοξίας που διαπνέει όλη την ζωή της, δια μέσου των αιώνων. Καλείται ο Χριστιανός να ψηλαφίσει το γεγονός αυτό, να πιστέψει και να ακολουθήσει το παράδειγμα του Χριστού στη ζωή του. Έτσι θα δει και ο ίδιος την δική του ανάσταση.

Αναστάσεις νεκρών έγιναν και στο παρελθόν, από τους προφήτες Ηλία και Ελισαίο, από τον ίδιο τον Χριστό αλλά και αργότερα από τους αποστόλους. Όλοι όμως όσοι αναστήθηκαν, στη συνέχεια πέθαναν ξανά. Ήταν δηλαδή η ανάστασή τους μια προέκταση του επίγειου βίου τους. Η ανάσταση του Χριστού δεν ήταν σαν τις άλλες. «Χριστός εγερθείς εκ νεκρών ουκέτι αποθνήσκει, θάνατος αυτού ουκέτι κυριεύει» με την ανάστασή του ο Χριστός όχι μόνο δεν ξανά πεθαίνει αλλά δίνει ζωή σε όλους τους ανθρώπους.

Το σώμα του Χριστού μετά την ανάσταση το βλέπουμε να μετασχηματίζεται, ώστε πολλές φορές οι μαθητές του να μην τον αναγνωρίζουν. Βλέπουμε τον Χριστό, κεκλιμένου του τάφου να εξέρχεται. Κεκλεισμένων των θυρών να εισέρχεται στο υπερώο όπου ήταν οι μαθητές Του. Τον βλέπουμε ακόμα την μια στιγμή να βρίσκεται στη Ιουδαία και την άλλη στην Γαλιλαία, αποστάσεις πολύ μεγάλες. Είναι το σώμα που θα λάβουμε και εμείς μετά την ανάστασή μας, σώμα άφθαρτο και αθάνατο που δεν θα περιορίζεται στον χρόνο και στο χώρο και δεν θα έχει ανάγκη υλικών πραγμάτων.

Γιατί όμως ο Χριστός δεν κάνει την εμφάνισή του σε όλο τον κόσμο ώστε να Τον δουν όλοι αναστημένο και να πιστέψουν και εμφανίζεται μόνο στους μαθητές; Γιατί ακριβώς αν τον έβλεπαν και πάλι δεν θα πίστευαν αλλά θα εξοργίζονταν περισσότερο όπως με την ανάσταση του Λαζάρου. Αντί να πιστέψουν ήθελαν να θανατώσουν και Αυτόν και τον Λάζαρο. Επίσης με αυτό τον τρόπο θα οδηγούσε σε μια εκφοβισμένη πίστη, να πιστεύουν από φόβο και όχι ελεύθερα, κάτι που δεν θέλει ο Θεός, να μας στερήσει δηλαδή την ελευθερία μας. Αλλά ακόμα για ένα λόγο, θα έθετε την Ανάσταση Του σε άλλη διάσταση, ως μια επίγεια βασιλεία. Ο Χριστός όμως δεν ήλθε για να μας δώσει μια προέκταση της ζωής μας, ούτε για να μας δώσει ανέσεις εδώ στη γη. Ήλθε για να μας υποδείξει τον τρόπο να μεταφυτευτούμε στην άλλη ζωή και εκεί να απολαμβάνουμε των δωρεών Του.

Το γεγονός της ανάστασης πολλοί θέλησαν κατά καιρούς να το σπιλώσουν, υποκινούμενοι από τον ίδιο τον διάβολο, γιατί η ανάσταση του Χριστού είναι κατάργηση του διαβόλου. Έτσι πρώτα οι Εβραίοι δίνουν χρήματα αρκετά στους

φρουρούς να πουν ότι: «την ώρα που κοιμόμασταν ήρθαν οι μαθητές και έκλεψαν το σώμα του Χριστού». Πώς όμως οι μαθητές που ήταν δειλοί θα μπορούσαν να πάνε να κλέψουν το σώμα Του, τη στιγμή που η φρουρά ήταν απόρθητη και ο λίθος «ην γαρ μέγας σφόδρα»; Και όταν κύλισαν τον λίθο πώς δεν ξύπνησαν οι φρουροί; Ή αφού κοιμόντουσαν, πώς είδαν τους μαθητές να κλέβουν; Γιατί δεν τιμωρήθηκαν οι φρουροί; Αν έλεγαν οι φρουροί, ότι κοιμήθηκαν, θα τους θανάτωναν, αφού ήταν υπεύθυνοι να μένουν άγρυπνοι. Οι μαθητές πάλι θα τον έπαιρναν όπως –όπως, δεν θα φρόντιζαν να ξετυλίξουν τα σουδάρια και μάλιστα να τα διπλώσουν σε ένα τόπο. Επιπλέον γιατί δεν έψαξαν να Τον βρουν από τους μαθητές που τον έκλεψαν και να τιμωρήσουν τους μαθητές; «ή τον ταφέντα δώτοσαν ή αναστάντα προσκηνήτωσαν» ακούμε να ψάλεται σε ένα από τα αναστάσιμα τροπάρια. Τέλος, πώς οι δειλοί, οι αμόρφωτοι και αγράμματοι μαθητές μπόρεσαν να κηρύξουν σε όλο τον κόσμο, μπροστά από βασιλείς και ηγεμόνες και να μεταμορφώσουν τον κόσμο μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα και να μεταστρέψουν την οικουμένη στον Χριστιανισμό;

Όλα αυτά, καθώς και άλλα, δείχνουν ότι η ανάστασή του Χριστού δεν μπορεί να αμφισβητηθεί. Τόσο σημαντική είναι για την Εκκλησία η Ανάσταση του Χριστού, ώστε ο Απόστολος Παύλος να λέγει «ει δε Χριστός ουκ εγήγερται ματαία η πίστη ημών μάταιο και το κήρυγμα ημών» (Α΄ Κορινθ. 15,17). Χωρίς την ανάσταση του Χριστού δεν θα μπορούσαμε εμείς να αναστηθούμε και να εισέλθουμε στην αιώνια ζωή.

Μπροστά στο γεγονός της αναστάσεως, καλείται ο χριστιανός σε κάθε εποχή να σταθεί πρώτα με πίστη. Πίστη στον αναστάντα Κύριο, ο Χριστός να είναι το κέντρο της ζωής του. Ο Χριστός δεν είναι ένας απλός άνθρωπος ή προφήτης, ένας μεταρρυθμιστής που ήρθε και έφυγε όπως και άλλοι πολλοί. Είναι ο ίδιος ο Θεός, ο οποίος νίκησε τον θάνατο και κατήργησε τον διάβολο. Αυτός που μπορεί να απαλλάξει και εμάς από την δυναστεία του θανάτου και του διαβόλου. Φτάνει μόνο να πιστέψουμε σε Αυτόν και να στηρίξουμε τις ελπίδες μας, να είναι για μας η ζωή μας. Όλα τα άλλα, τα ρέοντα και οι μέριμνες του βίου μας, να είναι δευτερεύοντα, να κρατούμε τα μένοντα και να έχουμε ως σταθερό θεμέλιο τον Ίδιο τον Αναστάντα Κύριο.

Θα πρέπει να ακολουθούμε το παράδειγμα του Χριστού, η όλη ζωή μας να είναι μία μίμηση του Χριστού. Ο ίδιος ο Χριστός πέρασε μέσα από μια σταυρώσιμη επίγεια ζωή, από την ημέρα της ελευσεώς Του μέχρι το τέλος, με αποκορύφωμα τον σταυρό και τον θάνατο. Από τον σταυρό και το θάνατο όμως, ανέτειλε η ζωή και η ανάσταση. Και η δική μας ζωή είναι πάντοτε ένας σταυρός, που αν τον υπομένουμε αγωγγύστως και με πίστη στον αναστάντα Κύριο, θα μπορέσουμε και εμείς να δούμε το φως της αναστάσεως κοντά εις τον Χριστό, απολαμβάνοντας τις δωρεές Του. Ας γίνει για μας η ανάσταση του Χριστού ο φάρος που θα φωτίζει και τη δική μας ζωή. «Δεύτε λάβετε φως εκ του ανεσπέρου φωτός...» ακούσαμε να ψάλεται σήμερα. Η νέα, διακαινήσιμος ζωή που εγκαινιάζεται από σήμερα, ας αποτελέσει και για μας ένα νέο ξεκίνημα και μια νέα πορεία.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

2. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

Απόστολος: Πρξ. ε' 12 - 20

Ευαγγέλιο: Ιωάν. κ' 19 - 31

1 Μαΐου 2022

Κυριακή του Θωμά σήμερα και η Εκκλησία εορτάζει δύο γεγονότα: τα εγκαίνια της του Χριστού Αναστάσεως και την ψηλάφηση του Κυρίου από τον Θωμά ή καλύτερα τη σωτήριο ομολογία του Αποστόλου Θωμά.

- Είναι συνήθεια ένα μεγάλο γεγονός να το εορτάζουμε με μεγαλοπρέπεια και στη συνέχεια να το θυμόμαστε και να το γιορτάζουμε κατ' έτος. Το ίδιο εορτάζουμε και τις μνήμες των αγίων μια φορά κάθε χρόνο. Για την Ανάσταση του Χριστού, όμως, η Εκκλησία και ο κάθε χριστιανός νιώθει την ανάγκη να την εορτάζει πιο συχνά, γι' αυτό και η Εκκλησία όρισε να εορτάζεται εβδομαδιαίως, σε όλες τις Κυριακές του έτους. Η ανάσταση του Χριστού είναι για τους Ορθοδόξους η μεγαλύτερη των εορτών, λόγω του ότι δι' αυτής ο Χριστός κατήργησε και καταπάτησε τον διάβολο και τον θάνατο. Πιστοποίηση των λεχθέντων και πραχθέντων από τον Χριστό ήταν η τριήμερος ανάστασή Του. Η σημασία και σπουδαιότητα της ανάστασης του Χριστού καταδεικνύεται και στους λόγους του Αποστόλου Παύλου: «Ει δε Χριστός ουκ εγήγερται ματαία η πίστις υμών». Ποια σημασία θα είχε η πίστη μας αν όλα τέλειωναν στον τάφο; Αυτό είναι και η ουσιαστική διαφορά της πίστης μας από τις άλλες θρησκείες. Οι άλλες θρησκείες δείχνουν τον τάφο και τα οστά των ιδρυτών της θρησκείας τους. Εμείς δείχνουμε και προσκυνούμε το κενό μνημείο στον Πανάγιο Τάφο γιατί ο Χριστός αναστήθηκε και με την ανάστασή Του θα αναστήσει και τον καθένα μας. Γι' αυτό κι εμείς οι ορθόδοξοι έχουμε κοιμητήρια και όχι νεκροταφεία. Όσοι έφυγαν από αυτή τη ζωή πορεύονται στην αιωνιότητα. Κοιμούνται μέχρι τη Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου, που θα κρίνει ζώντες και κεκοιμημένους. Η ημέρα κατά την οποία αναστήθηκε ο Χριστός, «λίαν πρωί της μιας των Σαββάτων», δηλαδή πολύ πρωί της πρώτης μέρας μετά το Σάββατο, ονομάστηκε Κυριακή – ημέρα Κυρίου. Έτσι, λοιπόν, αφού εορτάσαμε την Ανάσταση του Κυρίου την περασμένη Κυριακή, σήμερα εγκαινιάζουμε την έναρξη του κατ' εβδομάδα εορτασμού της. Ο εορτασμός αυτός γίνεται με τροπάρια που αναφέρονται στην ανάσταση του Χριστού αλλά και με τα ένδεκα εωθινά ευαγγέλια που διαβάζει ο ιερέας κάθε Κυριακή στον όρθρο ενώπιον της Αγίας Τράπεζας. Όλα αυτά παραπέμπουν στα γεγονότα που έγιναν κατά την ανάσταση του Χριστού. Για τον Χριστιανό είναι πολύ σημαντικό να εκκλησιάζεται την Κυριακή αλλά και αφού προετοιμαστεί να κοινωνά του αναστημένου Σώματος και Αίματος του Χριστού.
- Εορτάζει η Εκκλησία μας σήμερα και την ψηλάφηση της πλευράς του Χριστού από τον Θωμά που έγινε ακριβώς οκτώ μέρες μετά την ανάσταση, ημέρα Κυριακή. Παρόλο που ο Χριστός προείπε στους μαθητές και στον Θωμά τι επρόκειτο να συμβεί στα Ιεροσόλυμα για τη σταύρωση και την Ανάσταση, παρόλο που είδαν τον Χριστό να ανασταίνει τον Λάζαρο μόλις μια εβδομάδα προηγουμένως, δεν μπορούσαν να διανοηθούν ότι ο Χριστός θα ανασταινόταν. Όχι μόνο ο Θωμάς αλλά και οι άλλοι μαθητές είχαν αμφιβολία. Οι άλλοι μα-

θητές πείστηκαν όταν είδαν αναστημένο τον Χριστό το βράδυ της ίδιας ημέρας της Αναστάσεως όταν ήταν μαζεμένοι «διά τον φόβον των Ιουδαίων». Ο Θωμάς, όμως, την πρώτη αυτή μέρα απουσίαζε. Οι πατέρες το ερμηνεύουν αυτό ως οικονομία Θεού ώστε ο Χριστός να εμφανιστεί ακόμα μια φορά σε όλους και να πιστοποιηθεί η Ανάστασή Του και να πειστεί ακόμα και ο πιο δύσπιστος. Ο Θωμάς πρόβαλε αξιώσεις για να πιστέψει, να αγγίξει τις πληγές του Χριστού που του προκάλεσαν τα καρφιά πάνω στον σταυρό αλλά και την πλευρά Του που λογχίστηκε από έναν στρατιώτη. Ο Χριστός εμφανίζεται κεκλεισμένων των θυρών και προσκαλεί τον Θωμά να Τον αγγίξει και να μην γίνει άπιστος αλλά να παραμείνει πιστός. Αν και τα ευαγγέλια δεν αναφέρουν ότι ο Θωμάς τόλμησε να αγγίξει την λογχευμένη πλευρά του Χριστού, η υμνολογία μας και η αγιογραφία παραπέμπουν σε αυτό, δείχνοντας έτσι ότι ο Θωμάς άγγιξε τελικά την πλευρά του Χριστού πιστοποιώντας ότι πράγματι είναι ο Χριστός αναστημένος. Σημασία, βέβαια, έχουν τα λόγια του Αποστόλου Θωμά - η σωτήριος ομολογία του όπως την αποκαλούμε: «Ο Κύριός μου και ο Θεός μου». Ένα πολύ ισχυρό εδάφιο μέσα από την ίδια την Αγία Γραφή που καταδεικνύει και πιστοποιεί τη Θεότητα του Χριστού. Ο Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος που μας διασώζει αυτό το γεγονός γράφει ότι: «ταύτα γέγραπται, ίνα πιστεύσητε, ότι Ιησούς εστίν ο Χριστός ο υιός του Θεού, και ίνα πιστεύοντες, ζώην έχητε εν τω ονόματι αυτού». Δηλαδή ότι αυτά όλα εγράφησαν για να πιστεύσει ο καθένας ότι ο Χριστός είναι ο Υιός του Θεού και Θεός αληθινός και όσοι πιστεύουν σε Αυτόν να μπορέσουν να έχουν ζωή αιώνιο.

Τα εγκαίνια της του Χριστού αναστάσεως, που εορτάζουμε σήμερα, θα πρέπει να μας παροτρύνουν να μην λείπουμε από την Εκκλησία κάθε Κυριακή. Είναι μια συγκέντρωση των πιστών όπου ο Χριστός κάνει την εμφάνισή Του, όπως τότε έτσι και σήμερα, με το Αναστημένο Σώμα και το Αίμα Του, προσκαλώντας μας να Τον δεχθούμε μέσα μας και να μας αγιάζει. Ημέρα Κυριακή σύμφωνα με την διδασκαλία πολλών πατέρων θα γίνει και η Δευτέρα Παρουσία Του και δεν υπάρχει καλύτερο πράγμα να μας βρει στην Εκκλησία προσευχόμενους. Η σωτήριος ομολογία του Θωμά θα πρέπει να κρατά όλους μας με πίστη, εμπιστοσύνη δηλαδή, σε όσα μας δίδαξε ο Χριστός, για να επιτύχουμε κι εμείς να εισέλθουμε, αναστημένοι, στην αιώνια ζωή.

† **Πρωτοσύγκελος Ι.Μ.Π. Τυχικός**

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Απόστολος: Πράξ. ε' 12-20

Ευαγγέλιον: Ιωαν. κ' 19-31

19 Μαΐου 2024

Τρίτη Κυριακή από του Πάσχα σήμερα και η Εκκλησία μας συνεχίζει να μας κρατά ζωντανά στη μνήμη μας τα γεγονότα της ανάστασης του Χριστού. Αφιερώνει η Εκκλησία μας την Κυριακή αυτή στις γυναίκες μυροφόρες και στους δύο άνδρες Ιωσήφ και Νικόδημο οι οποίοι βοήθησαν στον ενταφιασμό του Χριστού. Αυτοί που αφήφισαν κάθε κίνδυνο της ζωής τους για την αγάπη του Θεανθρώπου, να τον περιποιηθούν ως ελάχιστη ένδειξη της αγάπης τους προς Αυτόν που σταυρώθηκε και πέθανε πάνω στον σταυρό για την σωτηρία όλου του κόσμου. Θα πρέπει και εμείς να σταθούμε σε δύο σημεία από την στάση των προσώπων αυτών: την ευγνωμοσύνη τους προς τον Θεάνθρωπο Χριστό για το έργο που επιτέλεσε επί της γης και την τόλμη και την θυσία τους για χάρη του Χριστού.

- Πολλές φορές ακούμε το παράπονο του Χριστού για τον λαό του ή για συγκεκριμένους ανθρώπους που φέρθηκαν αγνώμονα προς Αυτόν. Πρώτα στην Παλαιά Διαθήκη. Πόσες ευεργεσίες ως Άσαρκος Λόγος τότε συνεχώς ευεργετούσε τον λαό Του και αυτοί τον αποστρέφονταν φαιρόμενοι αχάριστα και οδηγούμενοι στην λατρεία άλλων ειδωλολατρικών Θεών. Έστειλε προφήτες για ξυπνήσουν τον λαό να επιστρέψει στον αληθινό Θεό να εγκαταλείψουν τα είδωλα και την αμαρτωλή ζωή και αυτοί για να μην ελέγχεται η συνείδησή τους τους θανάτωναν. Το ανέφερε αυτό μετά της εν σάρκου οικονομία Του λίγο πριν από το πάθος: «Ίερουσαλήμ Ίερουσαλήμ, ή άποκτέννουσα τούς προφήτας και λιθοβολούσα τούς άπεσταλμένους προς αυτήν! ποσάκις ήθέλησα έπισυναγαγείν τὰ τέκνα σου όν τρόπον έπισυνάγει όρνις τὰ νοσσία έαυτής ύπό τας πτέρυγας, και ούκ ήθελήσατε». Στους δέκα τυφλούς, για τους οποίους η ασθένειά τους δεν επιδεχόταν καμιά ελπίδα και ο Χριστός τους θεράπευσε, μόνο ένας από αυτούς ήρθαν να τον ευχαριστήσει και τότε ρώτησε: «ούχι οί δέκα έκαθαρίσθησαν; οί δέ έννέα που; ούκ εύρέθησαν ύποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ». Αλλά και καθόλη την επίγεια παρουσία του ο Χριστός ενώ ευεργετούσε τους πάντες θεραπεύοντας τους και σωματικά και πνευματικά συνεχώς τον καταδίωκαν, τον συκοφαντούσαν μέχρι που τον οδήγησαν στο σταυρό και τον θάνατο. Τα αναφέρει όλα αυτά ο Χριστός με παραβολικό τρόπο στην παραβολή του Αμπελώνος και των κακών γεωργών. Αλλά ούτε αυτό βοήθησε τους ανθρώπους να ξυπνήσουν. Πραγματικά ο άνθρωπος φέρεται αχάριστα προς τον Θεό. Πόσα θαύματα γίνονται και στις μέρες μας; Ακόμα και στην προσωπική μας ζωή ίσως να συνέβη και με μας να παρακαλούμε τον Θεό να μας δώσει κάτι είτε αυτό ήταν θέμα υγείας ή επιτυχίας σε κάτι και όταν τελικά το λάβαμε να ξεχάσαμε να ευχαριστήσουμε πρώτα Αυτόν που μας το έδωσε το Θεό. Ξεχνά πολύ γρήγορα ο άνθρωπος την ευεργεσία του Θεού στη

ζωή του, είναι κακό αυτό το οποίο πρέπει να προσπαθήσουμε να αποφύγουμε. Οι γυναίκες μυροφόρες καθώς και οι δύο άνδρες Ιωσήφ και Νικόδημος που εορτάζουμε σήμερα δεν ξέχασαν τον Κύριό τους και Κύριό μας. Απεναντίας, φρόντισαν επιμελώς για την ταφή Του γι' αυτό και η Εκκλησία μας τους θυμάται και του προβάλλει ως πρότυπα ευγνωμοσύνης προς τον Θεό.

- Ένα άλλο χαρακτηριστικό των μυροφόρων γυναικών και των δυο ανδρών που όλοι τους είναι και άγιοι της Εκκλησίας μας είναι η τόλμη που επέδειξαν. Αψηφώντας κάθε κίνδυνο όχι μόνο να χάσουν τη θέση τους στην κοινωνία, αλλά να απωλέσουν και την ίδια την ζωή τους πηγαίνουν για να προσφέρουν την ταφή και φροντίδα στον Χριστό. Πρώτα ο Ιωσήφ ο οποίος όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο ευαγγελιστής «Τολμήσας εισήλθε προς Πιλάτον καί ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ». Έπειτα ο Νικόδημος που ενώ πήγε νύχτα δια τον φόβο των Ιουδαίων να ακούσει τον Χριστό, τώρα με θάρρος αψηφώντας και αυτός τους κινδύνους αγόρασε και έφερε «μίγμα σμύρνης καὶ ἀλόης ὡς λίτρας ἑκατόν» και μαζί με τον Ιωσήφ περιποιήθηκαν και ενταφίασαν τον Χριστό. Οι γυναίκες μυροφόρες έβλεπαν που ενταφιάστηκε. Την επόμενη μέρα λόγω του ότι ήταν Σάββατο και μάλιστα εκείνη την χρονιά το ιουδαϊκό Πάσχα απαγορευόταν παντελώς οποιαδήποτε εργασία και κίνηση. Έτσι οι γυναίκες μυροφόρες θεώρησαν ότι θα έπρεπε και οι ίδιες να αλείψουν με αρώματα το σώμα του Χριστού πολύ πρωί της μίας ημέρας της ονομασθείσαν αργότερα λόγω της ανάστασης του Κυρίου μας σε Κυριακή. Ενώ όλοι οι μαθητές εκ των δώδεκα και των εβδομήκοντα που είδαν τόσα θαύματα που αξιώθηκαν και οι ίδιοι να επιτελέσουν με τα ίδια τους τα χέρια, δια των φόβο των Ιουδαίων κρύβησαν. Ο φόβος στον Χριστιανό δεν είναι καλό πράγμα. Ο Χριστός πάρα πολλές φορές δίνει θάρρος και στους ασθενείς στο σώμα αλλά και στην ψυχή. Παράλληλα επιπλήττει τον ολιγόπιστο που δειλιάζει και χάνει προς στιγμή την πίστη του. Χαρακτηριστικό παράδειγμα του αποστόλου Πέτρου πάνω στα κύματα «ολιγόπιστε! εἰς τί ἐδίστασας;». Αλλού πάλι ο Χριστός προειδοποίησε τους αποστόλους και όλους μας «μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτενόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι· φοβήθητε δὲ μᾶλλον τὸν δυνάμενον καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀπολέσαι ἐν γενένη». Έχουμε χίλιες δυο φοβίες γιατί απουσιάζει η πίστη ή έχουμε ασθενική πίστη. Θα πρέπει να δυναμώσουμε την πίστη μας και να ζητήσουμε από τον Χριστό όπως οι απόστολοι «Κύριε πρόσθεσ ἡμῖν πίστιν».

Διανύοντας την αναστάσιμη περίοδο θα πρέπει να μην ξεχνούμε την σταυρική θυσία του Χριστού την ταφή και την τριήμερο έγερσή Του Χριστού τα οποία έγιναν για την δική μας σωτηρία. Να ευχαριστούμε γι' αυτό συνεχώς τον Χριστό και να του ζητούμε να αποτελέσουν όλα αυτά αφορμή και για την δική μας σωτηρία. Έπειτα θα πρέπει να έχουμε πίστη στο Θεό να έχουμε θάρρος και ανδρεία. Τίποτα να μην μας λυγίζει αλλά να έχουμε άπειρη εμπιστοσύνη στην Θεία πρόνοια.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

Απόστολος: Πράξ. θ' 32-42

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ε' 1-15

19 Μαΐου 2019

Τετάρτη Κυριακή από του Πάσχα σήμερα και η Εκκλησία μας όρισε όπως διαβάζουμε την ευαγγελική περικοπή που αναφέρεται στο θαύμα της θεραπείας του παραλύτου της Βηθεσδά. Ορίστηκε αυτή η περικοπή να διαβάζεται σήμερα γιατί πρώτα τέτοια χρονική περίοδο που διανύουμε και εμείς βρέθηκε ο Χριστός στα Ιεροσόλυμα και θεράπευσε τον Παράλυτο. Έπειτα γιατί μέσα από το θαύμα, μας φανερώνεται ότι ο Χριστός με την ανάστασή Του γίνεται Αυτός η κολυμβήθρα πάσης ίασεως και θεραπείας σωματικής και ιδιαίτερα πνευματικής.

Ο παράλυτος για 38 χρόνια ανέμενε στην προβατική κολυμβήθρα η οποία λέγεται και Βηθεσδά. Προσδοκούσε την ημέρα που θα μπορούσε να θεραπευθεί μπαίνοντας πρώτος στην κολυμβήθρα μετά την ταραχή του ύδατος από τον άγγελο. Δεν τα κατάφερε, όμως, γιατί άλλοι τον προλάβαιναν και όπως λέγει ο ίδιος **«άνθρωπον ουκ είχε»** να τον βοηθήσει. Ο Χριστός που έγινε άνθρωπος για τον καθένα ξεχωριστά συναντά τον παραλυτικό και τον θεραπεύει με έναν του λόγο: **«έγειρε άρον τον κράβατόν σου και περιπάτει»**. Αν αναλύσουμε προσεκτικά την περικοπή μπορούμε να διδαχθούμε πολλά. Θα επικεντρωθούμε όμως εν συντομία σε δύο σημεία από την περικοπή:

- Ένα πρώτο μήνυμα της σημερινής περικοπής είναι ότι ο Χριστός είναι αυτός που μπορεί να μας ελευθερώσει από την πνευματική παραλυσία και να μας οδηγήσει ελεύθερα κοντά Του. Ο Χριστός απευθύνεται προς τον παράλυτο και του λέγει **«Θέλεις υγιής γενέσθαι;»** Ποιος δεν θέλει να γίνει καλά; Όμως ζητά τη δική μας συγκατάθεση γι' αυτό και ρωτάει πρώτα τον παράλυτο. Ο Χριστός βέβαια εδώ εννοούσε όχι μόνο την υγεία του σώματος αλλά και της ψυχής του. Ο άνθρωπος, δυστυχώς, πολλές φορές αναλώνεται και εξαντλείται στα υλικά πράγματα και απομακρύνεται από τον Θεό. Έτσι μακράν του Θεού, μέσα στην αμαρτία η ψυχή του παραλύει. Μπορεί να είναι υγιής σωματικά αλλά ουσιαστικά είναι παράλυτος και η πνευματική παράλυση είναι χειρότερη από τη σωματική. Ο Χριστός δεν ήρθε στον κόσμο για να αποκαταστήσει σε όλους την σωματική υγεία. Πολλές φορές ο Χριστός δίνει τη σωματική υγεία σε όσους με πίστη καταφεύγουν κοντά Του μέχρι και σήμερα. Όμως αυτό δεν είναι το πρωτεύον για τον Θεό και για τον κάθε χριστιανό. Το σώμα κάποτε θα πεθάνει για να αναστηθεί καινούριο κατά τη Δευτέρα παρουσία. Η ψυχή όμως είναι αυτή που πρέπει να διατηρηθεί υγιής. Αν έχει παραλύσει, λόγω της αμαρτίας, να καταφύγει στον πνευ-

ματικό και με μετάνοια και εξομολόγηση να τη θεραπεύσει. Υπάρχουν άνθρωποι που μπορεί να είναι υγιείς, εντελώς καλά, αλλά λόγω της απομάκρυνσής τους από τον Θεό να είναι δυστυχώς εντελώς παράλυτοι πνευματικά. Υπάρχουν και παράλυτοι στο σώμα οι οποίοι όμως είναι υγιέστατοι στη ψυχή. Βρίσκονται καθημερινώς μέσα στην Εκκλησία με πίστη και υπομονή μετέχουν των μυστηρίων της, αυτοί θα κληρονομήσουν την αιώνια ζωή. Θα πρέπει, λοιπόν, να ενδιαφερόμαστε για το σώμα μας αλλά πρωτίστως για την ψυχή μας, να μην την παραμελούμε μακριά από τον Θεό στην αμαρτία και αμετανοησία. Ο Χριστός διά των μυστηρίων Του μέσα στην Εκκλησία είναι αυτός που μπορεί να μας κρατάει υγιείς και στο σώμα αλλά πρωτίστως υγιείς στην ψυχή.

- Ένα δεύτερο μήνυμα που μας στέλνει η περικοπή σήμερα είναι ότι ποτέ δεν είμαστε μόνοι. Ο παράλυτος της σημερινής ευαγγελικής περικοπής εξέφρασε ένα παράπονο στον Χριστό: **«Κύριε άνθρωπον ουκ έχω»**. Φαίνεται ότι από την μια ήταν εντελώς παράλυτος, ώστε να μην μπορεί ούτε να συρθεί προς την κολυμβήθρα και από την άλλη ότι ήταν εντελώς μόνος, εγκαταλελειμμένος από όλους. Συμβαίνει πολλές φορές άνθρωποι που ξεχνούν τον Θεό να ξεχνούν και τους συνανθρώπους τους. Όταν κινείται ο άνθρωπος από ιδιοτέλεια είναι φυσικό να λέγει, αφού αυτός δεν μπορεί να μου προσφέρει τίποτα γιατί να τον βοηθήσω; Έτσι αντιμετώπιζαν και τον σημερινό παράλυτο οι γύρω του, ακόμα και συγγενείς και φίλοι και τον άφησαν εντελώς αβοήθητο. Όμως εκεί που μπορεί όλοι να μας ξεχάσουν, να μας περιφρονήσουν ο Θεός δεν μας ξεχνά. Ο Θεός δεν ξεχνά ιδιαίτερα τους δικούς Του, αυτούς που τον αγαπούν και αγωνίζονται στη ζωή τους να διαφυλάξουν τις εντολές Του. Είναι μια ελπίδα σε όλους μας αυτό και παρηγοριά ότι ο Θεός θα έρθει κάποια στιγμή. Μπορεί να περάσει αρκετός χρόνος αλλά θα έρθει να μας ανταμείψει για τους κόπους και ιδιαίτερα την υπομονή και την εγκάρτιση που δείξαμε στις δοκιμασίες της ζωής. Όμως και εμείς οι Χριστιανοί πρέπει να ομοιάσουμε με τον Θεό όσον αφορά στη βοήθεια προς τους συνανθρώπους μας. Να μην τα περιμένουμε να τα κάνει όλα ο Θεός και να φαινόμαστε άσπλαχνοι και ανελεήμονες. Θα πρέπει να στεκόμαστε δίπλα στους πάσχοντες συνανθρώπους μας και να τους παρέχουμε βοήθεια. Να βοηθήσουμε έναν άνθρωπο να καταφέρει να σταθεί στα πόδια του. Να μην ξεχνούμε, όμως, και κυρίως να τον βοηθήσουμε να ελευθερωθεί από την παραλυσία της ψυχής οδηγώντας τον στον πνευματικό, στην εξομολόγηση και γενικά στην Εκκλησία και τα μυστήριά της.

Σπουδαία τα μηνύματα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής που πρέπει να τα έχουμε υπόψη. Να προσέχουμε να διαφυλαχθούμε από την παραλυσία της ψυχής, μέσω των μυστηρίων της Εκκλησίας. Έπειτα να ξέρουμε ότι ποτέ δεν είμαστε μόνοι. Ο Χριστός είναι πάντοτε δίπλα μας φτάνει να τον επικαλούμαστε και αυτός θα έρθει να μας βοηθήσει σε κάθε περίπτωση της ζωής.

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ

Απόστολος: Πραξ. ια' 19-30

Ευαγγέλιο: Ιωάν. δ' 5-42

14 Μαΐου 2017

Η Ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα αναφέρεται σε ένα περιστατικό της ζωής του Χριστού το οποίο έλαβε χώρα αμέσως μετά την εορτή του Πάσχα.

Αφού ο Χριστός εόρτασε το Πάσχα στα Ιεροσόλυμα κατά το πρώτο έτος της δημόσιας δράσης του επέστρεφε στην Γαλιλαία. Στον δρόμο περνούσαν έξω από μια πόλη της Σαμαρείας που ονομαζόταν Συχάρ. Ήταν δώδεκα το μεσημέρι μας λέγει το Ευαγγέλιο και παρουσιάστηκε και η ανάγκη να αγοράσουν τροφές από την πόλη για το ταξίδι τους ενώ ο Χριστός κάθισε δίπλα σε ένα πηγάδι το οποίο έκτισε ο Ιακώβ. Στο πηγάδι εκείνο ήρθε και μια γυναίκα Σαμαρείτισσα για να αντλήσει και να πάρει νερό για το σπίτι της. Εκεί διεξήχθητε ο διάλογος του Χριστού με την γυναίκα εκείνη ώστε η Σαμαρείτισσα, μια γυναίκα αμαρτωλή, να αλλάξει τόσο πολύ ώστε στη συνέχεια να γίνει η αγία και ισαπόστολος Φωτεινή.

Παρόλο που υπάρχουν πολλά διδάγματα τα οποία μπορούμε να αναλύσουμε μέσα από την σημερινή περικοπή θα επικεντρωθούμε μόνο σε δύο.

- Ο Χριστός είπε στη Σαμαρείτιδα «πας ο πίνων εκ του ύδατος τούτου διψήσει πάλιν· ος δ' αν πih εκ του ύδατος ου εγώ δώσω αυτώ, ου μη διψήση εις τον αιώνα». Ο ίδιος ο Χριστός είναι πηγή ζωής στον οποίο προστρέχει ο καθένας για να έχει ζωή. Αλλού είπε «εγώ ειμί οδός και η αλήθεια και η ζωή» Ο άνθρωπος που προσκολλάται στα υλικά αγαθά δεν μπορεί να βρει την μόνιμη ικανοποίηση και πληρότητα. Πάντα θα έχει την ανάγκη για όλο και περισσότερα υλικά αγαθά. Όταν δε τα αποκτήσει θα ζητά και άλλα χωρίς να υπάρχει κορεσμός αλλά ούτε και αληθινή ικανοποίησή του. Ο άνθρωπος που αναζητά και βρίσκει τον Θεό γεμίζει μέσα του και αυτό που κατέχει του δίνει αυτή την πληρότητα. Μπορεί όπως λέγει ο απόστολος Παύλος να μην έχουμε τίποτα αλλά να κατέχουμε τα πάντα «μηδέν έχοντες και πάντα κατέχοντες» επειδή ακριβώς έχουμε τον Θεό μέσα μας. Ο άνθρωπος που καταφέρνει στη ζωή του να είναι κοντά στο Θεό γεμίζει μέσα του και δεν έχει την ανάγκη άλλων πραγμάτων δευτερευόντων και πολλές φορές αχρείαστων. Το ύδωρ το ζων που χαρίζει ο Θεός συνοδεύει και σε αυτή τη ζωή και στην άλλη. Δεν μπορεί βέβαια κανείς να περιγράψει το τι μπορεί να αισθάνεται ένας χριστιανός μέσα του όταν ο Θεός ζει μέσα του κατά τον απόστολο Παύλο «Ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός». Όπως οι άγιοι μας οι οποίοι βίωσαν όλα αυτά για τα οποία μας περιγράφει ο Χριστός σήμερα. Όπως και η σημερινή Σαμαρείτισσα μετέπειτα αγία Φωτεινή η οποία ακόμα και μπροστά στα μαρτύρια δεν δειλίασε καθόλου. Έχασε τα πάντα για να κερδίσει μόνο ένα τον Χριστό που αυτός όμως χαρίζει όλα τα άλλα. Η κατάσταση αυτή δεν μπορεί να εξηγηθεί παρά μόνο με τους λόγους του αποστόλου Φιλίππου προς τον Ναθαναήλ «έρχου και ίδε».
- Αυτό το οποίο γνώρισε η Σαμαρείτισσα γυναίκα δεν το κράτησε για τον εαυτό της αλλά το μετέδωσε και στους άλλους. Μέσα από το Ευαγγέλιο την

βλέπουμε να αφήνει την υδρία της, δεν την ενδιαφέρουν πλέον τα υλικά πράγματα, ούτε και ο σκοπός για τον οποίο πήγε στο πηγάδι. Τα εγκαταλείπει και πηγαίνει στην πόλη της και καλεί όλους να βγουν να συναντήσουν τον Χριστό. Ως αποτέλεσμα ολόκληρη σχεδόν η πόλη της Σαμάρειας πίστεψε στον Χριστό. Αργότερα, μέσα επίσης από την ζωή της, όπως μας τη διασώζει το συναξάρι, διαδίδει το Ευαγγέλιο σε πολλές πόλεις γύρω από τη Μεσόγειο μέχρι και τη Ρώμη. Στην Ρώμη θυσιάζει ακόμα και τη ζωή της γι' Αυτόν που πίστεψε και αγάπησε πάνω από όλα και που της μετέστρεψε τη ζωή. Η συνάντησή της με τον Χριστό την μετέβαλε από αμαρτωλή γυναίκα σε μια ισαπόστολο. Από το σκοτάδι που βρισκόταν της αμαρτίας την οδήγησε στο φως ώστε να μετονομαστεί σε Φωτεινή και να εορτάζεται από την Εκκλησία μας δύο φορές τον χρόνο, σήμερα που ακούγεται το ευαγγέλιο που αναφέρεται στην ίδια και κάθε χρόνο στις 26 Φεβρουαρίου. Είναι το δεύτερο μήνυμα που ας στέλνει σήμερα το Ευαγγέλιο μέσα από ένα έμπρακτο παράδειγμα βιώσεως του Ευαγγελίου αυτό της αγίας Φωτεινής. Ο χριστιανός που γνώρισε το φως μέσα από το βάπτισμα του καλείται αυτό το φως να το μεταλαμπαδεύσει και στους υπόλοιπους. Αρχίζοντας από τους δικούς του ανθρώπους και προχωρώντας προς όλους. Δεν είναι έργο μόνο των κληρικών. Η αγία Φωτεινή η Σαμαριτίδα δεν ήταν κληρικός, μια απλή γυναίκα ήταν και όμως έκανε ένα τεράστιο έργο. Να μην ομοιάσουμε σαν τον οκνηρό δούλο της παραβολής των ταλάντων που έκρυψε το τάλαντό του. Αλλά να εργαστούμε προς δόξα Θεού ώστε και άλλοι συνάνθρωποί μας να οδηγούνται στο φως που είναι ο Χριστός. Καθώς διανύουμε τώρα την αναστάσιμη περίοδο και που η χαρά της αναστάσεως θα πρέπει να πλημμυρίζει τα πάντα θα πρέπει να μας ωθεί στο να οδηγήσουμε και άλλους στο Χριστό είτε με τον λόγο μας είτε με το παράδειγμά μας είτε με την όλη στάση μας. Φωτεινό πρότυπο για τον καθένα μας η αγία ισαπόστολος Φωτεινή η Σαμαριτίδα.

Ακούσαμε σήμερα μια από τις ωραιότερες περικοπές των ευαγγελικών αναγνωσμάτων που ακούγονται στην Εκκλησία. Ο Χριστός συναντά μια γυναίκα Σαμαριτίδα και μέσα από τον διάλογο που είχαν η γυναίκα αυτή αλλοιώνεται μέσα της προς το καλό. Αφήνει τα πάντα και ακολουθεί τον Χριστό γίνεται ισαπόστολος και μάρτυρας της Εκκλησίας μας. Το ύδωρ το «ζών» που χαρίζει ο Θεός της γέμισε όλο το είναι της και σε αυτή τη ζωή και στην άλλη. Αυτό όμως που την ανάδειξε ακόμα περισσότερο είναι η προσφορά και η θυσία της ώστε να μεταλαμπαδεύσει και στους άλλους αυτό το οποίο πήρε. Απομένει τώρα σε μας αν θα γεμίσουμε και εμείς από αυτό το οποίο χαρίζει ο Θεός ως πληρότητα και ύστερα να το μεταφέρουμε και στους άλλους. Το ευαγγέλιο και οι λόγοι του Χριστού σήμερα έχουν εφαρμογή στο πρόσωπο της αγίας Φωτεινής. Απομένει τώρα σε μας αν θα ακολουθήσουμε αυτούς τους λόγους έχοντας και την αγία ως παράδειγμα αλλά και συμπαραστάτη στον αγώνα μας.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ (Α' Οικουμενικής Συνόδου)

Απόστολος: Πράξ. κ' 16 – 18, 28 – 36

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ιζ' 1 – 13

13 Ιουνίου 2021

Η Εκκλησία μας όρισε τρεις συνολικά Κυριακές τον χρόνο να τιμούμε τους Πατέρες που μετείχαν στις Οικουμενικές Συνόδους και διατράνωσαν τα δόγματα της πίστεως μας. Η σημερινή Κυριακή αφιερώθηκε στους Πατέρες της Α' Οικουμενικής. Μία Κυριακή μέσα στον μήνα Ιούλιο αφιερώθηκε στους Πατέρες της Δ' Οικουμενικής και μία μέσα στον μήνα Οκτώβριο για τους Πατέρες της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου. Οι αποφάσεις των Οικουμενικών Συνόδων αναφέρονταν κυρίως στην πίστη μας στον Ένα Αληθινό Θεό ο οποίος είναι Τριαδικός: Ο Πατέρας ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα, την πίστη μας στις δύο φύσεις, ενέργειες και θελήσεις του Χριστού ως τέλειου Θεού και τέλειου ανθρώπου, στην αγιότητα της Υπεραγίας Θεοτόκου η οποία «τίκτει και παρθενεύει», ως το πρόσωπο που έγινε μητέρα του Θεού – Θεοτόκος. Επίσης διατράνωσαν την πίστη των Αγίων Αποστόλων και της Εκκλησίας ως προς τις αγίες εικόνες και τα ιερά λείψανα των Αγίων μας, ως αγιαστικά δηλαδή μέσα και ως μέσα που μας βοηθούν να αναγόμεσθε στο πρωτότυπο. Σειρά άλλων αληθειών της πίστεως μας διατυπώθηκαν στις Οικουμενικές Συνόδους με τρόπο ώστε να βοηθήσουν όλους εμάς να πορευόμεσθε ορθά προς τον αληθινό Θεό και να μπορέσουμε να απολαύσουμε της σωτηρίας από Αυτόν.

Τιμώνται σήμερα οι 318 Πατέρες της Α' Οικουμενικής Συνόδου που συνεισέφεραν είτε με τον λόγο τους είτε με το παράδειγμά τους, είτε ακόμα με θαυμαστό τρόπο για να σωθεί η πίστη μας. Οι περισσότεροι από αυτούς υπήρξαν και μεγάλοι Άγιοι της Εκκλησίας μας και τιμώνται και ξεχωριστά. Τιμώνται, όμως, και όλοι μαζί για δύο λόγους: Πρώτα γιατί όλοι είχαν κοινή πίστη στον Αναστάνα Κύριο και Θεό μας Ιησού Χριστό και μέσα από πολλούς κινδύνους ακόμα και της ίδιας της ζωής τους μπόρεσαν να μας διασώσουν τις αλήθειες αυτές όπως μας τις δίδαξε ο ίδιος ο Χριστός. Δεύτερον για να θυμόμαστε τον κίνδυνο της πλάνης και της αίρεσης και να φυλαγόμαστε, με όπλα μας την ταπείνωση, την μετάνοια και την πνευματική καθοδήγηση από τους Αγίους Πατέρες μας. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε και το ευαγγελικό ανάγνωσμα που ακούμε σήμερα. Ο Χριστός στην προσευχή του λίγο πριν από το πάθος παρακαλεί τον Πατέρα οι μαθητές του να παραμείνουν ενωμένοι σε κοινή πίστη όπως Αυτός είναι ενωμένος και ισοστάσιος με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα.

Πολλά μπορούσαν να αναφερθούν για τους Αγίους Πατέρες μας και τις Οικουμενικές Συνόδους. Ξεχωρίζουμε τρεις από αυτούς τους μεγάλους Αγίους που συμμετέσχαν στην Πρώτη Οικουμενική Σύνοδο που εορτάζουμε σήμερα. Τον Άγιο και Μέγαν Κωνσταντίνο, τον Άγιο Νικόλαο και τον Άγιο Σπυρίδωνα.

- Ο Άγιος Κωνσταντίνος ως Αυτοκράτορας βλέποντας μία αποστασιοποίηση από την αληθινή πίστη και ότι υπήρχαν ορισμένοι που παραπλανούσαν τον λαό συγκάλεσε την Πρώτη Οικουμενική Σύνοδο για να επέλθει ειρήνη και ενότητα στην Εκκλησία. Μας δείχνει το παράδειγμα ότι πρέπει ο καθένας μας να συμβάλουμε με τον δικό του τρόπο στην ενότητα αυτή γιατί είναι το θέλημα του Θεού «ίνα πάντες έν ώσιν». Η Εκκλησία μας προσεύχεται κάθε φορά «Υπέρ

της των πάντων ενώσεως...». Αυτή η ενότητα, όμως, προϋποθέτει την κοινή πίστη, στο όνομα της Αγίας και ομοούσιου Τριάδος όπως μας την δίδαξαν οι Απόστολοι και οι Άγιοι Πατέρες. Δεν μπορεί να υπάρξει ενότητα αν δεν υπάρξει κοινή πίστη. Η ενότητα αυτή βέβαια θα πρέπει να μην είναι αποτέλεσμα εξαναγκασμού ή επιβολής αλλά ελεύθερης βούλησης. Γι' αυτό και ο Χριστός λέγει από την μια «πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι», αλλά από την άλλη λέγει και «όστις θέλει οπίσω μου ελθείν». Αυτή η ενότητα μπορεί να αρχίζει από το σπίτι μας από τους γύρω μας ανθρώπους και να επεκτείνεται σε όλο τον κόσμο.

- Ο Άγιος Νικόλαος χαρακτηριζόταν από πραότητα, ήταν «εικόνα πραότητος...». Όταν, όμως, στη Σύνοδο άκουσε τις βλασφημίες του Αρείου για το πρόσωπο του Χριστού τότε ο Άγιος ράπισε τον αιρεσιάρχη Άρειο. Πώς μπορεί να συνδιαστεί η πραότητα με την οργή; Μεγάλη αρετή η πραότητα. Όταν μας αδικούν, μας συκοφαντούν, μας περιφρονούν, μας κάνουν κακό και εμείς δεν οργιζόμαστε, δεν ανταποδίδουμε, και αποδίδουμε καλό αντί κακού. Έτσι ήταν ο Άγιος Νικόλαος στη ζωή του. Όταν, όμως, αδικούν, συκοφαντούν, περιγελούν τον Κύριο και Θεό μας, την Παναγία και τους Αγίους μας τότε εκεί δεν πρέπει να ανεχόμαστε να χλευάζεται και υβρίζεται η πίστη μας. Το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε είναι όπου βλασφημείται η πίστη μας να σηκωνόμαστε και να φεύγουμε ως αντίδραση· αλλιώς γινόμαστε ένα με αυτούς. Επίσης να αποφεύγουμε την συναναστροφή μας με αιρετικούς και ότι σχετίζεται με αυτούς.
- Ο Άγιος Σπυριδωνας ο οποίος όπως μαρτυρεί ο βίος του ήταν ολιγογράμματος, με το θαύμα που έκανε στην Σύνοδο χρησιμοποιώντας το κεραμίδι, έδειξε σε όλους την πίστη στην Αγία Τριάδα. Όπως το κεραμίδι για να παρασκευαστεί χρειάζεται τρία υλικά: το χώμα, το νερό και τη φωτιά, έτσι και τα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδας, ο Πατήρ ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα είναι ένας Θεός. Η Εκκλησία μας έχει τον λόγο ως πειστικό μέσο για την αλήθεια της πίστεώς μας αλλά έχει και το υπέρλογο, το θαύμα ως πιστοποίηση της αλήθειας. Η Εκκλησία η πίστη και η Θεολογία μας δεν είναι μόνο θεωρία και ιστορία αλλά είναι και εμπειρία ζωής. Μέσα από τα θαυμαστά γεγονότα με τα οποία οι Άγιοι καταξιώνονται να επιτελούν, μας επιβεβαιώνουν τις αλήθειες των λόγων του Χριστού, των Αποστόλων και Πατέρων της Εκκλησίας μας.

Καλούμαστε λοιπόν σε κοινή πίστη στο όνομα του Αναστάντος Κυρίου, ο οποίος είναι ομοούσιος με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα να πορευόμαστε. Η πίστη μας αυτή να είναι το πρωτεύον που πρέπει να διαφυλάξουμε στηριζόμενοι στους λόγους αλλά και στο παράδειγμα των Αγίων Πατέρων μας.

† **Πρωτοσύγκελος Τυχικός**

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Απόστολος: Πράξ. ιστ' 16-34

Ευαγγέλιον: Ιωαν. θ' 1-38

9 Ιουνίου 2024

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

του Μητροπολίτη Πάφου Τυχικός για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών

Είναι έκτη Κυριακή από του Πάσχα σήμερα και η Εκκλησία μας, μας παραθέτει ένα από τα θαύματα του Χριστού, αυτό της θεραπείας του εκ γενετής τυφλού. Ο Χριστός έδωσε το σωματικό φως στον άνθρωπο αυτό αλλά παράλληλα διανοίχθηκαν οι πνευματικοί οφθαλμοί και του ίδιου αλλά και όσων καλοπροαίρετα πίστεψαν στο σωτηριόδες έργο Του. Προϋπόθεση να μπορέσουν όμως να ανοίξουν τα πνευματικά μάτια και εκείνων αλλά και εμάς σήμερα είναι να έχουμε πνεύμα ταπείνωσης, υπακοής και πίστης - εμπιστοσύνης στον Χριστό.

- Ο Χριστός λίγο πριν από το θαύμα του εκ γενετής τυφλού είπε στους μαθές Του αλλά και στο πλήθος που τον άκουγε ότι Αυτός είναι το φως του κόσμου: «εγώ είμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς». Επειδή ο άνθρωπος δυσκολεύεται να αντιληφθεί θεωρητικά πράγματα ή ακόμα να τα πιστέψει έρχεται με ένα θαύμα του ο Χριστός που δεν μπορεί να χωρέσει αμφισβήτηση από κανέναν να πιστοποιήσει τους πιο πάνω λόγους Του. Ο Χριστός είναι πραγματικά το φως που μπορεί και σωματικά σε κάποιον να του ανοίξει τα μάτια αλλά και κυρίως το μεγαλύτερο να του ανοίξει τα μάτια τα πνευματικά και να βλέπει το άκτιστο φως της Θεότητας του Χριστού. Αλλού ο Χριστός μας βεβαιώνει: «εις κρῖμα ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἦλθον, ἵνα οἱ μὴ βλέποντες βλέπωσι καὶ οἱ βλέποντες τυφλοὶ γένωνται». Μπορεί να φαντάζει οξύμωρο σχήμα αυτό αλλά πράγματι πολλοί άνθρωποι τότε αλλά και μέχρι τις μέρες μας δεν βλέπουν τα σημεία της Θεότητας του Χριστού, ούτε και αντιλαμβάνονται τα αναρίθμητα θαύματα που έγιναν και συντελούνται μέχρι στις μέρες μας. Ενώ άλλοι πολύ ορθά αναγνωρίζουν τον Χριστό, βλέπουν τα θαύματα και ενισχύουν την πίστη τους και το μεγαλύτερο αξιώνονται της αιώνιας ζωής. Ένας εκ των μαθητών του Χριστού βεβαιώνει ότι ο Χριστός είναι «τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον». Μπορεί να βλέπουμε και να χρησιμοποιούμε και μικροσκοπία και τηλεσκοπία και ότι άλλο παρέχει η τεχνολογία σήμερα αλλά να μας διαφεύγουν πολλά αν δεν έχουμε ανοικτά τα μάτια της ψυχής μας. Η ύπαρξή μας δεν είναι μόνο υλική, δεν είμαστε μόνο ύλη και σώμα αλλά και πνεύμα και πέραν από τον ορατό κόσμο υπάρχει και ο πνευματικός. Για να μπορέσει κανείς να δει και τον κόσμο αυτό πρέπει να διανοιχθούν τα μάτια της ψυχής του που μόνο ο Χριστός ως Θεός μπορεί να το κάνει αυτό. Προϋπόθεση βέβαια για να μας ανοίξει τα μάτια της ψυχής μας είναι η κάθαρση της ψυχής μέσω της μετάνοιας και της πνευματικής ζωής όπως πολύ σωστά

ψάλλουμε αυτή την περίοδο στον αναστάσιμο κανόνα του Πάσχα «Καθαρθώμεν τὰς αἰσθήσεις καὶ ὁψόμεθα τῷ ἄπροσίτῳ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως Χριστὸν ἔξαστράπτοντα...».

- Ο τυφλὸς τῆς σημερινῆς ευαγγελικῆς περικοπῆς υποβλήθηκε ἀπὸ τον Χριστὸν μιὰ δοκιμασία. Πρῶτα ἀντὶ ὁ Χριστὸς νὰ τον θεραπεύσει κατ' εὐθειαν ὡς ἔκανε πολλές φορές, του βάζει στους οφθαλμούς πηλὸ ἐκ του πύσματος πράγμα που ἡ επιστήμη καὶ ἡ λογικὴ λένε ὅτι ἀντίθετα μάλιστα ἀποτελέσματα θὰ φέρει αὐτό. Ἐπειτα τον στέλνει νὰ πάει νὰ νιφθεῖ στὴν κολυμβήθρα του Σιλωάμ κάτι που γιὰ τον ἴδιο ὡς τυφλὸς ἀκόμα θὰ ἦταν δύσκολο νὰ βρεῖ τον δρόμο νὰ πάει. Παρόλα αὐτὰ ὁ τυφλὸς υπακοῦει σὲ ὅτι του εἶπε ὁ Χριστὸς καὶ ὅταν πήγε καὶ νίφθηκε τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ δει γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ του τὸ φῶς του. Ὁ τυφλὸς ἔδειξε υπακοή κάτι τὸ ὁποῖο εἶναι χαρακτηριστικὸ στον ἄνθρωπο που ἔχει ταπεινὸ φρόνημα κάτι πολὺ σημαντικό γιὰ τὴν πνευματικὴ ζωὴ καθὼς καὶ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη – πίστη στον Χριστό. Πράγματι γιὰ νὰ μπορέσει κανεὶς νὰ προκόψει πνευματικὰ καὶ νὰ αξιωθεῖ νὰ δει θαύματα ἢ νὰ ἀπολαύσει τὶς ευεργεσίες του Θεοῦ καὶ κυρίως νὰ γίνεῖ κοινωνὸς των ἀκτίστων ἐνεργειῶν του Θεοῦ εἶναι ἀπαραίτητα τὰ πιο πάνω. Ἡ πίστη, ἡ ταπείνωση καὶ ἡ υπακοὴ δὲν αποκτοῦνται ἀπὸ τὴν μιὰ μέρα στὴν ἄλλη οὔτε καὶ κατορθώνονται με τὴν δύναμή μας. Αὐτὰ εἶναι πνευματικὰ χαρίσματα που κανεὶς τὰ ἔχει λίγο ἢ πολὺ καὶ τὰ καλλιεργεῖ με τὴν χάρη του Χριστοῦ δια μέσου των μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τὰ πολλαπλασιάζει. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφοντας γιὰ τὴν πίστη ἀναφέρει ὅτι: «ἔστι δὲ πίστις ἐλπίζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων». Ὁ τυφλὸς δὲν ἔβλεπε ὅτι κάτι ἀπὸ τὴν λάσπη καὶ τὸ νίψιμο θὰ τον βοηθήσει ἀλλὰ εἶχε ἀπόλυτη βεβαιότητα στον Χριστό. Ἔτσι καὶ εμεῖς μὴν βάζουμε τὴν λογικὴ καὶ τὴν επιστήμη καὶ τὶς στατιστικὲς πάνω ἀπὸ τὴν πίστη μας στὴν παντοδυναμία του Χριστοῦ.

Ἡ σημερινὴ περικοπὴ του θαύματος του ἐκ γενετῆς τυφλοῦ στρέφει τὴν μνήμη μας πρὸς αὐτὴ τὴν μερίδα ἀνθρώπων που στεροῦνται του αἰσθητοῦ φωτός. Πραγματικὰ ἡ ζωὴ τους εἶναι δύσκολη καὶ χρειάζονται πέραν ἀπὸ τὴν βοήθεια του κράτους καὶ τὴν δικὴ μας οικονομικὴ καὶ ἠθικὴ στήριξη. Δὲν σημαίνει τὸ νὰ εἶναι κανεὶς τυφλὸς ὅτι θὰ στερηθεῖ τῆς αἰωνίου ζωῆς ἢ ἀκόμα καὶ τῆς αγιότητος. Μιὰ ἐκ γενετῆς τυφλὴ γυναίκα ἡ οσία Ματρώνα, κατάφερε στὴ ζωὴ τῆς μέσα ἀπὸ τὸ ταπεινὸ φρόνημα, τὴν υπακοὴν στο θέλημα του Θεοῦ, τὴν πίστη τῆς καὶ τὴν μυστηριακὴν ζωὴν νὰ βλέπει πράγματα που δὲν τὰ βλέπει ὁ καθένας μας. Στηρίζοντάς τους ἀδελφούς μας αὐτούς τους μέσω του σημερινοῦ καθιερωμένου ἐράνου που διεξάγεται σὲ ὅλη τὴν μητροπολιτικὴν μας ἐπαρχεῖα εὐχόμεστε ὡς καὶ αὐτοὶ ὡς καὶ εμεῖς ἀξιωθούμε του πνευματικοῦ φωτός καὶ τῆς αἰώνιας ζωῆς που χαρίζει ὁ Χριστός.

Μετ' εὐχῶν διαπύρων

† Ὁ Πάφου Τυχικός

Σημείωση: *Τὸ ποσὸν που θὰ συγκεντρωθεῖ ἀπὸ τον ἔρανο, νὰ παραδοθεῖ, μέχρι τὴν Παρασκευὴ 10 Φεβρουαρίου 2024, ἐναντὶ ἀποδείξεως, στὴν Ἱερά Μητρόπολη Πάφου, ἢ στὴν Ἐπισκοπὴ Ἀρσινόης, ἀπ' ὅπου θὰ σταλεῖ στον προορισμὸ του.*

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Απόστολος: Πραξ. κστ' 1, 12 – 20

Ευαγγέλιο: Ιω.θ' 1 – 38

21 Μαΐου 2025

Εγκύκλιος του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Πάφου κ. Τυχικού για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών

Κυριακή έκτη από του Πάσχα σήμερα και η Εκκλησία μας, μας παραθέτει το θαύμα θεραπείας του εκ γενετής τυφλού από τον Χριστό. Ο Χριστός αλλού μας είπε ότι Αυτός είναι το Φως του κόσμου και πολλές φορές ονομάζουμε τον Χριστό ως Φωτοδότη. Ο Χριστός είναι αυτός πραγματικά που δίνει το φως το αισθητό, όπως έδωσε και στον σημερινό τυφλό αλλά και το φως το πνευματικό που είναι σαφώς ανώτερο. Το φως της αναστάσεως του Χριστού φωτίζει αλλά και ζωογονεί και παρέχει την αιώνια ζωή.

- Ο Χριστός στο θαύμα αυτό του εκ γενετής τυφλού δεν τον θεραπεύει αμέσως αλλά τον υποβάλλει σε μια δοκιμασία για να φανερωθεί η πίστη και η υπακοή του στον Θεό. Το ίδιο κάνει και άλλες φορές άλλωστε όπως για παράδειγμα στους δέκα λεπρούς τους οποίους έστειλε στους ιερείς και στην πορεία θεραπεύθηκαν. Ο Θεός πολλές φορές μας δοκιμάζει εμείς πρέπει να έχουμε πλήρη εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού και να Τον εμπιστευόμαστε. Ο Χριστός σε αυτό το θαύμα πλάθει από την αρχή τα μάτια του πρώην τυφλού με τον ίδιο τρόπο που περιγράφεται και η δημιουργία του ανθρώπου. Όπως δηλαδή ο άνθρωπος δημιουργήθηκε από τον Άσαρκο Λόγο στην Γένεση, έτσι και τώρα με τον ίδιο τρόπο ο Σεσαρκωμένος Λόγος ο Θεάνθρωπος Χριστός δημιουργεί τα μάτια ενός τυφλού. Ακόμη κάτι πολύ σημαντικό είναι ότι ο Χριστός χάρισε στον τυφλό όχι μόνο το φως το αισθητό των οφθαλμών του αλλά του έδωσε το φως της Θεογνωσίας, γιατί ο τυφλός στο τέλος αναγνώρισε ότι ο Χριστός είναι ο Θεός. Αντίθετα οι γραμματείς και οι φαρισαίοι παρόλο που είχαν τα μάτια τους και έβλεπαν παρέμειναν τυφλοί και δεν πίστευαν επαληθεύοντας τους λόγους του Χριστού: «Ίνα οι μη βλέποντες βλέπωσι και οι βλέποντες τυφλοί γένωνται». Πραγματικά η πνευματική τύφλωση είναι χειρότερη της σωματικής. Να αγωνιστούμε λοιπόν εμείς να δούμε το άκτιστο φως των θείων ενεργειών, το φως το αναστάσιμο του Χριστού για το οποίο μίλησε ξεκάθαρα ο άγιος Γρηγόριος Παλαμάς και το οποίο αξιώθηκαν και αξιώνονται να το βλέπουν όλοι οι άγιοί μας. Για να το δούμε όμως θα πρέπει να κάνουμε όλοι μας αυτό που ψάλλουμε αυτές τις μέρες «καθαρθώμεν τὰς αισθήσεις, καὶ οὐόμεθα, τὴν ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς ἀναστάσεως». Θα πρέπει να γίνει η κάθαρση των αισθήσεων μας μέσω ενός έμπειρου πνευματικού και με τον συνεχή πνευματικό εν Χριστῷ αγώνα μας.
- Στην περικοπή αυτή της θεραπείας του τυφλού γίνεται και αναφορά για τους γονείς του πρώην τυφλού για τους οποίους ο Χριστός λέγει ότι δεν ευθύνονται αυτοί λόγω κάποιας αμαρτίας για την τύφλωση του παιδιού τους: «οὔτε οὔτος ἤμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ». Αυτό όμως που ο ακροατής ή ο αναγνώστης της περικοπής μέμφεται είναι η δειλία των γονέων να ομολογήσουν τον Χριστό ως

Θεό. Κατά την ομολογία του πρώην τυφλού: «ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἤνοιξέ τις ὀφθαλμοὺς τυφλοῦ γεγεννημένου». Ἦταν ἓνα ξεκάθαρο θαῦμα που ἔκανε στη συνέχεια τον πρώην τυφλό να ομολογήσει πίστη στον Χριστό ως Θεό και να πέσει να τον προσκυνήσει. Οι γονεῖς του θα ἔπρεπε να αναγνωρίσουν και αυτοὶ τον Χριστό ως Θεό και να αναγνωρίσουν ταυτόχρονα και την ευεργεσία που τους ἔκανε να θεραπεύσει το παιδί τους. Ἦταν ὅμως δειλοί, δεν είχαν την ἀνδρεία που μας συνιστᾷ ὁ ἀπόστολος Παῦλος «ἀνδρίζεσθε, κραταιούσθε». Δεν εἶναι εὐκόλο φυσικά να εἶσαι ομολογητὴς και μάρτυρας. Δειλιά συνήθως ὁ ἄνθρωπος μπροστὰ στον φόβο να χάσει την θέση του, τα υλικά πράγματα ἢ ἀκόμα και στον φόβο να χάσει την ἴδια τη ζωὴ του. Ὅλοι ὅμως οἱ ἅγιοι μας για να μπορέσουν να γίνουν ἅγιοι μια ομολογία την είχαν, ἄλλοι ἀξιώθηκαν του μαρτυρίου ἄλλοι ἦταν ομολογητὴς και ἐπέζησαν του διωγμοῦ και των βασανιστηρίων και ἄλλοι πέρασαν την ζωὴ τους μέσα σε ἓνα διωγμὸ συκοφαντιῶν. Φαίνεται δύσκολο ἀλλὰ δεν πρέπει με κανένα τρόπο να προδίδουμε τον Θεό ἀλλὰ ἡ ζωὴ μας να εἶναι μια συνεχῆ μαρτυρία Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς πάντοτε θα μας ενισχύει στο να κρατήσουμε την πίστη μας προς Αὐτὸν ἀνόθευτη και θα μας ἀνταμείψει με την ἀνάσταση και την αἰώνια ζωὴ μέσα στο ἀπειρο Φως που μας προσφέρει.

Μέσα ἀπὸ το σημερινὸ θαῦμα γνωρίζουμε ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ Φως του κόσμου. Κάποιες φορές ὁ Χριστὸς δίνει με θαυμαστὸ τρόπο τὸ φως σε ἀνθρώπους που εἶναι τυφλοὶ ἢ ἔχουν πρόβλημα με την ὄρασή τους, ἄλλοτε ὅμως για λόγους που μόνο ὁ Θεὸς γνωρίζει, ἐπιτρέπει να ζουν χωρὶς τὸ αἰσθητὸ φως, χωρὶς ὅμως να ἐμποδίζει κανένα να δει τὸ φως του Χριστοῦ. Μια μεγάλη ἁγία, ἡ ἁγία Ματρώνα γεννήθηκε τυφλή ἀλλὰ μέσα ἀπὸ την ἁγία ζωὴ της, μπόρεσε ὄχι μόνο να βλέπει πράγματα που εμεῖς δεν βλέπουμε ἀλλὰ να ἀξιώθει της ἀγιότητος και την πληθώρα θαυμάτων που ἐπιτελεῖ. Ἐμεῖς ἔχουμε χρέος μας να συνεισφέρουμε, ὅπως και κάθε χρόνο ἀπὸ τὸ περίσσευμα ἢ τὸ υστέρημά μας για αὐτοὺς τους ἀνθρώπους δείχνοντας ἐμπρακτὰ την ἀγάπη και συμπαράστασή μας προς αὐτοὺς.

**Μετ'ευκῶν διαπύρων,
† ὁ Πάφου Τυχικὸς**

Σημείωση: *Τὸ ποσὸν που θα συγκεντρωθεῖ να παραδοθεῖ, με εὐθύνη της Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐναντι ἀποδείξεως, στην Ἱερὰ Μητρόπολη Πάφου ἢ στην Ἐπισκοπὴ Ἀρσινόης, μέχρι την Παρασκευὴ 30 Μαΐου 2025, ἀπ' ὅπου θα σταλεῖ στον προορισμὸ του.*

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Απόστολος: Πράξ. β' 1 – 11

Ευαγγέλιο: Ιω. ζ' 37 – 52, η' 12

4 Ιουνίου 2023

Η εορτή της Πεντηκοστής αναφέρεται και ως γενέθλιος ημέρα της Εκκλησίας αφού το Άγιο Πνεύμα που καταπέμφθηκε σε μας «όλον συγκροτεί τον θεσμόν της Εκκλησίας». Όλα τα γεγονότα της ενανθρώπισης του Θεού Λόγου, των Παθών, της ταφής, της Αναστάσεως και Αναλήψεως έγιναν για να φθάσουμε στην ημέρα της Πεντηκοστής. Οι λόγοι του Χριστού στους μαθητές προ του Πάθους «συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω. ἐὰν γὰρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· ἐὰν δὲ πορευθῶ, πέμψω αὐτὸν πρὸς ὑμᾶς» δεικνύουν πόσο σημαντική είναι η παρουσία του Αγίου Πνεύματος στη ζωή μας.

- Πολλές μικρές προσευχές μας αναφέρονται στον Ένα αληθινό Θεό ο οποίος είναι Τριαδικός: «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», «Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι». Το Άγιο Πνεύμα είναι κατὰ τὴν ὁμολογία πίστεως μας στο Σύμβολο τῆς Πίστεως, τὸ γνωστὸ «Πιστεῦω...» εἶναι Ἅγιο, Κύριο, Ζωοποιό καὶ Ὁμοούσιο με τὰ ἄλλα δύο πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὸν Θεὸ Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενο. Δεν χωρίζεται ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα οὔτε ἀπὸ τὸν Υἱὸ καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὸν Χριστὸ ἀλλὰ καὶ μόνο του εἶναι ὅλη ἡ Θεότητα. Ὅταν ὁ Χριστὸς ρωτήθηκε ἀπὸ τοὺς μαθητὲς νὰ τοὺς δείξει τὸν Θεὸ Πατέρα, Ἄυτὸς τοὺς ἀπάντησε «Ὁ εὐρακὼς ἐμὲ εὐρακε τὸν Πατέρα» «Ἐγὼ ἐν τῷ Πατρὶ καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐμοὶ ἐστὶ». Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ με τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ λαϊκοὶ μέσα σὴν Ἐκκλησία τὸ πρόσωπο που επικαλοῦνται γιὰ νὰ κατέλθει καὶ νὰ αγιάσει καὶ ἐμᾶς ἀλλὰ καὶ κάθε τι γύρω μας εἶναι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ὅταν παρακαλοῦμε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα πάλι δὲν σημαίνει ὅτι τὸ χωρίζουμε ἀπὸ τὰ ἄλλα δύο πρόσωπα ἀλλὰ ἡ προσευχὴ μας φτάνει καὶ στα Τρία Πρόσωπα μαζί. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα φαίνεται νὰ εμφανίζεται μέσα σὴν ἱστορία με διάφορους τρόπους: α) σὴν Παλαιὰ Διαθήκη εμφανίζεται ὡς ἄγγελος ἐκεῖ σὴν φιλοξενία τοῦ Ἀβραάμ που δέχθηκε τοὺς τρεῖς ἀγγέλους, β) σὴν Μεταμόρφωση τοῦ Σωτῆρος στο ὄρος Θαβὼρ εμφανίζεται ὡς νεφέλη, γ) σὴν βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ σὴν Ἰορδάνη ὡς ἐν εἶδη περιστερᾶς, καὶ δ) σὴν Πεντηκοστὴ ὡς ἐν εἶδη πυρίνων γλώσσων. Δὲν εἶναι ὅτι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἔλαβε τὴν οὐσία τῆς ὕλης που αποτελοῦν τὰ πιο πάνω. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὡς Θεός, ὅπως μας ἐξηγεῖ καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός εἶναι ἀσώματος καὶ πέραν κάθε υλικῆς κτιστῆς δημιουργίας. Ἀπλᾶ εμφανίζεται ὅπως σωστά διατυπώνεται στα κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὡς «ἐν εἶδη» δηλαδὴ κάτι που φάνηκε σε μας ὡς νὰ ὁμοιάζει με νεφέλη, περιστέρι, φλόγα. Παρακώρησε ὡς Θεός που εἶναι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ εμφανιστεῖ ἔτσι γιὰ νὰ μποροῦν τὰ σωματικὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων νὰ τὸ δουν. Εἰδικότερα σὴν Πεντηκοστὴ κατήλθε στους ἀνθρώπους καὶ τοὺς Ἁγίασε τοὺς Φώτισε καὶ οἱ ὀλιγογράμματοι κατὰ τὸ πλείστων ψαράδες ἄρχισαν νὰ ὁμιλοῦν ξένες γλώσσες καὶ νὰ ἀρθρώνουν λόγους καθὼς τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τοὺς φώτιζε. Μπόρεσαν μέσα σε λίγο διάστημα νὰ μεταστρέψουν τὴν οἰκουμένη σὴν ἀληθινὴ πίστη. Αὐτὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα κατέρχεται σε κάθε ἀνθρώπο κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς βαπτίσεως του

και του Χρίσματος – Αγίου Μύρου. Δίδεται ως δωρεά σε μας και εφόδιο ώστε να το έχουμε ενεργό στη ζωή μας και να μας οδηγεί «εις πάσαν την Αλήθειαν» δηλαδή κοντά στον αληθινό Τριαδικό Θεό.

- Η Πεντηκοστή που έγινε στους αποστόλους δεν είναι ένα μοναδικό γεγονός του παρελθόντος που απλά καταγράφεται στην ιστορία, πέρασε και τελείωσε. Η Πεντηκοστή επαναλαμβάνεται ή καλύτερα ξανά γευόμαστε αυτής της εμπειρίας στο διηλεκές. Κάθε φορά που κάποιος βαπτίζεται και χρίεται με το Άγιο Μύρο λαμβάνει τα άπειρα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, το ίδιο και όταν κάποιος χειροτονείται κληρικός στον κάθε βαθμό της ιεροσύνης. Αν θέλουμε ακόμα να το επεκτείνουμε το Άγιο Πνεύμα κατέρχεται στον καθένα μας, στη ζωή μας κάθε φορά όταν το επικαλούμαστε ως βαπτισμένοι χριστιανοί και έρχεται και κατασκηνώνει μέσα μας, μας καθαρίζει και μας σώζει: «ἐλθέ, καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον ἀγαθὲ τὰς ψυχὰς». Το Άγιο Πνεύμα ως Θεός είναι «πανταχοῦ παρών, καὶ τὰ πάντα πληρῶν». Επομένως μπορούμε κάθε στιγμή να το επικαλούμαστε για να έρθει και να μας βοηθήσει σε κάθε πτυχή της ζωής μας και πρωτίστως την σωτηρία της ψυχής μας. Για να το επικαλούμαστε από μόνοι μας βέβαια και αυτό να κατέρχεται πρέπει απαραίτητως να υπάρχουν πέντε κυρίως προϋποθέσεις: α) να είμαστε βαπτισμένοι ορθόδοξοι Χριστιανοί, β) να έχουμε ακράδαντη και ορθή πίστη στον μόνο Αληθινό Θεό διαχωρίζοντας τον εαυτό μας από αιρέσεις και πλάνες, γ) να έχουμε όσο το δυνατό καθαρότητα από αμαρτίες και αν δεν έχουμε θα πρέπει να καθαριζόμαστε συνεχώς με την μετάνοια και την εξομολόγηση, δ) να κοινωνούμε των μυστηρίων της Εκκλησίας και κυρίως της Θείας Κοινωνίας, του Σώματος και Αίματος του Χριστού και τέλος ε) να έχουμε ταπείνωση γιατί ο Θεός κωρεί μόνο όπου υπάρχει ταπεινό φρόνημα, έναντι της παντοδυναμίας του Θεού.

Η σημερινή εορτή της Πεντηκοστής θα πρέπει να γεμίσει και εμάς με Άγιο Πνεύμα. Το Άγιο Πνεύμα που λάβαμε με την βάπτισή μας θα πρέπει να το κρατάμε συνεχώς κοντά μας με την συνεχή επίκληση με πίστη προς Αυτό να κατέρχεται σε εμάς. Θα πρέπει πάντοτε να το κρατάμε ενεργό ή να το επαναενεργοποιούμε με την μετάνοια, την Θεία Κοινωνία, την γενικά συμμετοχή στα Μυστήρια της Εκκλησίας και το να καθαρίζουμε τον εαυτό μας από αμαρτίες, εγωισμούς και πάθη.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Κήρυγμα που Δημοσιεύθηκε στην Αγγλία: 2014

Την πρώτη Κυριακή μετά την Πεντηκοστή και την κάθοδο το του Αγίου Πνεύματος η Εκκλησία μας όρισε να εορτάζουμε όλους τους αγίους που αναδείχθηκαν κατά καιρούς σε κάθε γωνιά της γης. Η ανάγκη αυτή προέκυψε από την αγάπη που τρέφουμε, ως χριστιανοί, για τους αγίους μας. Οι άγιοι είναι οι φίλοι του Χριστού. Ο Χριστός είπε κάποτε στους μαθητές Του: «υμείς φίλοι μου εστέ» (Ιωαν. 15,14), ο χριστιανός καλείται να γίνει και φίλος των φίλων του Θεού. Για να γίνει όμως αυτό θα πρέπει πρώτα να γνωρίσει κανείς τους αγίους, έτσι ταυτόχρονα γνωρίζει και το Θεό. Ο άγιος είναι εικόνα «έμψυχος» του Χριστού όπως μας λέγει ο Μέγας Βασίλειος. Αφού γνωρίσει κανείς τους αγίους και το βίο τους καλείται να τους μιμηθεί, έτσι ώστε να γίνει και ο ίδιος «εικόνα έμψυχος». Οι άγιοι είναι ζωντανά παραδείγματα της βίωσης του ευαγγελίου που θα πρέπει να μας ενθαρρύνουν να ακολουθήσουμε και εμείς τα βήματά τους. Προς αυτό το σκοπό ορίζεται και η πανήγυρης της σημερινής ημέρας.

Τις μνήμες των αγίων δεν τις εορτάζει η Εκκλησία μόνο για να τιμήσουμε και να δοξάσουμε εμείς τους αγίους της πίστεως. Ποια δόξα, καθώς λέει ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος, χρειάζονται από εμάς εκείνοι που τους δόξασε ο Θεός; Οι άγιοι είναι για μας ευεργέτες μας γιατί πρώτα πρεσβεύουν για μας στο Θεό αλλά και μας διδάσκουν με το παράδειγμά τους και γίνονται οδηγοί στο δρόμο της σωτηρίας μας. Η Εκκλησία μας τους προβάλλει ως άξια παραδείγματα για να τα μιμηθούμε, για να γίνουμε και εμείς μάρτυρες «τη προαιρέσει» για να ζηλέψουμε τη δόξα τους, για να θαυμάσουμε τον αγώνα τους. Είναι οι άνθρωποι που μαρτύρησαν δίνοντας τη ζωή τους για χάρη του Ευαγγελίου και του Χριστού. Είναι οι πιο αξιόπιστοι μάρτυρες του Ιησού Χριστού «έσεσθαι μοι μάρτυρες έως εσχάτου της γης»

Οι λόγοι που επέβαλαν ώστε να καθιερωθεί αυτή η κοινή εορτή ήταν κυρίως τρεις. Πρώτα αφού η Εκκλησία εόρτασε τον ερχομό του Αγίου Πνεύματος με την Πεντηκοστή, εορτάζει σήμερα την μνήμη όλων των Αγίων της, που η αγιοσύνη τους είναι καρπός της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος στον κόσμο.

Δεύτερον το ότι πολλοί μεν άγιοι έχουν ξεχωριστή ημερομηνία και ακολουθία και εορτάζονται αλλά υπάρχουν όμως και άλλοι που δεν έχουμε αρκετά στοιχεία γι' αυτούς και δεν έχουν καθιερωμένη ημέρα εορτασμού. Επίσης υπάρχουν οι αφανείς και άγνωστοι άγιοι που ο χρόνος και η λήθη κάλυψαν οποιαδήποτε στοιχεία της ζωής τους. Υπάρχουν άγιοι που δεν μας έχει διασωθεί το όνομά τους και δεν εορτάζονται. Ακόμη όμως

και όσοι έχουν πλήρη ακολουθία και μας είναι γνωστός ο βίος τους, οι πλείστοι δεν εορτάζονται παντού αλλά σε μεμονωμένες εκκλησίες και κοινότητες.

Τέλος Όλοι οι άγιοι διακρίθηκαν στον ίδιο χώρο της αγιότητας, είχαν κοινή πίστη και κοινό σκοπό έτσι θα πρέπει να έχουν κοινή ημέρα εορτασμού και πανήγυρη, μία εικόνα να ιστορούνται όλοι μαζί. Έτσι γίνονται αφορμή και παρακίνηση προς μίμηση της αρετής και του ζήλου αυτών των Αγίων και σε μας σήμερα.

Οι άγιοι είναι αυτοί οι οποίοι μας απάλλαξαν από την πλάνη των ειδώλων και μας οδήγησαν στην Θεογνωσία. Αυτοί που μας προστάτεψαν και μας προστατεύουν από τις κατά καιρούς αιρέσεις που παρακράττουν την αλήθεια.

Οι άγιοι είναι οι κατ' εξοχήν φίλοι του Χριστού. Εμείς καλούμαστε και πρέπει να γίνουμε φίλοι των φίλων του Χριστού. Τιμώντας σήμερα όλους τους αγίους ας βάλουμε μια νέα αρχή στη ζωή μας και ας τους θέσουμε ως πρότυπα της ζωής μας, αφού πρώτα του γνωρίσουμε μέσα από τους βίους και τα συγγράμματά τους. Να ακολουθήσουμε τα βήματα τους, τον δρόμο που ακολούθησαν και οι ίδιοι. Αυτούς που καταξιώθηκαν να γίνουν άγιοι και να τιμώνται και από εμάς αλλά προπάντων από τον ίδιο το Θεό.

Οι άγιοι που δεν είναι κάτι πέρα από εμάς, είναι αυτοί που έζησαν στον ίδιο χώρο που ζούμε και εμείς, αυτοί που συνάντησαν τις ίδιες περίπου δυσκολίες και προβλήματα με μας. Μπορούν να μας καταλάβουν, μπορούμε να στηριχτούμε στις πρεσβείες τους, στην βοήθειά τους. Οι άγιοι, μας δείχνουν τον δρόμο που πρέπει και εμείς να ακολουθήσουμε. Ας τους επικαλούμαστε κάθε φορά να έρχονται βοηθοί στη ζωή μας, ώστε να μπορέσουμε να συνδοξασθούμε και εμείς κάποτε μαζί τους. Και να ξέρουμε ότι οι άγιοι δεν είναι μόνο οι ήρωες που θα πρέπει να πάμε πίσω να δούμε τα κατορθώματά τους, αλλά αυτοί που μας αναμένουν στη βασιλεία του Θεού.

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

2. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Απόστολος: Εβρ. ια' 33- ιβ' 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. ι' 32-33,37-38, ιθ' 27-30

23 Ιουνίου 2019

Η Εκκλησία μας όρισε την Κυριακή μετά την Πεντηκοστή και την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος στον κόσμο να εορτάζουμε όλους τους αγίους της. Οι άγιοι είναι καρπός και βεβαίωση της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος στην Εκκλησία. Όσο υπάρχει η Εκκλησία, δια των μυστηρίων της, όπου το Άγιο Πνεύμα κατέρχεται στους πιστούς και τους αγιάζει, τόσο θα αναδεικνύονται και άγιοι. Το Άγιο Πνεύμα είναι αυτό που φωτίζει **«πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον»**. Μας φωτίζει ώστε να ακολουθούμε όσα ο Κύριος Ιησούς Χριστός μας δίδαξε ώστε να καταξιωθεί ο καθένας της αγιότητας, γιατί αυτός πρέπει να είναι ο προσανατολισμός του κάθε Χριστιανού κατά τον λόγο του Κυρίου **«άγιοι γίνεσθαι ότι εγώ άγιός ειμι»**.

Έτσι, το σημερινό ευαγγέλιο που ακούσαμε αναφέρεται στο τι έκανε ο κάθε άγιος για να αναδειχθεί άγιος και τι πρέπει να κάνουμε εμείς για να καταξιωθούμε της χάριτος των αγίων.

- Πρώτα, πρέπει να έχουμε ομολογία πίστεως. Οι δειλοί, οι χλιαροί στην πίστη και αυτοί που ντρέπονται να ομολογήσουν την πίστη τους δεν έχουν θέση στη βασιλεία των ουρανών. Ο Χριστός θέτει μιαν προϋπόθεση: Όποιος ομολογεί ότι ανήκει σε Αυτόν, ιδιαίτερα όταν κινδυνεύουν τα υλικά συμφέροντά του ή ακόμα και η ίδια η ζωή του, τότε και ο Χριστός θα τον αναγνωρίσει μπροστά στον Θεό Πατέρα. Όποιος από φόβο μην πάθει κάτι ντραπεί να ομολογήσει την πίστη του, αυτός θα θεωρηθεί ξένος για τον Θεό. Είναι εύκολο να πεις ότι πιστεύεις σε έναν που πιστεύει το ίδιο με εσένα, είναι όμως δύσκολο να ομολογήσεις την πίστη σου εκεί που αν το κάνεις μπορεί να σε περιγελάσουν, ή εκεί που μπορεί να χάσεις τη δουλειά σου, ακόμα δε πολύ πιο δύσκολο όταν κινδυνεύει η ίδια η ζωή σου. Οι άγιοι, όμως, αυτό έκαναν στη ζωή τους. Γι' αυτό και δεν υπάρχει άγιος που να έζησε άνετη ζωή, όλοι, συνάντησαν δυσκολίες, διωγμούς, ακόμα και μαρτύριο. Μπορεί στην αρχή να φάνηκαν οι διώκτες του Χριστού ότι νικούν, στο τέλος όμως αυτός που κερδίζει είναι αυτός που αγωνίστηκε στη ζωή του να έχει το όνομα του Χριστού ως καθημερινή ομολογία. Αυτό εφάρμοσε ο κάθε άγιος γι' αυτό και σήμερα τιμάται από όλους εμάς αλλά πολύ περισσότερο επάξια από τον Θεό.
- Δεύτερο μήνυμα των λόγων του Χριστού είναι ότι η αγάπη του Θεού θα πρέπει να ξεπερνά κάθε άλλη αγάπη που έχουμε, ακόμα και αυτών των γονέων και των παιδιών μας: **«Ο φιλών πατέρα, μητέρα, υιόν ή θυγατέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιος»**. Πολύ σκληρός ο λόγος του Χριστού θα πει κανείς. Ο Χριστός εδώ δεν λέγει να μην αγαπούμε και να μην θυσιαζόμαστε για την οικογένειά μας. Αντίθετα μάλιστα, αυτή η εντολή είναι δεδομένη, θα πρέπει να φροντίζουμε για τα μέλη της οικογένειάς μας ως

ιερό καθήκον. Η αγάπη του Χριστού, όμως, θα πρέπει να ξεπερνά ακόμα και την μεγαλύτερη αγάπη που έχει ο καθένας, αυτήν της οικογένειάς του. Μας λέγει, δηλαδή, να θέσουμε προτεραιότητες και ως πρώτη προτεραιότητα να είναι ο Θεός. Υπήρξαν άγιοι που οι γονείς τους, τους ωθούσαν σε ζωή αντίθετη με το θέλημα του Θεού, αυτοί, όμως, ως Χριστιανοί ήθελαν να παραμείνουν πιστοί στον Θεό. Έτσι βρέθηκαν στο δίλημμα της αγάπης προς τους γονείς ή της αγάπης προς τον Θεό και διάλεξαν την αγάπη προς τον Θεό και έτσι μαρτύρησαν γι' αυτή τους την πίστη. Η επιλογή τους αυτή τους δικαίωσε και τους αντάμειψε με την αγιότητα. Υπήρξαν βέβαια και άγιοι που κατάφεραν με την προσευχή τους και με τον τρόπο τους να οδηγήσουν και την οικογένεια και τους γύρω τους να πιστέψουν στον Χριστό. Αυτό είναι το τέλειο, το ιδανικό, που όποιος το κατάφερε θα έχει να ανταμειφθεί πολύ περισσότερο από τον Χριστό.

- Ένα τρίτο μήνυμα σήμερα είναι οι λόγοι του Χριστού **«ὅς ου λαμβάνει τον σταυρόν αυτού και ακολουθεῖ ὀπίσω μου, ουκ ἔστι μου ἄξιος»**. Όλα τα προηγούμενα που μας είπε ο Χριστός θα φανούν στον καθένα μας πολύ δύσκολα. Πώς να μπορούμε στη ζωή μας να ομολογούμε την πίστη μας στον Χριστό ή να αγαπούμε Αυτόν περισσότερο από κάθε τι άλλο; Έρχεται τώρα να μας πει ότι ο δρόμος του κάθε χριστιανού είναι δύσκολος. Να μην περιμένει ανέσεις και ευκολίες. Αν η επίγειος ζωή του Χριστού ήταν μια σταυρώσιμη πορεία, τέτοια θα πρέπει να είναι και η δική μας. Σταυρός, όμως, που οδηγεί στην ανάσταση και στην αληθινή ζωή πέραν του τάφου. Δεν είναι άξιος ο Χριστιανός που προσπαθεί να αποφύγει τον σταυρό, τις δυσκολίες, για να περνά καλά σε αυτή τη ζωή. Άξιος είναι αυτός ο Χριστιανός που στους πειρασμούς, στις δυσκολίες, στον τυχόν διωγμό στέκει αλύγιστος και κρατάει το όνομα του Χριστού ως προτεραιότητα στη ζωή του. Αν οι άγιοι που εορτάζουμε σήμερα έψαχναν τις ευκολίες και τις ανέσεις δεν θα είχαμε αγίους. Ήξεραν, όμως, ότι σε αυτόν τον σταυρό που κουβαλούσαν ερχόταν ο Χριστός και τους ενδυνάμωνε, τους στήριζε να τον σηκώνουν ακούραστα και αγόγγυστα. Έτσι και στη ζωή μας, μπορεί να μας φαίνονται οι λόγοι του Χριστού δύσκολοι αλλά όταν πάρουμε την απόφαση να ακολουθήσουμε αυτό τον δρόμο ο Χριστός θα είναι συνοδοιπόρος.

Αυτά εφάρμοσαν στη ζωή τους όλοι οι άγιοί μας που τιμούμε σήμερα και αξιώθηκαν της αγιότητας. Ο Χριστός ήταν πάντοτε προτεραιότητα στη ζωή τους, ομολογούσαν καθημερινώς την πίστη σε Αυτόν, ιδιαίτερα στα δύσκολα. Η ζωή των αγίων ήταν σταυρώσιμη πορεία που όμως οδηγεί στην ανάσταση και την είσοδό τους στην όντως ζωή κοντά στον Χριστό. Αυτά πρέπει να κάνει ο κάθε Χριστιανός, έχοντας όλους τους αγίους που εορτάζουμε σήμερα ως πρότυπα στη ζωή του αλλά και επικαλούμενος κάθε φορά τις πρεσβείες τους, να είναι μαζί με τον Χριστό συνοδοιπόροι στον αγώνα μας.

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Απόστολος: Εβρ. ια' 33- ιβ' 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. ι' 32-33,37-38, ιθ' 27-30

23 Ιουνίου 2019

Η Εκκλησία μας όρισε την Κυριακή μετά την Πεντηκοστή και την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος στον κόσμο να εορτάζουμε όλους τους αγίους της. Οι άγιοι είναι καρπός και βεβαίωση της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος στην Εκκλησία. Όσο υπάρχει η Εκκλησία, δια των μυστηρίων της, όπου το Άγιο Πνεύμα κατέρχεται στους πιστούς και τους αγιάζει, τόσο θα αναδεικνύονται και άγιοι. Το Άγιο Πνεύμα είναι αυτό που φωτίζει **«πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον»**. Μας φωτίζει ώστε να ακολουθούμε όσα ο Κύριος Ιησούς Χριστός μας δίδαξε ώστε να καταξιωθεί ο καθένας της αγιότητας, γιατί αυτός πρέπει να είναι ο προσανατολισμός του κάθε Χριστιανού κατά τον λόγο του Κυρίου **«άγιοι γίνεσθαι ότι εγώ άγιός ειμι»**.

Έτσι, το σημερινό ευαγγέλιο που ακούσαμε αναφέρεται στο τι έκανε ο κάθε άγιος για να αναδειχθεί άγιος και τι πρέπει να κάνουμε εμείς για να καταξιωθούμε της χάριτος των αγίων.

- Πρώτα, πρέπει να έχουμε ομολογία πίστεως. Οι δειλοί, οι χλιαροί στην πίστη και αυτοί που ντρέπονται να ομολογήσουν την πίστη τους δεν έχουν θέση στη βασιλεία των ουρανών. Ο Χριστός θέτει μιαν προϋπόθεση: Όποιος ομολογεί ότι ανήκει σε Αυτόν, ιδιαίτερα όταν κινδυνεύουν τα υλικά συμφέροντά του ή ακόμα και η ίδια η ζωή του, τότε και ο Χριστός θα τον αναγνωρίσει μπροστά στον Θεό Πατέρα. Όποιος από φόβο μην πάθει κάτι ντραπεί να ομολογήσει την πίστη του, αυτός θα θεωρηθεί ξένος για τον Θεό. Είναι εύκολο να πεις ότι πιστεύεις σε έναν που πιστεύει το ίδιο με εσένα, είναι όμως δύσκολο να ομολογήσεις την πίστη σου εκεί που αν το κάνεις μπορεί να σε περιγελάσουν, ή εκεί που μπορεί να χάσεις τη δουλειά σου, ακόμα δε πολύ πιο δύσκολο όταν κινδυνεύει η ίδια η ζωή σου. Οι άγιοι, όμως, αυτό έκαναν στη ζωή τους. Γι' αυτό και δεν υπάρχει άγιος που να έζησε άνετη ζωή, όλοι, συνάντησαν δυσκολίες, διωγμούς, ακόμα και μαρτύριο. Μπορεί στην αρχή να φάνηκαν οι διώκτες του Χριστού ότι νικούν, στο τέλος όμως αυτός που κερδίζει είναι αυτός που αγωνίστηκε στη ζωή του να έχει το όνομα του Χριστού ως καθημερινή ομολογία. Αυτό εφάρμοσε ο κάθε άγιος γι' αυτό και σήμερα τιμάται από όλους εμάς αλλά πολύ περισσότερο επάξια από τον Θεό.
- Δεύτερο μήνυμα των λόγων του Χριστού είναι ότι η αγάπη του Θεού θα πρέπει να ξεπερνά κάθε άλλη αγάπη που έχουμε, ακόμα και αυτών των γονέων και των παιδιών μας: **«Ο φιλών πατέρα, μητέρα, υιόν ή θυγατέρα υπέρ εμέ ουκ έστι μου άξιος»**. Πολύ σκληρός ο λόγος του Χριστού θα πει κανείς. Ο Χριστός εδώ δεν λέγει να μην αγαπούμε και να μην θυσιαζόμαστε για την οικογένειά μας. Αντίθετα μάλιστα, αυτή η εντολή είναι δεδομένη, θα πρέπει να φροντίζουμε για τα μέλη της οικογένειάς μας ως

ιερό καθήκον. Η αγάπη του Χριστού, όμως, θα πρέπει να ξεπερνά ακόμα και την μεγαλύτερη αγάπη που έχει ο καθένας, αυτήν της οικογένειάς του. Μας λέγει, δηλαδή, να θέσουμε προτεραιότητες και ως πρώτη προτεραιότητα να είναι ο Θεός. Υπήρξαν άγιοι που οι γονείς τους, τους ωθούσαν σε ζωή αντίθετη με το θέλημα του Θεού, αυτοί, όμως, ως Χριστιανοί ήθελαν να παραμείνουν πιστοί στον Θεό. Έτσι βρέθηκαν στο δίλημμα της αγάπης προς τους γονείς ή της αγάπης προς τον Θεό και διάλεξαν την αγάπη προς τον Θεό και έτσι μαρτύρησαν γι' αυτή τους την πίστη. Η επιλογή τους αυτή τους δικαίωσε και τους αντάμειψε με την αγιότητα. Υπήρξαν βέβαια και άγιοι που κατάφεραν με την προσευχή τους και με τον τρόπο τους να οδηγήσουν και την οικογένεια και τους γύρω τους να πιστέψουν στον Χριστό. Αυτό είναι το τέλειο, το ιδανικό, που όποιος το κατάφερε θα έχει να ανταμειφθεί πολύ περισσότερο από τον Χριστό.

- Ένα τρίτο μήνυμα σήμερα είναι οι λόγοι του Χριστού **«ὅς οὐ λαμβάνει τον σταυρόν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος»**. Όλα τα προηγούμενα που μας είπε ο Χριστός θα φανούν στον καθένα μας πολύ δύσκολα. Πώς να μπορούμε στη ζωή μας να ομολογούμε την πίστη μας στον Χριστό ή να αγαπούμε Αυτόν περισσότερο από κάθε τι άλλο; Έρχεται τώρα να μας πει ότι ο δρόμος του κάθε χριστιανού είναι δύσκολος. Να μην περιμένει ανέσεις και ευκολίες. Αν η επίγειος ζωή του Χριστού ήταν μια σταυρώσιμη πορεία, τέτοια θα πρέπει να είναι και η δική μας. Σταυρός, όμως, που οδηγεί στην ανάσταση και στην αληθινή ζωή πέραν του τάφου. Δεν είναι άξιος ο Χριστιανός που προσπαθεί να αποφύγει τον σταυρό, τις δυσκολίες, για να περνά καλά σε αυτή τη ζωή. Άξιος είναι αυτός ο Χριστιανός που στους πειρασμούς, στις δυσκολίες, στον τυχόν διωγμό στέκει αλύγιστος και κρατάει το όνομα του Χριστού ως προτεραιότητα στη ζωή του. Αν οι άγιοι που εορτάζουμε σήμερα έψαχναν τις ευκολίες και τις ανέσεις δεν θα είχαμε αγίους. Ήξεραν, όμως, ότι σε αυτόν τον σταυρό που κουβαλούσαν ερχόταν ο Χριστός και τους ενδυνάμωνε, τους στήριζε να τον σηκώνουν ακούραστα και αγόγγυστα. Έτσι και στη ζωή μας, μπορεί να μας φαίνονται οι λόγοι του Χριστού δύσκολοι αλλά όταν πάρουμε την απόφαση να ακολουθήσουμε αυτό τον δρόμο ο Χριστός θα είναι συνοδοιπόρος.

Αυτά εφάρμοσαν στη ζωή τους όλοι οι άγιοί μας που τιμούμε σήμερα και αξιώθηκαν της αγιότητας. Ο Χριστός ήταν πάντοτε προτεραιότητα στη ζωή τους, ομολογούσαν καθημερινώς την πίστη σε Αυτόν, ιδιαίτερα στα δύσκολα. Η ζωή των αγίων ήταν σταυρώσιμη πορεία που όμως οδηγεί στην ανάσταση και την είσοδό τους στην όντως ζωή κοντά στον Χριστό. Αυτά πρέπει να κάνει ο κάθε Χριστιανός, έχοντας όλους τους αγίους που εορτάζουμε σήμερα ως πρότυπα στη ζωή του αλλά και επικαλούμενος κάθε φορά τις πρεσβείες τους, να είναι μαζί με τον Χριστό συνοδοιπόροι στον αγώνα μας.

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

**ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗ
ΛΟΥΚΑ**

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β΄ Κορ. στ΄ 1-10

Ευαγγέλιο: Λουκ. ε΄ 1-11

28 Σεπτεμβρίου 2025

Το σημερινό θαύμα της αλειίας τόσο μεγάλου πλήθους ψαριών συγκλόνισε τους τέσσερις μαθητές Πέτρο, Ανδρέα, Ιάκωβο και Ιωάννη που ποτέ στη ζωή τους δεν είχαν ξανά δει κάτι τέτοιο. Φανερώνεται από το θαύμα η παντοδυναμία του Χριστού ως Θεού. Έπειτα η κλήση των μαθητών στο αποστολικό αξίωμα ήταν κάτι πολύ μεγάλο. Ο Χριστός μας για να μπορέσει να αρχίσει το έργο του επί της γης, έργο σωτηρίας των ανθρώπων κάλεσε κοντά του ανθρώπους να γίνουν μαθητές και απόστολοι. Μια ανάγκη που έχει η Εκκλησία μας για το ιερατικό λειτουργήμα να συνεχίζει αυτό το έργο και σήμερα για να μπορούμε όλοι μέσα από τη μυστηριακή ζωή να σωθούμε και να οδηγηθούμε στην αιώνια ζωή. Πέραν των πιο πάνω θα επικεντρωθούμε εν συντομία σε δύο μόνο άλλα σημεία. Την υπακοή που υπέδειξαν οι μαθητές στον Χριστό να ξαναρίζουν τα δίκτυα και την απόλυτη εμπιστοσύνη στον Θεό.

- Στην προτροπή του Χριστού να ρίξουν τα δίκτυα στη θάλασσα πήρε το λόγο ο Πέτρος, που φαίνεται από την αρχή ότι ήταν ηγετική μορφή, και εξήγησε ότι το βράδυ κοπίασαν τόσο πολύ και δεν πήραν τίποτα από ψάρια. Δεν συνέχισε το λόγο του όμως ο Πέτρος εκείνη τη στιγμή που έφερε αρχικά αντίρρηση την ίδια στιγμή συνέχισε και είπε «Επί τω ρήματί σου καλάρω το δίκτυον». Αυτή η υπακοή στον Χριστό είναι αυτή που άνοιξε τον δρόμο στον ίδιο αλλά και στους άλλους τρεις μαθητές που ήταν παρόντες να γίνουν απόστολοι και μεγάλοι άγιοι της Εκκλησίας μας. Υπακοή σημαίνει παραμερίζω τις γνώσεις, την εμπειρία μου και κυρίως το εγώ και το θέλημά μου για να εφαρμόσω το θέλημα του Θεού στη ζωή μου. Υπακοή σημαίνει ότι δεν εμπιστεύομαι τίποτα ανθρώπινο και καθημερινό αλλά εμπιστεύομαι απόλυτα και δίνομαι στον Θεό. Υπακοή στο Θεό σημαίνει ότι έχω την απόλυτη βεβαιότητα ότι ο Θεός γνωρίζει καλύτερα από μένα ποιο είναι το πνευματικό συμφέρον για μένα αλλά και για τους συνανθρώπους μου. Η υπακοή που έκανε ο Πέτρος άνοιξε τον δρόμο στο να προσέλθουν οι πρώτοι μαθητές κοντά στο Χριστό και να αρχίσει έτσι το έργο σωτηρίας των ανθρώπων. Υπενθυμίζει αυτή η υπακοή και την υπακοή στον Θεό που έκανε η Παναγία μας «Ίδου η δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατά το ρήμα Σου» και έγινε η ενανθρώπιση του Υιού και Λόγου του Θεού και η Παναγία μας έγινε η μητέρα του Θεού. Θυμίζει επίσης την υπακοή που υπέδειξε ο Νώε με την κιβωτό, ο Αβραάμ να θυσιάσει το υιό του Ισαάκ, ο Ιακώβ με τους δώδεκα πατριάρχες και γενικότερα όλοι οι άγιοι μας μέχρι τις μέρες μας. Η υπακοή σημαίνει ταπείνωση και η ταπείνωση ανοίγει τις πύλες του ουρανού. Είναι ανάγκη λοιπόν να έχουμε υπακοή στον Θεό ή στον πνευματικό μας πατέρα ο οποίος θα μας οδηγήσει στον Θεό.

- Ένα δεύτερο μήνυμα που μας στέλνει η σημερινή ευαγγελική περικοπή και είναι παρόμοιο με την υπακοή είναι η απόλυτη πίστη στο Θεό. Η λογική, η εμπειρία, οι στατιστικές και όλα τα ανθρώπινα δεν πρέπει να δηλητηριάζουν την πίστη μας. Ο απόστολος Παύλος δίνει ένα ορισμό στο τι σημαίνει πίστη: «Ἐστὶ δε πίστις ἐλπιζομένων υπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων». Πίστη σημαίνει σιγουριά γι' αυτά που ελπίζουμε και βεβαιότητα γι' αυτά που δεν βλέπουμε. Στη ζωή, τον τελευταίο λόγο δεν τον έχει ούτε η ανθρώπινη λογική, ούτε οι ανθρώπινες προβλέψεις, ούτε ακόμη οι φυσικές συνθήκες, τον έχει η θεία παντοδυναμία, η θεία θέληση. Όταν έχουμε πίστη και απόλυτη εμπιστοσύνη στο Θεό, δεν σημαίνει ότι θα παραθεωρήσουμε την ανθρώπινη πείρα αλλά θα την υποτάξουμε στη θεία λογική της πίστεως. Στην καρδιά του Πέτρου συναντήθηκαν η πείρα, η λογική και η πίστη και έπρεπε ο Πέτρος εκείνη τη στιγμή να επιλέξει το ένα από τα δύο και επέλεξε την πίστη. Οι εντολές του Θεού και οι υποσχέσεις του ποτέ δεν διαψεύδονται, αυτά που υπόσχεται τα πραγματοποιεί. Οι μόνες περιπτώσεις που δεν πραγματοποιεί ο Θεός τις εξαγγελίες του ή τις αναβάλλει είναι προς το συμφέρον μας, όπως για παράδειγμα στη Νινευή, όπου λόγω του ότι μετανόησαν οι άνθρωποι δεν τους τιμώρησε. Επομένως αυτός που εμπιστεύεται απόλυτα τον Θεό, δεν θα χάσει ποτέ. Ψάρια συνήθως δεν πιάνουν οι ψαράδες τη μέρα αλλά το βράδυ, όμως «Όπου ο Θεός βούλεται, νικάται φύσεως τάξις». Το ίδιο και αυτή την περίοδο που δυστυχώς έβαλαν το κυνήγι να γίνεται τις Κυριακές αυτής της περιόδου και οι κυνηγοί να τρέχουν στα βουνά αντί στην Εκκλησία που είναι ο Χριστός. Αλήθεια πόσο θλιβερό είναι αυτό. Μια φορά βέβαια εδώ στην επαρχία μας είπε ένας σωστός πνευματικός σε κάτι κυνηγούς, να πάτε πρώτα στην Εκκλησία και έπειτα στο κυνήγι. Οι κυνηγοί ως φυσικό είπαν: μα αν δεν πάμε πρωί δεν θα κάνουμε τίποτα, όμως υπάκουσαν και η υπακοή και η πίστη στη δύναμη του Θεού έφερε θετικότερα αποτελέσματα σε αυτούς από ότι πριν. Το ίδιο και κάποιοι που άνοιγαν την ταβέρνα τους την Κυριακή, μετά από υπακοή στον πνευματικό να μην δουλεύουν την Κυριακή αλλά να πηγαίνουν Εκκλησία, η πίστη τους στον Θεό τους έφερε ευλογία με περισσότερα έσοδα.

Ας δυναμώσουμε την πίστη μας και την υπακοή μας στο Θεό. Το ότι δεν προκόβουμε πνευματικά αλλά και γενικά στη ζωή μας είναι γιατί πολλές φορές δεν έχουμε ισχυρή πίστη αλλά και γιατί τρέχουμε να κάνουμε το δικό μας θέλημα και όχι το θέλημα του Θεού. Ένας σωστός πατερικός πνευματικός - εξομολόγος και μια σωστή μυστηριακή ζωή θα μας βοηθήσει.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. στ' 16-18, ζ' 1

Ευαγγέλιο: Λουκ. στ' 31-36

5 Οκτωβρίου 2025

Εγκύκλιος του Μητροπολίτη Πάφου Τυχικού για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των καρκινοπαθών

Η ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα προέρχεται από την επί του όρους ομιλία του Κυρίου μας. Ο Κύριος πήγε σε ένα ψηλό σημείο και από εκεί κάθισε και δίδασκε τα πλήθη που τον άκουγαν. Μέσα από την ομιλία αναφέρθηκε στις σχέσεις των ανθρώπων με το Θεό και τις σχέσεις των ανθρώπων μεταξύ τους. Βασική εντολή όπως πάντα η μακριά από κάθε φόβο και ανιδιοτελής αγάπη. Αφού ο Θεός είναι η τέλεια Αγάπη, καλείται και ο άνθρωπος να έχει αγάπη, να βρει το κατ' εικόνα και να φθάσει στο καθ' ομοίωση με το Θεό. Ο Χριστός για να μην θεωρήσουμε κάτι πολύ δύσκολο αυτό που ζητάει μας λέγει «Καθώς θέλετε ίνα ποιώσιν υμίν οι άνθρωποι, και υμείς ποιεíte αυτοίς ομοίως». Όπως θέλουμε να μας συμπεριφέρονται οι άλλοι άνθρωποι και εμείς το ίδιο να φερόμαστε στους άλλους. Παρόμοιος ορισμός είχε λεχθεί από τον Θεό και στην Παλαιά Διαθήκη «Ο μισείς, μηδενί ποιήσεις». Σε δυο άξονες όπως μας την περιέγραψε ο Χριστός πρέπει να περιστρέφεται η αγάπη μας προς τον πλησίον: α) η προσφορά προς τον πάσχοντα συνάνθρωπο, χωρίς να περιμένουμε ανταλλάγματα, β) η ανεξικακία προς τους εχθρούς και κατά συνέπεια η συγχωρητικότητα.

- Ο Χριστός μας, μας είπε αλλού ότι αν δεν αγαπάμε τους συνανθρώπους μας που βλέπουμε και λέμε ότι αγαπάμε τον Θεό που δεν τον βλέπουμε τότε λέμε ψέματα. Η αγάπη προς τον Θεό θα πρέπει να εκδηλώνεται και προς τον πλησίον. Τρεις βασικές αρχές πρέπει να διέπουν την αγάπη και την προσφορά μας προς τους αδελφούς μας: α) δεν πρέπει να βοηθάμε τους αδελφούς μας γιατί μόνο και μόνο φοβόμαστε την τιμωρία από τον Θεό της κολάσεως, β) δεν πρέπει να είναι ιδιοτελής αλλά ανιδιοτελής, δηλαδή δεν βοηθάμε κάποιον με σκοπό ανταλλάγματα για παράδειγμα για να μπορέσουμε να πάμε στον Παράδεισο, γ) η αγάπη μας δεν πρέπει να επεκτείνεται μόνο προς αυτούς που μας αγαπούν και γενικά μας φέρονται καλά αλλά θα πρέπει να υπερβαίνει τα όρια της ανθρώπινης δικαιοσύνης. Αγαπώντας τον συνάνθρωπό μας, τον Θεό αγαπάμε όπως μας είπε στην παραβολή της κρίσεως ο Χριστός: «εφόσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εμοί εποιήσατε». Η αγάπη του Χριστιανού επεκτείνεται προς όλους, χωρίς διακρίσεις, ακόμα και προς τους εχθρούς μας, όπως αλλού μας διδάσκει η παραβολή του καλού Σαμαρείτη. Η προσφορά μας προς τον πλησίον μπορεί να γίνεται με τρεις τρόπους: α) να δώσουμε χρήματα, τροφή, ενδύματα, φάρμακα σε κάποιον που τα έχει ανάγκη, β) να αφιερώσουμε χρόνο και να δείξουμε υπομονή στον συνάνθρωπό μας που έχει ένα πένθος, περνά ένα πειρασμό, μια δοκιμασία, να του συμπαρασταθούμε, γ) να καταβάλουμε κάθε δυνατή προσπάθεια έναν

άνθρωπο να τον βοηθήσουμε να έρθει κοντά στον Χριστό με την προσευχή μας, με τον γλυκό μας λόγο, με το δικό μας σωστό παράδειγμα.

- Βασικότερη επίσης εκδήλωση της αγάπης μας προς τον Θεό είναι η ανεξικακία και η συγχωρητικότητα. Ο Χριστός λίγο πριν την περικοπή αυτή αναφέρθηκε σε μεγάλα και δύσκολα πράγματα για μας: «όστις σε ραπίσει επί την δεξιάν σιαγόνα, στρέψον αυτώ και την άλλην· και τω θέλοντί σοι κριθήναι και τον χιτώνά σου λαβείν, άφες αυτώ και το ιμάτιον· και όστις σε αγγαρεύσει μίλιον έν, ύπαγε μετ' αυτού δυο». Για να μην φανεί υπερβολικός ο Χριστός λέγοντας τα πιο πάνω συνέχισε με την περικοπή που ακούσαμε και μας είπε ότι, αν βοηθούμε και αγαπούμε μόνο αυτούς που μας αγαπούν, τότε δεν πράττουμε τίποτα απολύτως καθώς και οι άδικοι αυτό κάνουν. Μπορεί να φαίνεται δύσκολη η συγχώρηση, το να εξαλείψεις ακόμα και από τη μνήμη το κακό που σου έκανε ο άλλος αλλά με την βοήθεια του Θεού μπορεί κανείς να το φτάσει. Το έφθασαν οι άγιοι μας, ο πρωτομάρτυρας Στέφανος, ο άγιος Διονύσιος ο εν Ζακύνθω που συγχώρεσε και φυγάδευσε ακόμα τον φονιά του αδελφού του. Το ίδιο έπραξαν και τα εκατομμύρια όλων των αγίων μας από τα οποία μπορούμε να αντλήσουμε διδάγματα μέσα από την καθημερινή μας ανάγνωσή τους.

Ο άνθρωπος μπορεί να επιτύχει την τελεία κατά Θεό αγάπη και ανεξικακία προς τους αδελφούς του μόνο με την χάρη του Αγίου Πνεύματος που παρέχει η Εκκλησία μας δια μέσου των μυστηρίων της. Με αφορμή τις εκδηλώσεις και άλλες δραστηριότητες που γίνονται αυτές τις μέρες για τους καρκινοπαθείς, θεωρήσαμε και εμείς σωστό να πραγματοποιηθεί και έρανος εντός των ναών μας για να δοθεί από όλους η ευκαιρία να βοηθήσουμε. Αν και εμείς δείξουμε ευσπλαχνία σε αυτούς που δοκιμάζονται με την ασθένεια του καρκίνου και τους βοηθήσουμε οικονομικά ή τους συμπαρασταθούμε με όποιο τρόπο μπορούμε θα μπορέσουν και αυτοί να ανακουφιστούν και να νιώσουν ότι εμείς ως πιστοί, ως Εκκλησία συμπαραστεκόμαστε στον δικό τους πόνο.

**Μετ'ευχών διαπύρων,
† ο Πάφου Τυχικός**

Σημείωση: Το ποσόν που θα συγκεντρωθεί να παραδοθεί, με ευθύνη της Εκκλησιαστικής Επιτροπής, έναντι αποδείξεως, στην Ιερά Μητρόπολη Πάφου ή στην Επισκοπή Αρσινόης, μέχρι την Παρασκευή 10 Οκτωβρίου 2025, απ' όπου θα σταλεί στον προορισμό του.

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. θ' 6-11

Ευαγγέλιον: Λουκ. η' 26-39

8 Οκτωβρίου 2023

Ο Χριστός ως μόνος Φιλάνθρωπος, μέσα από την σημερινή ευαγγελική περικοπή βλέπουμε να σπλαχνίζεται την χήρα της Ναϊν και να της ανασταίνει τον μοναχογιό της που μόλις είχε πεθάνει. Ο Χριστός είναι αυτός που ως αρχηγός της ζωής ή μάλλον η ίδια η Ζωή η Αιώνιος, με ένα του λόγο δίνει τη ζωή πίσω στο μοναχογιό της χήρας αυτής.

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή έχει να μας διδάξει πολλά. Θα σημειώσουμε δύο μόνο πτυχές που καλούμαστε και εμείς να ενισχύσουμε την πίστη μας αλλά και να ακολουθήσουμε το παράδειγμά Του

- Πρώτα την παντοδυναμία του Χριστού ώστε ως εξουσία έχων, με ένα του λόγο να ανασταίνει νεκρούς. Τα ευαγγέλια άλλωστε γράφηκαν για να μας στερεώσουν την πίστη μας στον Κύριο ημών Ιησού Χριστό ως σωτήρα του κόσμου. Ο άνθρωπος έχει πολλές φορές δυστυχώς εμπιστοσύνη και στηρίζεται σε διάφορα πρόσκαιρα πράγματα γι' αυτό και απογοητεύεται. Εμείς κατά τον απόστολο Παύλο πρέπει να έχουμε θεμέλιο της πίστεως τον Ιησού Χριστό, ο οποίος ποτέ δεν θα μας απογοητεύσει. Η χήρα μητέρα αυτή ήταν απελπισμένη και μέσα σε μεγάλη θλίψη αφού είχε χάσει τα πάντα. Τότε ήρθε ο Χριστός και με ένα Του λόγο ανέστησε τον υιό της και χάρισε ζωή σε αυτόν αλλά και «ανέστησε» και τη μητέρα από την θλίψη της. Όσες φορές και να διαβάσουμε τα θαύματα του Κυρίου μας και ενώ μας είναι γνωστά βλέπουμε πόσο επίκαιρα και πόση ζωή και χαρά και πίστη προσθέτουν και σε εμάς. Είναι θαύματα που έγιναν αλλά και που συνεχίζονται να γίνουν καθημερινά και στις ημέρες μας. Ο Κύριος είπε στη χήρα γυναίκα «μη κλαίε», αυτό δεν το είπε για να δείξει πως δεν πρέπει να κλαίμε για τους νεκρούς, άλλωστε ο Κύριος δάκρυσε για το θάνατο του φίλου Του, του Λαζάρου. Υπάρχει όμως διαφορά από το να κλαίμε τους νεκρούς σαν να κάηκαν τελείως, όπως οι άπιστοι και οι άθεοι και να κλαίμε τους νεκρούς σαν αμαρτωλούς ώστε να συγχωρέσει ο Θεός τις αμαρτίες τους και σαν να χωρίζομαστε προσωρινά όπως όταν αποχωρίζομαστε κάποιο δικό μας άτομο για κάποιο μακρινό ταξίδι για μεγάλο διάστημα. Έπειτα η θλίψη πρέπει να συνοδεύεται με προσευχή και με ελεημοσύνες για τη ψυχή του κεκοιμημένου μας για να σωθεί ενώ κάθε άνθρωπος πρέπει να προετοιμάζεται καθημερινά και να έχει μνήμη θανάτου. Να εξομολογείται, να κοινωνά, να νηστεύει, να τηρεί τις εντολές, να προσεύχεται και να αγαπήσει τον Κτίσαντα όχι τη κτίση. Γιατί τίποτα από αυτά που θησαυρίζει εδώ στη γη δεν θα βρει στην Ουράνια Βασιλεία. Ότι δώσαμε με τα χέρια μας αυτό είναι μόνο δικό μας καθώς αποθηκεύεται στην Ουράνια Τράπεζα, τα υπόλοιπα θα τα πάρουν οι άλλοι δεν μας ανήκουν. Έτσι έκαναν και κάνουν οι Άγιοι μας γνωρίζουν ότι η κοίμηση είναι μια απλή μετάβαση από την παρούσα ζωή στην αληθινή ζωή που είναι η μέλλουσα κοντά στο Χριστό μας.
- Ένα δεύτερο σημείο είναι η Φιλανθρωπία του Χριστού για τα δημιουργήματά Του. Ο Θεός θέλει να οδηγήσει τον καθένα μας σε ανάσταση και ζωή. Μέσα από τα θαύματα του Χριστού βλέπουμε τον ίδιο να είναι η σωτηρία για κάποιους ανθρώπους. Άλλες φορές βλέπουμε ανθρώπους, κατά μίμηση της

φιλανθρωπίας του Χριστού από φιλανθρωπία να οδηγούν συνανθρώπους τους στον Χριστό για να τους θεραπεύσει και να τους δώσει ίαση και ζωή. Τέτοια περίπτωση ήταν όπως του Παραλύτου της Καπερναούμ που από αγάπη κινούμενοι τέσσερεις συνάνθρωποι του τον μετέφεραν μαζί με το κρεβάτι του, και μάλιστα, καθώς ~ 33 ~ σημειώνουν οι Ευαγγελιστές, τον κατέβασαν από τη στέγη για να μπορέσει να βρεθεί κοντά στο Χριστό. Ο Χριστός εδώ βλέποντας την πίστη τους θεράπευσε τον παράλυτο όχι μόνο στο σώμα αλλά και στην ψυχή αφού του συγκώρεσε τις αμαρτίες. Παρόμοια έγινε και με πολλές άλλες περιπτώσεις θεραπειών εκ μέρους του Χριστού που οι μαθητές ή οικία πρόσωπα των ασθενών τα έφεραν στον Χριστό για θεραπεία. Η προσευχή και η πίστη είναι τα οχήματα που φέρνουν το θαύμα είτε σε εμάς είτε σε κάποιο συνάνθρωπό μας. Ένας άνθρωπος όμως όταν είναι ασθενής και περνάει μια δοκιμασία μπορεί να μην έχει τη δυνατότητα να προσευχηθεί ο ίδιος αλλά και μόνο να επικαλεστεί το όνομα της Παναγίας μας, των Αγίων μας και να κάνει υπομονή στη δυσκολία που περνάει αυτά θεωρούνται προσευχή εκείνη τη στιγμή. Οι άνθρωποι που τον αγαπούμε αλλά και οι γιατροί, νοσοκόμοι αλλά και όσοι μαθαίνουμε ότι κάποιος είναι άρρωστος οφείλουμε να προσευχηθούμε για αυτόν. Ο Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης συμβούλευε: «Αν για έναν άρρωστο δεν κάνουμε προσευχή, η αρρώστια θα ακολουθήσει την φυσική της πορεία. Ενώ, αν κάνουμε προσευχή, μπορεί να αλλάξει δρόμο. Γι' αυτό πάντα να κάνουμε προσευχή για τους αρρώστους». Η προσευχή είναι φιλανθρωπία. Ένα αρνητικό παράδειγμα μη φιλανθρωπίας και εγκατάλειψης από τους ανθρώπους έχουμε τον παραλυτικό της Βηθεσδά που κανείς δεν ενδιαφερόταν γι' αυτόν και μόνος του ο Χριστός αφού κατάλαβε ότι πολλά χρόνια ήταν σε αυτή την κατάσταση, τον πλησίασε και τον ρώτησε: «θέλεις υγίης γενέσθαι; ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθενῶν Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω». Όταν ο Χριστός είδε την υπομονή του στην ασθένεια τόσα χρόνια αλλά και γιατί ήταν εκτός από άρρωστος και εγκαταλειμμένος τον θεράπευσε προσθέτοντάς του και το «ἴδε υγίης γεγονός· μηκέτι ἀμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν σοί τι γένηται». Το παράπονο όμως αυτού του ανθρώπου «άνθρωπον ουκ έχω» μπορεί να ηχεί σε κάθε άνθρωπο σε κάθε εποχή. Ο Χριστός είναι αυτός που σπλαχνίζεται και τον κάθε ένα μας και μας παρέχει τη ζωή και την θεραπεία ψυχής και σώματος. Ο καθένας μας ως Χριστιανοί θα πρέπει να έχουμε επίσης μίμηση Χριστού και των αγίων, όπως και ο απόστολος Παύλος γράφει «Μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς καὶ ὁ Χριστοῦ».

Αυτές τις μέρες γίνονται εκδηλώσεις και άλλες δραστηριότητες για ενίσχυση του εράνου υπέρ των καρκινοπαθών συνανθρώπων μας. Θεωρήσαμε και εμείς σωστό να πραγματοποιηθεί και έρανος εντός των ναών μας για να δοθεί από όλους η ευκαιρία να βοηθήσουμε. Αν και εμείς δείξουμε ευσπλαχνία σε αυτούς που δοκιμάζονται με την ασθένεια του καρκίνου και τους βοηθήσουμε οικονομικά ή τους συμπαρασταθούμε με όποιο τρόπο μπορούμε θα μπορέσουν και αυτοί να ανακουφιστούν και να νιώσουν ότι εμείς ως πιστοί, ως Εκκλησία συμπαραστεκόμαστε στο δικό τους πόνο.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Τίτ. γ' 8-15

Ευαγγέλιον: Λουκ. η' 4 – 15

12 Οκτωβρίου 2025

Οι ευαγγελιστές παρουσιάζουν πρώτη από τις παραβολές του Χριστού την παραβολή του Σπορέως. Θέλει ο Χριστός από την αρχή να δώσει στους μαθητές του κάποιες κατευθύνσεις. Πρώτα πως οι ίδιοι θα ακούνε οι ίδιοι τον λόγο του και να τον εφαρμόζουν στη ζωή τους. Έπειτα πως οι ακροατές των μαθητών Του θα ακούν και θα εφαρμόζουν στην ζωή τους τα ίδια τα λόγια του Χριστού που θα μεταφέρουν σε αυτούς. Παρομοίασε τον λόγο Του ο Χριστός ως με τον σπόρο, ο οποίος σπείρεται όχι στον νου των ανθρώπων, όπως έκαναν οι φιλόσοφοι, αλλά στις καρδιές τους. Το αν θα γίνει δεκτός ή όχι ή αν θα αποφέρει καρπούς και πόσους αυτό εξαρτάται από τη διάθεση και τον αγώνα του καθενός. Από μια παραβολή μπορεί κανείς να εξάγει άπειρα μηνύματα καθότι ο λόγος του Θεού έχει τόσο βάθος που ανάλογα με την πνευματική προκοπή του καθενός μπορούν να κατανοηθούν. Θα επικεντρωθούμε μόνο σε δύο λόγους του Χριστού από την παραβολή αυτή:

- **«Υμίν δέδοται γνώναι τα μυστήρια της βασιλείας του Θεου, τοις δε λοιποῖς εν παραβολαῖς».** Πραγματικά ο λόγος αυτός του Χριστού μπορεί να φανεί δυσνόητος ενώ σε μερικούς άλλους να αποτελέσει σκανδαλισμό. Γιατί στους μαθητές να μπορεί ο Χριστός να εξηγεί τις παραβολές ενώ στους άλλους όχι; Κάνει διακρίσεις ο Χριστός; Το ίδιο επίσης και η φράση «ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι καὶ ἀκούοντες μὴ συνιώσιν». Ο Χριστός ασφαλώς θέλει «πάντας ανθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπιγνώσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» και δεν αποκλείει κανέναν από το να γνωρίσουν τα μυστήρια της βασιλείας Του. Μας εξηγεί τα παραπάνω πολύ σωστά ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς: ο Χριστός απευθύνεται στους μαθητές και τους λέγει ότι σε εσάς που επιθυμείτε να ρωτήσετε και να μάθετε, εσάς που έχετε τη καλή διάθεση αυτά τα οποία ακούτε να τα κάνετε πράξη, λόγον ἔμπρακτο σε εσάς δόθηκε να γνωρίσετε τα μυστήρια της βασιλείας του Θεού. Πολλοί είναι εκείνοι που διαβάζουν ή ακούν το ευαγγέλιο πόσοι όμως ενδιαφέρονται πραγματικά να το εφαρμόσουν στη ζωή τους; Τα ευαγγέλια και γενικά η Αγία Γραφή δεν γράφηκε για να ικανοποιήσει την περιέργεια των ερευνητών ή των ιστορικών αλλά για να αποτελέσουν αφορμή για να σωθούμε. Αν τα διαβάξει κανείς απλά με άλλο σκοπό, δεν θα καταλαβαίνει. Θα είναι, όπως γράφει ο απόστολος Παύλος, «εσιν δυσνόητα τινά, α οι αμαθείς και αστήρικτοι στρεβλοῦσιν προς την ιδίαν αυτών ἀπώλειαν». Το ευαγγέλιο και ο λόγος του Θεού λέγεται για να εφαρμόζεται και να αποτελέσει αφορμή για την αιώνια ζωή. Ο λόγος του Χριστού και της Εκκλησίας είναι ενίοτε παραβολικός γι' αυτό να μην λέμε μα δεν καταλαβαίνουμε τι λέγεται στην Εκκλησία. Θα πρέπει να εκκλησιαζόμαστε συχνά, να μην βρίσκουμε δικαιολογίες, να καταβάλουμε κάθε δυνατή προσπάθεια και με την ταπεινω-

ση και την βοήθεια του πνευματικού μας ο Χριστός βλέποντας την αγαθή πρόθεσή μας θα μιλήσει στην καρδιά μας.

- Ένας δεύτερος λόγος του Χριστού στην παραβολή είναι: **«ακούσαντες τὸν λόγον, κατέχουσι, και καρποφοροῦσιν εν υπομονή»**. Ο λόγος του Θεού σπείρεται σε κάθε εποχή και σήμερα με ακόμα και με σύγχρονα μέσα. Πόσοι όμως έχουν διάθεση πρώτα να ακούσουν και έπειτα να τα εφαρμόσουν; Στην εφαρμογή του ευαγγελίου δυσκολευόμαστε όλοι. Ο Χριστός μας διέκρινε τους ανθρώπους σε τέσσερις κατηγορίες: Άλλοι μόλις ακούσουν κάτι αμέσως λένε αυτά είναι δύσκολα για μας και δεν κάνουν καμία προσπάθεια. Άλλοι λένε να αρχίσουν αλλά με τον πρώτο πειρασμό τα παραιτούν. Άλλοι αρχίζουν μια πνευματική ζωή αλλά όπως είπε ο Χριστός: «υπό μεριμνών και πλούτου και ηδονών του βίου πορευόμενοι συμπνίγονται και ου τελεσφοροῦσιν». Οι βιοτικές μέριμνες, η απάτη του πλούτου και οι ηδονές δεν αφήνουν τον άνθρωπο να καρποφορήσει. Πραγματικά στη ζωή μας μπορεί να περάσουμε χιλιάδες ανέμους βοριάδες, νοτιάδες, κύματα, τρικυμίες αλλά θα πρέπει να παραμείνουμε σταθεροί, να αγωνιζόμαστε με επιμονή και υπομονή. Να μην επιτρέψουμε τα ανθρώπινα και δαιμονικά πάθη να κυριέψουν την ψυχή μας: κρήμα, φιληδονία, κενοδοξία, φιλοδοξία, εγωισμός. Ούτε ακόμα και αν περάσουμε διωγμό και εξορίες και ταλαιπωρίες για χάρη του Χριστού. Η πνευματική ζωή θέλει υπομονή να αποβάλουμε τα πάθη μας και να αποκτήσουμε τις αρετές, της ταπεινωσης, της πίστεως – εμπιστοσύνης στον Τριαδικό Θεό, της Ελπίδας σε όσα ο Χριστός μας υποσχέθηκε να εκπληρωθούν, της κατά Θεόν αγάπης, της διάκρισης και της με ελευθερία εκλογής του αγαθού καθώς και πολλών άλλων αρετών. Οι αρετές χαρίζονται Από το Άγιο Πνεύμα σε όσους φροντίζουν να έχουν μετάνοια, ταπείνωση και μυστηριακή ζωή στη ζωή τους. Πρότυπα υπομονής είναι αναντίλεκτα όλοι οι άγιοι μας, καλούμαστε να διαβάζουμε τον βίο τους, που όλοι πέρασαν από πολλές δυσκολίες και πειρασμούς αλλά έδωσαν καρπούς με την υπομονή που υπέδειξαν.

Ας καταβάλουμε κάθε δυνατή προσπάθεια να ακούμε και να διαβάζουμε κάθε μέρα τον λόγο του Χριστού μας, μέσα από τον τακτικό μας Εκκλησιασμό αλλά και την προσωπική μελέτη του Λόγου του. Πάντοτε με την καθοδήγηση του πνευματικού να προσπαθούμε κάθε μέρα με υπομονή, μετάνοια και ταπείνωση να έρθει η χάρη του Αγίου Πνεύματος και να συνεργαστεί με την καρδιά και την ψυχή μας και να αποδώσουμε καρπούς.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β Κορ. 1α΄ 31- 1β΄ 9

Ευαγγέλιον: Λουκ. 1στ΄ 19 31

3 Νοεμβρίου 2024

Κυριακή πέμπτη Λουκά σήμερα και ο απόστολος και ευαγγελιστής Λουκάς, μας παραθέτει άλλη μια παραβολή του Κυρίου μας. Ο Χριστός πολλές φορές επιλέγει να μιλά με παραβολές ώστε να αποφεύγει την κατά μέτωπο διδασκαλία που καμιά φορά φέρνει αντίδραση από τους ανθρώπους που έχουν πορωμένη συνείδηση. Αντίθετα οι παραβολές – μικρές διδακτικές ιστορίες με θεολογικό – σωτηριολογικό περιεχόμενο αποτυπώνονται στην καρδιά των ανθρώπων και επιτυγχάνεται η θεραπεία της ψυχής. Η παραβολή του πλούσιου και του φτωχού Λαζάρου είναι από τις πιο διδακτικές παραβολές που αναφέρεται στην δίκαιη κρίση του Θεού και απόδοση στον καθένα σύμφωνα με τα έργα του. Ο Θεός είναι Αγάπη και η αγάπη του βασιζεται και στη δικαιοσύνη. Ο Θεός δεν είναι τιμωρός, ο ίδιος όμως ο άνθρωπος διαλέγει το δρόμο του. Ο δρόμος προς τη σωτηρία του καθενός μας και του προορισμού μας να φθάσουμε στο Θεό περνά μέσα από τον πλησίον μας. Ταυτόχρονα σε όσους έχουν υπομονή και εγκαρτέρηση στις θλίψεις και στους πειρασμούς της ζωής χωρίς να μεμψιμοιρούν και να αγανακτούν εναντίον του Θεού και του πλησίον τους αμείβεται από το Θεό.

- Πραγματικά ο Θεός βρίσκει ευκαιρίες για τον καθένα μας είτε να μας ξυπνήσει και να μας οδηγήσει εις μετάνοια είτε να μας δώσει ευκαιρία να επιτελέσουμε έργα που θα μας βοηθήσουν να σωθούμε. Στον πλούσιο της παραβολής που είχε την άνεση πλούσια να φάει και να ντυθεί το αμάρτημά του δεν είναι ότι δεν τα έδωσε όλα στους φτωχούς και να γίνει και αυτός φτωχός. Το αμάρτημά του είναι ενώ ο Θεός του έδωσε τον φτωχό Λάζαρο έξω από το σπίτι του ως ευκαιρία να τον βοηθήσει να του δώσει λίγο φαγητό, λίγα φάρμακα για την υγεία του, λίγη φροντίδα δεν το έκανε. Ήταν ο πλούσιος της παραβολής ζωόφιλος, καλοταίζε και φρόντιζε τα σκυλιά του αλλά δεν ήταν φιλόανθρωπος δεν έδινε σημασία στον φτωχό Λάζαρο ο οποίος ήταν έξω από το σπίτι του. Σήμερα δυστυχώς παρατηρείται το φαινόμενο οι άνθρωποι να έχουν αυξημένη αγάπη προς τα ζώα και μειωμένη αγάπη προς τους ανθρώπους. Ακόμα και το γεγονός ότι λένε ότι δεν έχουμε χρήματα να αποκτήσουμε ένα ακόμα παιδί αλλά έχουν όμως χρήματα να ξοδεύουν για ένα ή και περισσότερους σκύλους δείχνει την διαστροφή. Ο άνθρωπος του Θεού έχει ισορροπίες αγαπά και σέβεται όλα τα δημιουργήματα του Θεού, όπως και τα ζώα πάνω όμως από όλα θα πρέπει να αγαπά και να ενδιαφέρεται για τον συνάνθρωπο του που είναι εικόνα Θεού. Συνέπεια της σημερινής ηθικής κατάπτωσης του ανθρώπου, είναι ο ατομικισμός και η πλεονεξία, η έλλειψη αγάπης που οδηγούν στις μέρες μας τους πλούσιους να γίνονται πλουσιότεροι και τους φτωχούς φτωχότεροι. Ο πλούσιος καταδικάστηκε γιατί δεν ανταποκρίθηκε στη λυτρωτική κλήση του Χριστού, χρησιμοποιώντας θεάρεστα τα αγαθά του. Θα έπρεπε ο πλούσιος να γνωρίζει την μία και μεγάλη εντολή της αγάπης προς τον Θεό, να έχει παράλληλα μνήμη θανάτου και την αγάπη προς τον πλησίον.

Η αγάπη προς τον πλησίον εκδηλώνεται με τρεις τρόπους: α) δίνεις από το περίσσειμα ή το υστέρημά σου χρήματα, τροφή, ρούχα, φάρμακα σε κάποιον που τα έχει ανάγκη, β) αφιερώνεις χρόνο που στις μέρες μας ο χρόνος είναι πολύτιμος και με συμπάθεια στηρίζεις κάποιον που έχει ανάγκη σε μια θλίψη, σε ένα πειρασμό μια δυσκολία της ζωής, γ) βοηθάς κάποιον ο οποίος είναι ασθενής ως προς την πίστη, τυφλός πνευματικά να μπορέσει να βρει τον δρόμο προς τον Θεό δια της μετανοίας. Αυτή η Τρίτη πτυχή είναι και η μεγαλύτερη γιατί βοηθάς τον άνθρωπο να ζήσει και στην παρούσα ζωή και στην μέλλουσα.

- Από την άλλη ο φτωχός Λάζαρος γιατί στην σημερινή παραβολή σώζεται; Επειδή ήταν φτωχός μόνο; Αυτό θα σήμαινε ότι όλοι οι φτωχοί θα σώζονταν και επομένως θα πρέπει όλοι να εγκαταλείψουμε την ιδιοκτησία. Αυτό δεν είναι αλήθεια μπορεί ένας πλούσιος που δεν προσκολλάται στα υλικά αγαθά αλλά είναι ελεήμων να γίνει και άγιος ενώ ένας φτωχός να μην έχει πίστη, υπομονή και εγκαρτέρηση να μην αξιωθεί της σωτηρίας του. Πραγματικά τον Λάζαρο της σημερινής παραβολής τον βλέπουμε να είναι και φτωχός και άρρωστος και παραμελημένος – περιφρονημένος από όλους. Καμία όμως διαμαρτυρία προς τον Θεό για την κατάστασή του, καμία κατηγορία ή βλασφημία ακόμα και προς τον πλούσιο που αδιαφορεί γι' αυτόν. Αντίθετα παραμένει υπομονετικός και εν σιωπή σηκώνει αγώγκιστα τον μεγάλο του σταυρό. Πόση αρετή υπομονής είχε ο Λάζαρος, πόση αρετή της ανεξικακίας και της ακαταρτισίας. Δυστυχώς ο άνθρωπος εύκολα κατακρίνει, οργίζεται ή και το χειρότερο βλασφημεί τον Θεό και τον πλησίον του. Ο Λάζαρος σήμερα τίποτα από αυτά δεν είχε. Περνούσε την φτώχεια του, την αρρώστια του και την περιφρόνηση με υπομονή, ελπίζοντας μόνο στο Θεό. Γι' αυτό και στο τέλος δικαιώνεται και σώζεται από τον Θεό.

Η σημερινή παραβολή του πλούσιου και του φτωχού Λαζάρου θέλει να μας ξυπνήσει. Να μην αρκούμαστε μόνο τι θα φάμε, τι θα πιούμε και πως να περάσουμε καλά σε αυτή τη ζωή. Έρχεται κάποτε ο θάνατος και θα πρέπει να έχουμε καταθέσεις να δείξουμε στο Θεό. Καταθέσεις όχι στις τράπεζες του κόσμου τούτου αλλά στον ουρανό και αυτό γίνεται όταν καταθέτουμε τα χρήματα, τον χρόνο μας στον συνάνθρωπο μας που έχει ανάγκη. Πλούσιος της σημερινής παραβολής πηγαίνει στον τόπο της βασάνου, όχι γιατί ήταν πλούσιος αλλά γιατί ήταν άσπλαχνος. Είχε διαγράψει τον Θεό από τη ζωή του και έδειξε ασπλαχνία προς τον συνάνθρωπό του. Ο Λάζαρος δικαιώνεται όχι γιατί ήταν φτωχός μόνον αλλά, γιατί ήταν φτωχός και πιστός, φτωχός και υπομονετικός. Παρέμεινε πιστός και υπομονετικός, ενώ όλα τα δεινά έπεσαν πάνω του. Φτώχεια, αρρώστια, εγκατάλειψη, περιφρόνηση εκ μέρους όλων.

Είθε όλοι μας μέσα από την υλική και πνευματική βοήθεια προς τον πλησίον αλλά και από την υπομονή μας στις δοκιμασίες να αξιωθούμε να βρεθούμε μαζί με τους συνανθρώπους μας που βοηθήσαμε στην βασιλεία των ουρανών.

† **Ο Πάφου Τυχικός**

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. στ' 16-18, ζ' 1

Ευαγγέλιον: Λουκ. η' 26-39

20 Οκτωβρίου 2024

Κυριακή έκτη Λουκά σήμερα και η ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε αναφέρεται στην θεραπεία του δαιμονιζομένου των Γαδαρινών. Ο Χριστός με ένα του λόγο έδωσε τα πολλά δαιμόνια που είχαν κυριεύσει τον άνθρωπο αυτό και τον είχαν καταντήσει υποχείριό τους και συνάμα φόβητρο για όλη την περιοχή. Η απαλλαγή του δαιμονιζομένου από τα δαιμόνια τον οδήγησε στην Θεοπτεία, να αναγνωρίσει τον Χριστό ως Θεό και να θέλει με μεγάλο πόθο να μείνει μαζί Του. Ο Χριστός αντί να τον κάνει μαθητή του, βλέποντας την πίστη του τον έκανε αμέσως απόστολο και τον έστειλε να κηρύξει σε όλη την περιοχή για το πρόσωπο του Χριστού. Βέβαια δεν χρειαζόταν και πολλά να εξηγήσει, η ίδια η αλλαγή σε αυτόν μιλούσε από μόνη της. Αξίζει να πάρουμε δύο σημαντικά μηνύματα μέσα από αυτό το θαύμα: Πού μπορεί ο διάβολος να μας οδηγήσει και να μας καταντήσει αν του το επιτρέψουμε ή χωρίς τον Χριστό πώς ο άνθρωπος εξευτελίζεται και πώς ο άνθρωπος πρέπει να ζητάει και να ποθεί τον Χριστό για να μπορέσει να ζει μέσα στο φως και την πληρότητα η ζωή του.

- Πραγματικά ο διάβολος ξέρει να υπόσχεται πράγματα τα οποία δεν μπορεί να δώσει, μιας και αυτός κτίσμα είναι του Θεού το οποίο όμως εξέπεσε και θέλει να παρασύρει στην πτώση του και τον άνθρωπο. Είναι ο διάβολος όπως τον ονομάζουν αρχηγός του ψεύδους γιατί προσπαθεί με δόλιο τρόπο να ξεγελάσει τον άνθρωπο τάζοντάς του πράγματα, συνήθως απολαύσεις τα οποία δεν μπορεί να προσφέρει. Επίσης ονομάζεται και διάβολος γιατί ως ψεύτης διαβάλλει τον Θεό στους ανθρώπους παρουσιάζοντάς τον με πάθη ανθρώπινα. Διαβάλλει επίσης και τους ανθρώπους μεταξύ τους γι' αυτό και υπάρχουν όλες αυτές οι συγκορούσεις. Ονομάζεται και μισό-κάλος γιατί μισά το καλό ότι προέρχεται από τον Θεό. Παρατηρούμε δυστυχώς σε κάθε εποχή άνθρωποι να παραδίδονται σε αυτόν. Μερικοί γνωρίζοντας την ύπαρξή του καταφεύγουν δυστυχώς σε αυτόν ενώ γνωρίζουν ότι έχει ανίσχυρη δύναμη. Γνωρίζοντας επίσης ότι ποτέ δεν ευεργετεί τον άνθρωπο αλλά τελικός του σκοπός είναι η απώλεια του και να τον καταντήσει περιγελο. Επίσης όσοι τον ακολουθούν εκούσια γνωρίζουν ότι τρέμει και φεύγει μπροστά στον σταυρό, στον αγιασμό, στην θεία κοινωνία και γενικότερα κάθε αγιαστικό μέσο της Εκκλησίας. Ο άνθρωπος βέβαια δεν βλέπει γιατί έχει γίνει υποχείριός του και ζει μέσα στο σκοτάδι, άγεται και φέρεται από τα δαιμόνια όπως ο σημερινός ταλαιπώρος άνθρωπος. Επίσης οι ασχολούνται με μάγους, μάντιουμ ανάλυση του καφέ των καρτιών των ζωδίων κλπ. υποδουλώνονται εμμέσως χωρίς να το καταλαβαίνουν στον διάβολο. Οι περισσότεροι βέβαια άνθρωποι αγνοώντας την ύπαρξή των διαμώνων πάλι κυκλώνονται από αυτά δια μέσου των διαφόρων παθών τα οποία τον καταντούν χειρότερο και από τα ζώα όπως αναφέρεται στην Αγία Γραφή: «άνθρωπος εν τιμή ὧν οὐ συνήκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοή-

τοισ και ὠμοιώθη αὐτοῖς». Γι' αὐτὸ οἱ πατέρες μιλοῦν γιὰ τὸ δαιμόνιο τῆς πορνείας, τὸ δαιμόνιο τῆς φιλαργυρίας, τὸ δαιμόνιο τῆς γαστριμαργίας, τὸ δαιμόνιο τῆς οργῆς, τὸ δαιμόνιο τῆς υπερηφάνειας καὶ οὕτω καθεξῆς. Ὅσοι αφήνουν τὸν εαυτὸ τους νὰ κυριευθεῖ ἀπὸ ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ πάθη καὶ δὲν μεριμνοῦν μέσῳ τῆς μετάνοιας καὶ τῆς ἐξομολόγησῆς νὰ ἐλευθερωθοῦν τότε κατανοῦν δέσμιοι τῶν. Ὁ ἔχων ἓνα πάθος καὶ δὲν μεριμνήσῃ νὰ ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ αὐτὸ μπορεῖ νὰ φτάσῃ νὰ κάνει καὶ χειρότερα πράγματα. Γιὰ παράδειγμα ὁ Ἰούδας ὁ ὁποῖος ἀφήσῃ τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας νὰ τὸν κυριεύσῃ τότε ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ πωλήσῃ ἀκόμα καὶ τὸν διδάσκαλό του, τὸν ἴδιο τὸν Θεό.

- Ἀντίθετα ὁ ἄνθρωπος θὰ πρέπει νὰ μεριμνήσῃ στὴ ζωὴ του νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ δαιμονικὰ πάθη καὶ νὰ κρατηθεῖ μακριὰ ἀπὸ κάθε τι ἔργο του διαβόλου ποῦ γίνεται δυστυχῶς καὶ στὶς μέρες μας. Ἀπὸ τὴν ἄλλη θὰ πρέπει νὰ θέσῃ γιὰ ἀσπίδα του τὸν Χριστὸ ὅπως ὁ σημερινὸς θεραπευθεῖς ἀπὸ τὰ δαιμόνια καὶ βλέποντας τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ: «εδέετω εἶναι σαν αὐτόν». Παρκαλοῦσε τὸν Χριστὸ νὰ μείνῃ μαζί του. ὁ ἄνθρωπος ποῦ καταφέρνει μὲ τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νὰ νιώσῃ τὴν χαρὰ τοῦ Χριστοῦ δὲν θέλει τίποτα ἄλλο στὴ ζωὴ του. Ὅταν νιώσῃ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ στὴ ζωὴ σου θὰ λες αὐτὸ ποῦ ἔλεγαν καὶ οἱ ἀπόστολοι: «Μεῖνον μεθ' ἡμῶν» μείνε μαζί μας Χριστέ ἢ τὸ «Κύριε, καλὸν ἔστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι» Κύριέ μας εἶναι καλὰ νὰ μείνουμε ἐδῶ μαζί Σου. Αὐτὴ τὴν γλυκύτητα καὶ ηδύτητα ποῦ παρέχει ὁ Χριστὸς δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ καμία υλικὴ τροφή ἢ ἄλλη ἀπόλαυση. Οἱ ἅγιοι μας ποῦ ἀξιῶθηκαν αὐτῆς τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ στὴν ζωὴ τους δὲν τους ἔνοιαξε οὔτε διωγμοὺς, οὔτε μαρτύρια, οὔτε σωματικὸς θάνατος γιὰ χάρη Του. Ὁ πόθος γιὰ τὸν Χριστὸ γέμιζε ὅλο τὸ εἶναι τους, οὔτε στιγμὴ δὲν μπορούσαν νὰ ἀποχωριστοῦν αὐτῆς τῆς χαρᾶς. Αὐτὴ τὴν χαρὰ ποῦ προσφέρει ὁ Χριστὸς μπορεῖ ὁ καθένας μας νὰ τὴν γευθεῖ φτάνει νὰ κάνει δύο – τρία βήματα πρὸς Αὐτόν καὶ τότε ἡ χάρη Του θὰ μας ἐπισκιάσῃ. Ποια εἶναι αὐτὰ τὰ βήματα εἶναι πρῶτα νὰ μάθουμε νὰ μετανοοῦμε, νὰ ἐξομολογοῦμαστε ἀμέσως ὅτι μας βαραίνει καὶ νὰ μὴν τὸ κρατάμε μέσα μας, νὰ ἔχουμε ταπείνωση ἀπέναντι στὸ Χριστὸ καὶ νὰ ἔχουμε μυστηριακὴ – λειτουργικὴ ζωὴ, νὰ κοινωνοῦμε Σώματος καὶ Αἵματος Χριστοῦ, ὅσο μας δώσει εὐλογία ὁ πνευματικὸς μας. Ὁ Χριστὸς παρέχει σὲ μας τὸ Φῶς, τὴν Χαρὰ, τὴν Αἰώνια Ζωὴ, τι ἄλλο ἀπὸ αὐτὸ νὰ ποθήσῃ ὁ καθένας μας.

Ἄς πάρουμε τὰ μηνύματα τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Νὰ κρατηθοῦμε μακριὰ ἀπὸ κάθε δαιμονικὸ πνεῦμα εἴτε αὐτὸ προέρχεται κατευθεῖαν μέσῳ μαγικῶν πραγμάτων εἴτε ἀπὸ τὰ πάθη μας. Αὐτὸ ποῦ πρέπει νὰ κάνει ὁ καθένας μας γιὰ νὰ ἔχει τὴν χαρὰ μέσα του καὶ νὰ ζεῖ τὸν παράδεισο ἀπὸ αὐτὴ τὴν ζωὴ εἶναι νὰ βάλῃ στὴν ζωὴ του τὸν Χριστὸ. Θέτοντας τὸν Χριστὸ στὴ ζωὴ μας μέσῳ τῶν μυστηρίων καὶ ἀκόμα νὰ ζητοῦμε ἀπὸ τὸν Χριστὸ νὰ μείνῃ μαζί μας τότε τίποτα ἄλλο δευτερεύων δὲν θὰ ἔχουμε ἀνάγκη.

† ὁ Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Γαλ. β' 16 – 20

Ευαγγέλιο: Λουκ. η' 41 – 56

29 Οκτωβρίου 2017

Η ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα αναφέρεται σε δύο θαύματα τα οποία τέλεσε ο Χριστός. Την ανάσταση της κόρης του Ιαείρου και τη θεραπεία της αιμορροούσας γυναίκας. Τα δύο αυτά θαύματα θα μπορούσαν να αποτελέσουν ξεχωριστές διηγήσεις με επιμέρους διδάγματα για μας. Η Εκκλησία μας, όμως, τα περιλαμβάνει σε μια διήγηση γιατί αυτά έγιναν διαδοχικά στον ίδιο χώρο και χρόνο αλλά και γιατί έχουν κοινά μηνύματα να δώσουν σε μας.

- Πρώτα εξετάζοντας το γεγονός της αναστάσεως της κόρης του Ιαείρου βλέπουμε τον Χριστό να επιτελεί το θαύμα με ένα του λόγον **«εφώνησε λέγων· Η παῖς, εγείρου»**. Το ίδιο ακριβώς συνέβη και με τις άλλες δύο αναστάσεις νεκρών που καταγράφονται στα Ευαγγέλια, την ανάσταση του υιού της χήρας της Ναϊν, και την ανάσταση του Λαζάρου. Φανερώνεται έτσι η παντοδυναμία του Χριστού. Δεν χρειάζεται να διαμεσολαβήσει και να επικαλεστεί ο Χριστός κάποια άλλη δύναμη. Είναι ο ίδιος Θεός, κύριος της ζωής και, του θανάτου, όπως μας το διαβεβαιώνει και ο ίδιος **«εγώ ειμι η ανάστασις και η ζωή»**. Με τις αναστάσεις νεκρών που έκανε ο Χριστός προμήνυε και τη δική του ανάσταση. Όταν δε αναστήθηκε ο Ίδιος από τους νεκρούς τότε όχι μόνο φανέρωσε την παντοδυναμία και τη Θεότητά του αλλά έδωσε σε όλους εμάς τη δυνατότητα να έχουμε ζωή αιώνια. Δεν δίνει απλά μια προέκταση της παρούσας ζωής μας στον παρόντα κόσμο αλλά έδωσε τη δυνατότητα στον άνθρωπο της αιώνιας ζωής στη βασιλεία Του. Μας το διαβεβαιώνει άλλωστε πάλι ο ίδιος ο Χριστός **«ο πιστεύων εις εμέ καν αποθάνη ζήσεται»**. Ο φυσικός θάνατος του κάθε ανθρώπου δεν θα αποτελεί πια το τέλος και την εκμηδένιση αλλά την έναρξη μιας καινούριας αθάνατης ζωής. Ενθαρρυντικά λοιπόν τα μηνύματα για τους ανθρώπους που πιστεύουν αληθινά στον Χριστό. Σε αυτό άλλωστε μας καλεί και ο Ευαγγελιστής με τα θαύματα του Χριστού που μας παραθέτει· να θεμελιώσουμε την πίστη μας στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού.
- Ένα άλλο διπλό δίδαγμα που μας στέλνει η σημερινή περικοπή είναι ότι ο κάθε άνθρωπος, της κάθε εποχής, για να προσεγγίσει τον Χριστό χρειάζεται να βγει πρώτα από το εγώ του. Οι άνθρωποι έχουν την τάση να περιχαρακώνονται γύρω από τον εαυτό τους και να περιστρέφονται γύρω από τις απόψεις τους. Θα πρέπει ασφαλώς ο

άνθρωπος να έχει αξιοπρέπεια και κυρίως να μην λυγίζει μπροστά στον εχθρό ή τον κατακτητή. Μπροστά όμως στον Θεό θα πρέπει να λυγίζουμε τα γόνατα, να ξεφεύγουμε από το εγώ μας και να πορευόμαστε με ταπείνωση στο θέλημα του Θεού. Αυτό έπραξε και ο Ιάειρος ένας αρχισυνάγωγος. Παρά την κοινωνική του θέση ταπεινώθηκε μπροστά στον Χριστό έπεσε **«παρά τους πόδας του Ιησού»** για να λάβει μετά, την ευεργεσία της ανάστασης της κόρης του. Το ίδιο έπραξε και η αιμορροούσα γυναίκα· **«ήλθε και προσέπεσεν αὐτῷ»**. Έτσι, εκτός από την πίστη που είχαν οι πιο πάνω, είχαν επίσης κόσμημα την ταπείνωση ενώπιον του Θεού. Έπειτα βλέπουμε τους δύο αυτούς ανθρώπους, Ιάειρο και αιμορροούσα γυναίκα στο πρόβλημά τους, στην ώρα περίστασης να μην κάθονται σπιτί τους και απλά να απελπίζονται. Ξεπερνούν τα όποια εμπόδια, κοινωνική θέση, εγώ και λοιπά και βγαίνουν να συναντήσουν τον Χριστό να λύσει το πρόβλημά τους. Η στάση τους αυτή ανταμείβεται. Έτσι και εμείς πρέπει να μην κλεινόμαστε στον εαυτό μας ή στο τι θα πει ο άλλος, να απελπιζόμαστε σε ένα πρόβλημά μας, μια θλίψη, ένα αδιέξοδο, ίσως σε ένα αμάρτημά μας. Να σηκωθούμε και να προστρέξουμε στον Χριστό τον οποίο θα συναντήσουμε στην Εκκλησία και μέσα από τα μυστήριά της.

- Ένα τελευταίο μήνυμα που θα επισημάνουμε είναι η σωστή στάση μας απέναντι στον Θεό. Μπορεί να θρησκευούμε, να είμαστε μέσα στην Εκκλησία, να ακούμε το Ευαγγέλιο αλλά να μην τελεσφορούμε πνευματικά. Αυτό θα πρέπει να μας προβληματίσει. Γιατί να μην καρποφορούμε ενώ κάνουμε όλα τα καθήκοντά μας ως χριστιανοί; Μήπως τα κάνουμε μηχανικά, ή από συνήθεια; Ή αυτό που κάνουμε είναι αποτέλεσμα της βαθιάς πίστες και αγάπης μας προς τον Θεό; Το πλήθος, όταν ο Χριστός πορευόταν προς το σπιτί του Ιαείρου, ήταν τόσο πολύ ώστε λέγει ο Πέτρος **«οι όχλοι συνέχουσι σε και αποθλίβουσι»**. Όμως παρόλο που ήταν τόσο κοντά στον Χριστό δεν λαμβάνει κανείς κάποια ευεργεσία παρά μόνο η αιμορροούσα. Είναι γιατί η γυναίκα αυτή πλησίασε τον Χριστό και ήταν κοντά του όχι μόνο τοπικά αλλά και τροπικά. Έτσι χρειάζεται και ο κάθε χριστιανός πέρα από τα τυπικά του καθήκοντα ή την συμμετοχή του στις ακολουθίες να βρίσκεται και ο νους και η καρδιά του συγκεντρωμένα στον Θεό.

Σπουδαία λοιπόν τα μηνύματα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής τα οποία καλούμαστε να εφαρμόσουμε στη ζωή μας: Πίστη στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, ταπείνωση και ουσιαστική εγγύτητα προς τον Χριστό. Έτσι θα μπορέσουμε και εμείς να μετάσχουμε στη χάρη Του.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. Β' 14-22

Ευαγγέλιο: Λουκ. ΙΒ' 16-21

23 Νοεμβρίου 2025

Ο Χριστός μας δίδαξε άπειρες φορές μέσα από τις παραβολές Του, τους λόγους Του και την όλη στάση του την ταπείνωση. Την ταπείνωση συνεχίζει να διδάσκει και η Ορθόδοξη Εκκλησία μέσα από τους αγίους πατέρες μας μέχρι σήμερα. Θα πρέπει να φύγει κανείς από το εγώ του, την φιλαυτία του και να πάει στο εσύ του πλησίον και στο εσύ του Θεού. Ο Θεός από την Παλαιά Διαθήκη και στην Καινή Διαθήκη αυτό που απεχθάνεται εκτός από τον εγωισμό είναι η πλεονεξία, που όπως γράφει ο απόστολος Παύλος «εστίν ειδωλολατρία». Αυτό το δίδαγμα και σκοπό έχει η σημερινή παραβολή του άφρονος πλουσίου που είναι καταπέλτης σε κάθε άνθρωπο της κάθε εποχής και ιδιαίτερα στις μέρες μας.

- Βλέπουμε μέσα από την παραβολή τον άφρονα (δηλαδή ανόητο και κατά συνέπεια άθεο) πλούσιο να επαναλαμβάνει συνεχώς του «μου» «τους καρπούς μου, τας αποθήκας μου, τα γενήματά μου, τα αγαθά μου, τη ψυχή μου». Όλα για τον άφρονα είναι δικά του, τίποτα δεν ανήκει στον Θεό και στον πλησίον. Ο άνθρωπος σε αντίθεση με τα άλλα δημιουργήματα είναι πρόσωπο και όχι άτομο - μονάδα και αριθμός. Πρόσωπο σημαίνει ότι ζει δεν μπορεί να ζήσει μόνος του αλλά χρειάζεται να ζει σε μια κοινωνία προσώπων των συνανθρώπων του αλλά και σε κοινωνία με τον Θεό. Όταν γεμίζει ο άνθρωπος με το εγώ του τότε απομακρύνεται από τον πλησίον του και απομακρύνεται και από τον Θεό. Ο Χριστός για να μας διδάξει την ταπείνωση τα θαύματα και τις θεραπείες που επιτελούσε δεν τα πρόβαλλε ζητούσε τις περισσότερες φορές «μηδενί ειπείν το γεγονός». Ποτέ δεν έλεγε ο Χριστός εγώ σε θεραπεύω, σε απαλλάσσω από τα δαιμόνια κλπ. αλλά έλεγε η «η πίστη σέσωκέ σε», «Κατά την πίστιν υμών γενηθήτω υμίν». Ο εγωισμός, η υπερηφάνεια, η περιαυτολογία, η αρρωστημένη κενοδοξία ήταν η κύρια αιτία της πώσεως του πιο φωτεινού τάγματος των αγγέλων του εωσφόρου: «εις τον ουρανόν αναβήσομαι, επάνω των αστέρων του ουρανού θήσω τον θρόνον μου, έσομαι όμοιος τω Ύψιστῳ». Η ίδια κύρια αιτία της πώσεως από τον παράδεισο υπήρξε και για τους πρωτόπλαστους που υπάκουσαν στον πειρασμό του διαβόλου: «διανοιχθήσονται υμών οι οφθαλμοί και έσεσθε ως θεοί». Θεώρησαν τον Θεό ψεύτη και ότι θα μπορούσαν να γίνουν Θεοί, χωρίς τον Θεό. Αν ανατρέξει στην Αγία Γραφή και Γενικά στην Εκκλησιαστική Ιστορία, θα δει κανείς ότι ο άνθρωπος όταν απομακρυνθεί από τον Θεό, γίνεται ανίσχυρος. Αντίθετα όταν βρίσκεται σε συμφωνία με το θέλημα του Θεού, τότε μπορεί να κατορθώσει πράγματα που δεν μπορεί να διανοηθεί. Δυστυχώς σήμερα πολλοί ψυχολόγοι, δάσκαλοι και άλλοι διδάσκουν στα παιδιά να πιστέψουν στον εαυτό τους. Αυτό είναι πλάνη, όσο και να πιστέψει κανείς στον εαυτό του δεν μπορεί να κατορθώσει και πολλά πράγματα. Ο Χριστιανός θα πρέπει να κενώσει, να αδειάσει από μέσα του το εγώ και να έρθει στο εσύ του Θεού, να πιστέψει και να έχει απόλυτη εμπιστοσύνη στο Θεό, ο οποίος θα του δώσει

δύναμη να ξεπεράσει κάθε τι ανθρώπινο και να φθάσει πολύ ψηλά, στον αγιασμό και τη Θέωση.

- Ο άφρων πλούσιος ήθελε τα πάντα δικά του, να τα αυξήσει να τα πολλαπλασιάσει και είχε ξεκάσει και τον πλησίον του και τον Θεό ακόμα και την ημέρα του θανάτου του. Η πλεονεξία είναι πολύ κακό πράγμα στον άνθρωπο που από την Παλαιά Διαθήκη ο Θεός προσπαθεί να βοηθήσει τον άνθρωπο να ξεφύγει από αυτήν. Ακόμα και στις γνωστές δέκα εντολές ο Θεός βάζει όρια: α) η τέταρτη εντολή μας λέγει ότι επτά μέρες έδωσε ο Θεός στον άνθρωπο την μία, την Κυριακή, να την αφιερώνει στο Θεό και σε έργα αγαθά προς τον πλησίον του που είναι εικόνες του Θεού, β) στην δέκατη εντολή μας αναφέρεται ότι δεν πρέπει να επιθυμήσουμε και να διεκδικήσουμε κάτι που δεν μας ανήκει και να το πάρουμε με αθέμιτα μέσα. Το ίδιο διδάσκει και ο Τίμιος Πρόδρομος «ο έχων δύο χιτώνας μεταδώτω τω μη έχοντι, και ο έχων βρώματα ομοίως ποιείτω». Ο απόστολος Παύλος αναφέρει για την πλεονεξία και για όσους προσκολλώνται στα υλικά πράγματα: «οι δε βουλόμενοι πλουτείν εμπίπτουσιν εις πειρασμόν και παγίδα και επιθυμίας πολλάς ανοήτους και βλαβεράς αιτινες βυθίζουσιν τους ανθρώπους εις όλεθρον και απώλειαν». Ο ίδιος ο Χριστός συστήνει σε όλους μας: «Οράτε και φυλάσσεσθε από πάσης πλεονεξίας». Η παραβολή τελειώνει αναφέροντας το άδοξο τέλος του άφρονα πλούσιου και μας προειδοποιεί ο Χριστός ότι αυτά παθαίνει ο «θησαυρίζων εαυτώ, και μη εις Θεόν πλουτών» αυτός που θησαυρίζει επίγεια και δεν μεριμνά να αποκτήσει θησαυρούς αιώνιους του Θεού.

Η σημερινή παραβολή είναι μια σάλπιγγα που ηχεί η Εκκλησία για όλους εκείνους, που παραδομένοι στην άνεση και τη χλιδή του πλούτου, ξεχνούν τον συνάνθρωπό τους και ξεχνούν και τον θάνατο και το Θεό. Ο Χριστιανός είναι ή θα πρέπει να είναι πρώτα φιλόθεος και κατ' επέκταση και φιλόανθρωπος. Ο Χριστός είπε στους πειρασμούς του διαβόλου: «Ουκ επ' άρτω ζήσεται άνθρωπος, αλλ' εν παντί ρήματι Θεού». Πλούτος είναι να είμαστε μέσα στην Εκκλησία, να εξομολογούμαστε, να κοινωνάμε και αυτόν ακόμα τον πλούτο να τον μοιραζόμαστε και με άλλους. Θα ισχύουν και τα λόγια του Χριστού στους μακαρισμούς «Μακάριοι οι ελεήμονες ότι αυτοί ελεηθήσονται». Ας αποφύγουμε λοιπόν τον εγωισμό μας και να πορευτούμε στο Εσύ του Θεού. Ας αποφύγουμε την πλεονεξία και να γίνουμε ελεήμονες.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Ι΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εβρ. ιγ΄ 17 - 21.

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιγ΄ 10 - 17.

6 Δεκεμβρίου 2009

Στη σημερινή ευαγγελική περικοπή βλέπουμε το δράμα μιας γυναίκας η οποία ήταν συγκύπτουσα. Ήταν καμπουριασμένη τόσο που δεν μπορούσε «ανακύψει εις το παντελές», δεν μπορούσε καθόλου να ανορθωθεί, να ατενίσει καθόλου προς τα πάνω. Για 18 χρόνια βρισκόταν στην κατάσταση αυτή και υπέφερε. Παρόλα αυτά όμως θεωρούσε καθήκον της επιτακτικό να βρίσκεται στη συναγωγή για την καθιερωμένη λατρεία του Θεού και τη μελέτη του νόμου Του που γινόταν κάθε Σάββατο. Εκεί την βρίσκει ο Ιησούς βλέπει την ταλαιπωρία της, την βαθιά της πίστη και με ένα μόνο λόγο την θεραπεύει.

Πέρα από το θαύμα που επιτέλεσε ο Ιησούς που φανερώνει την θεϊκή του παντοδυναμία η σημερινή ευαγγελική περικοπή μας στέλνει και άλλα διαχρονικά μηνύματα.

- Πρώτα το παράδειγμα της συγκύπτουσας που πηγαίνει στην συναγωγή παρά την ασθένειά της. Βλέπουμε στις μέρες μας όλο και πιο πολύ να παραμελείται το καθήκον του εκκλησιασμού ενώ προβάλλονται πολλά ψευδοεπιχειρήματα γι' αυτό. Και πρώτο παρουσιάζουν το επιχείρημα της πανταχού παρουσίας του Θεού. Σ' αυτούς θα μπορούσαμε να ανταπαντήσουμε ότι κανένας δεν αμφιβάλει για την αξία ή την αναγκαιότητα της ατομικής προσευχής. Δεν μπορεί όμως αυτή ούτε να αντικαταστήσει αλλ' ούτε και να συγκριθεί προς την κοινή λατρεία. Στην αγία Γραφή υπάρχει το παράγγελμα «Εν εκκλησίαις ευλογείτε τον Θεόν». Σε κοινές συνελεύσεις, κοινές συγκεντρώσεις δηλ. να υμνείτε, να λατρεύετε τον Θεό. Η παρουσία των άλλων που προσεύχονται, ο διάκοσμος του ναού με τις εικόνες και τις άλλες παραστάσεις, η ψαλμωδία, το θυμίαμα, δημιουργούν ατμόσφαιρα μοναδική που ανυψώνει στα ουράνια. Προβάλλουν και άλλο επιχείρημα ακόμα: ότι δεν καταλαβαίνουν τα όσα λέγονται στην θεία λειτουργία και στις ιερές ακολουθίες. Μα όταν απέχουν από τον εκκλησιασμό και δεν έρχονται δεν καταλαβαίνουν κάτι περισσότερο. Απεναντίας περισσότερο βυθίζονται στο σκοτάδι και χάνουν και αυτό το λίγο που μπορούσαν με λίγη προσπάθεια να καταλάβουν. Πρέπει να ξέρουμε ακόμα ότι η πίστη μας δεν είναι μόνο διανοητική, εγκεφαλική, γνωσιολογική αλλά και καρδιακή πνευματική. Πολλές φορές έστω και αν αδυνατεί ο νους να συλλάβει κάποια πράγματα κατανοούνται καρδιακά. Στην θεία λειτουργία που τελείται στην εκκλησία τέλος θα βρούμε αυτό που δεν υπάρχει πουθενά αλλού το Σώμα και το Αίμα του Χριστού. Αφού κοινωνήσουμε άξια ενωνόμαστε με τον Θεό και θεονόμαστε απολαμβάνοντας την βασιλεία του θεού που δεν είναι τίποτε άλλο παρά η κοινωνία μας με το άκτιστο τον Θεό. Να γιατί είναι απαραίτητη η παρουσία μας στο ναό κάθε Κυριακή και κάθε γιορτή. Υπόδειγμα προς μίμηση η σημερινή συγκύπτουσα.
- Υπάρχει και δεύτερο σημείο άξιο προσοχής όμως στη σημερινή ευαγγελική περικοπή. Κι' αυτό αναφέρεται στην ορθή στάση μας απέναντι στην αργία της Κυριακής. Για τους Εβραίους ήταν θεσμοθετημένη στο Νόμο η αργία του Σαββάτου. Η εντολή έλεγε : «Μνήσθητι την ημέραν των Σαββάτων αγιάζειν αυτήν...». Ο Θεός όρισε την ημέρα του Σαββάτου για σωματική ανάπαυση αλλά και να την αφιερώνουν σε έργα ευποίας και να αποφεύγουν κάθε

κερδοφόρα εργασία. Σιγά-σιγά όμως οι θρησκευτικοί ηγέτες των Εβραίων είχαν παραχαράξει το Νόμο κι είχαν διαστρεβλώσει το θέλημα του Θεού, εγκλωβίζοντας τις εντολές του Θεού σε μια σειρά από ξηρούς τύπους. Έφτασαν στο σημείο πολλοί λεγόμενοι «ευσεβείς» Εβραίοι να διερωτώνται αν επιτρεπόταν το Σάββατο να έχουν μαζί τους ένα μαντηλάκι, γιατί κάθε μεταφορά βάρους εθεωρείτο αθέτηση της εντολής. Βάρους βέβαια εξωτερικού. Γιατί για το βάρος των αμαρτιών, το βάρος της εγκληματικής συνείδησης, το βάρος του άδικου πλούτου, δεν γινόταν καμία συζήτηση. Τέτοιο βάρος οι ραβίνοι ούτε καν το υποπτεύονταν ότι είναι δυνατό να υπάρχει. Μετρούσαν την ευσέβεια με την εξωτερική συμπεριφορά. Δεν έστρεφαν την προσοχή στο εσωτερικό του ανθρώπου, εκεί που θεμελιώνεται η αρετή : Στις ακαθαρσίες του νου, στο βόρβορο της καρδιάς, στο μολυσμό της ψυχής. Ο Χριστός στη σημερινή θεραπεία ήθελε να διδάξει ποιο είναι το ορθό νόημα της αργίας του Σαββάτου και ότι «το Σάββατον διά τον άνθρωπον εγένετο και ουχ ο άνθρωπος διά το Σάββατον». Αργία του Σαββάτου -για μας της Κυριακής- δεν σημαίνει απραξία των καλών. Αντίθετα μάλιστα. Σημαίνει αφιέρωση της μέρας - μετά την Θ. Λειτουργία- στην επιτέλεση του καθήκοντος προς τον συνάνθρωπο, αφού έτσι πάλιν τηρούμε τις εντολές του Θεού.

- Υπάρχει όμως και τρίτο δίδαγμα από τη σημερινή περικοπή. Κι αυτό είναι η αποφυγή της υποκρισίας. Ο λόγος του Χριστού ήταν κεραυνοβόλος. «Υποκριτά» λέει στον αρχισυνάγωγο. Ζείς μέσα στο νόμο και τους προφήτες αλλά εκτελείς τυπικά και υποκριτικά τα καθήκοντα σου χωρίς αληθινή αγάπη για τους συνανθρώπους σου. Πάντοτε δυστυχώς υπάρχουν μέσα στην κοινωνία υποκριτές. Γνωρίσματα φαρισαϊκής συμπεριφοράς παρουσιάζονται με εντυπωσιακή συχνότητα όχι μόνο στους εκτός της Εκκλησίας αλλά και στη ζωή των θρησκευόμενων ανθρώπων. Οι υποκριτές δεν είναι ευσεβείς αλλά ευσεβοφανεείς. «Θεόν ομολογούσιν ειδέναι, τοις δε έργοις αρνούνται». Είναι τακτικοί στην εκκλησία, ανάβουν τα κεριά τους, προσκυνούν επιδεικτικά τις εικόνες. Όταν όμως αναχωρήσουν από την εκκλησία, η ζωή και η διαγωγή τους κάθε άλλο παρά χριστιανική και θεάρεστη είναι. Είναι γι' αυτούς που ο Θεός είπε «τοις χείλεσιν αυτών με τιμώσι, η δε καρδιά αυτών πόρρω απέχει απ' εμού». Η υποκρισία είναι αρρώστια της ψυχής. Το Ευαγγέλιο καταπολεμεί την υποκρισία γιατί αυτή βάζει προσωπεία, μάσκες, στα πρόσωπα. Κάνει τους ανθρώπους διχασμένες προσωπικότητες, αναγκασμένους να αλλάζουν συμπεριφορά ανάλογα με τις περιστάσεις. Παράδειγμα υποκρισίας προς αποφυγήν μας προβάλλει η Εκκλησία τον Ιούδα. «Ηκολούθει γαρ τω διδασκάλω και καθ' εαυτώ εμελέτα την προδοσίαν». Ήταν «τοις μαθηταίς συναλιζόμενος και τοις Ιουδαίοις συναγαλλόμενος». Μιλούσε «περί φιλοπτωχείας» αλλά «εζήτει τα αργύρια».

Σπουδαία λοιπόν τα μηνύματα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής. Ας προσπαθήσουμε να διδαχθούμε από αυτά, ιδιαίτερα τώρα που πλησιάζουν τα Χριστούγεννα, για να μπορέσουμε επάξια να δεχθούμε τον Χριστό που έρχεται να γίνει άνθρωπος για χάρη μας.

Ιεροδιάκονος Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Ι΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφες. ε΄ 8-19

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιγ΄ 10-17

7 Δεκεμβρίου 2025

Εγκύκλιος του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Πάφου κ. Τυχικού για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ του ιδρύματος Μαργαρίτα Λιασίδου

Όπως η ανθρωπότητα προετοιμάστηκε σταδιακά από τον Θεό για την ενανθρώπιση του Υιού και Λόγου του Θεού, έτσι ακριβώς και η Εκκλησία μας, μας προετοιμάζει για τα Χριστούγεννα. Η νηστεία, οι ύμνοι και τα αναγνώσματα μας προετοιμάζουν βαθμηδόν να μπορέσουμε να αξιωθούμε να εορτάσουμε αυτή την εορτή Θεοπρεπώς. Το ευαγγελικό ανάγνωσμα που ακούσαμε σήμερα της συγκυπτώσης γυναικός, πέραν από την φανέρωση της παντοδυναμίας του Χριστού ως Θεού και την φανέρωση της υποκρισίας των γραμματέων και φαρισαίων θα μας απασχολήσουν δύο άλλα τινά: Το έργο του Χριστού για την σωτηρία της ανθρωπότητας και η αναγκαιότητα του Εκκλησιασμού κατά τις Κυριακές.

- Πολλοί πατέρες βλέπουν το θαύμα της συγκυπτώσης γυναικός και της θεραπείας της να ανορθωθεί και αλληγορικά. Όπως το ανθρώπινο γένος από την εποχή των πρωτοπλάστων, μετά την πώση τους ήταν μέσα στη λύπη και έβλεπαν προς τη γη «τη γυναικί είπε· πληθύνων πληθυνώ τας λύπας σου και τον στεναγμόν σου..., τω δε Αδάμ είπεν... εν λύπαις... έως του αποστρέψαι σε εις γην, εξ ης ελήφθης, ότι γη ει και εις γην απελευση». Καμιά προοπτική δεν είχε ο άνθρωπος σωτηρίας μετά την πώση. Η αμαρτία των πρωτοπλάστων μας οδήγησε να ζούμε μέσα από άπειρες δυσκολίες, θλίψεις, πειρασμούς και εν τέλει στην φθορά και τον θάνατο. Ομοίαζε η ανθρωπότητα σαν την συγκύπτουσα γυναίκα της σημερινής περικοπής που δεν μπορούσε «ανακύψαι εις το παντελές». Ήταν τόσο καμπουριασμένη που δεν μπορούσε να σηκωθεί προς τα πάνω καθόλου, κανείς δεν μπορούσε να την βοηθήσει παρά μόνο ο Χριστός που έγινε άνθρωπος και ανέβασε την ανθρώπινη φύση στον ουρανό. Αν αναλογιστούμε το τι έργο έκανε ο Χριστός για όλους εμάς, τότε θα προστρέχαμε κοντά Του με μετάνοια και έργα άξια της σωτηρίας μας. Αν θέλουμε και εμείς να ανυψωθούμε από την φθορά και τον θάνατο, να εισέλθουμε στο Φως και τη Ζωή που είναι ο Χριστός να προετοιμαστούμε με τα εφόδια που μας δίνει η Εκκλησία μας. Πρώτα να κρατηθούμε μακριά από τα αμαρτωλά έργα που δυστυχώς μας διαφημίζουν αυτές τις μέρες ή μας προκαλούν διάφορες κακές συνήθειες. Δεύτερο να κοιτάξουμε να βρούμε ένα καλό πνευματικό να εξομολογηθούμε, η μετάνοια θα μας σώσει. Τρίτο να φροντίσουμε να Εκκλησιαζόμαστε τακτικά και να πηγαίνουμε από την αρχή στον ναό να παρακολουθούμε όλη τη λειτουργία.
- Μέσα από το σημερινό θαύμα, η συγκύπτουσα γυναίκα μας δίνει ένα πολύ καλό παράδειγμα. Δεν τη βλέπουμε να παραπονιέται για την ασθένεια της, αντίθετα την βλέπουμε να μην αμελεί να πηγαίνει κάθε βδομάδα να ευχαριστεί και να δοξολογεί τον Θεό. Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός την

αντάμειψε με το να τη θεραπεύσει από μια ασθένεια που την ταλαιπωρούσε για δεκαοκτώ χρόνια. Ο Θεός μας έδωσε επτά μέρες, τις έξι να εργαζόμαστε και τη μία να την αφιερώσουμε σε Εκείνον και στους αδελφούς μας που έχουν ανάγκη. Αυτό είναι μια από τις βασικές εντολές του Θεού που δεν πρέπει να παραβαίνουμε για να έχουμε στο σπίτι μας την ευλογία και τη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Νομίζουμε καμιά φορά ότι, αν δούλέψουμε και την Κυριακή, ότι θα μπορέσουμε να τελειώσουμε τις δουλειές μας ή να μαζέψουμε περισσότερα για την οικογένειά μας. Αυτό είναι μια απάτη του πονηρού που στο τέλος φέρνει αντίθετα αποτελέσματα και σε υλικά αλλά και σε πνευματικά. Ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός έλεγε ότι όποιος εργάζεται την Κυριακή, αυτά που παίρνει στο σπίτι του είναι σαν την φωτιά που καίει και αυτά που μαζέψαμε την μέρα της Κυριακής αλλά μαζί και τα υπόλοιπα που μαζέψαμε τις άλλες μέρες. Άλλοι πατέρες λένε ότι όπως όλα τα μεγάλα γεγονότα έγιναν ημέρα Κυριακή, όπως η έναρξη της δημιουργίας, η γέννηση του Χριστού, η Ανάσταση, η Πεντηκοστή, πολύ πιθανόν την ημέρα αυτή να γίνει και η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου μας. Τι καλύτερο θα είναι αν έρθει ο Κύριος μας την μέρα αυτή να μας βρει εν εξομολογήσει και εν προσευχή και να έχουμε μεταλάβει των ακράντων μυστηρίων. Ας προσέξουμε λοιπόν να μην αμελούμε την Κυριακάτικη Θεία Λειτουργία.

Η σημερινή περικοπή της συγκυπτούσης γυναικός θα πρέπει μαζί με τα άλλα που προαναφέραμε να μας ευαισθητοποιεί και για κάποια παιδιά που ο Θεός επέτρεψε να είναι με ειδικές ικανότητες. Από το 1992 ιδρύθηκε, λειτουργεί και εποπτεύεται από τη Μητρόπολη Πάφου το Ίδρυμα «Μαργαρίτας Λιασίδου». Το Ίδρυμα ιδρύθηκε και έχει ως σκοπό να είναι δίπλα σε αυτά τα παιδιά. Σήμερα γίνεται έρανος σε όλη την Μητροπολιτική μας επαρχία με σκοπό να συλλεχθούν χρήματα για τις ολοένα και αυξανόμενες ανάγκες του Ίδρυματος αυτού. Παρακαλούμε όλους στην αγάπη σας να βοηθήσουμε όσο μπορούμε ο καθένας μας άλλοι από το περίσσειμα άλλοι από το υστέρημα.

**Μετ'ευκών διαπύρων,
† ο Πάφου Τυχικός**

Σημείωση: Το ποσόν που θα συγκεντρωθεί να παραδοθεί, με ευθύνη της Εκκλησιαστικής Επιτροπής, έναντι αποδείξεως, στην Ιερά Μητρόπολη Πάφου ή στην Επισκοπή Αρσινόης, μέχρι την Παρασκευή 12 Δεκεμβρίου 2025, απ' όπου θα σταλεί στον προορισμό του.

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΛΟΥΚΑ (ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ)

Απόστολος: Κολ. γ' 4-11

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιδ' 16-24

14 Δεκεμβρίου 2025

Η Εκκλησία μας τοποθέτησε πάντοτε λίγο πριν τα Χριστούγεννα να διαβάζεται η ευαγγελική περικοπή που αναφέρεται στην παραβολή του Μεγάλου Δείπνου. Το δείπνο είναι αλληγορικά η βασιλεία του Θεού η οποία άρχισε από την ημέρα της ενανθρώπισης του Χριστού μας και καλούμαστε όλοι μας να μετέχουμε σε αυτή. Από την παραβολή αυτή βλέπουμε από την μια την αγωνία του Θεού να «γεμίσει τον οίκο Του» την βασιλεία Του – τον παράδεισο από ανθρώπους και από την άλλη οι άνθρωποι να αρνούνται ή να βρίσκουν προφάσεις για να μην εισέλθουν σε αυτό.

- Ο Θεός μετά την πτώση των πρωτοπλάστων δεν εγκατέλειψε τον άνθρωπο, δεν τον άφησε να πάει στην απώλεια, αλλά ενδιαφέρθηκε πραγματικά για την σωτηρία του. Το κατ' εικόνα Θεού αμαυρώθηκε με την αμαρτία παρόλα αυτά ο Θεός οικονόμησε μέσα από την ενανθρώπιση Του να σώσει τον άνθρωπο και να τον οδηγήσει όχι μόνο να έρθει στην προτέρα του φυσική κατάσταση αλλά να φθάσει και στο καθ' ομοίωση με το Θεό. Ο Υιός και Λόγος του Θεού προετοίμασε την ανθρωπότητα, χιλιάδες χρόνια πριν, όχι μόνο τον ισραηλιτικό λαό αλλά και τα υπόλοιπα έθνη, όπως και τους Έλληνες για να Τον δεχθούν και να μετέχουν «του μεγάλου δείπνου» της βασιλείας Του. Το δείπνο ονομάζεται Μέγα γιατί Αυτός που το προσφέρει και προσφέρεται εις βρώσιν και πόσην είναι ο ίδιος ο Θεάνθρωπος Χριστός και είναι η Θεία Ευχαριστία. Με το Σώμα και το Αίμα του Χριστού μπορεί κανείς να εισέρχεται ή να προγεύεται της βασιλείας του Θεού – του παραδείσου. Ο Χριστός κατά την ενανθρώπιση του προσπάθησε τότε με τα θαύματα, τότε με τον λόγο του, τότε με τις παραβολές, ακόμα και με την σιωπή και την ταπείνωσή Του να ξυπνήσει τους ανθρώπους και να τους καλέσει κοντά Του, στο δείπνο της βασιλείας Του. Πολλοί Τον ακολούθησαν, άλλοι όμως όπως η μεγαλύτερη μερίδα των γραμματέων και φαρισαίων, όχι μόνο δεν θέλησαν να τον ακολουθήσουν αλλά εναντιώθηκαν στο έργο Του και τον οδήγησαν στο σταυρό. Και πάλι όμως ο Χριστός πάνω στον σταυρό πέτυχε την κατάργηση της κυριαρχίας του διαβόλου και του θανάτου πάνω στον άνθρωπο και με ανοικτά τα χέρια πάνω στον σταυρό μας καλεί συνεχώς να μετέχουμε στο δείπνο της βασιλείας Του. Ο Θεός δεν παύει μέχρι και τις μέρες μας αλλά και μέχρι τη συντέλεια του αιώνας να μας στέλνει μηνύματα, να μας καλεί και σήμερα. Να αφήσουμε τις αμαρτωλές απολαύσεις του κόσμου τούτου, με μετάνοια, καθαρή εξομολόγηση σε ένα καλό πατερικό πνευματικό και με ταπείνωση που χαρίζει ο Θεός να προσερχόμαστε κάθε φορά στο Μέγα δείπνο που είναι στρωμένο σε κάθε ενορία και κοινότητά μας που τελείται Θεία Λειτουργία.
- Δεν φτάνει βέβαια ο Θεός να θέλει να μετέχουμε στο Δείπνο της βασιλείας Του, όσο και να θέλει ο Θεός θα πρέπει και εμείς να θελήσουμε να σωθούμε. Πλησιάζουν τα Χριστούγεννα, ετοιμαστήκαμε να εορτάσουμε αυτή την

ημέρα ή εξαντληθήκαμε μόνο στα υλικά και πρόσκαιρα μόνο για το σώμα μας; Την ψυχή μας δεν πρέπει να την ετοιμάσουμε; Θα πρέπει εκτός από τα σπιτία μας που θα καθαρίσουμε, να καθαρίσουμε και την ψυχή μας. Η νηστεία που όρισε η Εκκλησία μας είναι ωφέλιμος, όταν κάνουμε καθαρή εξομολόγηση είναι το λουτρό της ψυχής, αν αδικήσαμε ή συκοφαντήσαμε κάποιον, να επανορθώσουμε. Ακόμα βέβαια και όλα να τα κάναμε αυτά να μην υπερηφανευτούμε, να έχουμε ταπεινό φρόνημα. Ο Χριστός με την ενανθρώπιση, την γέννησή Του ταπεινώθηκε «εαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβὼν» για να μπορέσει να μας σώσει. Αφού τα κάνουμε όλα αυτά ας μην πορευτούμε μόνοι μας στο Μέγα Δείπνο της βασιλείας του Χριστού αλλά να βγούμε προς τα έξω και τους «πτωχούς καὶ αναπήρους καὶ κωλούς καὶ τυφλούς εἰσάγαγε ὧδε». Στην πνευματική μας ζωή άλλους με την προσευχή μας, άλλους με τον καλό μας λόγο, άλλους με το παράδειγμά μας να οδηγήσουμε στην Εκκλησία. Ανθρώπους που είναι πτωχοὶ περὶ τα πνευματικά, παράλυτοι πνευματικά ἀπὸ τις συνέπειες της αμαρτίας καὶ τυφλοὶ πνευματικά να τους οδηγήσουμε άλλους στην εξομολόγηση, άλλους στην Εκκλησία να μετέχουν καὶ αυτοὶ του Μεγάλου Δείπνου. Αυτὰ τα Χριστούγεννα που ἔρχονται ας γίνουν αφορμὴ ὄχι σε κραιπάλες καὶ αμαρτωλὲς συνήθειες ἀλλὰ προς αφορμὴ της αἰώνιας ζωῆς. Σε ὅλη μας την ζωὴ να μην φανούμε ὅπως τους αναιδεῖς καλεσμένους που δεν μετείχαν στον Δείπνο της Βασιλείας του Θεοῦ. Να μην πούμε «Ἄγρον ἠγόρασα» δηλαδή να προσκολλόμαστε στα χρήματα καὶ τα κτήματα καὶ τα υλικά αγαθὰ καὶ να χάσουμε τη βασιλεία του Θεοῦ. Να μην πούμε «Ζεύγη βοῶν πέντε» δηλαδή οἱ πέντε μας αισθήσεις, ὄραση, ἀκοή, ὄσφρηση, γεύση, ἀφή να μας οδηγούν στις αμαρτωλὲς ἀπολαύσεις ἀλλὰ αὐτὲς τις αισθήσεις να τις οδηγήσουμε στον Θεό. Να μην πούμε «Γυναίκα ἐγημα» δηλαδή το ὅτι ἔχουμε συζυγικὲς μέριμνες καὶ οικογένεια αὐτὸ να μην ἀποτελέσει αἰτία καὶ αφορμὴ για να μας ἀπομακρύνει ἀπὸ το Μέγα Δείπνο καὶ τη σωτηρία μας ἀλλὰ ἡ οικογένεια μας να γίνει αἰτία για να σωθούμε ὅπως καὶ πολλοὶ ἔγγαμοι ἅγιοι της Εκκλησίας μας.

Ἡ σημερινὴ παραβολὴ δείχνει πόσο ο Θεὸς θέλει να μας σώσει, χωρὶς να ἔχει κάποια ἀνάγκη ἢ βία. Πρέπει εμεῖς ὁμως να ἀγωνιστούμε με τα πνευματικά ἐφόδια της Εκκλησίας μας - τη μυστηριακὴ ζωὴ καὶ ὅταν μας φωνάξει ο Κύριος ὅτι εἶναι ὅλα ἔτοιμα να εἰσέλθουμε στην Βασιλεία Του.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. θ' 6-11

Ευαγγέλιον: Λουκ. ι' 25-37

12 Νοεμβρίου 2023

Ο Χριστός πολλές φορές επιλέγει να ομιλεί με παραβολές ώστε μέσα από αυτές τις απλές ιστορίες της καθημερινής ζωής να αποτυπώνονται καλύτερα μεγάλα θεολογικά μηνύματα γύρω από το πρόσωπο Του και την Αιώνια Ζωή. Κάποιοι που είναι αδιάφοροι και δεν επιδεικνύουν την δέουσα προσοχή ώστε να εξασφαλίσουν αιώνια ζωή μπορεί να μην καταλαβαίνουν τις παραβολές ή να περνούν γι' αυτούς απαρατήρητες. Όμως γι' αυτούς που ζητούν την σωτηρία τους και θέλουν με πόθο να κατανοήσουν τις παραβολές αυτές, τότε αυτές γίνονται σωτήριες αν εφαρμόσουν τα νοήματά τους στη ζωή τους.

Η παραβολή του Καλού Σαμαρείτη είναι μια από τις πιο γνωστές και αγαπητές παραβολές στους πιστούς. Τα μηνύματά της πολλά, θα επικεντρωθούμε όμως στο πως ο Θεάνθρωπος Χριστός ζητάει να σώσει τον καθένα από εμάς και αν εμείς ποθούμε αυτή τη σωτηρία.

- Τον Χριστό πολλές φορές μερίδα της ιουδαϊκής άρχουσας τάξης θέλοντας να μειώσουν το πρόσωπό και το έργο Του τον αποκάλεσαν ότι είναι Σαμαρείτης, χαρακτηρισμός γι' αυτούς υποτιμητικός. Σε αντίθεση με τον ιερέα και τον λευίτη που άφησαν τον τραυματισμένο άνθρωπο αβοήθητο ο Χριστός στην παραβολή αυτή επιλέγει να είναι ο Σαμαρείτης που όπως ψάλλουμε: ουκ εκ Σαμαρείας προερχόμενος αλλ' εκ Μαρίας της Θεοτόκου. Σε αντίθεση με όλους αυτούς που θεωρούσαν τους εαυτούς τους ότι παρείχαν έργο και βοηθούσαν τους συνανθρώπους τους είτε καλόπιστα είτε και όχι, ο Χριστός στο τέλος είναι αυτός που βοηθάει τον όλο άνθρωπο για τη σωτηρία του. Ο «εμπεσών εις τους ληστές» είμαστε παραβολικά μετά την πτώση των πρωτοπλάστων όλο το ανθρώπινο γένος που ο διάβολος μας επιτίθεται και μας αφήνει «ημιθανείς» κάθε φορά. Από αυτή την Κυριακή θα μπορούσαμε να πούμε ότι η Εκκλησία μας, μας προετοιμάζει για τα Χριστούγεννα. Ενώ κανείς άλλος στο παρελθόν δεν μπόρεσε να βοηθήσει πραγματικά τον άνθρωπο, έρχεται ο Χριστός με την ενανθρώπησή του και το όλο έργο του επί της γης να βοηθήσει τον πεπτωκότα άνθρωπο και να τον οδηγήσει στη σωτηρία. Μόνο ο Χριστός στο τέλος έρχεται και μας σπλαχνίζεται, μας δίνει τα φάρμακα Του το λάδι που είναι το έλεος Του Θεού στους ανθρώπους που ξέρουν να μετανοούν και τον οίνο που είναι το αίμα Του, η θυσία Του πάνω στο σταυρό και η Θεία Κοινωνία. Ο Χριστός είναι αυτός που μεριμνά σε όλη μας τη ζωή να μας οδηγήει δια μέσου του πανδοχείου – της Εκκλησίας να μην πεθάνουμε πνευματικά αλλά να πετύχουμε την σωτηρία μας. Καλούμαστε όμως και εμείς να εισέλθουμε στο πανδοχείο που είναι η Εκκλησία και να αποδεχθούμε τα φάρμακα του Χριστού που είναι η μυστηριακή ζωή κυρίως η συνεχής μεάνοια – εξομολόγηση και η με την ευλογία του πνευματικού μας συχνή επίσης Θεία Κοινωνία. Ο Χριστός είναι η μόνη σωτηρία του κάθε ανθρώπου και όχι τα φιλοσοφικά ρεύματα της κάθε εποχής, ούτε ακόμα και οι κάθε λογής άνθρωποι, έχοντας εξουσία ή μη. Επομένως αν θέλουμε ως άνθρωποι να έχουμε πληρότητα ζωής ή να κερδί-

σουμε την ζωή μας, προφυλασσόμενοι από κάθε λογής ληστές που μας κλέβουν και μας ωθούν στο πνευματικό θάνατο πρέπει οπωσδήποτε να αποδεχθούμε το όλο σωτηριολογικό έργο του Χριστού μας.

- Το έργο του Χριστού να σώσει τον άνθρωπο είναι οπωσδήποτε αζεπέραστο, κανείς δεν θα φθάσει την φιλανθρωπία του Χριστού. Πρέπει όμως και εμείς να μιμηθούμε αυτό το έργο Του γιατί η παραγγελία του Χριστού στον νομικό «πορευού και συ ποίει ομοίως» απευθύνεται και σε εμάς. Επομένως πως θα βοηθήσουμε τον συνάνθρωπό μας για να είναι ευάρεστη η προσφορά μας; Η όποια βοήθεια παρέχεται από μας προς τον συνάνθρωπο θα πρέπει να περικλείεται σε τρεις προϋποθέσεις: α) η βοήθειά μας να επεκτείνεται σε όλους, ακόμα και εχθρούς και αυτούς που μας αδικήσαν, που μας κακολόγησαν και γενικά χωρίς καμία διάκριση αν είναι φίλος ή εχθρός να αντιμετωπίζεται ίσα. Είναι βέβαια πολύ δύσκολο να βοηθάς κάποιον που δεν το αξίζει ή που σου έκανε κακό. Η αγάπη μας όμως για τον Χριστό πρέπει να κάνει πέρα τέτοιες διακρίσεις, όπως έκανε στην παραβολή και ο καλός Σαμαρείτης. β) έπειτα η αγάπη προς τον πλησίον πρέπει να είναι ανιδιοτελής. Δεν πρέπει να βοηθούμε κάποιον μόνο επειδή θα μας το ανταποδώσει στο εγγύς ή μακρινό μέλλον, ή γιατί και αυτός μας βοήθησε στο παρελθόν. Ούτε θα βοηθήσουμε ακόμα κάποιον γιατί ελπίζουμε ότι ο Θεός θα μας το ανταποδώσει. Βοηθάμε και στις περιπτώσεις που δεν υπάρχει καμία πιθανότητα ανταπόδοσης. γ) θα πρέπει τέλος η βοήθεια που θα παρέχουμε να ξεπερνά τα όρια της ανθρώπινης λογικής. Αυτό όπως και τα προηγούμενα είναι δύσκολο να το κατορθώσει κανείς. Όταν έχεις χρήματα, χρόνο κ.λ.π τότε μπορείς και βοηθός, όταν όμως δεν έχεις αρκετά για να δώσεις και στους άλλους τι γίνεται; Η ανθρώπινη λογική λέει ότι εφόσον δεν έχουμε τότε δεν μπορούμε να δώσουμε. Ο πιστός όμως που έχει δυνατή πίστη και εκεί που δεν έχει περίσσειμα και το ένα που έχει το δίνει στον συνάνθρωπό του τότε αυτός έφθασε στο ανώτερο πνευματικό επίπεδο. Ο Θεός βέβαια όταν δεν έχουμε και δίνουμε μας το πολλαπλασιάζει και σε υλικά και ιδιαίτερα σε πνευματικά αγαθά. Εμείς οι άνθρωποι όσο αγώνα και να κάνουμε να βοηθήσουμε τους συνανθρώπους μας θα είναι πολύ μικρή η προσπάθειά και το αποτέλεσμα μας. Το σημαντικό για να μπορέσουμε να φθάσουμε σε κάποια μέτρα φιλανθρωπίας και ελεημοσύνης προς όσους έχουν ανάγκη είναι να είμαστε ενωμένοι με τον Χριστό. Η ένωση με τον Χριστό επιτυγχάνεται με τα μυστήρια, ιδιαίτερα την συχνή μετάνοια, Θεία Κοινωνία και προσευχή.

Μόνο ο Χριστός μπορεί να μας δώσει και να μας δίνει τόση δύναμη να βοηθάμε τους συνανθρώπους μας. Η βοήθεια προς τον συνάνθρωπό μας μπορεί να είναι υλική, μπορεί να είναι ο χρόνος που θα σπαταλήσουμε αφιερώνοντάς τον σε κάποιον που έχει ανάγκη ή ακόμα να είναι πνευματική που είναι το μείζον. Να βοηθήσουμε κάποιον άνθρωπο να βρει τον δρόμο προς τον Χριστό και την Αιώνια Ζωή. Γι' αυτό ακριβώς είναι που ο Χριστός έγινε για μας ο Σαμαρείτης που μας περιμαζεύει από τις πληγές που μας αφήνει ο διάβολος και οι αμαρτίες και μας οδηγεί αν το θελήσουμε κοντά του στην Αιώνια Ζωή.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Κολ. γ' 4-11

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιζ' 12-19

15 Ιανουαρίου 2017

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε αναφέρεται στη θεραπεία των δέκα λεπρών. Βρισκόταν προς το τέλος της επίγειας παρουσίας του ο Χριστός και πορευόταν προς τα Ιεροσόλυμα. Σε κάποιο χωριό, προφανώς έξω από αυτό, τον συνάντησαν οι δέκα λεπροί οι οποίοι με πίστη ζήτησαν να τους θεραπεύσει. Ο ίδιος τους απέστειλε προς τους ιερείς σύμφωνα με τις ιουδαϊκές διατάξεις, να δείξουν ότι καθαρίστηκαν. Στην πορεία τους το θαύμα έγινε. Επέστρεψε όμως μόνο ένας για να ευχαριστήσει τον Χριστό για την ευεργεσία του και αυτός ήταν αλλοεθνής – Σαμαρείτης.

Μπορούμε να αντλήσουμε πολλά μηνύματα από τη σημερινή ευαγγελική περικοπή θα αναφέρουμε όμως μερικά από αυτά.

- Πρώτα είναι η φανέρωση και αποκάλυψη στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού της Μεσιανικότητάς του δια μέσου των θαυμάτων που επιτελούσε. Οι προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης για τον Μεσσία μιλούσαν για κάποιον που θα μπορεί να επιτελεί θαυμαστά σημεία, μεταξύ αυτών και την θεραπεία της λέπρας. Η λέπρα ήταν τότε ανίατη ασθένεια και οι λεπροί θεωρούνταν ακάθαρτοι σωματικά, αλλά και λειτουργικά, γι' αυτό και τους απομόνωναν από την υπόλοιπη κοινωνία καθώς και από την κοινή λατρεία. Ο Χριστός με ένα του λόγο ως Θεός παντοδύναμος και ως εξουσίαν έχων θεραπεύει τους λεπρούς αποδεικνύοντας έτσι ότι οι προφητείες για τον ερχομό του Χριστού εκπληρώνονται στο πρόσωπό Του. Άλλωστε τα Ευαγγέλια γράφηκαν για να μας φανερώσουν την Θεότητα του Ιησού Χριστού και να μας οδηγήσουν στην πίστη προς αυτόν. Αυτό μας το αναφέρει και ρητά ο Ευαγγελιστής Ιωάννης στο τέλος του Ευαγγελίου του όταν γράφει «ταύτα δε γέγραπται ίνα πιστεύσητε ότι Ιησούς εστιν ο Χριστός ο υιός του Θεού και ίνα πιστεύοντες ζωήν έχητε εν τω ονόματι αυτού».
- Ένα δεύτερο βασικό μήνυμα της σημερινής περικοπής είναι η πίστη. Οι δέκα λεπροί θα άκουσαν φαίνεται για τον Χριστό και τα θαύματα που επιτελούσε και ένιωσαν τόση πίστη μέσα τους ώστε όταν τον είδαν να περνά από τα μέρη τους, ζήτησαν τη θεραπεία τους. Φώναζαν με δυνατή φωνή και ζήτησαν το έλεός του. Ο Χριστός δεν τους θεράπευσε αμέσως, όπως έκανε συνήθως, αλλά τους απέστειλε πρώτα στους ιερείς και στην πορεία θεραπεύθηκαν. Ήθελε πρώτα να δοκιμάσει την πίστη τους αλλά και να την φανερώσει στη συνέχεια. Οι λεπροί παρόλο που είδαν ότι δεν καθαρίστηκαν αμέσως δεν δυσανασχέτησαν με την απάντηση που τους έδωσε ο Χριστός. Μπορούσαν να σκανδαλιστούν μέσα τους και να πουν εφόσον δεν καθαριστήκαμε γιατί να πάμε στους ιερείς; Παρόλα αυτά υπακούουν στην εντολή του Χριστού και πηγαίνουν. Το θαύμα συντελείται στην πορεία ως συνέπεια της πίστης και της υπακοής τους στο Χριστό. Αν δεν υπάκουαν, αν δεν είχαν πίστη στα λόγια του Χριστού, δεν θα θεραπεύονταν. Χρειάζεται λοιπόν ο άνθρωπος πρώτα να υπακούει στις εντολές του Χριστού πιστεύοντας ότι όσα μας διδάξε να

κάνουμε είναι προς το συμφέρον μας. Όταν ο άνθρωπος υπακούει στις εντολές του Χριστού και κατά συνέπεια της Εκκλησίας τότε αξιώνεται των ευεργεσιών του Χριστού, όπως ακριβώς και οι σημερινοί λεπροί.

- Οι δέκα λεπροί είναι άξιοι προς μίμηση όσον αφορά την πίστη τους αλλά μόνο ένας διακρίνεται για άλλη μια αρετή του, που είναι η ευγνωμοσύνη προς τον Θεό. Και οι δέκα λεπροί καθαρίστηκαν από την λέπρα αλλά μόνο ένας θυμήθηκε τον ευεργέτη του. Είναι κακό φαινόμενο η αγνωμοσύνη. Ακόμα και τα ζώα ευγνωμονούν τον ευεργέτη τους. Λαμπρό παράδειγμα είναι το λιοντάρι που έσωσε ο άγιος Γεράσιμος ο Ιορδανίτης το οποίο στη συνέχεια μένει πιστό στον άγιο μέχρι το τέλος της ζωής του. Είναι άξιος προς μίμηση ο λεπρός που φάνηκε ευγνώμων προς τον Χριστό. Είναι ένα τρίτο μήνυμα που μας στέλνει η ευαγγελική περικοπή η αποφυγή της αγνωμοσύνης και η υπενθύμιση ότι δεν πρέπει να ξεχνάμε τις ευεργεσίες του Θεού.
- Ένα τέταρτο και τελευταίο μήνυμα της ευαγγελικής περικοπής που θα αναφέρουμε είναι ο σεβασμός προς τον θεσμό της Ιεροσύνης. Ο Χριστός παρόλο που ως Θεός έχει την απόλυτη εξουσία και δύναμη τον βλέπουμε να μην παραβλέπει τους ιερείς. Στέλνει τους λεπρούς να πάνε σε αυτούς, σεβόμενος τον θεσμό και τον ρόλο των ιερέων τον οποίο ο ίδιος ο Θεός όρισε στην Παλαιά Διαθήκη. Παρόλο που πολλές φορές επέπληξε τους ιερείς, εδώ δίνει έμπρακτο παράδειγμα σεβασμού του θεσμού της ιεροσύνης. Μετέπειτα, στην Καινή Διαθήκη και μέχρι τις μέρες μας η χάρις που έχει δοθεί στους ιερείς είναι ασυγκρίτως ανώτερη από τους ιερείς της τότε εποχής. Αν δεν υπάρχουν ιερείς πως θα λειτουργεί η Εκκλησία; Όλα τα μυστήρια, από το πρώτο μέχρι το τελευταίο, τελούνται από τους ιερείς. Χωρίς δε την συμμετοχή του ανθρώπου στα μυστήρια αυτός δεν μπορεί να σωθεί. Παρόλα αυτά υπάρχουν άνθρωποι δυστυχώς που φέρονται προσβλητικά προς την ιεροσύνη, την απαξιούν ή παρουσιάζονται ως ιεροκατήγοροι. Αν τον Χριστό στη σημερινή περικοπή τον βλέπουμε να αποδίδει σεβασμό προς τους ιερείς πόσο μάλλον οι άνθρωποι πρέπει να σέβονται αυτό τον ιερό θεσμό;

Πολλά λοιπόν τα μηνύματα της σημερινής ευαγγελικής περικοπής από την οποία μπορεί ο καθένας σήμερα να οφεληθεί.

Πρώτα είναι η στερέωση της πίστεως μας προς το πρόσωπο του Ιησού Χριστού ώστε πιστεύοντας σε αυτόν να έχουμε ζωή αιώνιο. Έπειτα η πίστη μας πρέπει να είναι ισχυρή σε συνδυασμό με την υπακοή στις εντολές του Θεού για να μπορέσουμε να δεχόμαστε τις ευεργεσίες Του. Η υπενθύμιση του καθήκοντος να ευχαριστούμε το Θεό καθημερινά για τις ευεργεσίες Του, είναι μια άλλη πτυχή που δεν πρέπει να μας διαφεύγει. Τέλος τον Χριστό τον είδαμε να σέβεται τους ιερείς το ίδιο θα πρέπει να πράττει και ο καθένας μας. Χωρίς ιεροσύνη δεν γίνονται μυστήρια και χωρίς συμμετοχή στα μυστήρια της Εκκλησίας μας δεν υπάρχει σωτηρία.

Ας αντλήσουμε λοιπόν όλα αυτά τα μηνύματα της ευαγγελικής περικοπής που ακούσαμε σήμερα και ας προσπαθήσουμε να τα εφαρμόσουμε στην προσωπική μας ζωή.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφ. δ' 8-19

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιη' 35-43

3 Δεκεμβρίου 2023

Ο Χριστός ήρθε στον κόσμο όπως έγραψαν οι προφήτες, αλλά και όπως ο Ίδιος αναφέρει ώστε: «τυφλοί αναβλέπουν και κωλοί περιπατούν, λεπροί καθαρίζονται και κωφοί ακούουν, και νεκροί εγείρονται και πτωχοί ευαγγελίζονται». Αυτό έκανε ο Χριστός καθ' όλη την επίγεια παρουσία του και πιστοποίησε προς εμάς τη Μεσσιανικότητά και Θεότητά Του. Η όλη δράση του Χριστού επεκτεινόταν σε δύο κατευθύνσεις το κηρυκτικό και θεραπευτικό έργο. Στο θεραπευτικό έργο επικεντρωνόταν επίσης σε δύο τομείς στην υγεία του σώματος, τα αποτελέσματα του οποίου ήταν ορατά από όλους και την υγεία της ψυχής το οποίο λίγοι το βλέπουν και αντιλαμβάνονται. Σημαντικό βέβαια για τον Χριστό αλλά και για τον καθένα μας είναι η υγεία της ψυχής ώστε ο όλος άνθρωπος να σωθεί.

Η ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα αναφέρεται στον τυφλό της Ιεριχούς στον οποίο ο Χριστός χάρισε το φως. Μέσα από το σημερινό θαύμα αξίζει να σημειώσουμε δύο πτυχές που πρέπει να προσέξουμε. Ο λόγος για το σωματικό φως και το πνευματικό φως στον άνθρωπο καθώς και η επίκληση του ονόματος του Χριστού στη ζωή μας.

- Ο Τυφλός της Ιεριχούς που ακούσαμε σήμερα ήταν τυφλός μόνο στους σωματικούς οφθαλμούς, τα μάτια της ψυχής του ήταν ανοικτά για να αναγνωρίζουν τον Χριστό ως Θεό και να έχει πίστη σε Αυτόν. Ενώ οι υπόλοιποι που ακολουθούσαν τον Χριστό τον ανέφεραν ως Ιησού Ναζωραίο, αναγνωρίζοντάς τον μόνο ως άνθρωπο, ο τυφλός αντίθετα τον φώναζε «Ιησού Υιέ Δαβίδ, ελέησόν με» που ερμηνεύεται ως Υιό του Θεού. Ο Χριστός βλέποντας την πίστη του τυφλού του χάρισε και το σωματικό φως αλλά και για να βοηθήσει και τους παρισταμένους τυφλούς πνευματικά να ανοίξουν και σε εκείνους τα μάτια της ψυχής τους. Πράγματι ο Χριστός πολλές φορές ομιλεί με τρόπο που αφήνει να καταλάβουμε τις δύο διαστάσεις όπως: «ο έχων ώτα ακούειν ακουέτω» κάποιος λογικά σκεπτόμενος θα πει τι σημαίνει αυτό, εδώ υπάρχει μια αντίθεση, αφού όλοι άκουγαν την διδασκαλία Του. Εδώ εννοεί ο Χριστός τα πνευματικά αυτιά που πρέπει να έχει κανείς, γιατί μπορεί να ακούει αλλά να μην καταλαβαίνει. Αλλού ο Χριστός πάλι σημειώνει άλλη αντίθεση: «Εις κρίμα εγώ εις τον κόσμον τούτον ήλθον, ίνα οι μη βλέποντες βλέπωσιν και οι βλέποντες τυφλοί γένωνται». Αλλού πάλι ο Χριστός ομολογεί ότι αυτός είναι το φως του κόσμου: «Εγώ ειμί το φως του κόσμου». Θα πρέπει ο κάθε Χριστιανός στη ζωή του να αγωνίζεται να αποκτήσει το φως του Χριστού που ακόμα και τυφλός κανείς βλέπει. Πως να το αποκτήσουμε αυτό; Θα πρέπει να εφαρμόσουμε στη ζωή μας τρία κυρίως πράγματα: α) να μην αφήνουμε μέσα μας αμαρτήματα και πάθη και να μας σκοτιίζουν τον νου και τη ψυχή αλλά να φροντίζουμε με την βοήθεια του πνευματικού να καθαρίζουμε τακτικά την ψυχή μας. β) Να έχουμε μυστηριακή και λειτουργική ζωή, να αγαπήσουμε τις ακολουθίες και τις θείες λειτουργίες και την συνεχή προσευχή. γ) να το ζητούμε συνεχώς από τον Κύριο μας να μας χαρίζει το φως το πνευματικό, όπως έκανε και ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς.
- Ένα δεύτερο μήνυμα που λαμβάνουμε μέσα από τη σημερινή Ευαγγελική περικοπή είναι το πως πρέπει να προσευχόμαστε και να ζητάμε το έλεος του Θεού. Ο

τυφλός σήμερα φώναζε συνεχώς στον Χριστό «Ιησού Υιέ Δαβίδ, ελέησόν με». Παρόλο που αρχικά ο Χριστός προσποιήθηκε ότι δεν έδωσε σημασία, ο τυφλός δεν έχασε την πίστη του, δεν απογοητεύτηκε αλλά περισσότερο φώναζε και ζητούσε το έλεος του Χριστού. Ακόμα και όταν του είπαν ότι πρέπει να σταματήσει να φωνάζει και να ενοχλεί, αυτός φώναζε περισσότερο. Δείχνει και σε εμάς ότι δεν πρέπει να απογοητευόμαστε στην προσευχή, αλλά η προσευχή μας να είναι έντονη, επίμονη, αδιάληπτη και με πίστη. Παρόμοια και σε άλλο θαύμα με την θεραπεία των δέκα λεπρών οι οποίοι φώναζαν στον Χριστό «Ιησού επιστάτα, ελέησον ημάς». Επίσης ο απόστολος Πέτρος περπατώντας πάνω στα κύματα και όταν άρχισε να καταποντίζεται φώναζε «Κύριε, σωσόν με». Η πίστη τους παραμέρισε την λογική, την ιατρική, την επιστήμη και τις στατιστικές που έλεγαν ότι η τύφλωση, η λέπρα είναι αθεράπευτη καθώς και το περπατήσει πάνω στα κύματα και να κοπάσει η τρικυμία είναι αδιανόητα αλλά γνώριζαν ότι «όπου Θεός βούλεται νικάται φύσεως τάξις». Από τις φωνές – δεήσεις προς τον Χριστό των πιστών αυτών ανθρώπων πηγάζει και η σύντομη προσευχή η λεγόμενη νοερά, καρδιακή, μονολόγιστη ευχή το «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με». Σε αυτήν εμπλεκείται ομολογία προς την Θεότητα του Χριστού και η εκζήτηση του ελέους του προς εμάς. Το όνομα του Χριστού όταν το προφέρουμε με καθαρότητα καρδίας, ταπείνωση και πίστη είναι φοβερό. Οι απόστολοι μετά χαράς επέστρεψαν στον Χριστό και του ομολόγησαν ότι: «Κύριε και τα δαιμόνια υποτάσσεται εν τω Ονόματί σου». Θα πρέπει ο καθένας μας να προσπαθήσει με την βοήθεια του πνευματικού του να αποκτήσει αυτή την ευχή. Να ζητήσουμε ακόμα από τον Χριστό να μας χαρίσει το χάρισμα της ευχής ώστε συνεχώς και ακατάπαυστα κάθε στιγμή να θυμόμαστε τον Χριστό και να τον επικαλούμαστε σε κάθε πτυχή της ζωής μας. Η συνεχής επίκληση του ονόματος του Χριστού στη ζωή μας, όταν αυτό γίνεται με καθαρότητα καρδίας, με ταπείνωση και με πίστη φωτίζει τον νου και την ψυχή μας και βλέπουμε πράγματα που διαφορετικά δεν θα βλέπαμε. Μια σύγχρονη μας αγία, η οσία Ματρώνα παρόλο που ήταν τυφλή είχε διορατικότητα και έβλεπε πράγματα που και σπουδασμένοι άνθρωποι δεν έβλεπαν. Είθε να αποκτήσουμε και εμείς αυτό το φως.

Στην πόλη και επαρχία μας έχουμε ένα ίδρυμα το «Μαργαρίτα Λιασίδου» που εδρεύει στην Κολώνη. Το ίδρυμα αυτό φιλοξενεί κάποια παιδιά που στερήθηκαν από τον Θεό κάποιες νοητικές ικανότητες, είναι όμως παιδιά που αναζητούν και αυτά το έλεος του Θεού. Το Ίδρυμα ιδρύθηκε και εποπτεύεται από τη Μητρόπολη Πάφου και έχει ως σκοπό να είναι δίπλα σε αυτά τα παιδιά που έχουν ανάγκη την οικονομική και ηθική στήριξή μας. Σήμερα γίνεται έρανος σε όλη την Μητροπολιτική μας επαρχία με σκοπό να συλλεχθούν χρήματα για τις ολοένα και αυξανόμενες ανάγκες του Ίδρυματος αυτού. Ο αριθμός των παιδιών αυτών αυξήθηκε στο ίδρυμα αλλά και τα κτήρια χρειάζονται άμεσα κάποια ανακαίνιση. Παρακαλούμε όλους στην αγάπη σας να βοηθήσουμε όσο μπορούμε ο καθένας μας άλλοι από το περίσσειμα άλλοι από το υστέρημα να βοηθήσουμε το Ίδρυμα «Μαργαρίτα Λιασίδου» να φέρει εις πέρας την αποστολή του.

Μετ' ευχών διαπύρων,
† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ' ΛΟΥΚΑ (ΖΑΚΧΑΙΟΥ)

Απόστολος: Α' Τιμ. δ' 9 – 15

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιθ' 1 – 10

22 Ιανουαρίου 2023

Βασικότατο μήνυμα όλων των προφητών και των αποστόλων στη συνέχεια αλλά και του ίδιου του Χριστού είναι η μετάνοια του ανθρώπου και η επιστροφή του κοντά στο Θεό. Ο Χριστός παρομοίασε άλλωστε τον εαυτό Του ως τον ποιμένα που αφήνει τα ενενήντα εννέα πρόβατα και αναζητά το ένα που πλανήθηκε να το βρει να το σώσει. Τότε όταν το βρει η χαρά του είναι τόση μεγάλη γι' αυτό παρά για τα άλλα ενενήντα εννέα που ήταν από την αρχή κοντά του. Έτσι και στην προκειμένη περίπτωση της σημερινής περικοπής που ακούσαμε βρήκε τον αρχιτελώνη Ζακχαίο στην είσοδο της πόλης της Ιερικούς και τον οδήγησε στη μετάνοια και στη σωτηρία.

- Θαυμάζει κανείς τον τρόπο που αναζητά ο Ζακχαίος τον Χριστό. Παρόλο που το επάγγελμά του του εξασφάλιζε ανέσεις και ευκολίες στη ζωή, χρήμα και επίγεια δόξα, αυτά δεν τον γέμιζαν αλλά έψαχνε κάτι ανώτερο. Είναι γεγονός ότι όταν ο άνθρωπος κάνει ένα βήμα ειλικρινούς μετανοίας και ταπείνωσης να συναντήσει τον Θεό, ο Θεός κάνει χίλια για να τον πλησιάσει. Η περίπτωση του Ζακχαίου είναι μοναδική, πρότυπο για κάθε άνθρωπο που αναζητά τον Χριστό, για κάθε άνθρωπο που επιθυμεί την μετάνοια και την επιστροφή στο Θεό, πρότυπο ανθρώπου που κανονικά δεν θα μπορούσε να σωθεί αλλά τελικά βρήκε τη σωτηρία. Το επάγγελμα του αρχιτελώνη για την εποχή εκείνη θεωρείτο ως το ακρότατο στάδιο της αμαρτίας, που δεν υπήρχε περίπτωση μετανοίας γι' αυτούς που το ασκούσαν, εφόσον έφτασαν στον πάτο. Ενώ ο Χριστός λέγει αλλού για ανθρώπους που είναι πωρωμένοι και αμετανόητοι «έστω σοι ώσπερ ο εθνικός και ο τελώνης» εδώ ένας αρχιτελώνης σώζεται. Ενώ αλλού ο Χριστός λέγει ότι «δυσκόλως οι τα χρήματα έχοντες εισελεύσονται εις την βασιλείαν του Θεού» εδώ βλέπουμε ένα πολύ πλούσιο να εισέρχεται εις την βασιλεία του Θεού και την αγιότητα. Γνωρίζουμε από το συναξάριο της Εκκλησίας ότι ο Ζακχαίος στη συνέχεια όχι μόνο την βασιλεία του Θεού κέρδισε, αλλά μετά την Πεντηκοστή βαπτίστηκε έγινε χριστιανός, έγινε απόστολος, επίσκοπος Καισαρείας και άγιος της Εκκλησίας μας που τον εορτάζουμε κάθε χρόνο στις 20 Απριλίου. Στην παραβολή του Ασώτου υιού, ο άσωτος ο οποίος εγκατέλειψε τον Θεό πατέρα του, σκόρπισε τα χαρίσματα που του έδωσε ο Θεός στην αμαρτία και στα πάθη, έφτασε στο σημείο να λιμοκτονεί υλικά και πνευματικά, αυτό που έκανε στο τέλος τον έσωσε. Ανάστα είπε πορεύσομαι προς τον πατέρα μου. Επομένως το πρώτο μήνυμα το οποίο θα πρέπει να αντλήσουμε από την περικοπή αυτή είναι σε όποια κατάσταση και να βρίσκεται ο καθένας θα πρέπει να μην παραμένει μέσα στην αμαρτία. Να μην απογοητεύεται ότι δεν υπάρχει σωτηρία για μας, ότι δεν μπορούμε να ξεφύγουμε από τις κακές συνήθειες πάθη την απομάκρυνσή από τον Θεό. Μια κίνηση μετανοίας, μια κίνηση

ταπεινώσης προς τον Θεό και εκζήτησης του Θείου ελέους, ο Θεός δεν θα μας προσπεράσει. Θα σταθεί και θα μας κοιτάξει, θα καταδεχθεί και θα μας πει όπως είπε στον αρχιτελώνη ότι θα έρθει στον οίκον της ψυχής μας, όπως διαβάζουμε στην προετοιμασία μας για την Θεία Μετάληψη του Σώματος και του Αίματος του Χριστού. Η Εκκλησία μας, οι άγιοι Πατέρες διακηρύττουν ότι το «πίπτειν ανθρώπινον, το μετανοεῖν Θεῖον το εμμένειν σατανικόν». Πρέπει λοιπόν να σηκωθούμε και με πόθο για αλλαγή να αναζητήσουμε τον Χριστό μέσα από την ταπείνωση την μετάνοια και την εξομολόγηση.

- Παρατηρώντας τον Ζακχαίο, πέρα από τον πόθο του να δει τον Χριστό που θα υποκινείται από μετάνοια και με ταπείνωση να τον συναντήσει βλέπουμε και κάποιες θυσίες που κάνει. Πρώτα δεν τον ενδιαφέρει τι θα πει ο κόσμος, ένα πρόσωπο της υψηλής κοινωνίας, βγαίνει πάνω στην συκομυριά για να δει τον Χριστό. Θα μπορούσαν να τον περιγελάσουν για την πράξη του, λογικά σκεπτόμενος θα μπορούσε να πει ότι ο Χριστός θα τον αποστρεφόταν λόγω της αμαρτωλής ζωής του και θα γινόταν περιγελο μπροστά στο πλήθος, δεν το νοιάζει. Το μόνο που ενδιέφερε τον Ζακχαίο ήταν ο Χριστός και πως να τον δει, να τον συναντήσει. Στην εποχή που ζούμε δυστυχώς παρατηρούμε τι θα πει ο κόσμος, να συμπεριφερόμαστε όπως οι πολλοί, μήπως μας περιγελάσουν, μήπως το ένα το άλλο, ντρεπόμαστε ή φοβόμαστε ακόμα να ομολογήσουμε την πίστη μας. Για να μπορέσει κανείς να συναντήσει τον Θεό θα πρέπει να αποστασιοποιηθεί λίγο από τον κόσμο, από τις κρίσεις και τα θέλω του κόσμου και να ανέβει λίγο ψηλότερα μέσω της μετάνοιας, της προσευχής, της συμμετοχής στα μυστήρια της Εκκλησίας. Θα πρέπει να μην συμμετέχουμε σε κάθε δραστηριότητα κοσμική για να γινόμαστε ένα με τον κόσμο αλλά να απέχουμε από κάθε τι το οποίο δεν μας ωφελεί πνευματικά. Ο πολύς θόρυβος και η σύγχυση σκορπίζουν τον νου μας και δεν μας αφήνουν να δούμε τον Θεό. Ας μας κατακρίνουν, όπως κατέκριναν τον Ζακχαίο και πριν αλλά και μετά, όταν ο Χριστός τον δέχθηκε σπίτι του. Εμείς ας μείνουμε με τον Χριστό, που πάντοτε μέσω της μυστηριακής ζωής, της προσευχής θα τον συναντούμε.

Ο Χριστός όπως πέρασε από την Ιερικώ, περνά και από την δική μας ζωή, ακούμε την καμπάνα του ναού της ενορίας μας συχνά να κτυπά, ακούμε ένα κήρυγμα, μια ομιλία, είναι μηνύματα, ένα κάλεσμα σε μετάνοια να ξυπνήσουμε, να αναζητήσουμε και να αποδεχτούμε στη ζωή μας τον Χριστό. Μέσα από την μετάνοια, την ταπείνωση, την μυστηριακή ζωή, την αποστασιοποίηση από την αμαρτία και τα κοσμικά και τον πόθο να δούμε τον Θεό, ο Χριστός πρώτος θα μας συναντήσει και αν τον δεχθούμε να μείνει μέσα μας.

† **Πρωτοσύγκελος Ι.Μ.Π. Τυχικός**

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΣΕ ΔΕΣΠΟΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΘΟΕΜΗΤΟΡΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ

1. Η ΠΕΡΙΤΟΜΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Απόστολος: Κολ. β' 8 - 12

Ευαγγέλιο: Λουκ. β' 20 - 21, 40 - 52

1 Ιανουαρίου 2025

Η πρώτη ημέρα του έτους σηματοδοτείται με δύο σημαντικές εορτές. Τη δεσποτική εορτή της Περιτομής του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού και τη μνήμη του Μεγάλου Βασιλείου. Στη μία φανερώνεται η άκρα συγκατάβαση του Χριστού, στο ότι κενώνεται, ταπεινώνεται και καταδέχεται όλο αυτό προκειμένου να σώσει τον άνθρωπο. Στην άλλη βλέπουμε έναν δυναμικό ιεράρχη που για την αγάπη του Χριστού αγωνίζεται να βοηθήσει παντοιοτρόπως – υλικά και πνευματικά - τους ανθρώπους.

- Η εορτή της Περιτομής του Χριστού καθιερώθηκε αυτή την μέρα καθότι είναι ακριβώς οκτώ μέρες μετά τα Χριστούγεννα. Σύμφωνα με την εντολή του Θεού στον Αβραάμ, στην Παλαιά Διαθήκη έπρεπε κάθε αρσενικό παιδί να περιτμηθεί την όγδοη ημέρα από της γεννήσεώς του κάτι το οποίο θα αποτελούσε σημείο της διαθήκης ανάμεσα στο Θεό και στους ανθρώπους. Η περιτομή θα ήταν το σημείο αναγνώρισεως κάποιου ότι ανήκε στο λαό του Θεού. Θα αποτελούσε κατά τον άγιο Ιωάννη Δαμασκηνό προτύπωση του δικού μας βαπτίσματος ως «περιτομή της καρδιάς» που θα δινόταν στον κατάλληλο καιρό, με την ενανθρώπιση του Υιού και Λόγου του Θεού. Αυτή η πράξη λειτούργουσε και ως υπενθύμιση ότι πρέπει ο λαός του Θεού να εμμένει στη θεοσέβεια των προγόνων του και να μην έρχονται σε ερωτική συνάφεια με ειδωλολάτρες και άλλα έθνη. Με αυτό τον τρόπο αποφεύγονταν οι επιμειξείς, και, βεβαίως, οι συνέπειές τους, που ήταν η αλλοτριώση από την αποκαλυφθείσα πίστη. Με την περιτομή παρέμενε ο λαός του Θεού πιστός στον νόμο Του και περίμεναν την ενανθρώπιση του Χριστού. Η τελετή αυτή της περιτομής, που γίνεται την ογδόη μέρα και συνδέεται και με την ονοματοδοσία, πέρασε σε μας, στη χριστιανική περίοδο με την τελετή «εις το κατασφραγίσει παιδίον, λαμβάνον όνομα τη ογδόη ημέρα από της γεννήσεως αυτού». Ακόμη η εορτή αυτή της Περιτομής που καταδέχθηκε ο Χριστός καταδεικνύει περίτρανα ότι πραγματικά ο Χριστός προσέλαβε την ανθρώπινη (και όχι κατά δόκηση - φαντασία) για να μπορέσει να μας σώσει. Οι απόστολοι αργότερα την κατήργησαν με τη θέση ότι, αφού η περιτομή ήταν τύπος, με το βάπτισμα εις την Αγία Τριάδα είναι εκπλήρωση - τελείωση του προηγούμενου. Η εορτή της Περιτομής του Χριστού πέραν από το ιστορικό κομμάτι πρέπει να ερμηνευθεί μέσα στη θεολογία της κενώσεως που δέχθηκε ο Θεάνθρωπος για τη σωτηρία του ανθρωπίνου γένους. «συγκαταβαίνων ο Σωτήρ τω γένει των ανθρώπων κτεδέξατο σπαργάνων περιβολήν ουκ εβδολεύσατο σαρκός την περιτομήν». Με την πράξη του ο Χριστός έδειξε ότι Αυτός ο ίδιος έδωσε τον νόμο στην παλαιά διαθήκη και γι' αυτό έπρεπε να τον τηρήσει και βέβαια να τον υπερβεί και να μας οδηγήσει εις την ελευθερία.

- Η δεύτερη εορτή του Μεγάλου Βασιλείου συνδέεται με την κοίμηση του μεγάλου αυτού αγίου η οποία έγινε την ημέρα αυτή. Ο άγιος Βασίλειος υπήρξε επίσκοπος της Καισάρειας της Καππαδοκίας. Μέσα σε εννέα χρόνια αρχιερωσύνης και μόλις στην ηλικία των 49 ετών που κοιμήθηκε πέραν της αγιότητας υπέδειξε σπουδαιότατο και πολυεπίπεδο έργο για την ανθρωπότητα. Χαρακτηριζόταν από τέλεια αυταπάρνηση των γήινων πραγμάτων. Η πλεονεξία και η προσκόλληση στα γήινα δεν βοηθά τον άνθρωπο ούτε να προκόψει ο ίδιος πνευματικά αλλά ούτε και να βοηθήσει τους συνανθρώπους του. Αντίθετα ο Μέγας Βασίλειος κατάφερε και ο ίδιος να γίνει μεγάλος άγιος αλλά και χιλιάδες ανθρώπους να βοηθήσει υλικά αλλά προπάντων αγιοπνευματικά. Γνωστό είναι φιλανθρωπικό έργο του Μεγάλου Βασιλείου με τη γνωστή Βασιλειάδα μια πόλη που ίδρυσε ο άγιος με νοσοκομείο, πτωχοκομείο, ξενοδοχείο για τους άστεγους, ορφανοτροφείο, γηροκομείο. Τέτοιο έργο είναι μοναδικό και πρότυπο ακόμα και σήμερα. Η αγάπη του αγίου προς τον Θεό εκδηλώνονταν και με την αγάπη και την προσφορά του προς τον κάθε άνθρωπο. Αγωνίστηκε για να κερδίσει πράγματα που σήμερα θεωρούνται αυτονόητα όπως την ισότητα των δύο φύλων, τη κατάργηση της δουλείας και της ανισότητας μεταξύ των ανθρώπων. Επίσης αγωνίστηκε για να καταπολεμήσει κάθε κοινωνική αδικία και ανθρώπινη εκμετάλλευση καθώς και κατά των διαιρέσεων των λαών, των πολέμων και κάθε μορφής εκθρόνισης. Πέραν αυτών μας άφησε πολύ μεγάλο συγγραφικό έργο με βαθιά Θεολογία ενώ τα κείμενα του απευθύνονται σε κάθε ένα άνθρωπο και ιδιαίτερα και για τους νέους. Η συμβολή του στα λειτουργικά κείμενα είναι καθοριστική, αφού συνέγραψε τη γνωστή Θεία Λειτουργία του Μεγάλου Βασιλείου την οποία τελέσαμε σήμερα. Πολύ σημαντική ήταν η δράση του κατά των αιρέσεων της εποχής του, αφού οι αιρέσεις αποσπών τον άνθρωπο από τον ορθό δρόμο που οδηγεί στη Βασιλεία του Θεού και τον οδηγούν στην απώλεια. Ο άγιος έπρεπε να προφυλάξει αφενός τους πιστούς από τις αιρέσεις και αφετέρου να βοηθήσει τους αιρετικούς να αφήσουν την πλάνη τους και να οδηγηθούν στην ορθή πίστη.

Ο Χριστός κενώνεται, ταπεινώνεται καταδέχεται την περιτομή για να μας σώσει. Μας διδάσκει και εμάς μία από τις κορυφαίες αρετές που πρέπει να αποκτήσουμε την ταπείνωση που είναι ο μόνος δρόμος για να μπορέσουμε να προκόψουμε πνευματικά. Ο Μέγας Βασίλειος μας διδάσκει ότι στη ζωή μας θα πρέπει να αγωνιστούμε με την αγάπη προς τον Θεό και την αγάπη και την προσφορά προς τον συνάνθρωπό μας.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Απόστολος: Β' Τιμ. δ' 5-8.

Ευαγγέλιο: Μάρκ. α' 1-8.

3 Ιανουαρίου 2010

Κυριακή προ των Φώτων σήμερα ,αδερφοί μου και η Εκκλησία μάς προετοιμάζει γι' αυτή την μεγάλη εορτή. Προηγείται πάντοτε αυτή η Κυριακή για να μας προετοιμάσει με ψαλμούς και ύμνους καθώς και με τα αναγνώσματα για την εορτή των Θεοφανείων. Η Ευαγγελική περικοπή λοιπόν μας μιλάει για το πρόσωπο και το έργο του Ιωάννη του Βαπτιστή καθώς και για τον δρόμο που προετοιμάζει ο ίδιος, για να δεχθούν οι άνθρωποι τον Χριστό και το κήρυγμα του.

Από το έργο του Αγίου Ιωάννη αλλά και από την ίδια την ζωή του μπορούμε να διδαχθούμε πολλά, όπως ακριβώς μας τα αναφέρει ο Ευαγγελιστής Μάρκος που ακούσαμε σήμερα.

Διδάσκει πρώτα, το φλογερό κήρυγμα του Ιωάννη που έκανε τους κατοίκους όχι μόνο των γύρω περιοχών αλλά και των μακρινών να έρθουν, να εξομολογούνται τις αμαρτίες τους και να βαπτίζονται. Δεν φοβάται ούτε νοιάζεται για την ζωή του προκειμένου να διαλαλήσει παντού τον ερχομό Αυτού που θα βαπτίζει όχι με νερό αλλά «εν Πνεύματι Αγίω». Ελέγχει ακόμα και αυτόν τον Ηρώδη, όπως βλέπουμε σε άλλη περικοπή, λέγοντάς του «ουκ έξεστι σοι έχειν την γυναίκα του αδελφού σου». Κηρύσσει ακόμη ο Ιωάννης χωρίς να επιζητά επαίνους και δόξες από τους ανθρώπους. Τον βλέπουμε, όταν αρχίζει επίσημα το κήρυγμά του ο Χριστός , να λέγει για Αυτόν ότι «το έργο Του πρέπει να μεγαλώνει ενώ το δικό του να μικραίνει». Γνώριζε ο Ιωάννης ότι το έργο του έφθασε στο τέλος και τώρα ήρθε η σειρά του Χριστού να αποκαλύψει την πλήρη αλήθεια. Υπόδειγμα λοιπόν η όλη στάση του Ιωάννη και στους δύσκολους καιρούς που ζούμε σήμερα. Όταν με πρόσχημα τον σεβασμό της διαφορετικότητας του άλλου, εμείς οι ίδιοι οι χριστιανοί ζητούμε να κατεβάσουμε τις εικόνες από τα δημόσια κτήρια και σχολεία. Όταν χριστιανοί στο όνομα ψηφίζουν νόμους που απαγορεύουν να αναφέρουμε και να ανταλλάζουμε ευχές αναφέροντας το όνομα του Χριστού. Ή όταν αρνούμαστε με κάθε τρόπο την ανέγερση ναών δεν είναι ουσιαστικά το ίδιο όπως να αρνούμαστε τον ίδιο τον Χριστό; Ο άγιος Ιωάννης ο Βαπτιστής είναι οδηγός αλλά και καταπέλτης για όλους εμάς, δείχνοντας ως Πρόδρομος τον δρόμο που οδηγεί στο Χριστό.

Η λιτότητα αλλά και απλότητα είναι ένα ακόμη χαρακτηριστικό που καθιστά για μας πρότυπο τον άγιο Ιωάννη. Ο ίδιος ντυνόταν με προβιές ζώων, η τροφή του ήταν ακρίδες και μέλι άγριο, ενώ ζούσε στην έρημο μακριά από κάθε ανέσεις. Γνώριζε ο Ιωάννης ότι πλούτος δεν είναι τα χρήματα, τα κτήματα, τα υλικά αγαθά. Πλούτος ήταν να εφαρμόζει το θέλημα του Θεού, να εργάζεται το έργο που του ανέθεσε ο Θεός. Δείχνει και σε μας σήμερα μέσα στην καταναλωτική κοινωνία που ζούμε, μέσα στις ανέσεις και την φυγοπονία , τον λάθος δρόμο που πορευόμαστε. Εξυπηρετώντας αλλότρια συμφέροντα ο άνθρωπος γίνεται υποχείριος της κατανάλωσης και του ευδαιμονισμού. Πολλοί προσπαθούν να αποκτήσουν όσο το δυνατό περισσότερα. Πλούσιος όμως δεν είναι αυτός που έχει πολλά αλλά αυτός που είναι ικανοποιημένος με αυτά που έχει. Ενώ πτωχός δεν είναι αυτός που δεν έχει πολλά αλλά αυτός που δεν είναι ικανοποιημένος με τα όσα έχει. Όσον αφορά τον πόνο και τις θλίψεις, η ζωή του κάθε χριστιανού είναι σταυρώσιμη. Είναι ένας ανήφορος γεμάτος δυσκολίες και προβλήματα που οδηγεί όμως μέσα από τις

δυσκολίες και την θλίψη στην ανάσταση. Εξάλλου ο Θεός δεν μας υποσχέθηκε ανέσεις και ευκολίες αλλά μας είπε «εν τω κόσμω θλίψιν ἔξειται». Κάθε χριστιανός πρέπει να λέγει πάντοτε «δόξα σοι ο Θεός» και να προσανατολίζεται σωστά, ώστε να «θησαυρίζει εν ουρανῶ όπου ούτε σῆς ούτε βρώσις αφανίζει». Μέτρο και υπόδειγμα ο Πρόδρομος αλλά και ὁ ἴδιος ο Χριστός που καταδέχτηκε να γεννηθεῖ σε μία ταπεινή φάτνη. Που καταδέχθηκε να φύγει εξόριστος και αφιλόξενος ἀπό τους ἀνθρώπους στην ἔρημο. Που σε ὅλη την επίγεια ζωή του δεν απέκτησε υλικὰ ἀγαθὰ ὥστε να λέει ὅτι «οὐκ ἔχει πού την κεφαλὴν κλίνει».

Ἡ μετάνοια που κήρυσσε ὁ Ἰωάννης στους ἀνθρώπους συνιστᾶ μία ἄλλη ἐνότητα που δεν πρέπει να την παραβλέπουμε. Ἦταν τότε ἀπαραίτητη για να δεχθῶν τον Σωτῆρα Χριστό, να ἀκούσουν το κήρυγμά Του και να πιστέψουν. Είναι και για μας ἀπαραίτητη προκειμένου να δεχθῶμε την χάρη του Θεοῦ ἀλλά και τον ἴδιο τον Θεό μέσα μας. Ἡ μετάνοια εἶναι ἔργο που ἐπιβάλλεται για ὅλους τους ἀνθρώπους, ἀφού δεν ὑπάρχει κάποιος που να εἶναι ἀναμάρτητος ἔστω και αν ἡ ζωή του ἦταν μία μέρα ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ Χριστός δέχθηκε την μετάνοια του τελῶνη, τῆς πόρνης, του ληστή πάνω στον σταυρό. Μπορεῖ να δεχθεῖ και την δική μας φτάνει να εἶναι εὐλικρινῆς και γνήσια. Λέγεται χαρακτηριστικὰ ὅτι ὅσα καλὰ κάνουν οἱ ἀνθρώποι μποροῦν να τα μιμηθῶν και οἱ δαίμονες. Μποροῦν να κάνουν νηστεία ἀφού δεν τρῶνε τίποτα. Μποροῦν να κάνουν ἀγρυπνία ἀφού δεν κοιμούνται ποτέ. Ἐνα μόνο δεν μποροῦν να κάνουν, να μετανοήσουν. Αυτὸς ἦταν και ὁ λόγος τῆς πτώσεως τους ἀλλά και τῆς πτώσεως του ἀνθρώπου, ἡ υπερηφάνεια και ἡ ἀμετανοησία. Ὁ Ἰούδας ἀν καταδικάσθηκε, καταδικάσθηκε γιατί δεν μετανόησε για την πράξη του. Ἐνῶ ὁ Πέτρος, για τον ὁποῖο το ἀμάρτημα τῆς τριπλῆς ἀρνήσεως του Χριστοῦ δεν ἦταν μικρότερο αὐτοῦ του Ἰούδα, συγχωρέθηκε ἀπό τον Χριστό και ἐπανήλθε στην κωρία των δώδεκα ἀποστόλων. Και φυσικὰ ὁ λόγος ἦταν ὅτι μετὰ την τριπλή ἀρνήσή του μετανόησε και ταπεινωμένος συγχωρέθηκε ἀπό τον Χριστό. Χρειάζεται λοιπὸν και εμεῖς να ἀκούσουμε του λόγου του ἁγίου Ἰωάννη «μετανοεῖτε ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία των ουρανῶν». Ὁ χρόνος ἀποδημίας μας ἀπὸ αὐτὴ την ζωή εἶναι ἀγνωστος στον καθένα μας. Είναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη λοιπὸν να μετανοοῦμε συχνὰ οὕτως ὥστε να εἶμαστε ἔτοιμοι ὅταν μας καλέσει ὁ Κύριος να ἔχουμε «καλὴν την ἀπολογία μας».

Σπουδαία λοιπὸν τα μηνύματα τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Ἀς μιμηθῶμε γι' αὐτό τον ἅγιο Ἰωάννη τον Πρόδρομο και τις ἀρετῆς του. Ἀς γίνουμε και εμεῖς «πρόδρομοι» και ἀπόστολοι του εὐαγγελίου του Χριστοῦ. Ἀς δίνουμε καθημερινὰ την μαρτυρία του, ὁμολογώντας την πίστη μας στο Χριστό. Ἀς γίνουμε και εμεῖς ὀλιγαρκεῖς ὅσον ἀφορὰ τα υλικὰ ἀγαθὰ και ἀς ζητοῦμε περισσότερο τα πνευματικὰ. Και τέλος ἀς κάνουμε κτῆμα μας την μετάνοια ὥστε να λάβουμε μετανοημένοι την συγχώρεση και τις δωρεῆς του Θεοῦ.

Ἱεροδιάκονος Τυχικός

2. ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Απόστολος: Τίτ. β' 11-14, γ' 4-7

Ευαγγέλιον: Ματθ. γ' 13-17

6 Ιανουαρίου 2024

Τα Θεοφάνια συνιστούν μία από τις σημαντικότερες από πλευράς σωτηριολογικής απόψεως Δεσποτικές εορτές του έτους για την Εκκλησία μας. Την μέρα αυτή φανερώνεται ξεκάθαρα ο Τριαδικός Θεός στους ανθρώπους: ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα. Άλλωστε αυτό φανερώνει και η ονομασία της εορτής, Θεοφάνια από το Θεού φανέρωσης. Επίσης η ονομασία Φώτα από τα Φώτα της Αγίας Τριάδος και είναι χαρακτηριστικό ότι χρησιμοποιείται ο πληθυντικός όπως ψάλλουμε «Φως ο Πατήρ, Φως ο Υιός, Φως το Άγιο Πνεύμα». Ονομάζεται επίσης η εορτή και επιφάνεια από το «επεφάνη η Χάρις του Θεού η σωτήριος πάσιν ανθρώποις». Ο Θεός φανέρωσε την χάρη του για να σώσει όλους τους ανθρώπους. Πρέπει ο πιστός μέσα από τα εξωτερικά πλαίσια της εορτής να μπορεί να ανάγεται σε βαθύτερα πνευματικά και σωτήρια μηνύματα.

- Είχαν τότε οι άνθρωποι να δουν προφήτη τετρακόσια χρόνια, από τον καιρό του προφήτη Μαλαχία. Παρουσιάζεται ο Τίμιος Πρόδρομος για τον ερχομό του οποίου είχαν μιλήσει προηγουμένως άλλοι προφήτες ότι θα ερχόταν για να προετοιμάσει τον δρόμο για τον Χριστό και ουσιαστικά την έναρξη της σωτηρίας του ανθρωπίνου γένους. Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος γράφει ότι «Επέστη ο Ιωάννης εκ του Θεού κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας ίνα δια το βάπτισμα συνδράμωσι πολλοί», συνηθίζει να τρέχει ο κόσμος όταν βλέπει κάτι καινούριο και κανείς προηγουμένως δεν είχε κάνει κάτι τέτοιο. Βέβαια ο Ιωάννης δεν ενέργησε αφ' εαυτού του να αρχίσει να βαπτίζει και να κηρύσσει βάπτισμα μετανοίας αλλά ήταν εντολή του Θεού «ο πεμψας με βαπτίζειν εν υδατι εκεινος μοι ειπεν...» έλαβε εντολή από τον Θεό να το κάνει αυτό και όταν ο Ιωάννης εμπόδιζε τον Χριστό να βαπτιστεί από ταπείνωση ότι δεν ήταν άξιος όπως έλεγε να βαπτίσει τον Θεάνθρωπο Χριστό αλλά να γινόταν το αντίθετο, ο Χριστός του απάντησε «άφες άρτι· ούτω γαρ πρόπον εστί ημίν πληρώσαι πάσαν δικαιοσύνην». Εδώ η έννοια της δικαιοσύνης έχει την σημασία της εντολής και επειδή ο Χριστός όπως δέχθηκε την περιτομή, την Υπαπαντή και κάθε άλλη εντολή του Μωσαϊκού νόμου, όπως γράφει ο απόστολος Παύλος «εγένετο υπό νόμον ίνα τους υπό νόμον εξαγοράσει» έτσι και στη δεδομένη στιγμή ταπεινώνεται και δέχεται το βάπτισμα χωρίς να το έχει ανάγκη. Ήταν Θείκη εντολή να βαπτίζει τον κόσμο έτσι έπρεπε να βαπτιστεί και ο Χριστός, αλλά και για να γίνει τύπος του μελλοντικού βαπτίσματος. Γίνεται επίσης η βάπτισμα του Χριστού, όπως γράφει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος «Επιστάς ο Χριστός ως βαπτισθησώμενος μέσω πολλών μαρτυρηθεί κάτωθεν μεν παρ' Ιωάννου, άνωθεν δε παρά του Πατρός και του πνεύματος». Ο Χριστός μέχρι τα τριάντα του χρόνια επέλεξε την αφάνεια και μόνο όταν έφτασε σε αυτή την ηλικία πορεύεται κάνοντας την αρχή του έργου του με το βάπτισμα υπό του Ιωάννου. Γύρω από τον Ιωάννη συνέτρεχε πλήθος πολύ «τότε εξεπορεύετο προς αυτόν Ιεροσόλυμα και

πάσα η Ιουδαία και πάσα η περίχωρος τού Ιορδάνου και εβαπτίζοντο εν τω Ιορδανη υπ αυτου». Έτσι μέσα σε αυτό το πλήθος μαρτυρείται κάτω στη γη από τον άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο με το «Ίδε ό αμνός του Θεού ό αϊρων την άμαρτιαν του κόσμου...» ο οποίος Ιωάννης είναι ο μεγαλύτερος των προφητών. Να μαρτυρηθεί και από τον ουρανό από τα άλλα δύο πρόσωπα της Αγίας Τριάδος τον Πατέρα ο οποίος είπε το «Ουτός έστιν ό Υιός μου ό αγαπητός, έν ᾧ εϋδόκησα» και το Άγιο Πνεύμα ως εν είδη περιστεράς, να κατέρχεται στο κεφάλι του Χριστού και να δηλώνει ότι τα λόγια αναφέρονται όχι για τον Ιωάννη που γνώριζαν οι πάντες τότε ότι ήταν ένας μεγάλος προφήτης αλλά για τον άγνωστο ως τότε Χριστό ο οποίος είναι ο Υιός και Λόγος του Θεού.

- Το γεγονός της βαπτίσεως του Χριστού σηματοδοτεί την έναρξη της σωτηρίας των ανθρώπων. Για να μπορεί να επιτευχθεί η σωτηρία μας χρειάζεται η πίστη και αφοσίωση στον αληθινό Θεό. Δεν σώζουν όλες οι θρησκείες, ούτε όλα τα δόγματα αλλά χρειάζεται να πιστεύει ο άνθρωπος στην Αγία Τριάδα όπως αυτή μας αποκαλύφθηκε. Βασικά οι θρησκείες του κόσμου για χιλιάδες ή και εκατομμύρια χρόνια αγωνίζονταν να ανακαλύψουν τον Θεό. Πως μπορεί όμως ο άνθρωπος που είναι πεπερασμένες οι δυνατότητες του να ανακαλύψει το άπειρο και να το κατανοήσει; Η πίστη μας δεν είναι ότι ανακαλύψαμε εμείς τον Θεό αλλά ο ίδιος ο Θεός που είναι Τριαδικός αποκαλύφθηκε σε μας με τον πλέον ξεκάθαρο τρόπο. Ακόμα μας υπέδειξε ο Θεός Πατέρας αλλά και το Άγιο Πνεύμα τον Θεάνθρωπο Χριστό λέγοντας το «ουτός έστιν ό υιός μου ό αγαπητός, έν ᾧ εϋδόκησα· αυτου άκούετε» και ο Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος γράφει ότι «η χάρις και η αλήθεια δια Ιησού Χριστού εγένετο». Ο Θεός αποκαλύπτεται σε όλους μας και στον καθένα ξεχωριστά ανάλογα της δεκτικότητάς του να πιστέψει. Σε κάθε Θεία Λειτουργία που τελείται, που είναι η ζωή και η μετοχή στις άκτιστες ενέργειες του Θεού, από την αρχή ακούμε το «Ευλογημένη η βασιλεία του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος» και αρκετές άλλες φορές επίσης επαναλαμβάνεται. Ο Χριστιανός καλείται κάθε φορά να εισέλθει σε αυτή την βασιλεία του Πατέρα του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Να βιώσει εμπειρικά τα τρία φώτα της Αγίας Τριάδος κάτι που ζούσαν και βίωναν εκατομμύρια άγιοί μας.

Τα Θεοφάνια, Επιφάνια ή Φώτα αποτέλεσαν για την ανθρωπότητα τα Φώτα τα πραγματικά που οδηγούν στο φως της γνώσεως της αλήθειας και της αιώνιας ζωής που προσφέρει ο Τριαδικός Θεός. Καλούμαστε και εμείς να αντλήσουμε αυτό το φως το οποίο προφέρεται πρώτα με το βάπτισμά μας στο όνομα της Αγίας Τριάδος και ακολούθως μέσα από την λειτουργική και μυστηριακή ζωή. Την συνεχή μετάνοια «μετανοείτε ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών», την ταπείνωση και την εξήτηση του Θεού ελέους. Σήμερα ευχόμαστε όχι ως συνήθως χρόνια πολλά αλλά καλή φώτιση. Ο φωτισμός από τον Τριαδικό Θεό οδηγεί οπωσδήποτε όχι μόνο σε χρόνια πολλά αλλά την αιώνια ζωή.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

Απόστολος: Τит. β' 11-14, γ' 4-7

Ευαγγέλιο: Ματθ. δ' 12-17

9 Ιανουαρίου 2022

Ο λαός ο καθήμενος εν σκότει είδε φως μεγα. Μετανοείτε· ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών.

Κυριακή μετά τα Φώτα σήμερα και η Εκκλησία συνεχίζει να μας υπενθυμίζει με τα αναγνώσματα και τους ύμνους της τα σωτήρια μηνύματα της μεγάλης εορτής των Θεοφανίων.

Η σημερινή Ευαγγελική περικοπή αναφέρεται στην προετοιμασία του Χριστού για το κηρυκτικό έργο Του. Μετά τη βάπτισή Του και την τεσσαρακονθήμερη νηστεία Του, και αφού είχε αντιμετωπίσει τον διάβολο και τους πειρασμούς του, ο Χριστός έρχεται και εγκαθίσταται στην Καπερναούμ, πόλη της Γαλιλαίας στις όχθες της γνωστής ως θάλασσας της Γαλιλαίας.

Στη Γαλιλαία τότε κατοικούσαν και πολλοί εθνικοί. Γι' αυτό και ο ευαγγελιστής παραθέτει σχετικό απόσπασμα της Παλαιάς Διαθήκης, που θεωρεί ότι εκπληρώνεται με την παρουσία του Χριστού στα μέρη εκείνα. Το σχετικό απόσπασμα του Ησαΐα λέγει: «γῆ Ζαβουλών καί γῆ Νεφθαλείμ, ὁδόν θαλάσσης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, ὁ λαός ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα, καί τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καί σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς».

Η παρουσία του Χριστού φώτισε, μεταφορικά, την περιοχή. Ακόμα κι όσοι βρίσκονταν στα σκοτάδια της άγνοιας του αληθινού Θεού, ήλθε και τους βρήκε το αληθινό φως. «Φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς».

Ο Χριστός είναι το αληθινό φως. Είναι το «φως εκ φωτός...» όπως ομολογούμε και στο σύμβολο της πίστεως. Το φως Του επικαλούμαστε και για μας όταν λέμε στις ακολουθίες μας «καί ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς».

Πολλές φορές ο Χριστός παρομοίασε τον εαυτό Του με το φως για να καταδείξει σε μας πόσο σημαντικό είναι να πιστεύεις σε Αυτόν και να Τον ακολουθείς. Όσο σημαντικό είναι το φως για τον άνθρωπο αλλά και για όλη την κτίση, πολύ πιο σημαντικό είναι το φως του Χριστού για την ψυχή. Γι' αυτό κι αλλού μας λέει: «Εγώ ειμί το φως του κόσμου· ο ακολουθῶν εμοί ου μη περιπατήση εν τη σκοτία, ἀλλ' ἔξει το φως της ζωῆς».

Ο Χριστός είναι το Φως και όποιος πιστεύει σε Αυτόν μπορεί να απαλλαγεί από τα σκοτάδια της πλάνης και να οδηγηθεί στην αιώνια ζωή. Στη Θεία Λειτουργία όταν κοινωνούμε του Σώματος και Αίματος του Χριστού αμέσως μετά ψάλλουμε: «Εἶδομεν το Φως το αληθινόν». Η διπλή επανάληψη του οριστικού άρθρου «το φως», «το αληθινόν» δεικνύει ότι Ένας είναι το Φως και μία είναι η αλήθεια, ο Χριστός. Επομένως, οι κάτοικοι της περιοχής της Γαλιλαίας έτυχαν μεγάλης χάρας και ευεργεσίας να αξιωθούν να δουν τον Χριστό να αποδεχτούν τον ίδιο και το κήρυγμά του και η ζωή τους να γεμίσει φως. Εμείς που με το βάπτισμά μας

λάβαμε αυτό το φως του Χριστού, θα πρέπει να το διαφυλάξουμε. Αν οι αμαρτίες και τα σφάλματά μας, μάς οδήγησαν σε σκοτεινούς δρόμους, με την ταπείνωση και τη μετάνοια μπορούμε να επιστρέψουμε πίσω στο φως του Χριστού.

Κεντρικός άξονας του κηρύγματος του Χριστού ήταν η μετάνοια: «Μετανοείτε· ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών». Τα ίδια λόγια επαναλάμβανε και ο Ιωάννης ο Πρόδρομος. Δεν λέει μετανοήστε αλλά μετανοείτε και δείχνει μια διαρκή επανάληψη της μετάνοιας. Εφόσον καθημερινά αμαρτάνεις, καθημερινά πρέπει να μετανοείς. Οι πατέρες λένε: το πίπτειν ανθρώπινον, το να πέφτεις ξανά και ξανά στην αμαρτία είναι από την ανθρώπινη αδυναμία και την έλλειψη κυρίως πίστεως. Το μετανοείν θείον, το να μετανοείς κάθε φορά που αμαρτάνεις είναι θείο δώρο της φιλανθρωπίας του Θεού να συγχωρεί άπειρες φορές τον άνθρωπο που κατανοεί το σφάλμα του και διά του πνευματικού ζητά συχώρηση. Το εμμένειν, όμως, είναι σατανικό. Μόνο οι δαίμονες μένουν σταθεροί στην αμαρτία και δεν θέλουν να μετανοήσουν από εγωισμό. Η μετάνοια είναι το πρώτο βήμα για να μπορέσεις να πλησιάσεις τον Θεό γι' αυτό κι ο Πρόδρομος και ο ίδιος ο Χριστός το προτάσσουν. Έπειτα διακηρύσσουν «ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών». Όπου ο βασιλεύς είναι παρών εκεί και η βασιλεία του. Ο Πρόδρομος έλεγε πλησιάζει η βασιλεία των ουρανών αφού ο Χριστός έρχεται. Ο Χριστός διακηρύσσει ότι η βασιλεία Του είναι παρούσα. Ο καθένας που γίνεται μέλος του σώματος της Εκκλησίας με το βάπτισμα και γενικότερα μετέχει σ' όλα τα μυστήρια, λαμβάνει τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος και αρχίζει να ζει την βασιλεία του Θεού ήδη από αυτή τη ζωή.

Ας αντλήσουμε κι εμείς, λοιπόν, τα μηνύματα της σημερινής περικοπής και να αναζητήσουμε στη ζωή μας το Φως του Χριστού. Να μην καθόμαστε στο σκοτάδι της αμαρτίας και της απομάκρυνσης από τον Θεό. Μόνοι μας, βέβαια, αν αναζητούμε τον Χριστό δεν θα τα καταφέρουμε. Χρειαζόμαστε έναν πνευματικό οδηγό στη ζωή μας να μάς καθοδηγεί προς το φως. Μην ελπίζουμε ότι θα μπορέσουμε να σωθούμε ή να κερδίσουμε τον παράδεισο μετά τον θάνατό μας αν από αυτή τη ζωή δεν γευτούμε την παρουσία του Χριστού στη ζωή μας. Η βασιλεία Του αρχίζει από αυτή τη ζωή και μας καλεί με μετάνοια, ταπείνωση και πίστη στον Χριστό ο οποίος είναι το φως του Κόσμου.

† **Πρωτοσύγκελος Ι.Μ.Π. Τυχικός**

2. ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Απόστολος: Εβρ. ζ' 7-17

Ευαγγέλιο: Λουκ. β' 22-40

2 Φεβρουαρίου 2018

Η Εκκλησία μας σήμερα εορτάζει τη Δεσποτική εορτή της Υπαπαντής του Χριστού. Μια εορτή που αναφέρεται στον Δεσπότη Χριστό. Σύμφωνα με το ιστορικό της εορτής, σαράντα μέρες μετά τη γέννησή του ο Χριστός έπρεπε να πάει στον ναό να αφιερωθεί στον Θεό, σύμφωνα με τον Μωσαϊκό νόμο. Δεν είχε κάποια ανάγκη να το κάνει αυτό ο Χριστός ως Θεός αλλά όπως μας λέγει ο Απόστολος Παύλος ο Χριστός γίνεται «υπό νόμον, ίνα τους υπό νόμον εξαγοράση». Τήρησε κάθε διάταξη του Μωσαϊκού νόμου ώστε όσοι ήταν υπόδουλοι σε αυτόν να ελευθερωθούν. Η ονομασία Υπαπαντή σημαίνει προϋπάντηση – υποδοχή γιατί στον ναό ο σαράντα ημερών Χριστός προϋπαντήθηκε από δύο ανθρώπους οι οποίοι μίλησαν προφητικά για το πρόσωπό Του.

Πέρα από το μεγάλο ιστορικό αυτό γεγονός της επίγειας ζωής του Χριστού, η εορτή έχει να μας δώσει πολλά άλλα σημαντικά και σωτήρια μηνύματα. Έτσι θα κάνουμε αναφορά στα πρόσωπα αυτά που αξιώθηκαν να συναντήσουν τον Χριστό κατά την ημέρα εκείνη και πώς η Υπαπαντή αυτή θα πρέπει να γίνει και δική μας προσωπική συνάντηση με τον Χριστό.

- Ο πρώτος που περίμενε στον ναό για να συναντήσει τον Χριστό ήταν ο Συμεών. Οι περισσότεροι ερμηνευτές λένε ότι ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν ιερέας αλλά κάποιος λαϊκός, ενώ ο Ευαγγελιστής μας τον περιγράφει ότι ήταν «δίκαιος και ευλαβής». Η λέξη δίκαιος για τον Συμεών αναφέρεται στις σχέσεις του με τους συνανθρώπους του. Ήταν φίλος της δικαιοσύνης και απόφευγε κάθε αδικία και παρανομία. Ενώ η λέξη Ευλαβής αναφέρεται στη σχέση του με το Θεό. Ήταν άνθρωπος που είχε φόβο Θεού μέσα του και η συνείδηση των πράξεών του ήταν σύμφωνη με το Θεό ήταν καθόλα σωστή. Ο Συμεών πήρε πληροφορία από τον Θεό, ότι δεν θα πεθάνει πριν δει τον Χριστό, γι' αυτό έφτασε σε βαθιά γεράματα περιμένοντας αυτή τη συνάντηση. Εκείνη την μέρα καθοδηγούμενος από τον Θεό βρέθηκε εκείνη τη στιγμή στον ναό και αναγνώρισε αμέσως τον Χριστό ως βρέφος. Όταν τον πήρε στα χέρια του είπε το γνωστό «νυν απολύεις...» μπορείς τώρα να με πάρεις από αυτή τη ζωή γιατί αξιώθηκα να δω τον σωτήρα του κόσμου... ο οποίος είναι φως που θα φωτίσει όλα τα έθνη... Μιλώντας προφητικά επίσης για τον Χριστό είπε ότι «ούτος κείται εις πτώσιν και ανάστασιν πολλών... και εις σημείον αντιλεγόμενον...». Πράγματι ο Χριστός είναι σημείο αντιλεγόμενο, άλλοι τον αποδέχονται ως Θεό και σώζονται και άλλοι δεν τον αποδέχονται και χάνονται. Ο Χριστός θα αποτελέσει γι' αυτούς που θα τον απαρνηθούν και δεν θα τον πιστέψουν πτώση και απώλεια από την αιώνιο ζωή. Αντίθετα γι' αυτούς που θα τον αποδεχθούν ως Θεό και σωτήρα τους θα γίνει ζωή και

ανάσταση και σωτηρία τους. Ο δίκαιος Συμεών ήταν ένας από αυτούς που αναγνώρισε και αποδέχθηκε τον Χριστό ως Θεό και σωτήρα του. Απομένει τώρα από τον καθένα μας να κάνει αυτή την αποδοχή. Αποδοχή του Χριστού στη ζωή μας σημαίνει και τήρηση των εντολών Του, ή κατά το πρότυπο του Συμεών, να είμαστε δίκαιοι προς τους συνανθρώπους μας και ευλαβείς προς τον Θεό. Οι πράξεις μας να συμφωνούν με τα προστάγματα του Χριστού.

- Ένα άλλο πρόσωπο που συνάντησε τον Χριστό ήταν και η προφήτιδα Άννα. Όπως μας πληροφορεί το ευαγγέλιο έζησε επτά χρόνια γάμου και μετά το θάνατο του συζύγου της έμεινε χήρα μέχρι τα 84 της χρόνια. Επίσης μας λέγει το Ευαγγέλιο ότι «ουκ αψίστατο από του ιερού νηστείαις και δεήσεσι λατρεύουσα νύκτα και ημέραν». Παρέμεινε στον ναό μέρα – νύκτα με νηστείες και συνεχείς προσευχές προς το Θεό. Αυτή η αγάπη της προς τον Θεό, οι πολλές προσευχές της, η άσκηση και το να βρίσκεται συνέχεια στον ναό ευλογήθηκε από τον Θεό με το χάρισμα της προφητείας. Όταν είδε τον Χριστό σαράντα ημερών να τον φέρνουν για να προσφερθεί στον ναό τότε άρχισε να μιλά προφητικά για το πρόσωπό Του σε κάθε άνθρωπο που περίμενε και ανέμενε τον Σωτήρα του κόσμου. Το πρόσωπο της προφήτιδος Άννας μας δίνει το πρότυπο ενός πιστού Χριστιανού. Τι πρέπει δηλαδή αυτός να κάνει. Ήταν εκείνη στον ναό νύκτα και ημέρα. Θα πρέπει και εμείς κάθε τουλάχιστο Κυριακή και κάθε εορτή να προσφεύγουμε στον ναό, στην εκκλησία, κρατώντας τις νηστείες της εκκλησίας μας και προσπαθώντας να προσευχόμαστε όσο το δυνατό περισσότερο. Στον ναό η προφήτιδα Άννα συνάντησε τον Χριστό. Εμείς στο ναό όχι μόνο μπορούμε να τον συναντήσουμε αλλά και να τον δεχθούμε μέσα μας με τη Θεία Κοινωνία όταν προσερχόμαστε με την κατάλληλη προετοιμασία.

Πολλά και σωτήρια τα μηνύματα της σημερινής εορτής. Ο Χριστός καταδέχθηκε κάθε τι ανθρώπινο χωρίς βέβαια την αμαρτία για να ελευθερώσει εμάς από τα δεσμά της αμαρτίας και του πνευματικού θανάτου. Χρειάζεται και απομένει όμως από εμάς να Τον δεχθούμε στη ζωή μας υπακούοντας στις εντολές του. Μέσα από την εορτή μας δίνονται μάλιστα και δύο πρότυπα ανθρώπων που μέσα από τη σωστή συμπεριφορά τους απέναντι στον Θεό και τον συνάνθρωπό τους αξιώθηκαν να συναντήσουν τον Χριστό. Αυτοί αξιώθηκαν ακόμα να γίνουν και άγιοι της Εκκλησίας μας και να τιμώνται κάθε χρόνο μία μέρα μετά την εορτή της Υπαπαντής του Χριστού στις 3 Φεβρουαρίου.

Η Υπαπαντή – συνάντηση του Χριστού από τον δίκαιο Συμεών και την προφήτιδα Άννα θα πρέπει να γίνει και για τον καθένα μας συνάντηση μαζί Του. Μάλιστα η συνάντηση αυτή θα πρέπει να γίνει από αυτή τη ζωή, ώστε όταν το επιτύχουμε να είμαστε έτοιμοι την ώρα του θανάτου να πούμε το «νυν απολύεις...» και ακολούθως να καταξιωθούμε των δωρεών Του στην βασιλεία των ουρανών.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

1. ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Απόστολος: Εβρ. θ' 1-7

Ευαγγέλιο: Λουκ. ι' 38-42, ια', 27-28

21 Νοεμβρίου 2022

Τα Εισόδια της Υπεραγίας Θεοτόκου συνιστούν μια από τις σημαντικότερες εορτές του Εκκλησιαστικού έτους. Από τη στιγμή της εισόδου της Θεοτόκου στον ναό του Σολομώντα, στα άγια των αγίων, ανοίγεται ο δρόμος για την υλοποίηση του Σχεδίου του Θεού να σώσει τον άνθρωπο. Άλλωστε αυτό κάνουν ξεκάθαρα όλοι οι ύμνοι που αναφέρονται στην εορτή από το απολυτίκιο μέχρι και τις καταβασίες των Χριστουγέννων που αρχίζουν από σήμερα να ψάλλονται στις εκκλησίες. Η εορτή περιβάλλεται από ένα ιστορικό υπόβαθρο στο οποίο όμως οι πατέρες έδωσαν και μια θεολογική εξήγηση των γεγονότων.

- Η Παναγία ήρθε στον κόσμο μετά από μακρά περίοδο ατεκνίας των γονέων της Ιωακείμ και Άννας οι οποίοι όμως δεν έχασαν ποτέ τις ελπίδες τους στον Θεό. Τους χάρισε την Παναγία όταν βρίσκονταν στα γεράματά τους μετά από πολλή προσευχή αλλά και τάμα στον Θεό να την αφιερώσουν σε Αυτόν. Ο Θεός για την πίστη τους τους αντάμειψε με το να λυθεί το όνειδος της ατεκνίας που είχαν, σύμφωνα με τα πιστεύω της εποχής, αλλά και να αξιωθούν να γίνουν γονείς της μέλλουσας να γίνει μητέρα του Θεού. Όταν συμπληρώθηκαν τα τρία έτη από την γέννησή της έπρεπε τότε να την οδηγήσουν στον ναό προς εκπλήρωση του τάματός τους. Αλλά και για τον λόγο ότι οι γονείς της ήταν προχωρημένης ηλικίας και σε λίγο θα έφευγαν από την ζωή. Ο ανθρώπινος αποχωρισμός είναι πολύ δύσκολος τόσο για τους γονείς όσο και για το παιδί. Γι' αυτό, σύμφωνα με τα απόκρυφα κείμενα, από τα οποία δανείζεται και η αγιογραφία μας προσπαθούν να κάνουν αυτή την εισοδο στον ναό πιο ευχάριστη, συνοδεύοντας την Παναγία με πομπή από παρθένα κοριτσάκια με αναμμένες λαμπάδες στα χέρια. Εκεί την υποδέχθηκε ο προφήτης Ζαχαρίας, πατέρας του αγίου Ιωάννου του Προδρόμου και την εισήγαγε στα άγια των αγίων, χώρο που μόνο ο αρχιερέας εισερχόταν, άπαξ του έτους. Η Παναγία εκεί τρεφόταν από άγγελο τον οποίο συνδέει η παράδοση με τον Αρχάγγελο Γαβριήλ. Εκεί παρέμεινε η Παναγία μέχρι και τα δεκαπέντε έτη της που έγινε ο Ευαγγελισμός και έτσι άρχισε να πραγματώνεται η ενανθρώπιση του Χριστού, μετά από τα χρόνια αυτά της προετοιμασίας, της κάθαρσης και της μύησης στην εν Αγίω Πνεύματι ζωή της μέσα στον ναό. Θεία οικονομία ήταν να παραμείνει εκεί η Παναγία για να κρατηθεί καθαρή από κάθε ρύπο αμαρτίας, ακόμα και αυτούς τους λογισμούς ή την πονηριά των ανθρώπων. Ο Θεός χρειαζόταν ένα καθαρό, αμόλυντο, χωρίς αμαρτίες άνθρωπο για να μπορέσει να σαρκωθεί και έτσι διατηρήθηκε η Παναγία. Η Παναγία όπως σημειώνεται στη δογματική διδασκαλία της Εκκλησίας μας είναι το μόνο πρόσωπο από τους ανθρώπους που δεν είχε ίχνος αμαρτίας καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής της. Είναι κάτι πολύ σημαντικό αυτό να το δει κανείς σήμερα που δυστυχώς τα παιδιά μας από πολύ μικρά μαθαίνουν την πονηριά και λερώνουν την ψυχή τους με ότι ακάθαρτο έχει αυτή η κοινωνία. Αν θέλουμε τα παιδιά μας να προκόψουν και

να αξιωθούν των χαρισμάτων του Θεού θα πρέπει όσο το δυνατό να τα διαφυλάσσουμε από όλα αυτά.

- Θεολογικά η Παναγία εισέρχεται στον ναό, στα άγια των αγίων γιατί η ίδια επρόκειτο να γίνει ναός που θα κυοφορούσε τον Χριστό. Εκεί φυλάσσονταν η κιβωτός της διαθήκης με τις πλάκες του νόμου, τη στάμνα με το μάννα, τη ράβδο του Ααρών η οποία βλάστησε. Η Παναγία θα γινόταν το δοχείο που θα κυοφορούσε και θα μας πρόσφερε τον ίδιο τον Νομοδότη Χριστό, Αυτόν που έδωσε το Μάννα, τον άρτο της ζωής. Από την Παναγία βλάστησε, και εξήνθησε το «άνθος το εύοσμον», ο Υιός και Λόγος του Θεού. Όλα αυτά συμβολικά προφητεύονται στην Παλαιά Διαθήκη και αποδίδονται πολύ ωραία στους ύμνους της εορτής, καθώς και στον γνωστό σε όλους Ακάθιστο Ύμνο με τους χαιρετισμούς της Παναγίας όπου αναφέρεται η Παναγία ως «έμπυχος ναός», ως «Κιβωτός χρυσωθείσα τῷ Πνεύματι», ως η «στάμνα, η μάννα φέρουσα», «η ράβδος η μυστική, άνθος το αμάραντον, η εξανθήσασα». Η Παναγία εισήλθε στο θυσιαστήριο όπου βρισκόταν η τράπεζα της προθέσεως. Συμβολικά η Παναγία έγινε η τράπεζα που βαστάζει πάνω της τον Χριστό – τον Άρτο της ζωής, «τράπεζα βαστάζουσα ευθηνίαν ιλασμών». Στα Άγια των Αγίων υπήρχε και η χρυσή λυχνία η οποία παρέπεμπε στην Παναγία, η οποία θα φέρει το Θείο Φως – τον Χριστό. Μέσα από όλους αυτούς τους συμβολισμούς και πολλούς άλλους υποκρίβονται όλες οι προφητείες για τον ερχομό του Χριστού δια μέσου της Παναγίας ως μητέρας Του. Για να μπορέσει κανείς να τα κατανοήσει όλα αυτά θα πρέπει να του εξηγηθούν αλλά και να βιωθούν από τον ίδιο ως εμπειρία ζωής μέσα στην χάρη του Αγίου Πνεύματος που προσφέρεται δια των μυστηρίων της Εκκλησίας. Η εορτή των Εισοδίων είναι το προσίμιο και το προανάκρουσμα της έναρξης του Θείου Σχεδίου για την σωτηρία των ανθρώπων. Κεντρικό πρόσωπο που καλείται να γίνει η «κλίμακα», η «γέφυρα» και το «όχημα» που θα μπορέσει ο άνθρωπος να ενωθεί με τον Χριστό είναι η Παναγία μας.

Εορτάζοντας αυτή τη μέρα των Εισοδίων της Θεοτόκου καλούμαστε και εμείς να δούμε με δέος το πρόσωπο της Παναγίας ως μητέρας του Θεού. Να εντρυφήσουμε στις προρρήσεις της Παλαιάς Διαθήκης που αναφέρονται στην Παναγία και διατυπώνονται ωραιότατα μέσα από την σημερινή εορτή αλλά και από τον Ακάθιστο Ύμνο, βλέποντας μέσα από αυτές τα μηνύματα του Θεού, που δίνει στον άνθρωπο, για να αποδεχθεί το δώρο Του που είναι η σωτηρία. Χρειάζεται όμως αγώνας για να το επιτύχει κανείς αυτό. Όπως η Παναγία αποστασιοποιήθηκε από τα του κόσμου με την είσοδό της στον Ναό για να προετοιμαστεί να γίνει η μητέρα του Θεού θα πρέπει και ο καθένας μας να φυλάει τον εαυτό του από κάθε ρύπο αμαρτίας. Και αν καμιά φορά περιπέσαμε σε αμαρτίες ή απομακρυνθήκαμε από τον Θεό, υπάρχει ελπίδα. Με την εξομολόγηση, την μετάνοια και την ταπείνωση καθαρίζεται η ψυχή μας και με τις πρεσβείες της Παναγίας μας, όταν την επικαλούμαστε με πίστη θα μπορέσουμε να γίνουμε δοχείο της χάρης του Αγίου Πνεύματος.

† Πρωτοσύγκελος Ι.Μ.Π. Τυχικός

1. Η ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Απόστολος: Πραξ. α' 1 – 12

Ευαγγέλιον: Λουκ. κδ' 36 – 53

25 Μαΐου 2023

Η Ανάληψη του Χριστού συνιστά μια από τις σημαντικότερες Δεσποτικές εορτές του έτους αλλά και βασικό δόγμα της πίστεώς μας το οποίο περιλήφθηκε στο Σύμβολο της Πίστεως: «Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς». Κατὰ τον ἅγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη ο Ευαγγελισμός της Υπεραγίας Θεοτόκου είναι η αρχή του σχεδίου της Θείας Οικονομίας και η Ανάληψη η τελευταία Δεσποτική εορτή. Η Δεσποτική εορτή της Αναλήψεως έχει μεγάλη σημασία και σπουδαιότητα για τη χριστιανική και πνευματική ζωή, γιατί συνδέεται με τη θέωση κάθε ανθρώπου.

- Σύμφωνα με τα αναγνώσματα που ακούσαμε σήμερα, η ανάληψη του Χριστού, έγινε ενώπιον των μαθητῶν στο ὄρος των Ελαιῶν, σαράντα μέρες μετά την ἀνάστασή Του. Ο Χριστός θα μπορούσε να ανεβάσει την ἀνθρώπινη φύση στον ουρανό ἀμέσως μετά ἀπὸ την Ἀνάστασή Του. Δεν το ἔκανε, ὁμως, για να μη φανεί ὅτι η Ἀνάσταση ἦταν φαντασία, ἔτσι παρέμεινε για σαράντα μέρες κάτω στη γη για να πιστωθεῖ με τις συχνές ἐμφανίσεις Του ἔτι και ἔτι η ἀνάσταση ὡς πραγματικό γεγονός. Δεν θα ἔπρεπε ὁμως να μείνει για πάντα στη γη ἀλλὰ ὅπως τους υποσχέθηκε λίγο προ του Πάθους: «λέγω ὑμῖν· συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω. ἐὰν γὰρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· ἐὰν δὲ πορευθῶ, πέμψω αὐτὸν πρὸς ὑμᾶς». Το ἔργο του Χριστοῦ εἶχε ολοκληρωθεῖ, τώρα ἔπρεπε να ἀνέβει να ἀνουψώσει την ἀνθρώπινη φύση και να την θεώσει και να ἐρθεῖ στη συνέχεια το Ἅγιο Πνεῦμα που θα οδηγούσε ὅλους ἐμᾶς «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν». Η Ἀνάληψη του Χριστοῦ ἐγίνε με τόση λαμπρότητα και δόξα ὥστε οἱ μαθητὲς βεβαιώθηκαν πλήρως για τὴ Θεότητά Του. Αυτό μας ἐξηγεῖ πολὺ ὀρθὰ και το ἀπολυτικιο της σημερινῆς εορτῆς: «βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας. ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτῆς τοῦ κόσμου». Αὐτὸς εἶναι και ὁ λόγος που οἱ μαθητὲς ἐπέστρεψαν ἀπὸ το ὄρος «μετὰ χαρᾶς μεγάλης». Παρόλο που ἀποχωρίζονταν τον Χριστὸ εἶχαν χαρὰ γιατί ἀξιώθηκαν να γίνουν αὐτόπτες και αὐτήκοοι μάρτυρες τῶσων μεγάλων μυστηρίων. Χάρηκαν ἐπίσης γιατί με την ἀνάστασή Του και τώρα την ἀνάληψη νικήθηκε το κακό, το ὁποῖο δεν θριαμβεύει πλέον ἀλλὰ στο τέλος νικητῆς εἶναι ὁ Χριστός. Χάρηκαν ἀκόμη γιατί καθὼς ὁ Χριστὸς ἀνέβαινε στους οὐρανοὺς τους εὐλόγησε κάτι που και η Ἐκκλησία μας εὐλογεῖ ὅταν πηγαίνουμε στον ναὸ κάθε φορά γι' αὐτὸ να ἔχουμε χαρὰ. Χάρηκαν τέλος γιατί τους ~ 29 ~ υποσχέθηκε ὅτι Αὐτὸς θα φύγει ἀλλὰ θα τους ἔστειλε ἄλλο Παράκλητο. Γέμισαν με την ἐλπίδα της μεθέξεως του Ἁγίου Πνεύματος. Οἱ ἀπόστολοι ἐμείναν ἐκθαμβοὶ βλέποντας στον ουρανό την ἀνάληψη του Χριστοῦ μέχρι που οἱ δύο λευκοφόροι ἄγγελοι τους εἶπαν ὅτι ἔτσι ὅπως ἀνέβηκε με τόση δόξα στους οὐρανοὺς με τον ἴδιο τρόπο θα ξανά ἐπιστρέψει, ἐννοώντας ἐδὼ τὴ Δευτέρα Παρουσία.

- Με την Ανάσταση ως την εορτή των εορτών ο Χριστός κατήργησε και καταπάτησε τον διάβολο και τον θάνατο. Ακολουθώντας με την Ανάληψη του ο Χριστός θέωσε την ανθρώπινη φύση κάτι που δείχνει ότι η εορτή αυτή είναι πιο σημαντική ακόμα και από την εορτή της Αναστάσεως. Η Ανάσταση είναι σωματική με την έννοια του ότι θα αναστηθούμε εις ανάσταση Ζωής και όχι εις ανάσταση κρίσεως. Διαφορετικά είναι σαν να ακούμε τους λόγους του Κυρίου που είπε για τον Ιούδα: «οὐαὶ δὲ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ· καλὸν ἦν αὐτῷ εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος». Η Ανάσταση συνδέεται με όλους τους ανθρώπους, ενώ η Ανάληψη συνδέεται μόνο με τους αγίους. Όλοι θα αναστηθούν κατά την ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας του Χριστού και δίκαιοι και αμαρτωλοί, είτε πιστεύει κανείς είτε όχι, είτε το θέλει είτε δεν το θέλει, αλλά όμως δεν θα αναληφθούν όλοι. Μόνο οι δίκαιοι, οι θεωμένοι, θα αξιωθούν αυτής της μεγάλης εμπειρίας, όπως μας λέγει ο άγιος Γρηγόριος Παλαμάς. Γι' αυτό και από σωτηριολογικής απόψεως η ανάληψη θεωρείται μεγαλύτερη εορτή, ακριβώς γιατί αυτός που μετέχει της Αναλήψεως μετέχει και της θεώσεως. Ο Χριστός με την Ανάληψή Του στους ουρανούς ανύψωσε τη δική μας ανθρώπινη φύση.

Με τη σημερινή μεγάλη εορτή της Αναλήψεως του Κυρίου μας η οποία έχει σχέση με την κατά Θεόν θέωση του ανθρώπου ολοκληρώνεται το έργο της Θείας Οικονομίας για να σωθεί ο άνθρωπος. Καλούμαστε και εμείς μέσα από την πίστη στον Χριστό μέσα από αυτά που έζησαν οι μαθητές, την συνεχή μετάνοια, την ταπείνωση και την κοινωνία με τον Χριστό διά των μυστηρίων της Εκκλησίας να μπορέσουμε να μετάσχουμε της Θεώσεως. Σκοπός του κάθε ανθρώπου είναι να καταφέρει από αυτή τη ζωή να γευθεί της παρουσίας του Θεού στη ζωή του, ώστε όταν επέλθει ο θάνατος σε όποια ηλικία και να μας βρει να μην είναι θάνατος αλλά να είναι είσοδος εις την αιώνια ζωή. Όταν μένουμε κοινωνοί των μυστηρίων της Εκκλησίας και όταν το ζητάμε με μετάνοια και ταπείνωση καθημερινά από τον Χριστό να μας αξιώσει και εμάς όχι μόνο της Αναστάσεως αλλά και της Αναλήψεως τότε θα μας το δώσει και θα γεμίσουμε και εμείς με αυτή την χαρά που αξιώθηκαν οι μαθητές να ζήσουν.

† ο Πάφου Τυτικός

1. ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Απόστολος: Α' Κορ. α' 18 – 24

Ευαγγέλιον: Ιωάν. ιθ' 6 – 11, 13 – 20, 25 – 28 και 30

1 Αυγούστου 2024

Ο Τίμιος και Ζωοποιός Σταυρός του Κυρίου μας είναι το μεγαλύτερο αγιαστικό μέσο που έχουμε στην Εκκλησία μας. Καμία εκκλησιαστική Ακολουθία, κανένα Μυστήριο δεν τελείται, αλλά ούτε και μια απλή ευχή σε πιστό δεν δίδεται, από τον Ιερέα, εάν δεν αρχίσει από το σημείο του Σταυρού. Αλλά και ο ίδιος ο πιστός στην προσευχή του, ξεκινάει πάντα σχηματίζοντας στο σώμα του τον Τίμιο Σταυρό. Είναι απόλυτη ανάγκη ο Τίμιος Σταυρός να συνοδεύει τον κάθε πιστό αμέτρητες φορές την ημέρα όταν προσεύχεται, όταν απευθύνει δοξολογίες ή ικεσίες προς τον Θεό, την Θεοτόκο και τους αγίους.

Ο Σταυρός είναι το σύμβολο, που συνοδεύει και πρέπει να συνοδεύει τον καθένα μας παντού και πάντοτε. Πρέπει να τον φοράμε πάνω μας αλλά και να τον σχηματίζουμε με πίστη και φόβο Θεού στο σώμα μας ή στα μέρη του σώματός μας που πάσχουν. Πρέπει ακόμα να σταυρώνουμε τα ζώα μας, τα φυτά και αντικείμενα για να αγιαστούν μαζί με μας. Ο Τίμιος Σταυρός έχει τόση δύναμη και αγιαστική Χάρη, γιατί πάνω σε Αυτόν ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός νίκησε τον θάνατο και τον διάβολο, τα δύο μεγαλύτερα κακά της ανθρωπότητας. Ο Χριστός με τον Σταυρό μας ελευθερώνει από τα δεσμά του θανάτου και του διαβόλου και μας οδηγεί στην Ανάσταση και στην Αιώνια Ζωή. Κλήρος και λαός, χιλιάδες χρόνια τώρα γνωρίζουν πολύ καλά πόση δύναμη έχει ο Τίμιος Σταυρός γι' αυτό και καταφεύγουμε σε Αυτόν και ζητάμε την βοήθειά Του. Ο Σταυρός βέβαια πάντοτε σχετίζεται με τον Χριστό. Προσκυνώντας τον Τίμιο Σταυρό ο νους και η ψυχή μας μεταβαίνει στον εν αυτώ Σταυρωθέντα Κύριο μας και στην θυσία Του.

Η Κύπρος και ειδικά η Πάφος, ευτύχησε να έχει αρκετές μονές και ναούς αφιερωμένους στον Τίμιο και Ζωοποιό Σταυρό του Κυρίου μας. Οι μονές, που λειτουργούν σήμερα στην Μητροπολιτική μας περιφέρεια, είναι του Ομόδους και της Μίνθης, ενώ υπάρχουν πολλές άλλες, που έχουν πια διαλυθεί, όπως στις κοινότητες: Ανώγυρα, Αρμίνου, Λυσός (Σταυρός Ψώκας), Κρήτου Μαρόττου (Σταυρός του Κρατημάτου). Υπάρχουν ακόμα και αρκετές, που έχουν ερειπωθεί, όπως στις κοινότητες Καλλέπεια και Επισκοπή. Επίσης έχουμε και ενοριακούς ναούς που είναι αφιερωμένοι στον Τίμιο Σταυρό όπως: στη Γεροσκήπου (ο ναός της Αγίας Παρασκευής παλαιότερα ήταν αφιερωμένος στο Σταυρό), στο Φοινί, στη Σταυροκόμη (Σταυροκόννου), αλλά και τα εξωκκλήσια στις κοινότητες: Πέγεια, Ακούρσο και Χούλου, όπως και ερείπια εξωκκλησιών ή τοπωνύμια, στις κοινότητες: Κανναβιού, Λετύμπου, Ποταμιού, Κελοκέδαρα, Σαλαμιού, Κούκλια, Σουσκίου, Στατός, Χολέτρια, Άρσος, Αλέκτορα, Πωμός (Σταυρός του Συμβούλου) και Φοίτη. Επιπλέον, η Σταυροπηγιακή Μονή Αγίου Νεοφύτου και συγκεκριμένα ο ναός της Εγκλειστρας του Αγίου Νεοφύτου (12ος αιώνας), είναι αφιερωμένος στον Τίμιο Σταυρό. Αυτόν τον ναό ο ίδιος ο άγιος φρόντισε να τον λαξεύσει, να τον αγιογραφήσει, αλλά και να του εξασφαλίσει ένα τεμάχιο Τιμίου Ξύλου.

Γενικά οι ναοί και οι μονές με ναούς αφιερωμένους στον Τίμιο Σταυρό, φρόντιζαν πάντοτε να εξασφαλίζουν ένα, μικρό έστω, τεμάχιο Τιμίου Ξύλου (συνήθως μετά από ένα προσκύνημα στους Αγίους Τόπους) το οποίο τοποθετούσαν στο κέντρο ενός μεγαλύτερου Σταυρού, που φιλοτεχνούσε κάποιος καλλιτέχνης. Επίσης, η Παράδοση της Μητροπολιτικής μας επαρχίας διασώζει πολλές μαρτυρίες ότι η ίδια η αγία Ελένη εulόγησε με την παρουσία της τον τόπο μας (όπως τις περιοχές του Ομόδους και του

Παχυάμου) και έφερε η ίδια ένα τεμάχιο από το Τιμιο Ξύλο, αλλά και το μοναδικό στον κόσμο Άγιο Κάνναβο, που έδεσαν οι παράνομοι τον Χριστό.

Επί πολλά συναπτά έτη πρό της εκλογής μου ως Μητροπολίτου Πάφου, διακόνησα ως Ιεροκήρυκας της Μητροπόλεως. Με την ιδιότητά μου αυτή επισκεπτόμουν πολλούς ναούς και πολλά Ιερά Προσκυνήματα. Έτσι, παρατήρησα ότι για τις πανηγύρεις της εορτής της Παγκοσμίου Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού (14 Σεπτεμβρίου) και της εορτής της Σταυροπροσκυνησεως (Τρίτη Κυριακή των Νηστειών) υπήρχε πλήρης Ακολουθία και Τυπικό, δεν υπήρχε όμως για την εορτή της Προόδου του Τιμίου Σταυρού (1ην Αυγούστου). Και, ενώ η Μονή, ή ο ναός, πανηγυρίζαν και έπρεπε να υπάρχει πλήρης Ακολουθία της εορτής, με αναγνώσματα, οι Ψάλτες και οι Ιερείς δυσκολεύονταν να βρουν τι να ψάλλουν. Το ίδιο διαπίστωσα και όταν πήγα το 2023, για πρώτη φορά ως επίσκοπος πλέον, στην πανηγυρη των πάλοι ποτέ διαλαμπάντων Ιερών Μονών Τιμίου Σταυρού Αρμίνους και Τιμίου Σταυρού Ανώγυρας. Για το λόγο αυτό θεώρησα επιτακτική μου ανάγκη και υποχρέωση, να εκδώσουμε μια Ακολουθία, που να χρησιμεύσει σε όλους τους ναούς και στις ενορίες, όπου εορτάζεται πανηγυρικά αυτή η ημέρα.

Έτσι, απευθυνθήκαμε στον Δρ. Χαράλαμπο Μ. Μπούσια, Μέγα Ύμνογράφο της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας, με τον οποίο μας συνδέουν χρόνια συνεργασίας και εν Χριστώ αδελφικής φιλίας, η οποία ξεκίνησε με την αφορμή της τιμής της αγίας Κωνσταντίας της εν Πάφω. Εκτός της φιλίας μας όμως, απευθυνθήκαμε σε αυτόν, γιατί γνωρίζουμε ότι είναι φιλάγιος, έχει την εμπειρία πολλών συγχρόνων αγίων μας και είναι άνθρωπος της προσευχής. Ευχαριστούμε θερμά τον κ. Μπούσια, που με πολλή αγάπη, προθύμως και ανιδιοτελώς συνέγραψε την παρούσα Ακολουθία την οποία εκδίδουμε και παρουσιάζουμε για πρώτη φορά για να ψάλλεται στους Ιερούς μας Ναούς, αλλά και σε όποιον τόπο υπάρχουν φιλάγιοι Ιερείς, Ιεροψάλτες και πιστοί, οι οποίοι θέλουν να εορτάσουν πανηγυρικά την εορτή του Τιμίου Σταυρού.

Ευχόμαστε όπως ο Τιμιος και Ζωοποιός Σταυρός ο οποίος είναι το Σημείο δια του οποίου ο Χριστός νίκησε, κατήργησε και καταπάτησε τον θάνατο και τον διάβολο, χαρίζοντας μας την Ανάσταση και την Αιώνια Ζωή, να έρθει προς βοήθεια του ποιμνίου μας αλλά και ολόκληρης της Κύπρου. Έχουμε την πίστη και την ελπίδα ότι ο Τιμιος Σταυρός όπως βοήθησε τον Μέγα Βασιλέα και Άγιο Κωνσταντίνο, όπως βοήθησε πλήθος αγίων, όπως ευεργέτησε πολλές φορές το έθνος μας, έτσι θα βοηθήσει και θα ευεργετήσει και εμάς. Ζητούμε να μας δώσει τη δύναμη να σηκώνουμε και εμείς ακούραστα τον Σταυρό μας, υπακούοντας στην εντολή του Χριστού μας που μας λέει: «Όστις θέλει όπίσω μου έλθειν, άπαρνησάσθω έαυτόν, και άράτω τόν σταυρόν αυτού, και ακολουθείτω μοι» (Μάρκ. 8, 34) και με αυτή τη δύναμη να μπορέσουμε να ανοικοδομήσουμε και να επαναλειτουργήσουμε τις μονές που διαλύθηκαν από τους αλλοθρήσκους ώστε να αναστηθούν και αυτές, αλλά και το έθνος μας και να απελευθερωθεί η πατρίδα μας από κάθε αντίχριστο και αντίθεο εισβολέα.

Εύχεστε και για την δική μου ελαχιστότητα, να μου δοθεί η δύναμη να σηκώνω ακούραστα τον βαρύ Σταυρό της Αρχιερωσύνης και να ορθοτομώ τον Λόγο της Αληθείας του αληθινού Θεού και να κηρύσσω, όπως και ο απόστολος Παύλος «οϋ γαρ έκρινά τι ειδέναι εν ύμιν ει μη Ίησοϋν Χριστόν και τοϋτον έσταυρωμένον» (Κορ. Α΄ 2,2). Αλλά και τριήμερον εκ τάφου αναστάντα.

«Το κείμενο είναι ως έχει από την εισαγωγή μας στην δημοσιευθείσα ακολουθία της 1ης Αυγούστου».

† ο Πάφου Τυχικός

2. ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ

Απόστολος: Γαλ. στ' 11-18

Ευαγγέλιο: Ιωάν. γ' 13-17

12 Σεπτεμβρίου 2021

Κυριακή προ της Υψώσεως σήμερα. Η μεγάλη εορτή της Υψώσεως του Σταυρού στις 14 Σεπτεμβρίου σχετίζεται με την εύρεση και τη για δύο φορές ύψωση του Τιμίου Σταυρού καθώς και τα εγκαίνια του πρώτου ναού της Αναστάσεως στα Ιεροσόλυμα. Λόγω της μεγάλης σπουδαιότητάς της και των σωστικών μηνυμάτων που έχει, ορίστηκε μια Κυριακή πριν από αυτήν την εορτή και μία μετά να διαβάζονται αναγνώσματα και να ψάλλονται ύμνοι σχετικοί με την εορτή αυτή.

Αφορμή των όσων ειπώθηκαν από τον Χριστό στην ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε σήμερα δόθηκε από τον Νικόδημο. Ο Νικόδημος είχε υψηλή κοινωνική θέση και γι' αυτό πήγε νύχτα, κρυφά να ρωτήσει και να ακούσει τους λόγους του Χριστού για το πρόσωπό Του. Ενώ όλοι είχαν στον νου τους εξουσίες, θέσεις και επίγεια, πρόσκαιρα πράγματα, ο Χριστός μιλά για τη σωτηρία των ανθρώπων διά μέσου του Σταυρού Του και της πίστης στο πρόσωπό Του. Ο Χριστός προαναγγέλλει τη Σταύρωσή Του ερμηνεύοντας ένα γεγονός από την Παλαιά Διαθήκη, θέλοντας να πει ότι ο τρόπος που διάλεξε ο Θεός να σώσει τον άνθρωπο ήταν δια μέσου του Σταυρού. Στην Παλαιά Διαθήκη υπήρξε προτύπωση της σταύρωσης του Χριστού που προεικόνισε την πραγματική ύψωση του Σταυρού στον Γολγοθά: «καθώς Μωυσής ύψωσε τον όφιν εν τη ερήμω, ούτος υψωθήναι δει τον Υιόν του ανθρώπου».

Γιατί ο Χριστός έπρεπε να σταυρωθεί και πώς μπορεί διά μέσου του Σταυρού να σωθεί ο κάθε άνθρωπος θα προσπαθήσουμε εν συντομία να εξηγήσουμε στηριζόμενοι στα ίδια τα λόγια του Κυρίου.

- **«Ούτω γαρ ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον».** Ο Θεός αγαπά υπερβολικά τον άνθρωπο και ενδιαφέρεται για τη σωτηρία του. Ως ένδειξη της μεγάλης αυτής αγάπης Του είναι η ενανθρώπιση του Χριστού και η ανάβασή Του στον Σταυρό. Δύο από τις ιδιότητες που αποδίδουμε στον Θεό είναι η φιλανθρωπία και η αγάπη προς τα δημιουργήματά Του. Βλέποντας, ο Θεός, ότι ο άνθρωπος ήταν αδύνατο να σωθεί από μόνος του, εκπληρώνει το σχέδιο της Θείας Οικονομίας, το οποίο είχε καταρτίσει από καταβολής κόσμου. Ο Θεός, στην πανσοφία Του, γνώριζε αυτό που ψάλλουμε στην Εκκλησία μας: «Ο θάνατός σου, Κύριε, αθανασίας γέγονε πρόξενος». Ότι δηλαδή ο σταυρός, ο θάνατος και στη συνέχεια η τριήμερη ανάσταση του Χριστού θα προξενούσαν τη σωτηρία μας. Αν μπορούσαμε να αναλογιστούμε πόσα με αγάπη ο Χριστός μας προσέφερε θα εγκλωβιζόμασταν στην ευγνωμοσύνη προς Αυτόν και θα κάναμε ό,τι είναι δυνατό για να ανταποδώσουμε αυτή τη μεγάλη αγάπη. Δεν ζητά, βέβαια, πολλά ο Θεός. Τη μετάνοιά μας θέλει, την ταπείνωση και τον αγώνα μας να τηρήσουμε τις εντολές Του.
- Ο Χριστός ανέβηκε στον Σταυρό, κατά την προτύπωση που δόθηκε και στην Παλαιά διαθήκη: **«ίνα πας ο πιστευών εις Αυτόν μη απόληται, αλλ' έχη ζώνην αιώνιον».** Όσοι προσβλέπουν με πίστη στον σταυρωθέντα Κύριο μπορούν να σωθούν και να έχουν αιώνια ζωή. Κατά τον απόστολο Παύλο «ο λόγος ό του σταυρού τοις μεν απολλυμένοις μωρία εστί, τοις δε σωζομένοις ημίν δύ-

ναμης Θεού εστι». Μια εσφαλμένη θεώρηση μεταξύ των ανθρώπων είναι ότι όταν κάποιος κάνει καλά έργα και βοηθά τους συνανθρώπους του θα σωθεί ασχέτως σε ποιο Θεό πιστεύει. Αυτό, όμως, είναι λάθος, αφού ο ίδιος ο Χριστός εδώ μας ξεκαθαρίζει ότι προϋπόθεση της σωτηρίας μας είναι η πίστη στον Χριστό και «τούτον εσταυρωμένον». Τα καλά έργα θα πρέπει να είναι αποτέλεσμα της ορθής πίστεως μας. Σωζόμαστε χάρη στη θυσία του Χριστού και όχι για τα καλά μας έργα τα οποία, βέβαια, πρέπει να υπάρχουν ως πιστοποίηση και επισφράγιση της πίστεως μας

- Η αγάπη του Θεού εκφράζεται και με τη μακροθυμία Του. Είναι μακρόθυμος ο Θεός γι' αυτό και σημειώνει ότι: **«Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον, ἵνα κρίνη τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῆ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ»**. Αυτό που προτάσσεται στον Θεό είναι η σωτηρία του καθενός από εμάς και όχι η δικαιοσύνη Του. Αν ήθελε ο Θεός να προτάξει τη δικαιοσύνη Του δεν θα μπορούσε να σωθεί κανείς άνθρωπος: «τις γὰρ καθαρὸς ἔσται ἀπὸ ρύπου; ἀλλ' οὐδεὶς, εἴν και μία ἡμέρα ὁ βίος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς». Κανείς δεν είναι αναμάρτητος ἔστω κι αν ἔζησε μόνο μια μέρα πάνω στη γη. Επομένως ο Χριστός μᾶς διαβεβαιώνει ὅτι ἦρθε στον κόσμο με μοναδικό σκοπό τη σωτηρία και λύτρωση των ανθρώπων. Ο τρόπος της σωτηρίας μας είναι ἡ ἀνοδὸς Του στον σταυρό για να νικήσει και να καταπατήσει τον θάνατο και τον διάβολο. Να μας παραδώσει τὸ Σῶμα και τὸ Αἷμα Του ὡς προσφορά «τροφῆς ἀθανάτου» για να ἔχουμε ζωὴ αἰώνια. Η μακροθυμία Του εκδηλώνεται για τους αμαρτάνοντας καθ' ὅλη τη διάρκεια της ζωῆς τους. Περιμένει μέχρι και την τελευταία στιγμή τη μετάνοια και επιστροφή του καθενός. Η μακροθυμία του Θεού, βέβαια, δεν ακυρώνει τη δικαιοσύνη Του. Προς το παρόν για χάρη της σωτηρίας μας ἡ δικαιοσύνη του Θεοῦ ἀναστέλλεται και μετατίθεται για τὸ μέλλον, στη δευτέρα παρουσία Του ὅπου θα γίνει ἡ κρίση του κόσμου. Τα λόγια του Χριστοῦ ὅτι δεν κρίνει κανένα ἀλλὰ ζητά τη σωτηρία μας πρέπει να ἀκούονται και σ' εμάς, που πολὺ εὐκόλα κρίνουμε και κατακρίνουμε τον καθένα. Αν θέλουμε τὸ καλὸ του συνανθρώπου μας, ας προσπαθήσουμε να τον βοηθήσουμε να σωθεῖ, περιμένοντας μέχρι και την υστάτη τη σωτηρία του.

Προετοιμαζόμενοι, λοιπόν, για τη μεγάλη εορτὴ της Υψώσεως του Σταυροῦ ας ἀντλήσουμε σωτήρια διδάγματα και νοήματα μέσα ἀπὸ τα ἀναγνώσματα και τους ὕμνους. Να ἀναλογιστοῦμε την Ἀγάπη του Θεοῦ προς εμάς, τη φιλανθρωπία και μακροθυμία Του και να καταφύγουμε κοντὰ στον Χριστὸ ὡς μόνη σωτηρία.

† Πρωτοσύγκελλος Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΗ

Απόστολος: Γαλ. στ' 11-18

Ευαγγέλιον: Ιωάν. γ' 13-17

15 Σεπτεμβρίου 2024

Η Παγκόσμιος Ύψωσις του Τιμίου Σταυρού στις 14 Σεπτεμβρίου συνιστά μια από τις σημαντικότερες Δεσποτικές εορτές του έτους. Το ότι προ της εορτής της Ύψώσεως και μετά την Ύψωση οι δύο Κυριακές αυτές αφιερώνονται επίσης στην εορτή του Σταυρού δείχνει την σπουδαιότητα της εορτής. Είναι Κυριακή μετά την Ύψωση σήμερα και τόσο τα αναγνώσματα όσο και οι ύμνοι μας αναφέρονται στον Σταυρό και την εορτή της Παγκοσμίου Ύψώσεως του Σταυρού.

Στις μέρες μας όλο ακούμε για παγκόσμια μέρα για το ένα για το άλλο ακόμα μιλάνε για παγκοσμιοποίηση και όλα αυτά όμως με τον ανθρώπινο νου που πολλές φορές απουσιάζει σε αυτόν και ο φωτισμός του Αγίου Πνεύματος. Στην Εκκλησία μας ένα μόνο παγκόσμιο γεγονός εορτάζουμε και αυτό είναι η Παγκόσμια Ύψωση του Τιμίου Σταυρού. Και αυτό δεν είναι έργο ανθρώπινο αλλά έργο του Θεού για την σωτηρία όλου του κόσμου. Ουσιαστικά το γεγονός αυτό έγινε μια φορά και στο εξής επαναλαμβάνεται συνεχώς μέχρι τις μέρες μας. Η πρώτη ύψωση του Σταυρού έγινε στον Γολγοθά όπου πάνω προσηλώθηκε ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός για να μας λυτρώσει από την αμαρτία και τον πνευματικό θάνατο. Η δεύτερη επίσημη Ύψωση έγινε το 326 με την εύρεση του Τιμίου Σταυρού και την ανέγερση του πρώτου ναού, του Παναγίου Τάφου. Η Τρίτη επίσημη Ύψωση έγινε το 628 όταν ο αυτοκράτορας του Βυζαντίου Ηράκλειος κατάφερε να επαναπατρισει τον Τιμιο Σταυρό και τους αιχμαλώτους που οι Πέρσες πήραν κατά την εξστρατεία τους στα Άγια Προσκυνήματα. Έκτοτε κάθε χρόνο γίνεται μια επανάληψη της Ύψώσεως αλλά ταυτόχρονα και μια εμπειρική βίωση του γεγονότος για τον καθένα μας. Κάθε φορά βέβαια που κτιζουμε ένα ναό ή που τοποθετούμε σε ένα ύψωμα τον σταυρό, κάθε φορά που τοποθετούμε στο σπίτι μας σε σημείο ορατό σε όλους τον σταυρό κάθε φορά που σχηματίζουμε με πίστη τον σταυρό στο σώμα μας μπροστά σε πιστούς και απίστευτους γίνεται για μας μια Ύψωση. Τοποθετούμε τον Τιμιο Σταυρό ως το πνευματικό όπλο μας που είναι όπλο νίκης κατά των επιβουλών του διαβόλου, όπλο νίκης κατά του θανάτου. Γίνεται ο Σταυρός όπως ακριβώς και ο Μέγας αγιασμός ο οποίος αγιάζεται δια ευχής αλλά και της τριπλής κατάδυσης του Σταυρού στο νερό: «αφθαρσίας πηγήν, αγιασμού δώρον, αμαρτημάτων λυτήριον, νοσημάτων αλεξιτήριον, δαίμοσιν ολέθριον, ταις εναντίαις δυνάμεσιν απρόσιτον, Αγγελικής ισχύος πεπληρωμένον».

- Πραγματικά ο Τιμιο Σταυρός για τον καθένα μας είναι ένα ισχυρό όπλο ακατανίκητο που αν το χρησιμοποιούμε με τον σωστό τρόπο τότε αγιαζόμαστε και σωζόμαστε. Ο Μέγας Κωνσταντίνος με το «εν τούτω νικά» αντάλλαξε όλα τα σύμβολα της αυτοκρατορίας με τον Τιμιο Σταυρό γι' αυτό και η αυτοκρατορία του είχε συνεχείς επιτυχίες. Θα έπρεπε κανονικά και σε μας να στηθούν παντού σε κάθε γωνία των πόλεων και των κοινοτήτων

μας ψηλά ο Σταυρός. Τουλάχιστο όμως εμείς οι πιστοί στα σπίτια μας να αφαιρέσουμε τυχόν όλα τα αναποτελεσματικά αντικείμενα που δεν είναι του Χριστού όπως ματόπετες, πέταλα και άλλα και να τα αντικαταστήσουμε με ένα ορθόδοξο Σταυρό. Το ίδιο και πάνω μας ή στα αυτοκίνητά μας που δυστυχώς πολλές φορές κρεμάμε ότι νάναι που μπορεί να μας το έδωσε κάποιος δώρο ή να είναι της μόδας όμως μας επιφέρει πνευματική ζημιά. Όλα αυτά όσο και αν μας στεναχωρούν να τα αποχωριστούμε θα πρέπει όμως να το κάνουμε και να τα αντικαταστήσουμε με ένα ορθόδοξο σταυρό που να έχει επάνω τον Χριστό. Τότε έρχεται η ευλογία στο σπίτι μας και σε μας και μπορούμε να προκόβουμε πνευματικά. Ο Σταυρός ονομάζεται και Ζωοποιός γιατί δίνει ζωή και μάλιστα ζωή αιώνια. Πολλά τα οφέλη του Σταυρού σε όποιους τον τιμούν και τον έχουν ως φύλακα στη ζωή τους.

- Κάτι άλλο που πρέπει να έχουμε υπόψη μας είναι πως να σχηματίζουμε τον σταυρό στο σώμα μας. Πρώτα ενώνουμε τα τρία πρώτα δάκτυλα του δεξιού χεριού μας, ομολογώντας έτσι την πίστη μας στον ένα Θεό, που είναι ταυτόχρονα τρία πρόσωπα: ο Πατήρ, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα, τα ομοούσια, ενωμένα μεταξύ τους «αχωρίστως» και «αδιαιρέτως». Την ίδια ώρα τα άλλα δυο δάκτυλα, τα ακουμπούμε ενωμένα στην παλάμη, συμβολίζοντας έτσι τις δυο φύσεις, δυο θελήσεις, και δυο ενέργειες του Χριστού, την θεία και την ανθρώπινη. Ήδη με αυτή την κίνηση του χεριού μας ομολογούμε την ορθόδοξη πίστη μας ως προς το Τριαδολογικό και Χριστολογικό δόγμα που αποτελούν τις τη βάση και το θεμέλιο της πίστης μας. Ακολουθώντας φέρνουμε το χέρι στο μέτωπο, τη σωματική περιοχή της διανοητικής λειτουργίας, δείχνοντας έτσι ότι αγαπάμε τον Θεόν μ' όλη τη διάνοιά μας και ότι αφιερώνουμε σ' αυτόν όλες τις σκέψεις μας. Έπειτα φέρνουμε το χέρι μας την κοιλιά και με αυτό δηλώνουμε συμβολικά ότι προσφέρουμε στον Κύριο όλες τις επιθυμίες και όλα τα συναισθήματά μας. Φέρνοντας στο τέλος το χέρι μας πρώτα στον δεξιό ώμο και έπειτα στον αριστερό, δείχνουμε ότι και κάθε σωματική μας δραστηριότητα ανήκει στον Χριστό. Είναι θλιβερό καμιά φορά να βλέπουμε να μην γίνεται με τον σωστό τρόπο ο σταυρός και να βιαζόμαστε ή να τον σχηματίζουμε μηχανικά. Θα πρέπει να γίνεται πάντοτε με προσοχή, πίστη, με ευλάβεια και φόβο Θεού. Θα πρέπει βέβαια ο Σταυρός να συνδυάζεται και με πνευματική ζωή, μετάνοια, ταπείνωση, και συμμετοχή στα μυστήρια της Εκκλησίας μας. Τότε ενεργεί ο Σταυρός.

Ας έχουμε παντού και πάντοτε μόνο τον Σταυρό ως σύμβολο και τον Σταυρό να ακολουθούμε. Να μην ντρεπόμαστε ή να φοβόμαστε να σχηματίζουμε στο σώμα μας κατά τη διάρκεια της προσευχής τον Τίμιο Σταυρό. Παράλληλα να ζούμε εν μετάνοια και να έχουμε μυστηριακή ζωή τότε ο Σταυρός ενεργεί ως όπλο και μας ενισχύει στον αγώνα μας. Ας έχουμε πάντοτε στην ζωή μας Υψωμένο τον Τίμιο Σταυρό ο οποίος θα είναι το μέσο με το οποίο μπορέσουμε να κερδίσουμε την αιώνια ζωή.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ

Απόστολος: Γαλ. α', 11-19

Ευαγγέλιο: Ματθ. β' 13-23

26 Δεκεμβρίου 2021

Κυριακή μετά τη Γέννηση του Χριστού σήμερα και η Εκκλησία συνεχίζει να μας υπενθυμίζει τα γεγονότα της Γέννησης του Χριστού. Τα γεγονότα είναι χαρμόσινα γιατί ο Υιός και Λόγος του Θεού έγινε άνθρωπος για τη σωτηρία μας. Είναι, όμως, και λυπηρά γιατί από τη στιγμή της γέννησής Του, ο Χριστός, βλέπουμε να δέχθηκε την φιλοξενία των ανθρώπων, τον διωγμό, την προσφυγιά μέχρι τον Σταυρό και τον θάνατο. Είναι πολύ άσχημο να ευεργετείς και να λαμβάνεις αγνωμοσύνη, πολύ χειρότερο, ακόμα, να διώκεσαι από αυτούς που ευεργέτησες. Και δεν υπάρχει μεγαλύτερη ευεργεσία από αυτήν που μας πρόσφερε ο Θεός να γίνει άνθρωπος για τη σωτηρία μας. Από την άλλη υπάρχουν και οι άνθρωποι εκείνοι που αναγνωρίζουν τα σημεία του Θεού και ζητούν με πόθο τη σωτηρία τους. Έτσι ο Θεός αποκαλύπτεται και δίνει τη χάρη Του σ' αυτούς τους λίγους ή περισσότερους που διψούν στη ζωή τους τον Θεό και τον προσεγγίζουν με ταπείνωση, με πίστη και αυταπάρνηση.

Επιλέγοντας από το σημερινό ευαγγέλιο ένα αρνητικό πρότυπο τον Ηρώδη και τους Μάγους ως θετικά πρότυπα πίστεως και αυταπάρνησης για τον Χριστό θα αναφερθούμε σε αυτούς.

- Η Γέννηση του Χριστού αποτέλεσε για τον βασιλιά Ηρώδη αφορμή όχι για μετάνοια και αναζήτηση του Χριστού που για αιώνες η ανθρωπότητα περίμενε. Απεναντίας τον οδήγησε στη δολιότητα και ακολούθως, στον θυμό που είχε ως αποτέλεσμα τη θανάτωση των νηπίων της Βηθλεέμ και των περιχώρων από δύο χρονών και κάτω. Από αυτό το ιστορικό γεγονός βλέπει κανείς τη ματαιοδοξία των ανθρώπων που μπορεί να έχουν εξουσία ή δύναμη και λησμονούν τον Θεό αλλά και ότι έρχεται και γι' αυτούς κάποτε η στιγμή του θανάτου. Τι είχε να φοβηθεί ο Ηρώδης; Ζώντας στο κέντρο της Ιερουσαλήμ άκουε τις προφητείες για τον ερχομό του Χριστού, αλλά ο σκοτισμός του νου του τον οδήγησε σε φόβο δαιμονικό. Ακόμα, όμως, κι αν δεν είχε κατανοήσει ή δεν μπορούσε να δεχθεί τους λόγους των προφητών για τον ερχομό του Μεσσία, θα έπρεπε να σκεφθεί ότι ο θάνατος δεν θα ήταν γι' αυτόν μακριά και πράγματι πολύ σύντομα μετά από αυτό είχε πεθάνει μαζί και η εξουσία του. Θα έπρεπε, επίσης, να κατανοήσει τους λόγους που ο Κύριος αργότερα είπε στον απόστολο Παύλο κατά την κλήση του «σκληρόν σοι προς κέντρα λακτίζειν», είναι οδυνηρό να χτυπάς τα καρφιά. Ενώ ο νομοδιδάσκαλος Γαμαλιήλ εμπόδισε τη θανάτωση από τους Ιουδαίους αποστόλων που κήρυσσαν τον Χριστό λέγοντας τους ότι κάτι το οποίο είναι εκ Θεού μην το εμποδίζετε «μήποτε και θεομάχοι ευρεθήτε». Είναι αδύνατο να αντιστέκεσαι στο θέλημα του Θεού. Σε κάθε εποχή μπορούμε να συναντήσουμε ανθρώπους που διώκουν τον Χριστό και την Εκκλησία. Μπορεί να έχουν την εξουσία, το χρήμα ή τη δύναμη αλλά μπροστά στον Θεό όλα αυτά είναι άχρηστα. Ποιος μπορεί να τα βάλει με τον Θεό που δημιούργησε και κυβερνά τα σύμπαντα; Μπορεί φαινομενικά να υποχωρεί, να επιτρέπει πράγματα και καταστάσεις, στην πανσοφία Του, επιδιώκον-

τας τη μετάνοια όσο το δυνατόν περισσότερων καλοπροαίρετων ανθρώπων. Δύο χιλιάδες χρόνια από τότε και υπάρχουν άνθρωποι ακόμα που παραμένουν στην κακία και στο να πολεμούν ακόμα τον Θεό και την Εκκλησία παρ'όλα τα θαυμαστά σημεία της παρουσίας Του στον κόσμο.

- Από την άλλη, όμως, υπάρχουν και οι άνθρωποι που αναζητούν τον Θεό και αγωνίζονται στη ζωή τους να τον πλησιάσουν. Τέτοιοι ήταν οι Μάγοι οι οποίοι δεν ήταν οι αγύρτες, ούτε ασχολούνταν με δαιμονικά πράγματα αλλά βασιλείς στην Ανατολή. Δεν είχαν τους προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης. Είχαν, όμως, δεχθεί σημεία και αυτοί του ερχομού του Χριστού στη γη, αφού ο Θεός, μέσα στο σχέδιο της οικονομίας Του, προετοίμασε και τα έθνη για τον ερχομό Του. Ο πόθος τους να δουν τον λυτρωτή, ωθεί τους Μάγους να πραγματοποιήσουν ένα τόσο μεγάλο ταξίδι μέσα από κινδύνους και στερήσεις. Πορεύθηκαν, λένε οι μελετητές, πάνω από ένα χρόνο για να φθάσουν. Μέχρι να φθάσουν τους συντρόφευε ένα αστέρι που οι πατέρες εξηγούν ότι ήταν ο αρχάγγελος Γαβριήλ ο οποίος τους οδήγησε να προσκυνήσουν το Θείο βρέφος και να του προσφέρουν πολύτιμα δώρα. Επιστρέφοντας στην πατρίδα τους έγιναν οι πρώτοι ιεραπόστολοι, φέρνοντας το μήνυμα ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος και τα χαρακτηριστικά του είναι η ταπείνωση, η αγάπη και η θυσία. Αναλογιζόμενοι το ταξίδι των μάγων μπορούμε να το συγκρίνουμε με τη δική μας εποχή. Σήμερα που εμείς μπορούμε όχι μόνο να δούμε και να προσκυνήσουμε τον Χριστό αλλά και να τον δεχθούμε μέσα μας με τη Θεία Κοινωνία. Έχουμε την ευλογία στον τόπο μας να υπάρχουν πολλοί Ναοί σε κάθε πόλη και κοινότητα και ιερείς που τελούν τακτικά τη Θεία Λειτουργία γι' αυτό τον σκοπό. Ενώ έχουμε, επίσης, πνευματικούς πατέρες που με την εξομολόγηση και την καθοδήγησή τους, μπορούμε να πορευόμαστε καλύτερα προς τον Θεό. Κι αν εξωτερικοί παράγοντες και εμπόδια παρουσιάζονται στον δρόμο μας προς τον Χριστό, όπως παρουσιάστηκαν και στους Μάγους, εμείς με κάθε μέσο να βρίσκουμε τρόπους να εκκλησιαζόμαστε και να κοινωνάμε τακτικά.

Θα πρέπει, λοιπόν, η Γέννηση του Χριστού να αποτελέσει για εμάς αρχή να καθαρίσουμε τη ψυχή μας από δαιμονική διαστροφή και πάθη αμαρτωλά, αποφεύγοντας το παράδειγμα του Ηρώδη. Ας μιμηθούμε το παράδειγμα των Μάγων που αναζήτησαν με πόθο τον Χριστό και τελικά αξιώθηκαν να Τον συναντήσουν. Κι εμείς ας μην απουσιάζουμε τουλάχιστον τις Κυριακές και τις μεγάλες εορτές από τον Ναό και να προετοιμαζόμαστε με μετάνοια και ταπείνωση για να κοινωνούμε τακτικά του Σώματος και Αίματος του Χριστού.

† Πρωτοσύγκελλος Τυχικός

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΣΕ ΜΝΗΜΕΣ ΑΓΙΩΝ

1. ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΚΟΡΥΦΑΙΩΝ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ

Απόστολος: Β' Κορ. 1α' 21-ιβ' 9

Ευαγγέλιο: Ματθ. 1στ' 13-19

29 Ιουνίου 2025

Η εορτή των αγίων πρωτοκορυφαίων αποστόλων Πέτρου και Παύλου συνιστά μία από τις σημαντικότερες εορτές του Εκκλησιαστικού μας έτους. Τον Πέτρο τον βρίσκει ο Χριστός να ψαρεύει, τον Παύλο να διώκει Χριστιανούς και τους κάλεσε στο αποστολικό αξίωμα. Οι δύο απόστολοι αυτοί ξεχώρισαν για το αποστολικό έργο τους πρώτα να οδηγήσουν στον Χριστό χιλιάδες ανθρώπους και έπειτα να ιδρύσουν κατά τόπους Εκκλησίες και να τις στηρίξουν. Η Εκκλησία μας τους τιμά για το μεγάλο έργο το οποίο επιτέλεσαν με την χάρη του Αγίου Πνεύματος. Τους προβάλλει συνάμα ως πρότυπα μετανοίας και πρότυπα πίστεως και πλήρους αφοσίωσης στην αγάπη του Χριστού και του πλησίον τους.

- Οι δύο απόστολοι Πέτρος και Παύλος προβάλλονται από την Εκκλησία ως πρότυπα μετανοίας που ο Θεός τους ανέβασε ως πρωτοκορυφαίους μεταξύ των αποστόλων. Η αγάπη του Πέτρου για τον Χριστό υπερέβαινε κάθε άλλο συμμαθητή του ώστε να πορευτεί ακόμα και πάνω στην τρικυμία της θάλασσας για να φθάσει κοντά Του. Άλλοτε η ομολογία του Πέτρου ότι Χριστός είναι Θεός προκάλεσε τον έπαινο από μέρους του Χριστού: «*συ ει Πέτρος και επί ταύτη τη πέτρα (της ομολογίας του) οικοδομήσω μου την Εκκλησίαν*». Άλλες φορές όμως διέπραττε και σφάλματα όπως όταν συμβούλευσε κατά κάποιο τρόπο τον Χριστό να μην πορευθεί προς το Πάθος του Σταυρού: Ο Χριστός τον επιτίμησε αυστηρά: «*Υπάγε οπίσω μου σατανά, σκάνδαλον μου ει, ότι ου φρονείς τα του Θεού αλλά τα των ανθρώπων*». Πολύ μεγάλο, σοβαρό σφάλμα και αμάρτημα διέπραξε ο Πέτρος κατά την τριπλή άρνησή του Χριστού κάτι που όμως μετανόησε στη συνέχεια ειλικρινά όπως μας πληροφορούν τα Ευαγγέλια. Ο Παύλος (αρχικά Σαούλ και Σαύλος) από την άλλη είχε μεγάλη πίστη και ζήλο για την πατρογονική του θρησκεία, τον ιουδαϊσμό κάτι που τον έκανε όμως να διώκει με μεγάλο μένος τους Χριστιανούς και την Εκκλησία. Ο Χριστός βλέποντας την καλή του πρόθεση και ότι αυτό που έκανε ήταν από άγνοια τον κάλεσε με θαυμαστό τρόπο: «*Τί με διώκεις; σκληρόν σοι προς κέντρα λακτίζειν*». Ο Παύλος σε πολλές από τις επιστολές του δεν ντρέπεται να ομολογήσει το αμάρτημά του αυτό καθώς και τη μετάνοια και μεταστροφή του προς τον αληθινό Θεό. Το να αμαρτάνει κανείς είναι ανθρώπινο, το να μετανοεί και να επιστρέφει με την εξομολόγηση στον Θεό είναι θείο πράγμα, το να εμμένει όμως κανείς στην αμαρτία είναι δαιμονικό. Ο Θεός και η Εκκλησία μας δεν διακρίνει τους ανθρώπους σε αμαρτωλούς και δικαίους, εξάλλου ουδείς αναμάρτητος, αλλά σε ανθρώπους που θέλουν να μετανοήσουν και σε αυτούς που παραμένουν στην αμαρτία τους και δεν διορθώνονται. Η Εκκλησία μας προβάλλοντας αυτούς τους δύο πρωτοκορυφαίους απο-

στόλους Πέτρο και Παύλο ως πρότυπα μετανοίας μας διδάσκει που μπορεί να φθάσει ο άνθρωπος ο οποίος έχει μετάνοια στη ζωή του.

- Μελετώντας την ζωή των αγίων Πέτρου και Παύλου βλέπουμε δύο ανθρώπους που εγκατέλειψαν τα πάντα για τον Χριστό, ούτε ακόμα και αυτή τη ζωή τους νοιάστηκαν. Μοναδική έννοια τους ήταν πως να ήταν κοντά στο Χριστό και τι να πράξουν για να βοηθήσουν τους συνανθρώπους τους να πορευτούν και αυτοί κοντά Του. Ο Παύλος ήταν άγαμος και θα πει κάποιος γι' αυτόν ήταν εύκολο, όμως ο Πέτρος είχε οικογένεια, τίποτε όμως δεν εμπόδισε και τους δύο να ευεργετήσουν την ανθρωπότητα και να φθάσουν στα ίδια επίπεδα αγιότητας. Η αγάπη μας προς τον Τριαδικό Θεό θα πρέπει να εκφράζεται και με την αγάπη προς τον πλησίον. Καλό είναι να βοηθάμε τους ανθρώπους που έχουν ανάγκη υλικοπνευματική, όπως έκαναν άλλωστε και οι απόστολοι με την μέριμνά τους προς τις χήρες, τα ορφανά, τους πτωχούς, πολύ μεγαλύτερο όμως να βοηθήσουμε κάποιον να έρθει κοντά στον Χριστό. Αν βοηθήσουμε κάποιον χωρίς να ενδιαφερθούμε και για την ψυχή του πράξαμε κάτι καλό αλλά πολύ λίγο. Θα καλυτερεύσουμε την παρούσα ζωή του να τον βοηθήσουμε να ζήσει ακόμα λίγα χρόνια παραπάνω αλλά μετά τι; Αν ενδιαφερθούμε όπως οι απόστολοι να φέρουμε ανθρώπους στην Εκκλησία, άλλους να βαπτιστούν ορθόδοξα, άλλους να τους οδηγήσουμε σε ένα καλό πνευματικό να αρχίσουν να εξομολογούνται, να εκκλησιάζονται συχνά και να μετέχουν των μυστηρίων, άλλους να τους βοηθήσουμε να μάθουν να προσεύχονται, να συγχωρούν, να ελεούν τους φτωχούς, να ποθούν γενικά τον Χριστό και την Βασιλεία Του τότε θα επιτύχουμε το μέγιστο που θέλει ο Θεός. Πρέπει βέβαια για να κάνουμε όλα αυτά να βάλουμε πρώτα εμείς αρχή μετανοίας, μυστηριακής ζωής και ταυτόχρονα με ταπεινό φρόνημα, ότι, ό,τι κάνουμε δεν είναι δική μας ικανότητα αλλά με την χάρη και τη δύναμη που μας χαρίζει ο Θεός.

Οι δυο μεγάλοι απόστολοι Πέτρος και Παύλος που εορτάζουμε σήμερα μας στέλνουν το μήνυμα ότι για να ανέβουμε ψηλά πρέπει να καταφύγουμε πρώτα στη μετάνοια και στην επιστροφή στον Χριστό. Έπειτα η αγάπη μας προς τον Χριστό θα πρέπει να εκδηλώνεται και προς τους αδελφούς μας που πρέπει να νοιαστούμε και για την δική τους σωτηρία της ψυχής. Όπου και να βρισκόμαστε, όσες δυσκολίες και να έχουμε λίγο χρόνο κάθε μέρα να αφιερώσουμε και για την ψυχική ωφέλεια του αδελφού μας. Η ζωή του Χριστιανού είναι ένα συνεχές κήρυγμα και ο Χριστός μας είπε ότι πρέπει να είμαστε ως το φως και το άλας για τους συνανθρώπους μας.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Προφήτου Ηλίου του Θεσβίτου)

Απόστολος: Ιακ. ε' 10-20

Ευαγγέλιο: Ματθ. θ' 1-8

20 Ιουλίου 2025

Από τους δικαίους της Παλαιάς Διαθήκης ο λαός του Θεού ξεχώρισε ιδιαίτερα τον προφήτη Ηλία στον οποίο αφιέρωσαν πολυάριθμα ζωκκλήσια σε όλο τον ορθόδοξο χώρο. Όχι αναίτια βέβαια, είναι το πρόσωπο που διάλεξε ο Χριστός μαζί με τον προφήτη Μωυσή να καλέσει να συνομιλήσουν μαζί Του κατά τη Μεταμόρφωση στο Θαβώριο όρος. Τον Ιωάννη τον Βαπτιστή και ακόμα τον ίδιο τον Ιησού Χριστό θεώρησαν πολλοί ότι ήταν ο προφήτης Ηλίας που θα ερχόταν: «τίνα με λέγουσιν οι άνθρωποι είναι τον υιόν του ανθρώπου; οι δε είπον οι μεν ιωάννην τον βαπτιστήν άλλοι δε ηλίαν...». Παρόλο που ο προφήτης Ηλίας δεν άφησε συγγραφικό έργο ο βίος του είναι θαυμαστός και η παρηρησία του προς τον Θεό μοναδική.

- Ο Προφήτης Ηλίας ζει τον 9^{ον} π.Χ αιώνα και ενώ το βασίλειο του Ροβοάμ παρασύρθηκε στην ειδωλολατρία, την ανηθικότητα και στις παντός είδους αμαρτωλές επιθυμίες που πρόσφερε λατρεία στα είδωλα. Αυτός όμως ενώ όλος ο λαός αποστάτησε και εγκατέλειψε τον αληθινό Θεό ο ίδιος κράτησε την πίστη του ανόθευτη. Θυμίζει κάπως την εποχή μας που πολλοί λένε μα όλοι ακολουθούν αυτό τον δρόμο εμείς, γιατί πρέπει να ξεχωρίζουμε; Όχι μόνο παρόμοια κατάσταση επικρατούσε την εποχή που έζησε ο προφήτης μας αλλά πολύ χειρότερα. Όστε μόνο ο ίδιος να είναι δίκαιος έναντι του Θεού αλλά στο τέλος να καταφέρει με τη βοήθεια του Θεού να διορθώσει με την στάση του ολόκληρο τον λαό. Μας διδάσκει ο προφήτης ότι πρέπει να αποστασιοποιούμαστε από τις αιρέσεις και από την αμαρτία ακόμα και, αν όλος ο κόσμος έχει παρασυρθεί προς αυτό. Ο Χριστός, όταν δίδασκε κάποια φορά και λόγω του ότι αυτά που είπε δεν άρεσαν σε πολλούς δεν είπε να τα προσαρμόσει τα πράγματα. Αντίθετα γύρισε και προς τους μαθητές του και τους είπε «Μη και υμείς θέλετε υπάγειν;». Φυσικά οι αληθινοί μαθητές δεν Τον εγκατέλειψαν. Και ο απόστολος Παύλος όταν τον ειρωνεύτηκαν που μίλησε για σταυρό και ανάσταση δεν είπε να αλλάξει τον λόγο του κηρύγματός του αλλά είπε: «ημείς δε κηρύσσομεν Χριστόν εσταυρωμένον, Ιουδαίοις μεν σκάνδαλον, έθνεσιν δε μωρίαν, τοις δε σωζομένοις ημίν δύναμις θεού εστί». Ο προφήτης Ηλίας παρέμεινε πιστός μέχρι τέλους παρόλες τις κακουχίες και τους διωγμούς που υπέστη ελπίζοντας ότι θα έρθει καιρός που ο Θεός θα τον δικαιώσει και πράγματι ήρθε. Πολλές φορές η Εκκλησία βρέθηκε σε κίνδυνο λόγω των αιρέσεων, όμως χάρη σε λίγους πιστούς μπόρεσε ως ζύμη να επιστρέψει και να θριαμβεύσει η Ορθοδοξία. Δυστυχώς σήμερα παρατηρούμε μερικοί να προστρέχουν στον οικουμενισμό και κάνουν λόγο για μια πανθηρησκεία κάτι απαράδεκτο για την Εκκλησία. Ο Χριστός δεν είπε όπου και να πιστεύεις θα σωθείς αλλά είπε ξεκάθαρα «ο πιστεύων εις εμέ έχει ζωήν αιώνιον». Πιστεύων και ορθώς πιστεύων σύμφωνα με την παράδοση των αποστόλων και των αγίων πατέρων μας θα σωθεί. Αυτή η αποστασία από την

ορθόδοξη παράδοση των αγίων πατέρων μας, οδηγεί ταυτόχρονα και στην άμβλυση των ηθών του λαού. Εορτάζοντας τον προφήτη Ηλία σήμερα θα πρέπει να κρατήσουμε ανόθευτη την παράδοση των αγίων πατέρων μας, αν θέλουμε να επιβιώσουμε ως άτομα και ως λαός.

- Θαυμάζει κανείς από τη ζωή του προφήτη Ηλία το θάρρος και την ομολογία του να αντιταχθεί με ηγεμόνες ή ακόμα και ολόκληρο το λαό που παραστράτησε. Θαυμάζουμε το θάρρος της γνώμης του να διακηρύξει σε όλους την αλήθεια και να μην φοβάται, ενώπιον του Αχαάβ και της Ιεζάβελ. Αυτό πήγαζε από την βαθιά πίστη και αφοσίωσή του στον Θεό, αλλά και την αυταπάρνησή του από τα γήινα, αφού δεν είχε τίποτα δικό του, όπως ακριβώς και ο Ιωάννης ο Πρόδρομος που και αυτός είχε την ίδια παρρησία. Θαυμάζει κανείς την πίστη του προφήτη Ηλία και την πλήρη βεβαιότητα στην πρόνοια του Θεού σε πολλά σημεία. Αναφέρουμε επιγραμματικά μερικά: στην προσευχή του να μην βρέξει για τριάμισι χρόνια και ξανά την προσευχή του να βρέξει, το ότι τρεφόταν με παράδοξο τρόπο από ένα αρπακτικό κοράκι, που είχε την βεβαιότητα ότι ο Θεός θα θρέψει τον ίδιο και την οικογένεια της χήρας καθώς και στην ανάστασή του υιού της, στην προσευχή του να πέσει φωτιά από τον ουρανό καθώς και στην σφαγή των εκατοντάδων ειδωλολατρών ιερέων του βάαλ, Στον διαχωρισμό των υδάτων του Ιορδάνη. Ενώ ο λαός έβλεπε μεγάλα σημεία να επιτελεί ο προφήτης Ηλίας παρέμεναν οι περισσότεροι ανάλητοι ζώντας στην ανομία, την αμαρτία και την μακράν του Θεού ζωή. Θυμίζει και σημερινές καταστάσεις που ζούμε ενώ οι άγιοι μας μας πληροφορούν για τις έσχατες ημέρες για τα σημεία, εμείς κοιμόμαστε. Θα πρέπει να ανανήψουμε, να σηκωθούμε να προστρέξουμε στην μετάνοια σε ένα ορθόδοξο πατερικό πνευματικό. Να δυναμώσουμε και ενισχύσουμε την πίστη μας και να έχουμε το θάρρος της ομολογίας που είχε ο προφήτης Ηλίας. Πρέπει να γνωρίζουμε επίσης ότι σε θέματα πίστεως δεν χωρεί οικονομία διαφορετικά οδηγούμαστε σε πλάνη, σε αίρεση και αποστασία από το θέλημα του Θεού.

Με την εορτή του προφήτη Ηλία θα πρέπει να του ζητήσουμε να έρθει και στη δική μας ζωή. Να παρακαλέσουμε τον προφήτη να μας ενισχύσει την πίστη, να έχουμε το θάρρος της ομολογίας και της αντίστασης απέναντι στις χιλιάδες αιρέσεις, στον οικουμενισμό και την αμαρτία. Όπως αυτός με την στάση του και την ενίσχυση από το Θεό άλλαξε τον λαό, το ίδιο να γίνει και σε εμάς.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΛΟΥΚΑ – ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΚΥΠΡΩ ΑΓΙΩΝ

Απόστολος: Β' Κορ. στ' 1-10

Ευαγγέλιο: Λουκ. στ' 31-36

2 Οκτωβρίου 2022

Από την Εκκλησία Κύπρου καθιερώθηκε όπως την πρώτη Κυριακή του Οκτωβρίου εκάστου έτους εορτάζονται όλοι μαζί οι Άγιοι της Κύπρου. Στον ίδιο χώρο αγωνίστηκαν και έδρασαν, ο Θεός τους αγίασε και ο λαός του τιμά. Χάρη σε αυτούς η Κύπρος κρατήθηκε τόσους αιώνες Χριστιανική γιατί οι άγιοι μεσιτεύουν για μάς προς τον Θεό, ενώ είναι επίσης αυτοί που μας εμπνέουν να αγωνιστούμε και εμείς να τους ομοιάσουμε όσο το δυνατό.

- Η Κύπρος αποτελεί κάτι μοναδικό παγκοσμίως σε ένα τόσο μικρό χώρο να αναδειχθούν εκατοντάδες γνωστοί επώνυμοι άγιοι ώστε οι ιστορικοί να της δίδουν την επωνυμία «Νήσος Αγίων». Στην χορεία όλων αυτών των αγίων της Κύπρου, συγκαταλέγονται πρώτα οι Απόστολοι. Χάρη σε αυτούς η Κύπρος γίνεται το πρώτο μέρος στην Ευρώπη που γνωρίζει τον Χριστιανισμό. Ο Ρωμαίος Ανθύπατος κυβερνήτης της Κύπρου Σέργιος Παύλος στην Πάφο γίνεται Χριστιανός και στη συνέχεια μεταφέρει το μήνυμα του Ευαγγελίου σε πολλά μέρη της Ευρώπης. Στους αποστόλους οφείλουμε το ότι μας απάλλαξαν από την πλάνη της ειδωλολατρίας και μας οδήγησαν στο φως του Χριστού. Οι απόστολοι Παύλος, Βαρνάβας, Μάρκος και οι διάδοχοί τους στο νησί, Ηρακλείδιος, Λάζαρος ο τετραήμερος, Τυχικός, Επαφράς, Μνάσωνας, Αυξιβίος, Τιμώνας κ.α. έθεσαν τις βάσεις και τα θεμέλια της Εκκλησίας της Κύπρου. Έπειτα οι ιεράρχες άγιοι επίσκοποι, που αναδείχθηκαν γνήσιοι διάδοχοι των αποστόλων, μάς προφύλαξαν από τις αιρέσεις που έπλητταν κατά καιρούς την Ορθοδοξία παρασύροντας ανθρώπους στην πλάνη. Είναι χαρακτηριστικό ότι η Εκκλησία της Κύπρου συμμετέχει στις Οικουμενικές Συνόδους με αγίους Ιεράρχες της καταδεικνύοντας την ορθή πίστη. Ο Άγιος Σπυρίδωνας, με τα θαύματά του. Ο άγιος Επιφάνιος με την ισχυρή φυσιογνωμία του και την τεράστια δράση του σε όλη την Κύπρο κατάφερε να οδηγήσει όλους τους κατοίκους της στον Χριστιανισμό. Ο άγιος Πανάρετος στην Πάφο ο οποίος αναδιοργάνωσε την πόλη και επαρχία σε καιρούς δύσκολους κτιζοντας ναούς και μονές. Έπειτα οι μάρτυρες, ένας μακρής κατάλογος των πρώτων αιώνων διωγμού των Χριστιανών, όπως οι άγιοι Ρηγίνος και Ορέστης, των αραβικών επιδρομών όπως ο Άγιος Σώζοντας στην Ασπρογιά, της περιόδου της Φραγκοκρατίας με τους γνωστούς δεκατρείς οσιομάρτυρες της Καντάρας και τέλος της περιόδου της Τουρκοκρατίας με πολλούς νεομάρτυρες των οποίων τα ονόματά ή το μαρτύριό δεν μας διασώζεται αλλά είναι γνωστοί στον Θεό. Οι μάρτυρες είναι αυτοί οι οποίοι με το αίμα τους ποτίζουν την Εκκλησία και την εδραιώνουν, ακολουθούν τον δρόμο που βάδισε ο Χριστός ένα δρόμο μαρτυρικό – σταυρικό, που οδηγεί όμως, στην ανάσταση. Στη συνέχεια έχουμε τους οσίους οι οποίοι με τις προσευχές τους στηρίζουν την Εκκλησία και τους πιστούς. Χάρη στους μεγάλους οσίους ασκητές διαφυλάχθηκε η Εκκλησία από τις αιρέσεις αλλά και την εκκοσμίκευση. Ο όσιος Ιλαρίωνας ο Μέγας στην Πάφο με την μαθήτριά του αγία Κωνσταντία, ο όσιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος – ο Χρυσόστομος της Κύπρου όπως τον αποκάλεσαν, οι τριακόσιοι γνωστοί ως Αλαμάνοι ασκητές που κατέφθασαν στο νησί και αγίασαν τον τόπο μας με τις προσευχές τους και τα άγια λείψανά τους και τόσοι άλλοι. Αξίζει κανείς να τους τιμά αλ-

λά και επιβάλλεται να ζητάμε τις ικεσίες τους στους δύσκολους καιρούς που περνά η πατρίδα μας να έρθουν βοηθοί και οδηγοί μας προς τη σωτηρία.

- Τιμώντας όλους αυτούς τους αγίους η Εκκλησία μας, μας καλεί πρώτα να διαβάζουμε και να μελετάμε την αγία ζωή τους, το παράδειγμά τους. Όλοι είχαν κοινά αλλά και ξεχωριστά χαρίσματα τα οποία απέκτησαν με τον αγώνα τους αλλά και τη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Ο κάθε άγιος μάς δείχνει τον δρόμο προς τον Θεό όχι μόνο θεωρητικά αλλά πρακτικά, είναι το ευαγγέλιο εφαρμοσμένο στη ζωή τους. Για να αξιωθούμε και εμείς της χάρης τους πρέπει να βαδίσουμε τον δρόμο που βάδισαν οι ίδιοι. Οι Κύπριοι άγιοι ήταν άνθρωποι σαν εμάς, έζησαν στον ίδιο χώρο που ζούμε και εμείς σήμερα, δοκιμάστηκαν κάτω από τις ίδιες δυσκολίες και πειρασμούς και πολλές φορές χειρότερα. Μπόρεσαν όμως να αξιωθούν της χάρης του Θεού και μας λένε και εμάς ότι μπορούμε. Πώς τα κατάφεραν; Πρώτα είχαν και ακολουθούσαν παρόμοια παραδείγματα παλαιότερων αγίων. Αντέγραφαν από άλλους αγίους τον τρόπο της άσκησης, τον τρόπο της προσευχής, τον τρόπο της ταπείνωσης και όλων των αρετών και έτσι ήξεραν ότι βάδιζαν σε σωστό πεπατημένο δρόμο. Έτσι ένας που θα ακολουθήσει την ιεροσύνη μπορεί να έχει πρότυπο τον άγιο Πανάρετο που ήταν επίσκοπος, άλλος που θα γίνει μοναχός να έχει τον άγιο Νεόφυτο τον έγκλειστο. Άλλος που θα κληθεί να είναι ομολογητής τον άγιο Σώζοντα της Ασπρογαίας. Οι περισσότεροι που ακολουθούν τον έγγαμο βίο να ξέρουν ότι και αυτός είναι ευλογημένος από τον Θεό και να έχουν τον άγιο Θεοσέβιο τον Αρσινοίτη ο οποίος μέσα στον γάμο αξιώθηκε την αγιότητας μαζί με την σύζυγό του, γιατί είχαν κοινό πνευματικό αγώνα και αγάπη προς τον Χριστό. Το ίδιο η αγία Κωνσταντία η οποία ήταν αρχόντισσα με οικογένεια και αγίασε. Όλοι οι άγιοι είχαν κοινές αρετές κάτω από την σκέπη της χάριτος του Αγίου Πνεύματος που δίδεται διά των μυστηρίων. Αγωνίζονταν να διαδώσουν το ευαγγέλιο και σε άλλους. Είχαν ισχυρή πίστη που τους ενθάρρυνε ακόμα και στο μαρτύριο να ομολογούν τον Χριστό. Κατέφευγαν στη δύναμη του Θεού διά μέσου της προσευχής. Επιζητούσαν όσο ψηλά και να έφταναν την ταπείνωση γιατί ήξεραν ότι είναι σίγουρος δρόμος που οδηγεί στον Θεό.

Τιμώντας τους αγίους μας σήμερα θα πρέπει πρώτα να εφοδιαστούμε με τους βίους τους. Να μελετούμε όλους και τον καθένα ξεχωριστά, να βρίσκουμε τι μπορούμε από αυτά που έκαναν εκείνοι να το κάνουμε και εμείς. Να αγωνιζόμαστε, να βαδίσουμε τον ίδιο δρόμο με αυτούς. Όταν δεν τα καταφέρνουμε με ταπείνωση και μετάνοια να ζητάμε τις ικεσίες τους.

† **Πρωτοσύγκελος Ι.Μ.Π. Τυχικός**

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Β' Κορ. στ' 1- 10

Ευαγγέλιο: Λουκ. στ' 31-36

2 Οκτωβρίου 2011

**Σήμερα πρώτη Κυριακή του μηνός Οκτωβρίου εορτάζεται η μνήμη
«Πάντων των εν τη Νήσω Κύπρω διαλαμψάντων Αγίων».**

Την πρώτη Κυριακή του μηνός Οκτωβρίου όρισε η αγιοτάτη Εκκλησία της Κύπρου να εορτάζουμε εδώ όλους τους αγίους που ανέδειξε κατά καιρούς ο τόπος μας. Η ανάγκη αυτή προέκυψε από την αγάπη που τρέφουμε, ως χριστιανοί, για τους αγίους μας. Οι άγιοι είναι οι φίλοι του Χριστού. Ο Χριστός είπε κάποτε στους μαθητές Του: «υμείς φίλοι μου εστέ», ο χριστιανός καλείται να γίνει και φίλος των φίλων του Θεού. Για να γίνει όμως αυτό θα πρέπει πρώτα να γνωρίσει κανείς τους αγίους, έτσι ταυτόχρονα γνωρίζει και το Θεό. Ο άγιος είναι εικόνα «έμψυχος» του Χριστού όπως μας λέγει ο Μέγας Βασίλειος. Αφού γνωρίσει κανείς τους αγίους και το βίο τους καλείται να τους μιμηθεί, έτσι ώστε να γίνει και ο ίδιος «εικόνα έμψυχος». Οι άγιοι είναι ζωντανά παραδείγματα της βίωσης του ευαγγελίου και όσο πιο κοντά είναι σε μας, χρονικά ή τοπικά τόσο πρέπει να μας ενθαρρύνουν να ακολουθήσουμε και εμείς τα βήματά τους. Προς αυτό το σκοπό ορίζεται και η πανήγυρης της σημερινής ημέρας.

Τις μνήμες των αγίων δεν τις εορτάζει η Εκκλησία μόνο για να τιμήσουμε και να δοξάσουμε εμείς τους αγίους της πίστεως. Ποια δόξα, καθώς λέει ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος, χρειάζονται από εμάς εκείνοι που τους δόξασε ο θεός; Οι άγιοι είναι για μας ευεργέτες μας γιατί πρώτα πρεσβεύουν για μας στο Θεό αλλά και μας διδάσκουν με το παράδειγμά τους και γίνονται οδηγοί στο δρόμο της σωτηρίας μας. Η Εκκλησία μας τους προβάλλει ως άξια παραδείγματα για να τα μιμηθούμε, για να γίνουμε και εμείς μάρτυρες «τη προαιρέσει» για να ζηλέψουμε τη δόξα τους, για να θαυμάσουμε τον αγώνα τους. Είναι οι άνθρωποι που μαρτύρησαν δίνοντας τη ζωή τους για χάρη του Ευαγγελίου και του Χριστού. Είναι οι πιο αξιόπιστοι μάρτυρες του Ιησού Χριστού «έσεσθαι μοι μάρτυρες έως εσχάτου της γης»

Γιατί όμως θα πρέπει να εορτάζονται όλοι οι Κύπριοι άγιοι μαζί;

Πολλοί Κύπριοι άγιοι έχουν ξεχωριστή ημερομηνία και ακολουθία και εορτάζονται. Υπάρχουν όμως και άλλοι που δεν έχουμε αρκετά στοιχεία γι' αυτούς και δεν έχουν καθιερωμένη ημέρα εορτασμού. Επίσης υπάρχουν οι αφανείς και άγνωστοι άγιοι που ο χρόνος και η λήθη κάλυψαν οποιαδήποτε στοιχεία της ζωής τους. Ακόμη υπάρχουν άγιοι που δεν μας έχει διασωθεί το όνομά τους και δεν εορτάζονται. Ακόμη όμως και όσοι έχουν πλήρη ακολουθία και μας είναι γνωστός ο βίος τους, οι πλείστοι δεν εορτάζονται σε όλη την Κύπρο αλλά σε μεμονωμένες κοινότητες.

Γι' αυτό το λόγο θα πρέπει να εορτάζονται όλοι μαζί γιατί, εις τον ίδιο χώρο αγωνίσθηκαν και ευαρέστησαν τον Θεό και αγίασαν. Είχαν κοινή πίστη και κοινό

σκοπό. Έτσι θα πρέπει να έχουν κοινή ημέρα εορτασμού και πανήγυρη, μία εικόνα να ιστορούνται όλοι μαζί. Για να μην φανούμε αχάριστοι και να μην τιμήσουμε τους πνευματικούς μας πατέρες τους οποίους τιμούν τα μοναστήρια, οι πόλεις και τα χωριά, τα οποία κατοικούμε. Γίνονται αφορμή και παρακίνηση προς μίμηση της αρετής και του ζήλου αυτών των Αγίων και σε μας που κατοικούμε το ίδιο νησί σήμερα. Επίσης η καθιέρωση κοινού εορτασμού δεν είναι άγνωστη στην Εκκλησία, έχουμε πάρα πολλές περιπτώσεις που υπάρχουν κοινοί εορτασμοί με την πιο γνωστή αυτή των Αγίων Πάντων.

Η προσφορά των Κυπρίων αγίων σε μας είναι μεγάλη γι' αυτό και τους πρέπει τιμή και δόξα εκ μέρους μας. Είναι αυτοί οι οποίοι μας απάλλαξαν από την πλάνη των ειδώλων και μας οδήγησαν στην Θεογνωσία. Αυτοί που μας προστάτησαν από τις κατά καιρούς αιρέσεις που παραχάρατταν την αλήθεια. Είναι αυτοί τέλος που πολλές φορές μας απάλλαξαν από την δίνη των κατακτητών ή μας εμπύχωσαν να κρατηθούμε αλύγιστοι μπροστά σε τόσους πολέμιους.

Η Εκκλησία εκδηλώνει την τιμή αυτή προς τους αγίους με πολλούς τρόπους: Ανεγείρει ναούς στο όνομά τους ή τους καθαγιάζει με τα λείψανα τους. Προσφέρει τιμητική προσκύνηση των ιερών εικόνων και λειψάνων τους. Θεοπίζει εορτές προς τιμή τους. Συγγράφει ασματικές ακολουθίες και εγκώμια προς αυτούς. Τέλος με τις Επικλήσεις των πρεσβειών τους έχει πίστη στην αποτελεσματικότητα της μεσιτείας τους.

Οι άγιοι είναι οι κατ' εξοχήν φίλοι του Χριστού. Εμείς καλούμαστε και πρέπει να γίνουμε φίλοι των φίλων του Χριστού. Καλούμαστε πάνω από όλα να τους μιμηθούμε στην αγία ζωή τους, αυτή είναι και η μεγαλύτερη τιμή που μπορούμε να προσφέρουμε σε αυτούς. Στον κόσμο του σήμερα που ο άνθρωπος πάει να χάσει τον προσανατολισμό του, που ψάχνει όχι τον λόγο αλλά το παράδειγμα, οι άγιοι μας, μας δείχνουν τον δρόμο. Και δεν είναι κάτι πέρα από εμάς, είναι αυτοί που έζησαν στον ίδιο χώρο που ζούμε και εμείς, αυτοί που συνάντησαν τις ίδιες δυσκολίες και προβλήματα με μας. Μπορούν να μας καταλάβουν, μπορούμε να στηριχτούμε στις πρεσβείες τους, στην βοήθειά τους.

Σήμερα τιμώντας τους Κυπρίους αγίους ας βάλουμε μια νέα αρχή και ας τους θέσουμε ως πρότυπα της ζωής μας αυτούς που καταξιώθηκαν να γίνουν άγιοι και να τιμώνται και από εμάς αλλά προπάντων από τον ίδιο το Θεό. Να ακολουθήσουμε τα βήματα τους, τον δρόμο που ακολούθησαν και οι ίδιοι. Η αγιότητα είναι δύσκολος και επίπονος προσπάθεια. Χωρίς κόπους και αγώνες κανείς δεν καταξιώνεται. Έχουμε προς αυτό ακόμα και στηρίγματα στη ζωή μας τους Αγίους αλλά και βοηθούς προς την εν Χριστώ τελείωση.

Ας γνωρίσουμε λοιπόν τους αγίους και ας τους μιμηθούμε, ας τους επικαλούμαστε κάθε φορά να έρχονται βοηθοί στη ζωή μας, ώστε να μπορέσουμε να συνδοξασθούμε και εμείς κάποτε μαζί τους. Και να ξέρουμε ότι οι άγιοι δεν είναι μόνο οι ήρωες που θα πρέπει να πάμε πίσω να δούμε τα κατορθώματά τους, αλλά αυτοί που μας αναμένουν στη βασιλεία του Θεού.

Αρχιμανδρίτης Τυχικός

2. ΑΝΑΚΟΜΙΔΗ ΤΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΥ

Απόστολος: Πράξ. Ιβ' 1-11.

Ευαγγέλιο: Ιωάν. Ιε' 17-27, ιστ' 1-2.

3 Νοεμβρίου 2015.

Ανάμεσα στους λαοφιλέστερους Αγίους που έχει αναδείξει η Εκκλησία μας κατά την δισχιλιόχρονη πορεία της, είναι και ο Άγιος Γεώργιος. Ίσως τα πολλά μαρτύρια τα οποία υπέστη, ίσως το νεαρό της ηλικίας του όταν μαρτύρησε ή ακόμη τα πολλά θαύματά του και η παρρησία του στον Θεό, τον ανέδειξαν ως έναν από τους πιο γνωστούς Αγίους μας σε όλο τον κόσμο. Πολλές Εκκλησίες, ανά τον κόσμο έχουν τον Άγιο Γεώργιο ως προστάτη τους, ενώ δεν υπάρχει γωνιά της γης που να μην υπάρχει ένας ναός, ένα ξωκλήσι ή έστω μια εικόνα του.

Η ημέρα μνήμης του μαρτυρίου του, 23 Απριλίου τιμάται πάντοτε μετά το Πάσχα. Ακόμα και αν το Πάσχα συμπίπτει με ημερομηνία μετά την 23η Απριλίου, η μνήμη του Αγίου μετατίθεται για την Δευτέρα της Διακαινησίμου.

Μια δεύτερη εορτή του Αγίου Γεωργίου μέσα στον χρόνο είναι η σημερινή, στις 3 Νοεμβρίου που δεν υστερεί καθόλου της πρώτης. Ο απλός λαός την ονομάζει «του Αγίου Γεωργίου του Σπόρου» φανερώνοντας έτσι τον χρόνο της τελέσεώς της, τον καιρό που οι γεωργοί αρχίζουν την σπορά. Στην πραγματικότητα όμως είναι η εορτή της ανακομιδής των ιερών λειψάνων του Αγίου Γεωργίου και η ανάμνηση των εγκαινίων του πρώτου ναού, αφιερωμένου στον Άγιο Γεώργιο.

Η μνήμη του Αγίου Γεωργίου όπως ξέρουμε δεν έγινε αμέσως γνωστή, αφού οι διωγμοί και ο κατατρεγμός των Χριστιανών που κυριαρχούσε κατά τους πρώτους αιώνες, δεν επέτρεπαν κάτι τέτοιο. Αμέσως όμως μετά το διάταγμα της ανεξιθρησκίας, επίτευγμα του Μεγάλου Κωνσταντίνου, άρχισαν οι Χριστιανοί να φανερώνουν την πίστη τους και να ανεγείρουν και ναούς προς τιμή των Αγίων και Μαρτύρων της Εκκλησίας. Το ίδιο συνέβηκε και με τον Άγιο Γεώργιο. Αμέσως μετά δηλαδή που επιτράπηκε στους Χριστιανούς να πιστεύουν ελεύθερα, αυτοί βρήκαν τα λείψανα του Αγίου Γεωργίου και τα μετέφεραν στη Λύδδα της Παλαιστίνης, τόπο καταγωγής του Αγίου Γεωργίου. Με τιμές και με ευλάβεια τα εναπόθεσαν στον πρώτο ναό που κτίστηκε προς τιμή του Αγίου Γεωργίου και την ίδια ημέρα έγιναν και τα εγκαίνια του ναού. Από τότε η μνήμη του Αγίου Γεωργίου εξαπλώθηκε και επικράτησε παντού. Η ημέρα της ανακομιδής των λειψάνων και των εγκαινίων του ναού του Αγίου Γεωργίου, στις 3 Νοεμβρίου, πέρασε και μέσα στο εορτολόγιο της Εκκλησίας να τιμάται την ίδια ημέρα από όλο τον κόσμο.

Ήταν δε ευλογία αυτή η ημέρα, αφού ο Άγιος Γεώργιος και η μνήμη του θα εορταζόταν στη συνέχεια ανά την οικουμένη. Μεταφέρθηκε παντού η χάρη του ώστε ο κάθε άνθρωπος να επικαλείται τις πρεσβείες του, αλλά παράλληλα να τον έχει ως οδηγό στη ζωή του, βλέποντας την αγία ζωή του Αγίου Γεωργίου, βλέποντας την ομολογία της πίστεώς του και την εγκαρτέρηση του στα μαρτύρια. Διαισθάνεται ακόμα κανείς ότι όταν ο άνθρωπος πιστεύει αληθινά στο Θεό, πόσο ο Θεός μπορεί να τον αναδείξει και πόση χάρη μπορεί να λάβει από τον Θεό.

Οι εορτές της Εκκλησίας μας, οι μνήμες των Αγίων και μαρτύρων της, δεν τοποθετήθηκαν απλά για να θυμόμαστε κάποια ιστορικά γεγονότα ή έστω να τα

θαυμάζουμε. Είχαν υπόψη τους οι πατέρες που όριζαν αυτές τις εορτές, ότι ο άνθρωπος ο οποίος βρίσκεται σε αυτό τον κόσμο, καθημερινά έρχεται αντιμέτωπος με πολλούς πειρασμούς στη ζωή του. Πολύ εύκολα ένας ρέπει προς το κακό προς την αμαρτία, είναι δε πολύ δύσκολο και χρειάζεται πολλές προσπάθειες να κρατηθεί μακριά από την αμαρτία και να μείνει κοντά στον Θεό. Σε όλα αυτά πρέπει οι Χριστιανοί να έχουν οδηγούς και στηρίγματα. Και καλύτεροι οδηγοί δεν είναι άλλοι από τους Αγίους μας, που με την χάρη και τις πρεσβείες τους στέκονται πάντοτε δίπλα μας. Η εορτή της μνήμης ενός Αγίου μας υπενθυμίζει τον προορισμό του καθενός μας και μας ενθαρρύνει να παραμείνουμε πιστοί στον αγώνα μας, αντλώντας αυτή τη δύναμη από το παράδειγμα του Αγίου που εορτάζουμε.

Έτσι και η σημερινή ημέρα αυτό τον σκοπό έχει: Αν είμαστε χλιαροί στην πίστη, να μετανοήσουμε και να στραφούμε κοντά στο Θεό. Αν είμαστε πιστοί και μέσα στην Εκκλησία, να συνεχίσουμε αυτό τον αγώνα μέχρι τέλους όπως ο Άγιος Γεώργιος υπέμεινε τα μαρτύριά του μέχρι τέλους. Να μας δώσει η σημερινή εορτή το πρότυπο του Αγίου Γεωργίου, ενός ανθρώπου που καταφρόνησε τα πάντα, και τη νεότητα του και τα πλούτη, τη δόξα των ανθρώπων, την ίδια του τη ζωή για κάτι ανώτερο στο οποίο πίστευε. Γνωρίζοντας ότι μέσα από μια πορεία μέσα από το μαρτύριο θα ανατείλει μια καινούρια ζωή, δόξας και μακαριότητας μέσα στη βασιλεία του Θεού. Αυτός δε που επιζητεί τον Θεό και αγωνίζεται να μείνει κοντά Του, ποτέ δεν θα εγκαταλειφθεί από το Θεό.

Μας στέλνει ακόμα το μήνυμα ο Άγιος Γεώργιος σήμερα της εγκαρτέρησης στις θλίψεις και στις δοκιμασίες που μας έρχονται. Να θυμόμαστε πόσα υπέφερε ο Άγιος Γεώργιος με το μαρτύριό του και να παίρνουμε δύναμη, να δεχόμαστε με υπομονή τις όποιες δυσκολίες μας παρουσιάζονται. Η ζωή ενός Χριστιανού είναι γεμάτη εμπόδια, γεμάτη πειρασμούς, θλίψεις, δοκιμασίες που επιτρέπονται από το Θεό για να φανερωθούν οι δικοί του άνθρωποι. Οι θλίψεις και οι δοκιμασίες να γίνουν ακόμα αφορμή ένας Χριστιανός να αναδειχθεί και να καταξιωθεί της αγιότητας. Ο αγώνας μας και η σταθερότητά μας μέχρι τέλους, θα στεφανωθούν από τον Θεό. Ακόμη δε θα αποτελέσουμε παράδειγμα και για τους άλλους, ώστε και άλλοι να οδηγηθούν προς τη Θεοσέβεια.

Η εορτή και μνήμη της σημερινής ημέρας θα πρέπει να μας παρακινήσει να βάλουμε αρχές και προτεραιότητες στη ζωή μας. Η εορτή των εγκαινίων που εορτάζουμε σήμερα, μαζί με την ανακομιδή των ιερών του λειψάνων, να αποτελέσει και για μας ένα εγκαινιασμό της δικής μας ζωής για ένα νέο ξεκίνημα. Καθρεπτιζοντας τον εαυτό μας με τη ζωή και το μαρτύριο του Αγίου Γεωργίου, να προσπαθούμε να τον μιμηθούμε, να αντλούμε δύναμη από αυτόν, αλλά και να τον επικαλούμαστε ως συμπαραστάτη στις δοκιμασίες μας. Ο άνθρωπος που αγωνίζεται να παραμείνει κοντά στον Θεό και στα προστάγματά του, στο τέλος στεφανώνεται από τον Θεό, όπως και ο Άγιος Γεώργιος. Ας γίνει λοιπόν ο Άγιος Γεώργιος φως, που θα καθοδηγεί τη ζωή μας, αλλά και με τις πρεσβείες του, όταν τον επικαλούμαστε, να έρχεται πάντοτε και να στέκεται δίπλα μας.

† Αρχιμανδρίτη Τυχικού

3. ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ – ΑΓΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑΣ ΤΗΣ ΕΝ ΠΑΦΩ
Απόστολος: Α' Κορ. γ' 9 - 17
Ευαγγέλιον: Ματθ. ιδ' 22 - 34
25 Αυγούστου 2024

Εορτάζει η Εκκλησία μας σήμερα την αγία Κωνσταντία που έζησε στην Πάφο και υπήρξε μαθήτρια του αγίου Ιλαρίωνος του Μεγάλου. Η αγία Κωνσταντία υπήρξε μία από τους αγίους που βοήθησαν τα μέγιστα στην επικράτηση του Χριστιανισμού στην Κύπρο. Ο Χριστιανισμός στην Κύπρο έφθασε από τα πρώτα χρόνια μετά την Πεντηκοστή και κυρίως με τους αποστόλους Παύλο και Βαρνάβα το 45/46. Παρόλο όμως που κηρύχθηκε ο Χριστιανισμός και ιδρύθηκαν Εκκλησίες η ειδωλολατρία ήταν πολύ ριζωμένη στο λαό. Όπως έδρασαν οι απόστολοι τον πρώτο αιώνα άλλο τόσο έδρασαν οι όσιοι ασκητές τον τέταρτο αιώνα για να εξαλειφθεί η λατρεία των ειδώλων και των δαιμόνων μέσα σε αυτά. Ο άγιος Ιλαρίωνας με τους μαθητές του κυρίως τον άγιο Επιφάνιο επίσκοπο Κωνσταντίας και την αγία Κωνσταντία ο Χριστιανισμός επικρατεί τελικά στο νησί. Θα αναφερθούμε σήμερα χάρη στην εορτή της αγίας Κωνσταντίας στις αρετές της ενώ περισσότερα για τον βίο της μπορεί ο καθένας να ανατρέξει στην πρόσφατα έκδοση του βιβλίου μας για την αγία.

- Την αγία Κωνσταντία την χαρακτήριζαν πολλές αρετές, μεταξύ αυτών οι αρετές της ταπείνωσης και της υπακοής σε ένα έμπειρο πνευματικό πατέρα τον άγιο Ιλαρίωνα. Παρόλο που η αγία ήταν πλούσια και είχε και εξέχουσα θέση στην κοινωνία αλλά και από όλους έτρεφε ιδιαίτερο σεβασμό αυτά δεν την έφεραν να έχει εγωισμό μέσα της και υπεροψία. Ο εγωισμός βέβαια είναι ένα δαιμονικό πάθος το οποίο καταβάλλει λίγο πολύ όλους πλούσιους και φτωχούς, εγγράμματους και αγράμματους με θέσεις στην κοινωνία και χωρίς. Ο άνθρωπος θα πρέπει να καταπολεμήσει το πάθος του εγωισμού με την πνευματική ζωή, το να μάθει κάθε μέρα να εξετάζει τον εαυτό του και να συνειδητοποιεί τα αμαρτήματά του και να μετανοεί είναι το πρώτο βήμα. Όταν εφόσον αντιλήφθηκε τα λάθη – αμαρτήματα που μπορεί να είναι πράξεις, λόγια ή ακόμα και λογισμοί και ταπεινώνεται και πηγαίνει σε ένα πνευματικό και εξομολογείται τότε επιτυγχάνει την άφεση των αμαρτιών. Συνήθως μας αρέσει στις συναναστροφές μας με τους ανθρώπους μας αρέσει να λέμε τα κατορθώματά μας, τις επιτυχίες μας αυτό όμως κρύβει εγωισμό μέσα μας και δεν μας βοηθά. Το να πάμε σε έναν ο οποίος είναι πνευματικός ιερέας και του πούμε όλα τα αρνητικά μας που σε διαφορετική περίπτωση δεν θα το κάναμε, τότε ταπεινώνομαστε και η ταπείνωση είναι ενώπιον του Θεού. Θεέ μου έκανα λάθη ζητάω συγχώρεση και αγωνίζομαι να μην επαναλάβω τα ίδια αμαρτήματα. Αν τυχόν λόγω αδυναμίας λόγω της συνεργίας του διαβόλου επαναλάβω κάποια από τα αμαρτήματά μου ξανά πηγαίνω για εξομολόγηση και τότε ταπεινώνομαι αλλά συνάμα συγχωρούνται οι αμαρτίες μου. Γίνεται η άφεση των αμαρτιών και με το να επιτευχθεί άφεση των αμαρτιών και εφόσον

στη συνέχεια ακολουθεί και η μυστηριακή ζωή, κοινωνούμε Σώματος και Αίματος του Χριστού τότε ο νους μας φωτίζεται και μπορούμε να αγωνιστούμε περισσότερο για να επιτύχουμε την κάθαρση από τα πάθη, να επιτύχουμε την υπακοή και την ταπείνωση ενώπιον του Θεού. Η αγία Κωνσταντία όταν ο άγιος Ιλαρίωνας ήρθε στην Πάφο, έτρεξε αμέσως στον ασκητή αυτό, τον καλύτερο πνευματικό που μπορούσε να βρει. Κοντά στον άγιο Ιλαρίωνα έμαθε την υπακοή και την ταπείνωση αλλά και την κάθαρση της ψυχής από κάθε ίχνος αμαρτίας. Μια πλούσια, ευγενής κυρία της πόλεως και από πάντων τιμωμένη κατάφερε να γίνει μεγάλη αγία. Μακάρι οι άρχοντες του τόπου μας σήμερα αλλά και όλος ο κόσμος να την μιμηθούμε.

- Την αγία Κωνσταντία την χαρακτήριζε επίσης η αγάπη της για τον συνάνθρωπό της ως ελεήμων. Παρόλο που ο Κύριος είπε ότι «δυσκόλως οί τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» παρόλα αυτά βλέπουμε και πλουσίους να γίνονται άγιοι όπως και η αγία Κωνσταντία που εορτάζουμε σήμερα. Πράγματι τα χρήματα είναι φοβερός πειρασμός για όποιον τα έχει. Εύκολα ο έχων χρήματα ξεχνά τον Θεό γιατί έχει εμπιστοσύνη στα χρήματά του ότι μπορεί να κάνει τα πάντα με αυτά. Εύκολα ο έχω χρήματα ξεχνά τον Θεό και ακόμα και την ώρα του θανάτου του και προστρέχει στην αμαρτία. Εύκολα ο έχων χρήματα ξεχνά αυτόν που πεινά, που διψά, που δεν έχει να φορέσει κάτι, που είναι άρρωστος, παραμερισμένος και περιφρονημένος. Στην αγία Κωνσταντία όμως αυτό δεν συνέβη γιατί πρώτα είχε καλό πνευματικό πατέρα τον άγιο Ιλαρίωνα που την καθοδηγούσε και προσευχόταν γι' αυτήν. Η αγία Κωνσταντία από την θέση της βοηθούσε ως ελεήμων όσους είχαν ανάγκη υλική ή συμπαραράστασης. Η αγάπη προς τον Θεό εκδηλώνεται και με την αγάπη προς τον πλησίον το να βοηθούμε κάποιον όταν έχει ανάγκη. Η αγία Κωνσταντία πέραν από της υλικής τροφής και της συμπαραράστασης βοήθησε τα μέγιστα πολλούς ανθρώπους να βρουν τον δρόμο τους προς τον αληθινό Θεό. Μέσα από το παράδειγμά της και την αγία ζωή της αλλά και μέσα από τον πνευματικό λόγο της προς όλους να προστρέξουν στο αληθινό φως ως διακόνισσα βοηθούσε να βαπτιστούν πολλοί και να γίνουν Χριστιανοί. Η βοήθεια στο να επιστρέψει κανείς από την αμαρτία και την πλάνη στον αληθινό Θεό είναι η μεγαλύτερη μορφή ελεημοσύνης που γνωρίζουμε. Μακάρι σήμερα να φωτίζει ο Θεός να έχουμε τέτοιους άρχοντες να βγάλουνε τον τόπο μας από την υποδούλωση της πατρίδας μας στον κατακτητή αλλά και σε πολλές αιρέσεις και να μας βοηθήσουν να έρθουμε στο φως του Χριστού.

Έχουμε μεγάλη ευλογία αλλά και ευθύνη εμείς στην Πάφο που από εδώ ξεκίνησε η αρχή των αποστόλων με τον Ρωμαίο Αντίπατο που έγινε ο πρώτος επίσημα Χριστιανός στο νησί και σε ολόκληρη την Ευρώπη. Εδώ επίσης στην Πάφο άρχισε ο μοναχισμός και η οριστική εδραίωση του Χριστιανισμού στο νησί χάρη στους άγιους Ιλαρίωνα, Επιφάνιο και Κωνσταντία. Η αγία Κωνσταντία να βοηθήσει όλους μας να πορευόμαστε στο φως και να βοηθήσουμε και άλλους.

† ο Πάφου Τυχικός

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ (Πάντων των εν τη νήσο Κύπρω Αγίων)

Απόστολος: Β' Κορ. δ' 6-15

Ευαγγέλιον: Λουκ. ζ' 11-16

6 Οκτωβρίου 2024

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

του Μητροπολίτη Πάφου Τυκικός για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των καρκινοπαθών

Η αγιοτάτη Εκκλησία της Κύπρου όρισε όπως την πρώτη Κυριακή Οκτωβρίου εορτάζονται μαζί όλοι οι άγιοι της Κύπρου. Οι άγιοι που κατά την επίγεια ζωή τους έζησαν για μικρό ή μεγάλο διάστημα στην Κύπρο και βοήθησαν τον λαό ελευθερωθεί από το σκότος της πλάνης και να οδηγηθεί στο φως του Χριστού. Είναι οι άγιοι επίσης που με την παρουσία τους αγίασαν το νησί μας και μεσιτεύουν προς τον Θεό για να μπορεί να προσδεύει πνευματικά. Οι άγιοι της Κύπρου λόγω του ότι έζησαν στον ίδιο χώρο που ζούμε και εμείς φαίνονται ποιο οικείοι για μας και προβάλλονται σήμερα για δύο λόγους: Γνωρίζοντας ότι οι άγιοι αυτοί ήταν άνθρωποι σαν και μας, έζησαν στον ίδιο χώρο που ζούμε και εμείς και αγίασαν μας παρακινούν και εμάς να ακολουθήσουμε το παράδειγμά τους και να αξιωθούμε την δόξα τους. Γιατί οι Κύπριοι άγιοι έζησαν παρόμοιες δυσκολίες, αγωνίες, πειρασμούς και προβλήματα με μας και μπορούν να μας καταλάβουν και να εισακούσουν τις προσευχές μας.

- Πολλές φορές ακούμε ότι εμείς δεν μπορούμε να φτάσουμε τους αγίους αυτοί ήταν κάτι άλλο και έτσι βάζουμε ένα φραγμό στον δρόμο μας προς την αγιότητα. Αυτό είναι κάτι εντελώς λάθος γιατί ο άνθρωπος σίγουρα δεν μπορεί να φθάσει στην αγιότητα από μόνος του αλλά δεν είναι μόνος. Ο Θεός είναι αυτός που την απειροελάχιστη προσπάθειά μας την κάνει μεγάλη και μας σώζει χάρι στην φιλανθρωπία Του. Έχουμε σήμερα μπροστά μας τους αγίους της Κύπρου που σχεδόν σε κάθε χωριό αναδειχθηκε και ένας άγιος. Προβάλλοντάς τους η Εκκλησία μας είναι για να τους ζηλέψουμε και να ποθήσουμε να γίνουμε σαν αυτούς. Αντί να έχουμε διάφορα άλλα πρότυπα στη ζωή μας που απλά αξιώθηκαν επίγειας δόξας αλλά έχασαν την δόξα του Θεού έχουμε τους αγίους μας. Μπορεί οι περισσότεροι από αυτούς να μην απόλαυσαν επίγειες υλικές απολαύσεις όμως ζούσαν την άπειρη χαρά και πληρότητα που χαρίζει ο Θεός στους ανθρώπους που ποθούν την αγιότητα. Μπορούμε να τους μιμηθούμε στο παράδειγμά τους για να αξιωθούμε και της δόξα τους στον ουρανό. Ο καθένας έζησε και διακρίθηκε σε διαφορετικό τομέα, άλλοι ήταν απόστολοι και δίδαξαν από τόπο σε τόπο τον Χριστό, άλλοι ήταν ελεήμονες προς τους συνανθρώπους τους, άλλοι προσεύχονταν για όλο τον κόσμο και την σωτηρία του.
- Ο απόστολος Παύλος προσπαθώντας να μας ενισχύσει στον πνευματικό μας αγώνα αναφέρει για τον Χριστό ότι έγινε όμοιος κατά πάντα μαζί μας αλλά και δέχθηκε άπειρες δοκιμασίες στην επίγεια ζωή του, επομένως μπορεί να μας καταλάβει και να μας βοηθήσει στις δικές μας: «έν ᾧ γάρ πέπονθεν αὐτός πειρασθεῖς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι». Το ίδιο συμβαίνει και με τους αγίους της Κύπρου μας, οι οποίοι μπορεί να υπέφεραν από διωγμούς, από

εξορίες, από υποδούλωση της πατρίδας μας, από μαρτυρικό θάνατο και όμως αξιώθηκαν της αγιότητας. Όπως ο Χριστός καθώς και οι άγιοι μας έγιναν κοινωνοί των προβλημάτων και των πειρασμών μπορούν να μας καταλάβουν. Έτσι προβάλλονται σήμερα οι Κύπριοι άγιοι για να τους γνωρίσουμε και να εναποθέτουμε σε αυτούς κάθε πρόβλημα και δυσκολία μας. Μας το δείχνουν άλλωστε οι άγιοι με τις εμφανίσεις και τα θαύματά τους ότι είναι δίπλα μας. Μην νομίζουμε ότι μόνο με τις γνώσεις, την εμπειρία, την δύναμή μας ή μόνο με τα επιτεύγματα της επιστήμης ότι θα πετύχουμε τα πάντα. Σε κάθε πειρασμό κάθε δυσκολία προσωπική, οικογενειακή, εθνική θα πρέπει να μάθουμε να την εναποθέτουμε στους αγίους μας. Όπως τα μικρά παιδιά κάθε τι που έχουν απευθύνονται στους γονείς τους και ζητούν επίμονα αυτό που θέλουν και έχουν την βεβαιότητα ότι θα τους το δώσουν έτσι και εμείς να απευθυνόμαστε στους αγίους μας. Οι άγιοι της Κύπρου αν εμείς τους απευθύνουμε με την προσευχή μας τα αιτήματά μας θα μας εισακούσουν. Μόνο που προϋπόθεση η προσευχή μας θα πρέπει να έχει κάποια απαραίτητα συστατικά: α) Να ζούμε εν μετανοία και να καθαρίζουμε την ψυχή μας με την εξομολόγηση τακτικά, β) η ζωή μας και κατά συνέπεια και η προσευχή μας να έχει ταπεινό φρόνιμα, γ) να έχουμε μυστηριακή – λειτουργική ζωή και να κοινωνάμε Σώματος και Αίματος Χριστού σύμφωνα με την άδεια του πνευματικού μας. Οι άγιοι της Κύπρου μας στις πτώσεις και στις δυσκολίες μας θα μας πάρουν σαν από το χέρι να μας σηκώσουν και να μας βοηθήσουν να φθάσουμε στον Χριστό που αυτός πρέπει να είναι ο σκοπός του καθενός μας.

Αυτές τις μέρες γίνεται μια προσπάθεια για συγκέντρωση χρημάτων για τους καρκινοπαθείς αδελφούς μας. Αυτή η ασθένεια στις μέρες μας ταλαιπωρεί μεγάλο μέρος του πληθυσμού και δεν ξεχωρίζει κανένα. Πολλοί βέβαια μέσα από τον καρκίνο συνάντησαν τον Θεό και κατάφεραν να κερδίσουν τον παράδεισο. Τον αντιμετώπισαν και τον αντιμετωπίζουν με πίστη στο Θεό, με υπομονή, με μυστηριακή ζωή κατά το πρότυπο των αγίων μας. Χρειάζονται όμως και τη δική μας στήριξη, να τους παρηγορήσουμε, να αφιερώσουμε χρόνο γι' αυτούς αλλά και να σταθούμε οικονομικά συμπαραστάτες. Σήμερα που εορτάζουμε όλους τους αγίους της Κύπρου διεξάγουμε έρανο σε όλη την μητροπολιτική μας επαρχία ως ελάχιστη ένδειξη συμπαραστάσης και ενίσχυσης στην δοκιμασία τους. Όσο μπορούμε ο καθένας να βοηθήσουμε από το περίσσειμα ή από το υστέρημά μας.

Μετ' ευχών διαπύρων

† Ο Πάφου Τυχικός

Σημείωση: Το ποσόν που θα συγκεντρωθεί από τον έρανο, να παραδοθεί, μέχρι την Παρασκευή 11 Οκτωβρίου 2024, έναντι αποδείξεως, στην Ιερά Μητρόπολη Πάφου, ή στην Επισκοπή Αρσινόης, απ' όπου θα σταλεί στον προορισμό του.

1. ΚΥΡΙΑΚΗ Ι΄ ΛΟΥΚΑ (Αποστόλου Τυχικού)

Απόστολος: Εφεσ. β΄ 4 - 10

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιγ΄ 10 17

8 Δεκεμβρίου 2024

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

του Μητροπολίτη Πάφου Τυχικός για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ του ιδρύματος Μαργαρίτας Λιασιδου

Εορτάζει η Εκκλησία μας σήμερα την μνήμη του αποστόλου Τυχικού ενός εκ των εβδομήκοντα μαθητών του Χριστού και μαθητή και ακόλουθο επίσης του αποστόλου Παύλου. Στην Πάφο ο απόστολος Τυχικός τιμήθηκε από αρχαιοτάτων χρόνων σε δύο κοινότητες ενώ σε διάφορες πηγές αναφέρεται ότι είχε ιεραποστολική δράση και έγινε και επίσκοπος. Πάντως στα Μέσανα όπου και ο ομώνυμος ναός του από παλαιά τιμόταν και γίνεται μεγάλη πανήγυρη. Στην ίδια κοινότητα διασώθηκαν παλαιές εικόνες του καθώς και η ακολουθία του η οποία σήμερα χρησιμοποιείτε σε όλο τον ορθόδοξο κόσμο που τιμάται ο απόστολος Τυχικός. Επίσης μεταξύ των κοινοτήτων Λετύμπου και Καλλέπειας υπήρξε παλαιά κοινότητα με το όνομα Άγιος Τυχικός με ομώνυμο ναό. Η κοινότητα δυστυχώς διαλύθηκε ενώ και τα ερείπια του ναού του αγίου Τυχικού και αυτά εξαφανίστηκαν στις μέρες μας. Ελπίζουμε με την καλή προαίρεση των κατοίκων των δύο κοινοτήτων να οικοδομήσει ξανά ένας μικρός ναός προς τιμή του αποστόλου Τυχικού.

Από την σημερινή εορτή του αποστόλου Τυχικού αξίζει να περιγράψουμε δύο πτυχές από την ζωή του που μπορούμε και εμείς να ακολουθήσουμε το παράδειγμά του. Την αφοσίωσή του στην αγάπη του Χριστού αλλά και την αγάπη του προς τον συνάνθρωπό του.

- Ο απόστολος Τυχικός ως ένας εκ των εβδομήκοντα μαθητών του Χριστού με έκπληξη παρατήρησε πόση δύναμη είχε η επίκληση του ονόματος του Θεανθρώπου: «Υπέστρεψαν δὲ οἱ ἐβδομήκοντα μετὰ χαρᾶς λέγοντες· Κύριε, καὶ τὰ δαιμόνια ὑποτάσσεται ἡμῖν ἐν τῷ ὀνόματί σου». Ο Χριστός δεν είναι μόνο ένας απλός άνθρωπος ή έστω προφήτης αλλά Θεός αληθινός γι' αυτό και μόνο η επίκληση στο όνομά Του μπορεί να επιτελεί μεγάλα και θαυμαστά. Η συναναστροφή του αποστόλου Τυχικού με τον Χριστό να νιώσει αυτή την γλυκύτητα και ηδύτητα που χαρίζει ο Χριστός τον έκανε να μην αναζητά τίποτα άλλο στη ζωή του από το να είναι συνέχεια μαζί Του. Επίσης η βεβαιότητα που απέκτησε βλέποντας την Ανάσταση, την Ανάληψη και την Πεντηκοστή δεν του άφηνε περιθώρια να σκεφθεί ή να ποθήσει κάτι άλλο. Ζούσε και βίωνε τον παράδεισο από αυτή την ζωή. Όπου η παρουσία του Χριστού εκεί και ο παράδεισος εκεί το φως εκεί η ζωή και η πληρότητα. Επειδή δε ο Χριστός είναι αγάπη αυτή την αγάπη την μεταδίδει και σε αυτούς που τον ακολουθούν. Ο απόστολος Τυχικός ζώντας αυτήν την αγάπη του Χριστού αυτό που ποθούσε είναι να είναι συνεχώς μαζί Του αλλά και να κάνει αυτό που του ζητούσε. Ο Χριστός ως γνωστό ζήτησε από τους μαθητές του: «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ

ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν· καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἄμην». Ὄταν αγαπάμε πραγματικά κάποιον τρέχουμε αμέσως να κάνουμε αυτό που θα μας ζητήσει για να τον ευχαριστήσουμε για την αγάπη του προς εμάς. Αυτό έκανε ο απόστολος Τυχικός κινδυνεύοντας κάθε στιγμή τη ζωή του από πόλη σε πόλη από χώρα σε χώρα. Αυτή η αγάπη προς τον Χριστό πρέπει να καλλιεργηθεί και σε μας ώστε να αποκαλυφθεί Αυτός μέσα μας και περισσότερο να έχουμε αυτό τον πόθο.

- Ὄταν αγαπᾶς πραγματικά τον Χριστό, τότε θα αγαπᾶς και τον πλησίον και επειδή ο απόστολος Τυχικός τον αγαπούσε αυτή η αγάπη εκδηλωνόταν και προς τον πλησίον του. Πρώτα γιατί ήταν εντολή του Χριστοῦ «ἐντολήν καινὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» ἀλλὰ και ως κάτι φυσικό της αγάπης προς τον Χριστό. Αυτή η αγάπη προς τον πλησίον για τον απόστολο Τυχικό, πέρα από το να βοηθήσει κάποιον στην φτώχεια, στην σωματική ασθένεια, σε ένα πειρασμό ήταν και να τον βοηθήσει να πορευθεί στο φως του Χριστοῦ. Ο άνθρωπος που δεν γνώρισε τον αληθινό Θεό ἢ αμαρτωλὸς ζει σε ένα σκοτάδι, είναι σε μια βαριά ασθένεια, μια παραλυσία και ὅπως ένα τέτοιο ἄνθρωπο αν δεν τον βοηθήσει κάποιος δεν μπορεί να κινηθεί ἔτσι και για τα πνευματικά. Χρειάζεται τον ἄνθρωπο που βρίσκεται μακριά από τον Χριστό να του δείξουμε συμπόνια, υπομονή και να χρησιμοποιήσουμε κάθε μέσο να τον βοηθήσουμε. Τα πνευματικά μέσα είναι οπωσδήποτε η προσευχή, ο λόγος περί μετανοίας, ο λόγος που ενισχύει την πίστη αὐτοῦ που θέλουμε να βοηθήσουμε. Χρειάζεται πραγματικά πολὺς κόπος να βοηθήσεις κάποιον να βρει τον δρόμο του προς τον Χριστό. Ὄμως ο απόστολος Ἰάκωβος ο ἀδελφόθεος εἶπε «ὁ ἐπιστρέψας ἀμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ σώσει ψυχὴν ἐκ θανάτου καὶ καλύψει πλῆθος ἁμαρτιῶν». Πόσο μεγάλο δῶρο χαρίζει ο Θεός σε αὐτὸν που ἔστω μία ψυχὴ βοηθήσει να σωθεῖ. Ο απόστολος Τυχικός ὄχι μόνο ἓνα ἄνθρωπο οδήγησε στο φως του Χριστοῦ ἀλλὰ χιλιάδες μέχρι τις μέρες μας με τα θαύματά του.

Ὅπως κάθε χρόνο τέτοιες μέρες γίνεται μια προσπάθεια να βοηθήσουμε το ἴδρυμα Μαργαρίτα Λιασίδου που έχουμε στην Κολώνη να συνεχίζει το ἔργο του, ἔτσι και φέτος. Ὅσο μπορεί ο καθένας μας ας βοηθήσει ὥστε να δείξουμε την αγάπη και τη συμπάραστασή μας προς αὐτά τα παιδιά που εἶναι εἰκόνες του Θεοῦ και χρειάζονται την στήριξή μας. Το λίγο που θα δώσουμε ο Θεός θα το πολλαπλασιάσει και σε αὐτά, ἀλλὰ και σε μας θα αντιπροσφερθεῖ.

Μετ' εὐχῶν διαπύρων

† Ο Πάφου Τυχικός

Σημείωση: Το ποσόν που θα συγκεντρωθεῖ ἀπὸ τον ἔρανο, να παραδοθεῖ, μέχρι την Παρασκευή 13 Δεκεμβρίου 2024, ἐναντι ἀποδείξεως, στην Ἱερά Μητρόπολη Πάφου, ἢ στην Ἐπισκοπὴ Ἀρσινόης, ἀπ' ὅπου θα σταλεῖ στον προορισμό του.

1. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΟΥ

Απόστολος: Πραξ. στ' 8-ζ' 5,47-60

Ευαγγέλιον: Μαθ. κα' 34-42

27 Δεκεμβρίου 2023

Η Εκκλησία μας εορτάζει σήμερα τον άγιο αρχιδιάκονο και πρωτομάρτυρα Στέφανο, ο οποίος όπως γνωρίζουμε ήταν ένας εκ των επτά διακόνων. Οι επτά διάκονοι επιλέχθηκαν από τους αποστόλους για το φιλανθρωπικό έργο της Εκκλησίας αλλά συνάμα έβρισκαν χρόνο και για το ιεραποστολικό, κηρυκτικό και πνευματικό έργο. Τα ονόματα των επτά διακόνων: Στέφανος, Φίλιππος, Πρόχορος, Νικάνορας, Τιμόνας, Παρμενάς και Νικόλαος ήταν Ελληνικά, έτσι διευκόλυνε το άνοιγμα του Χριστιανισμού στον Ελληνικό και ειδωλολατρικό κόσμο. Ο άγιος Στέφανος επειδή επιλέχθηκε πρώτος ονομάζεται και Αρχιδιάκονος. Ήταν διακεκριμένος από τους επτά διακόνους, είχε ακράδαντη πίστη και παρρησία προς το Θεό, αλλά και σοφία του δόθηκε ώστε να κάνει πολλά θαύματα και να διδάσκει τον λαό, αποστομώνοντας τους ιουδαίους. Η απολογία του αγίου Στεφάνου προς τους ιουδαίους υπήρξε πρότυπο πίστης, τόλμης και θάρρους. Αυτοί όμως αντί να πιστέψουν από τα θαύματα και στη διδασκαλία του περί του προσώπου του Ιησού Χριστού αντίθετα βρήκαν ψευδομάρτυρες και κατηγορήσαν ψευδώς ότι μιλάει εναντίον του ναού και του νόμου του Μωυσέως. Έτσι μη μπορώντας να τον αντιμετωπίσουν τον κατασκευοφάντησαν και τελικά τον οδήγησαν στο μαρτύριο δια λιθοβολισμού, μη αντέχοντας από το φθόνο τους.

Το μαρτύριο του Αγίου Στεφάνου είναι πολύ σημαντικό για ολόκληρη την Εκκλησία και την πορεία της μέσα στον κόσμο για δύο λόγους: α) Άνοιξε τον δρόμο προς το μαρτύριο. Ήταν πρωτομάρτυρας έτσι ώστε εκατομμύρια μάρτυρες στη συνέχεια να τον ακολουθήσουν και έτσι να τελειώσουν, φθάσουν εις την τελειότητα, την ζωή τους να θεωθούν. Το μαρτύριο του έγινε αιτία να διασπαρουν οι χριστιανοί σε όλο τον κόσμο και φθάνοντας μέχρι και την Κύπρο και αλλού και να φέρουν το μήνυμα του ευαγγελίου, να μας βγάλουν από το σκοτός της πλάνης της ειδωλολατρίας και να μας οδηγήσουν στο Φως του Χριστού. Μέσα από τη ζωή και το μαρτύριο του αγίου Στεφάνου μπορούμε να διδαχθούμε πολλά. Αξίζει να σταθούμε λίγο στα κυριότερα που είναι η πίστη του και η μεγάλη συγχωρητικότητα.

- Πρώτα την πίστη στον Ιησού Χριστό την οποία είχε ο άγιος Στέφανος ώστε να κάνει πολλά σημεία και αυτή του η πίστη να μην δειλιάσει μπροστά στο μαρτύριο. Αποτέλεσμα της πίστης του ήταν επίσης το θάρρος του να μεταδώσει και στους άλλους την αλήθεια, χωρίς φόβο και αμφιταλαντεύσεις. Η πίστη είναι κάτι αόριστο και ο κάθε άνθρωπος μπορεί να έχει διάφορα πιστεύω και να εμπιστεύεται κάτι. Για τον Χριστιανό όμως πίστη σημαίνει κάτι συγκεκριμένο, δεν έχει καμία άλλη πίστη, εμπιστοσύνη δηλαδή ο Χριστιανός παρά μόνο στον Αληθινό Θεό. Η πίστη στον Χριστιανό είναι μια από τις τρεις σημαντικότερες αρετές που πρέπει να αποκτήσει και να κοσμείται ο καθένας μας. Ο Χριστός για να επιτελέσει οποιοδήποτε θαύμα ζητούσε να βρει πίστη σε Αυτόν και όταν έβλεπε πίστη επιτελούσε το θαύμα και έλεγε «η πίστις σου σέσωκέ σε». Εμείς θαυμάζουμε πολλές φορές τα χρήματα των άλλων, την δόξα, την ομορφιά, την ευφυΐα και τόσα άλλα. Ο Χριστός τίποτα άλλο στον κόσμο αν-

θρώπινο δεν θαύμασε και επαίνεσε εκτός από την πίστη ορισμένων ανθρώπων στο πρόσωπό Του. Η πίστη στον αληθινό Θεό, τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό είναι προϋπόθεση της πνευματικής ζωής. Τα ευαγγέλια εγράφησαν όπως μας αναφέρουν οι ίδιοι οι Ευαγγελιστές «ίνα πιστεύσητε ότι Ιησούς εστιν ο Χριστός ο υιός του Θεού, και ίνα πιστεύοντες ζώην έχητε εν τω ονόματι αυτού». Η πίστη στον Χριστιανό αποκτάται ή αυξάνεται με τρεις κυρίως τρόπους: α) με τη μυστηριακή ζωή δηλαδή την συνεχή μετάνοια – εξομολόγηση, την Θεία Κοινωνία, τον Εκκλησιασμό, β) με την συνεχή μελέτη της Αγίας Γραφής, βίων, λόγων και θαυμάτων των αγίων μας και γ) εφόσον προηγηθούν τα πιο πάνω, με το να ζητήσουμε από τον Χριστό να μας προσθέσει πίστη σε Αυτό, να μας χαρίσει την πίστη των Αγίων μας, του αγίου Στεφάνου.

- Η συγκωρητικότητα του αγίου Στεφάνου είναι χαρακτηριστική και πηγάζει από την ίδια στάση του Θεανθρώπου Χριστού που ζητάει πάνω στο Σταυρό να μην καταλογιστεί η αμαρτία τους: «Πάτερ άφες αυτοίς, ου γαρ οίδασι τι ποιούσι». Ο άγιος Στέφανος όχι μόνο συγκωρεί τους λιθοβολούντας τον, τους φονείς του αλλά και παρακαλεί τον Θεό να μην τους καταλογίσει καν την αμαρτία «Κύριε μη στήσεις την αμαρτιαν ταύτην». Είναι απαραίτητο να αποκτήσει ο Χριστιανός και αυτή την αρετή στη ζωή του. Είναι προϋπόθεση για να μας συγκωρέσει ο Θεός τα δικά μας σφάλματα – αμαρτήματα που περιπίπτουμε καθημερινώς να συγκωρούμε και εμείς τον συνάνθρωπό μας που μπορεί να μας αδικήσει, να μας κακολόγησε ή μας έκανε κακό. Πρέπει βέβαια για να προφυλάξουμε τον εαυτό μας, να αποστασιοποιούμαστε από ανθρώπους που μπορεί να μας παρασύρουν στην αμαρτία ή μας σκανδαλίζουν αλλά να μην κρατάμε κακία μέσα μας. Η συγκωρητικότητα για τον καθένα μας είναι μεγάλη αρετή που και αυτή αποκτάται όπως ακριβώς και η αρετή της πίστης. Επιπλέον πως να καταφέρουμε να αποκτήσουμε αυτή την αρετή θα πρέπει να μάθουμε να μην κατακρίνουμε κανένα ούτε άνθρωπο, ούτε ακόμα και τη φύση. Για όλα και για όλους να έχουμε να λέμε ένα καλό λόγο αντί κακό. Έπειτα όταν κάποιος μας αδικήσει τόσο πολύ και νιώθουμε τόση ταραχή αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να αρχίσουμε να προσευχόμαστε γι' αυτόν παρακαλώντας τον Θεό για το καλό του αδελφού μας. Τότε σπάζει κάθε έχθρα μέσα μας, ειρηνεύουμε, βοηθάμε τον αδελφό μας αλλά και εμείς δεχόμαστε πολύ μεγάλο μισθό από τον Θεό.

Ας έχουμε για οδηγό αλλά και συμπαραστάτη στη ζωή μας τον άγιο Πρωτομάρτυρα και Αρχιδιάκονο Στέφανο. Ας τον παρακαλέσουμε να μας δώσει και εμάς αυτές τις δύο μεγάλες αρετές που είχε ο ίδιος την μεγάλη πίστη προς τον Σωτήρα μας Χριστό και την αρετή της ανεξικακίας και συγκωρητικότητας. Εορτάσαμε πριν δύο μέρες τα Χριστούγεννα. Ο Χριστός από τότε που γεννήθηκε, γεννάται και στην καρδιά του κάθε ανθρώπου, έτσι γεννήθηκε και στην καρδιά του αγίου Στεφάνου. Ο άγιος Στέφανος ήταν ο πρώτος που για την αγάπη του Χριστού μαρτύρησε και κέρδισε όμως την Αιώνια Ζωή που είθε να κερδίσουμε όλοι μας.

† ο Πάφου Τυχικός

